

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

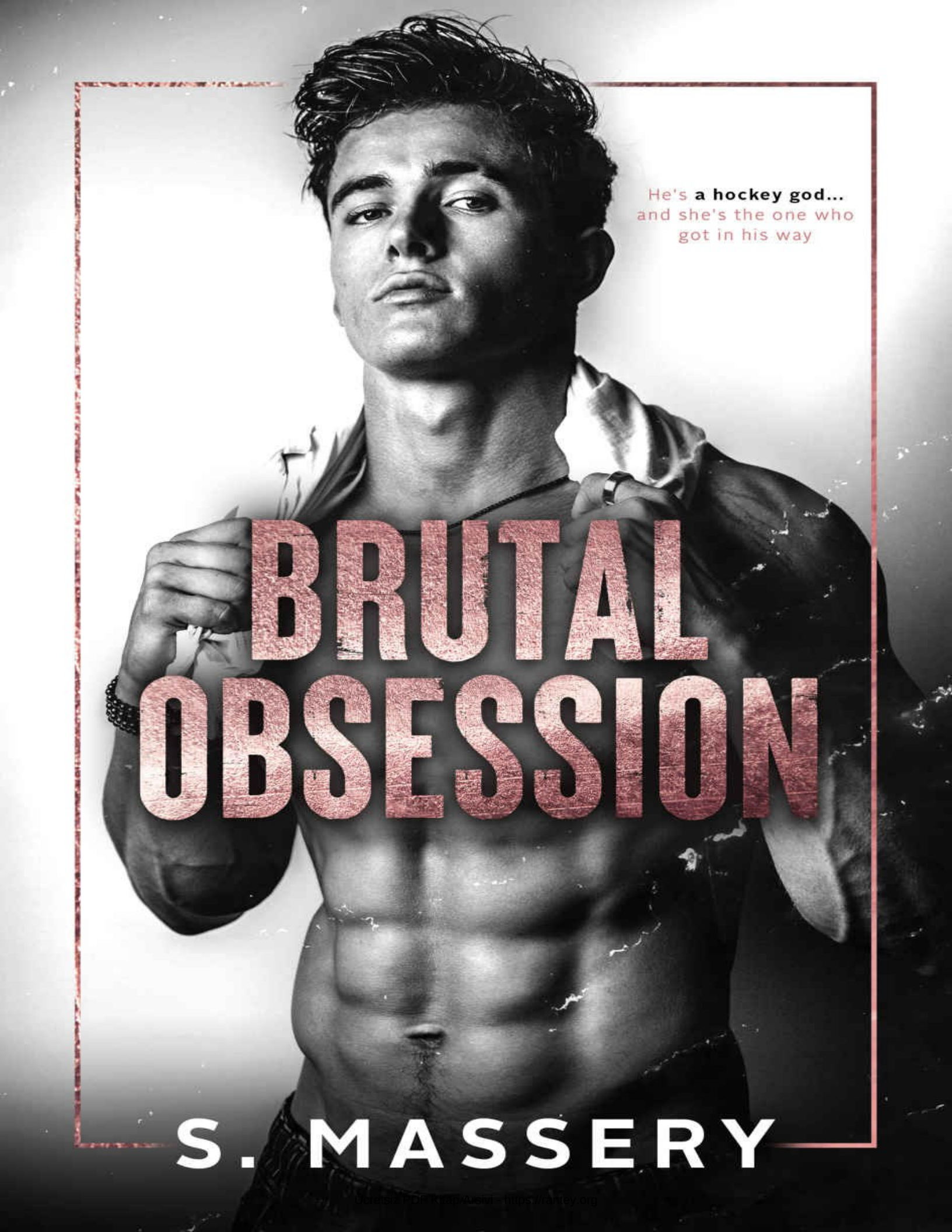
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He's a hockey god...
and she's the one who
got in his way

BRUTAL OBSESSION

S. MASSERY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

ACIMASIZ SAPLANTI

S. MASSERY

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by S. Massery

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Studio ENP tarafından düzenlenmiştir

Paige Sayer Proofreading tarafından düzeltildi

Kapak fotoğrafı: Michelle Lancaster (www.michellelancaster.com)

Kapak tasarımı: Qamber Design

OceanofPDF.com

Fantezilerimizi hayata geçiren karanlık kişilere [OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Giriş GREYSON
ALTI AY SONRA

1. MENEKŞE
2. GREYSON
3. MENEKŞE
4. MENEKŞE
5. GREYSON
6. MENEKŞE
7. MENEKŞE
8. GREYSON
9. MENEKŞE
10. MENEKŞE
11. GREYSON
12. MENEKŞE
13. GREYSON
14. MENEKŞE
15. MENEKŞE
16. GREYSON
17. MENEKŞE
18. MENEKŞE
19. GREYSON
20. MENEKŞE
21. MENEKŞE
22. GREYSON
23. MENEKŞE
24. MENEKŞE
25. GREYSON
26. MENEKŞE
27. GREYSON
28. MENEKŞE
29. MENEKŞE
30. MENEKŞE
31. GREYSON
32. GREYSON
33. MENEKŞE
34. MENEKŞE
35. GREYSON

36. [MENEKŞE](#)
37. [MENEKŞE](#)
38. [GREYSON](#)
39. [MENEKŞE](#)
40. [GREYSON](#)
41. [MENEKŞE](#)
42. [MENEKŞE](#)
43. [GREYSON](#)
44. [MENEKŞE](#)
45. [MENEKŞE](#)
46. [GREYSON](#)
47. [MENEKŞE](#)
48. [MENEKŞE](#)
49. [GREYSON](#)
50. [MENEKŞE](#)
51. [GREYSON](#)
52. [MENEKŞE](#)
53. [MENEKŞE](#)
54. [GREYSON](#)
55. [MENEKŞE](#)
56. [GREYSON](#)
57. [MENEKŞE](#)
58. [MENEKŞE](#)
59. [GREYSON](#)
- [MENEKŞE](#)

[Teşekkür Ayrıca S.](#)
[Massery Yazar](#)
[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

GİRİŞ

Merhaba sevgili okuyucu!

Acımasız Saplantı bugüne kadarki en karanlık kitabım. Karanlık romantizm/zorbalık romantizminde yaygın olan tetikleyicileriniz varsa lütfen unutmayın, bu hikaye o kutulardan birkaçını kontrol ediyor! (Kan/bıçak oyunu, şüpheli rıza, nefes oyunu, rızaya dayalı olmayan rıza, ilkel oyun ve zihinsel/fiziksel/duygusal zorbalık dahil).

Greyson yalakalık yapmadığını size bildirmemi istedi. Hiçbir koşulda.

Teşekkürler ve iyi okumalar!

xoxo,
Sara

OceanofPDF.com

GREYSON

T Para avucumdan valenin avucuna kayıyor. Geri çekilirken parmakları bir tomar banknotun etrafında kıvrılıyor ve gözlerini kaçırıyor.

Utanmış.

Kolumdaki kız kıkırdıyor ve bana doğru eğiliyor.

Para ve yakışıklılık insanların her şeyden paçayı sıyırmasına yardımcı olur. Bunu daha beş yaşındayken babamdan öğrendim, çok teşekkür ederim. Beni gezdirir, gülümsemesini ya da servetini gösterirdi ve kapılar bize açılırdı.

Bazen tam anlamıyla.

Bazen mecazi anlamda.

Yenilmezdik.

Şu cümleye bir bakın. Sonra tekrar oku. *Biz . Yenilmezdik. Yenilmezdik.*

Ben çocukken, babam ve ben yaldızlı zırhlar giyerdik. O bir kraldı, ben de bir prens. Toplumun geri kalanının üzerinde süzülürdük ve hiçbir şey bizim ulaşamayacağımız yerde değildi.

Dünyayı babamın istediği her şeyi elde etme bakış açısıyla deneyimledim. Ona benzemem çok doğal.

Bakın, bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Sadece işlerin böyle yürüdüğünü söylüyorum. İnsanlar koyun gibidir, kurtlara kurban edilmeye çok heveslidirler. Ve kurtlar da... ancak biraz kirlenmeye razı olurlarsa hayatta kalırlar.

Kız arabamın kaputunun etrafında sendeleyecek kadar uzun süre beni bırakıyor. Neredeyse yolcu koltuğuna düşüyor, elbisesi bana -ve valeyegöğüslerini gösterecek şekilde kayıyor.

Burada olmasının tek sebebi bu.

Sokağın karşısından paparazzi kameraları parlıyor ve ben parlak gülümsememi açıyorum. Bardaki kızda işe yarayan gülümseme. Ve garsonda. Ve birkaç saat önce hız yaptığım için beni kenara çeken polisi. Beni sadece uyararak bıraktı.

Biri adımı söylediğinde elimi kaldırıyorum. Mükemmel fotoğrafı çekmek için göz teması kurmamı sağlamaya çalışıyorlar. Herkes bir şey istiyor ama *elde* edebileceklerini düşünüyorlarsa siktirsinler gitsin. Asgari düzeyde onayımı alıyorlar ve muhtemelen bu da onların sertleşmesine neden oluyor.

Yolcu kapısı kapanıyor. Bildiğinden emin olmak için valeye bir kez daha bakıyorum. Onu görüyorum. Parayı cebine koyduğunu gördüm. Paranın hızlı hizmet satın almadığını, sessizliğini satın aldığını bilmesini istiyorum.

Bir kez başını sallıyor, sonra tekrar gözlerini kaçırıyor.

Arabama biniyorum ve lastiklerin gıcirtısıyla restoranın otoparkından çıkıyorum. Yanan lastiğin tanıdık, sarhoş edici kokusu beni takip ediyor. Bayılıyorum

-Bu bir çıkış yapıyorum demek. İnsanların fark edeceği ve hatırlayacağı bir çıkış. İsimsiz kız eğilip yanağımı yalıyor. Sıcak mı yoksa iğrenç mi olduğu konusunda kararsızım, yüzden görmezden geliyorum. Benim de görmezden geldiğim bir şey fısıldıyor.

Ayağımı gaz pedalına daha sert . Şu an o umurumda değil.

Otoyola çıkmadan önce sadece iki sokak daha var ve bu bebeği 100'e kadar itebilirim. O kadar hızlandığında belli bir mırıltısı var. Direksiyon neredeyse ellerimde titriyor.

Bu asla vazgeçemeyeceğim bir adrenalin patlaması.

Daha sonra, kız sikimi emerken ve adımı inlerken, onu umursuyormuş gibi davranabilirim.

Onu uzaklaştırıyorum ve tutuşumu yeniden ayarlıyorum.

Bir köşeyi döndük, yeşil ışık yanıyordu. Gaza basıyorum ve karanlık caddeden aşağı uçuyoruz. Önümde uzanan yol boştu, ta ki boş olmayana kadar.

Araba bir anda ortaya çıktı. Aracına çarpmadan saniyeler önce farlarım sürücünün solgun yüzünü aydınlattı.

Hava yastıklarım patlıyor ve sadece taktığımı hatırlamadığım emniyet kemeri beni ön camdan fırlamaktan koruyor. Yolcumun kafası hava yastığına çarpıyor ve koltuğa sırt üstü düşüyor. Burnundan yüzüne kan damlıyor.

Nefes almakta zorlanıyorum. Emniyet kemeri çok sıkı ve duman içime doluyor.

Ara

ba. Kemerimi çözüp kapıyı iterek açtım ve dışarı düştüm.

Hay sikeyim.

Asfalt avuç içlerimi ısıyor. Mucizevi bir şekilde yara almadım. Sırf meraktan üstümü başımı yokluyorum, ama göğsümde oldukça kötü bir çürük olacağını tahmin ettiğim şey dışında iyiyim.

Arabamdaki kız da iyi görünüyor. Bilinci yerine geliyor, yavaşça göz kırıyor ve üst dudağına dokunuyor.

Tökezleye tökezleye arabamın önüne geliyorum, arabam şu anda diğerine çarpmış durumda. Gümüş renkli kompakt bir araba, on yıl öncesinin eski arabalarından biri. Sürücü tarafına vurdum, ama koltuğun önüne. Neredeyse ön tekerleği hedef almışım gibi görünüyor - sanırım ondan tamamen kaçınmak için bir çaba ve sadece yanlış hesapladım. Öyle ya da böyle bu şekilde tartışılabilir. *Eğer tartışılacaksa.*

"Yardım edin." Sesi yumuşak, boğuk. Sanki çarpışmadan önce çığlık atmış ve boğazı parçalanmış gibi.

Çekiniyorum.

Yüzünde kan izleri var ve gözlerinin açık olup olmadığını anlayamıyorum. Hava yastıkları açılmamış ama camı kırılmış. Cam kesikleri o zaman. Ve ben çarpmamış olsam da, kapısı içe doğru göçmüş.

Sokak bomboş. Araba yok, insan yok. Böyle bir şehirde bu ne zaman olur ki? Genellikle gece hayatıyla çalkalanan bir şehir - aslında, muhtemelen sadece birkaç blok ötede insanlarla çalkalanıyor.

Kendi kendime başımı sallıyorum, hesaplıyorum.

Her zaman hesaplıyorum. Sevgili babacığımın bir hediye daha.

Arabama geri döndüm ve yolcu kapısını açtım. Kızı arabadan çıkardım ve sürücü koltuğuna oturarak ona yol gösterdim. Bana bakarken bile onu içine katlıyorum. Şaşkınlık yüzünü çirkinleştiriyor.

Kafa karışıklığı aptallığa benzer. Eğer bir şeyi anlayamıyorsanız, onun üzerinde yeterince düşünmüyorsunuz demektir.

"Telefonun nerede, bebeğim?"

Ruhu şad olsun, ona böyle seslendiğimde neşeleniyor. Bunun benim kimliğim olduğunu bilmemesi onun suçu değil, çünkü onun adının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Yolcu koltuğunun zeminini işaret ediyor. Çantasını.

"Arabayı sen kullanıyordun," diyorum ona. Ona doğru eğildim ve ensesini avuçladım. "Bunu onlara söylemeni istiyorum, tamam mı?"

Kaşları çatılır. "Neden?"

"Çünkü bunu benim için yaparsan en çılgın hayallerinin gerçekleşmesini sağlayacağım." Gözleriyle buluşuyorum, başparmağım boynunda kulağının hemen altındaki yumuşak bir noktaya sürtünüyor. Zar zor eğiliyor ve alt dudağını içine çekiyor.

ağız. "Bu gece için arabamı ödünç aldın. Yarın bana geri verecektin."

"Yarın," diye tekrarlıyor.

Bir kez başımı sallayıp onu serbest bırakıyorum ve kapıya geri kapatıyorum. Telefonundan dokuz-bir-bir'i çevirip ona veriyorum, sonra bir adım geri çekiliyorum. Yolun yarısına geldiğimde babamı arıyorum.

Bunun hikayenin sonu olacağını düşünmüştüm. Olay yerini terk ettiğim için beni suçlamazdı. Mesele sadece kendi yolumuzu bulmak değil. Bu onun imajını korumakla ilgili. *Bizim imajımızı.*

Tam da tahmin ettiğim gibi, kötü şansım hakkında tek kelime etmedi. Ya da kiminle olduğumu. Ona önünde oturduğum evin adresini gönderiyorum, o da bana bir araba gönderiyor.

Otuz dakika sonra eve geldim ve o ne olduğunu sormadı. Bir avukat gibi, ince yazılarla kendini suçlamak istemiyor. Eğer bir şey çıkarsa, bunu düzeltmemi bekler. Ben yapamazsam, o yapar.

İki saat sonra, polis arabaları çığlık atarak garaj yolumuza geldi. Oracıkta tutuklandım.

OceanofPDF.com

ALTI AY SONRA

OceanofPDF.com

1

MENEKŞE

A Benim hakkımda yaygın olarak bilinen bir gerçek var: Sürprizlerden hoşlanmam. Ürkeğimdir. Korkunç sesler çıkarırım. Yüzüm pancar gibi kızarıyor, ısınıyor ve karıncalanıyor ve bazen havasız kalmış gibi hissediyorum. Ne yazık ki,

Bu kombinasyon sürprizlerden hoşlanan insanlar için mükemmel *bir* tepkidir.

İşte bu yüzden hayatımı sürprizlerle geçirdim. Doğum günü partileri, zıplamalar, beklemediğim ziyaretçiler... İnsanlar dramatik tepkiler görmeyi *seviyor* ve ben de onlara bu tepkileri vermekten kendimi alamıyorum.

Ve saflığıma verin, insanların onlardan nefret ettiğimi hatırlayacağını umuyorum. Bugün değil.

Dairenin kapısını zorlukla açmıştım ki ışıklar yandı ve bir düzine insan "HOŞ GELDİNİZ!" diye bağırdı.

Ben de onlarla birlikte çığlık atıyorum. Kahvem her yere dağılıyor ve ayaklarım altımdan kayıp gidiyor. Sadece kollarımı kavrayan hızlı eller beni dık tutuyor.

Ve benim koşullarımda düşmek muhtemelen çok kötü olurdu.

Kalbim sıkışan göğsümden kaçmaya çalışmayı bıraktıktan sonra, sevgili oda arkadaşımı grubun ortasında hınzırca sırtırken buluyorum. Willow sürprizler hakkındaki hislerimi biliyor ve neşeyle devam ediyor. Ona başımı sallıyorum ve gülüyorum. Sürprizlere böyle tepki verseydi, ben de ona sürpriz yapardım.

Geniş bir gülümsemeyle odaya göz gezdiriyorum. Son altı ayda *özlediğim* tanıdık yüzler alanı dolduruyor. Burada bana sürpriz yapacak biri olsaydı, bunun onlar olmasını isterdim. Willow biliyor. Bazen ne istediğimi benden önce biliyor.

Sonunda birinin hâlâ kollarımı tuttuğunu fark ediyorum. Çoktan utanmış bir halde omzumun üzerinden bakıyorum ve Jack'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Onun gerçekten o olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ve midem düğümleniyor.

"İyi misin, Violet?" Dudakları bükülüyor, bana gülmemeye çalışıyor. Yine de gözleri hala kırışıyor. Ve lanet olsun, hatırladığım kadar iyi görünüyor.

çekilmeden önce ayaklarımı altımda dengeliyorum. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

İyi değil. Hem de hiç. Ama kesinlikle *eski* erkek arkadaşına içimi dökmeyeceğim. Sanırım bunu Willow'a söylemeyi unuttum.

"Burada olmana şaşırdım," diyorum.

Yer değiştiriyor ve ensesini ovuşturuyor. Utangaç olma sırası onda. Burada, Crown Point Üniversitesi'nde, birinci sınıfta tanıştık ve ilk görüşte şehvet duyduk. Ben dans takımındaydım, o da futbol oyuncusuydu. Devre arasında gösteri yapardık ve birbirimizi fark etmemiz uzun sürmedi.

Neden onu fark etmeyeyim ki? Muhteşem biri. Çoğu erkekten biraz daha uzun tuttuğu dalgalı siyah saçları, sıcak bal rengi gözleri. Kare bir çene, güçlü bir burun. Benden de uzun. İnsanlar hep birlikte iyi göründüğümüzü söylerdi.

Görünüş olarak birbirimize zıttık. O kaslı, ben zayıftım. Klasik sarı saç ve mavi göz kombinasyonu annemin her zaman yaygara kopardığı şeydi. Belki de bu yüzden ne zaman biri ne kadar çekici bir çift olduğumuzu söylese tüylerim diken diken oluyordu. Bu *bizden* çok benim üzerimdeki bir yansımaydı.

Elini kaldırıyor ve saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyor. Bu çok samimi bir hareketti ama onu durduramayacak kadar sersemlemiştim. Başparmağını şakağımdaki yara izinin üzerinde gezdiriyor. "Senin için endişelendim. Seni hastanede görmeme izin vermedin. Ya da sonra?"

Yüz hatlarımı biraz daha... pişmanlık dolu bir şekle sokamadan bir iç çekiş kaçıyor. "Şey, utandım."

Bu bir yalan. Sadece son altı aydır bindiğim o lanet duygusal iniş çıkışlarla yüzleşmek istemedim. Ciddiyim. Hayatım bir anda normalden boka döndü. Jack'i ve sahip olduğumu sandığım, hastanede uyandığımda bir anda yok olan o hayatı hayatıma katmak, kabul etmeye hazır olduğumdan çok daha fazla acı verecekti.

"Violet!"

Yüzündeki yaralı ifadeyi görmezden gelerek Jack'ten uzaklaşıyorum ve diğer arkadaşlarıma dönüyorum. Dans ekibinin yarısı burada ve hepsi etrafımda toplanıyor. Biri kahve lekeli bluzumu çekiştiriyor, bir diğeri de fincanımın düştüğü yeri temizlemek için araya giriyor. Jack'in şokuyla unutmuşum.

"Neyse ki sıcak değildi." Willow beni dürttü. "Şans ve ben pek konuşmuyoruz."

Ben hastanedeyken her gün ziyaretime geldi. Aklımı başımda tuttu, dedikodulardan haberdar olmamı sağladı. Neler yaşadığımı bilen tek kişi o ve ben de öyle kalmaya devam ediyorum. Kirli çamaşırlarımı ya da yeni keşfettiğim kâbuslarımı ortaya dökmek gibi bir alışkanlığım yok. Parlak ışıklar, çıtırdayan metaller ve kırılan kemikler beni rahatsız .

Şans yorumum karşısında gözlerini deviriyor. "Üstünü değiştirmen gerek. Seni dışarı çıkaracağız."

Aman Tanrım. İlk içgüdüm hayır demek, ama dürüst olmak gerekirse? Biraz normallğe ihtiyacım var. Terapistim - konuşmacı olan, fiziksel olan değil - bir rutine geri dönmekle ilgili bir şeyler söyledi. Son iki yıldır Cuma geceleri kızlarımla dışarı çıkıyorum. Bundan daha *normal* bir şey olamaz.

Aslında dört gözle bekliyorum.

O zamandan beri... *daha önce* hiç girmedığım yatak odasına götürüyor. Kenara çekiliyor ve bu onuru bana bırakıyor. Kapıyı açmak bir zaman kapsülüne girmek gibi.

Kahrolası yıkıcı.

Ben eskiden olduğum kişiden geriye kalanlara bakarken Willow arkamda duruyor, eli omzumda. Altı ay uzak kaldıktan sonra ne kadar farklı olduğumun farkında değildim ama şimdi farkındayım. Zihinsel olarak, fiziksel olarak.

Hala yerde bıraktığım kıyafetler var. Sandalyem çekilmiş ve kıyafetlerle kaplanmış. Masanın ortasında yaz boyunca ele geçirmeyi planladığım bir yığın kitap var. Yatağım hazır.

Willow, "Bazen kapıyı açık tutuyordum," diyor. "Özellikle de geçen hafta. O yüzden çok bayat kokmamalı... Ayrıca çarşaflarını değiştirdim. Bir şey değil."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Bugün erken saatlerde içeri sürüklediğim valizim şimdi yatağımın ayak ucunda duruyor - sanırım Willow'un ikramı.

İçeri giriyorum ve doğruca fotoğraf duvarına gidiyorum. Dans takımı yarışmaları, kızlarımla selfie'ler, Jack ve benim neredeyse her

konserler, futbol maçları, plaj ve ev partileri gibi aklınıza gelebilecek her türlü etkinlik. Gölde şenlik ateşleri.

"Sürprizleri sevdiğimi biliyorsun. Bunun için *teşekkürler*."

Willow homurdanıyor. O ve ben lisede tanıştık ve her şeyi birlikte atlattık. Birbirimizi en iyi ve en kötü hallerimizde gördük. Belli oluyor.

"Ekip sen döndüğünde burada olmak istedi." Sırıttıyor. "Yani, çoğu."

Dans takımında Willow ve benim hiç anlaşılamadığımız bazı kızlar var. Kışlarında sopa var, neden onlarla arkadaş olalım ki? Onlar sadece hangi takım iyi gidiyorsa onun peşinden koşmayı önemsiyorlardı. Futbol, hokey, lakros.

Sıkıcı.

Dolabıma gidiyorum. "Jack ve ben ."

"Biliyorum."

"Elbette biliyorsun," diye . "Yine de onu davet ettin." Çekip açıyorum ve kıyafetlerimi karıştırıyorum. Uzaktayken kilo vermiştim ama çoğu kas kütlesiydi. Eskiden güçlü olan vücudum yumuşadı. Fizik tedavinin faydası oldu ama yeterince değil. Eskiden sahip olduğum kasları bana geri verecek kadar değil.

"Yalvardı. Ve dizlerinin üzerindeyken çok sevimli görünüyor..."

Ona ters ters baktım. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyor, hâlâ gülümsüyor. "Sanırım seni özledi. Stresli olduğun zamanlarda kendini soyutlamayı sevdiğini söyledi ki bu *doğru*. Bunu inkâr edemezsin. Biz sadece bunun olmasını engellemeye çalışıyoruz, hepsi bu."

Lanet . Göğsümdeki düğümlenmeyi açıklayamıyorum ama bunu ona açıklamam . "Dans takımını özledi, benim neşeli halimi. Ben..." Açıklamak için doğru yolu bulmakta zorlanıyorum, sonunda "gri "de karar kılıyorum.

"Violet karanlık tarafa geçti o zaman? Bu düşünceye ayak uydurmak için, buna ne dersiniz?" Siyah payetli bir elbise çıkardı.

Bunu sadece birkaç kez giydim. Kısa ve seksi ve hemen boğazımda safra oluşuyor. Sertçe yutkunuyorum.

"Hayır." Sesim düz.

Bir kaşını kaldırıyor. "Çünkü-"

"Döndüğüm ilk gün bacağıma göstermeyeceğim. Ya da hiç." Bacağım. Gerçekten bacağıma hakkında konuşmak istemiyorum. "Şortlu ve etekli günlerim

bitti."

Siyah deri pantolon ve pembe kazak seçtim. Uzlaşma. Ne de olsa yerde kar var ve eğer dışarı çıkacaksak donarak ölmek istemiyorum.

Willow kapımı kapatıp ona yaslanıyor ve ben üstümü değiştirirken bana son gelişmeleri anlatıyor. Pantolonumu çıkarıp alt bacağımdaki kalın yara izini gösterdiğimde hiç irkilmedi. Cerrahlar ellerinden geleni yaptılar ama beni kesip açmak zorunda kaldılar. Kaval kemiğim ve fibulam kırılmıştı, neredeyse tamamen kopmuştu.

Bacağım kazanın doğrudan etkisini aldı.

Kemiği yeniden yerleştirirken beni bir arada tutmak için donanım kullanmadıkları için şanslıydım. Ameliyattan sonra hastanede fizik tedavi gördüm. Sonra iyileşene kadar haftalarca koltuk değneği kullandım ve bacağıma ağırlık vermemem konusunda kesin emir aldım. Ondan sonra, kaslarımın yavaş yavaş yürümeye, eğilmeye... çalışmaya alışmasına yardımcı olmak için fizik tedavi.

Crown Point Üniversitesi güz dönemi için tıbbi izin almama izin verdi. Zamanında mezun olabilmek için bu dönem ve gelecek yıl her iki dönem için de programıma fazladan bir ders eklemek zorunda kaldım.

Tek umut bu.

"İyi görünüyorsun," diyor Willow bana. Bana doğru bir ruj tüpü uzatıyor. Ben.

Sarı saçlarımı parmaklarımla tarayarak saygın bukleler haline getiriyorum ve sonra

Koyu kırmızı rengi sürün. Normalde tercih edeceğimden daha cesur ama en iyi arkadaşımın kararına güveniyorum. Pembe kazağıma biraz daha keskin bir hava katıyor.

Muhtemelen.

Belki de .

Kolunu benimkine doluyor. Oturma odasında arkadaşlarımız koltuklara ve yere . Şimdi onlara daha yakından baktığımda, dışarı çıkmaya hazır görünüyorlar. Kusursuz makyaj, güzel kıyafetler. Elbiseler, topuklu botlar.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Haven. Bu akşam bir maç var ama maç bitmeden oraya varırsak sorun olmaz. Taksi çağıralım mı, yoksa yürüyebilir misin?"

Haven, neredeyse her zaman CPU öğrencileri tarafından istila edilen yerel bir bardır.

"Yürümek iyidir." Yarın bunun bedelini ödeyeceğim ama arabaya binme düşüncesi kanımı donduruyor. Buraya annemin arabasının yolcu koltuğunda oturmak bir mücadeleydi. Sessizliğimiz gergindi. Bacağım sürekli sallanıyordu.

Ta ki bu sabah apartmanın önünde durup beni indirene kadar.

O zamandan beri derslere kaydolmak ve mali yardımımı onaylatmak için kampüse yürüdüm, okula yakın üç işe başvurduğum ve kendime bir tebrik kahvesi aldım. Daha önce eşyalarımı bıraktığımda Willow'u özlemiştim ve kesinlikle alanımıza daha fazla girmedim. Çok erken bir zamanda hafıza şeridinde yürümek istemedim.

Bacağım zaten ağrıyor ama görmezden . Bahar dönemi pazartesi başlıyor. Dinlenmek ve toparlanmak için hafta sonum var.

Bu benim üniversite deneyimim.

Yani, hayır, arabaya binmeyeceğim. Arkadaşlarıma gülümsüyorum ve yalan söylüyorum. "Egzersiz işime yarayabilir."

Willow alay eder. "Sen ne dersin Batman."

Onumuz hava durumuna göre hazırlandık -kar olsun ya da olmasın, aslında hava hala oldukça ılıman- ve kampüsün yakınındaki bara iki blok yürüdük. Burası üniversite öğrencilerinin kimliklerini kontrol etmede gevşek davranmasıyla bilinen düzenli bir mekân ve genellikle büyük bir kalabalığı çeken beş dolarlık margarita geceleri var.

Ortadaki oval şekilli barda bir milyon bar taburesi var. Neredeyse her duvara monte edilmiş televizyonlarda profesyonel sporcuların maçları gösteriliyor. Evde kötü bir koltuk yok. Ve bir CPU oyunu bittikten sonra -Özellikle de kazanırsak? Sadece ayakta duranlar.

Orada bir işe başvurmayı düşündüm ama yapabileceğimi sanmıyorum. Arkadaşlarıma hizmet etmekten bahsediyorum. İyi bahşış verseler bile, bazı öğrenciler sarhoş olduklarında garipleşiyorlar.

Vardığımızda nispeten sessizdi. Küçük girişte ayaklarımızı yere vurarak gevşek kar ve tuzları temizliyoruz. Ellerimin içine üflüyorum, ne kadar gülünç olduğumuza gülüyorum. Diğerleri başlarını sallıyor ve benimle birlikte kıkırdıyorlar. Evet, bütün suç benim omuzlarımda. Dışarının ılıman olması kadarmış. Bu güneş batmadan önceydi ve şimdi hava bir cadı memesinden daha soğuk.

U şeklinde bir yer tuttuk, herkes içeri girip yakınlaştı. Ben masada Jack'in karşısında -şans eseri- Willow'un yanında oturuyorum. Diğer yanımda da geçen yıl dans takımına katılan Jess adında bir genç oturuyor.

Amanda telefonuna dokunarak, "Paris mesaj attı," diyor. Yukarı bakıyor ve öne doğru eğiliyor. "Ekibin buraya doğru geldiğini söylüyor."

Willow gözlerini devirir. "Burası birkaç dakika içinde pak tavşanlarla dolup taşacak."

"Hokey takımı mı?" Açıklığa kavuşturuyorum. Gittiğimden beri zaman algımı kaybetmişim gibi hissediyorum. Benim dışımda herkes ilerledi.

Hokey Ekim ayında başlar ve sezon kış boyunca ve bahara kadar devam eder - özellikle de galibiyet serisi yakalayıp ulusal turnuvaya katılırlarsa. Geçmişte çok fazla hokey maçına gitmezdik çünkü genellikle dans takımı yarışmaları veya basketbol maçlarıyla çakışırdı.

CPU'nun sahip olduğu bir şey varsa, o da D1 sporlarıdır.

"Takımda yeni bir yetenek var," diyor Amanda. Yüzü kızarıyor. "Sadece bir maç kaybettik. Hatta kızlardan bazıları iç saha maçlarına gidebilmek için Cuma antrenmanlarımızın taşınması için imza kampanyası başlattı. Muhtemelen istediklerini alacaklar."

Kaşlarım kalktı. Disk tavşanları - hokey oyuncularına kızlar - ya da değil, koçumuzun buna izin vereceğinden şüpheliyim. Belki yeterince protesto ederlerse.

"Ulusal turnuvaya katılmaları için seçildiklerine dair söylentiler var," diye ekliyor Jack. "Bütün okul bunun hakkında konuşuyor. Sadece birkaç maç daha kazanmaları gerekiyor."

CPU neredeyse on yıldır şampiyonluk kazanamadı, en azından hokeyde. Jack'in takımı geçen yıl Rose Bowl'a gitti ama bir golle kaybettiler. Bu yıl ise playofflara bile kalamadılar.

Bu hassas bir konu.

Willow, "Onlar gelip hepimizi perişan etmeden önce sarhoş olalım," diyor. Bir garsona işaret ediyor ve bize birer tekila shot ısmarlıyor.

Evet, yarın kesinlikle bunun için ödeme yapacağım.

Yine de geri dönmek güzel. Konuşma hokeyden dans takımındaki dramatik olaylara kayıyor ve ben de gülümseyerek kazağımı çekiştiriyorum. İsimlerin çoğuna aşınayım ama birkaç kez soru sorarcasına Willow'a bakıyorum. Bağlamı o sağlıyor. Bir birinci sınıf öğrencisi, yeni bir transfer, sonunda seçmeleri geçmeyi başaran yaşlı bir kız.

Tekila shot'larımızı, misket limonu dilimlerini ve tuzluğu elden ele dolaştırıyoruz. Elimin tersini yalayıp tuzu üzerine döküyorum, sonra hepsi hazır olana kadar dilimimi ve shot bardağımı tutuyorum.

Willow, "Violet'in dönüşüne," der.

Bardaklarını kaldırıyorlar ve masanın ortasında tokuşturuyorlar. Birim olarak tuzu yalıyoruz, shot bardaklarını masaya vuruyoruz ve

sıvıyı geri alıyorum. Tadı tanıdık, boğazımı yakıyor. Misket limonunu ısıyorum ve narenciye dilimin üzerinde patlıyor. Tekilayla karışıyor ve onu gerçekten keyifli hale getiriyor.

"Bu hiç eskimiyor," diye kıkırdıyorum ve Willow'a doğru eğiliyorum. O da bana sarıldı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Güzel. Bir tur daha!" Kabinden kayarak çıkıyor ve masaya vuruyor. "Bunu ben alıyorum, sonra da siz zavallılar alıyorsunuz."

Jack yanımda Willow'un yerini aldı. Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. Sıcaklığı tanıdık geliyor. Kolunun ağırlığı rahatlatıcı. "Seni özlediğimi söylemiş miydin?"

"Bir ya da iki kez." Gözlerimi deviriyorum ama doğrulmuyorum. Düzeltmeliyim, çünkü son altı aydır ona karşı davranışlarım berbattan başka bir şey değildi. Neden hâlâ umursadığını bile bilmiyorum.

Beni göremiyordu. Eskiden nasıl olduğumu ve hâlâ nasıl olabileceğimi. Willow'a farklı olduğumu söylediğimde yalan söylemiyordum. Kendimin daha çirkin bir versiyonu gibi hissediyorum. O kadar iyi değil, o kadar neşeli değil, o kadar iyimser değil. Kelimenin tam anlamıyla *daha karanlık*. Kazadan sonra içimde bir şeyler kırıldı.

Dans takımı sadece bir hobiydi. Formda kalmak ve arkadaş edinmek için bir yol. Willow, ilk yılımızda onunla seçmelere katılmam için bana yalvaran kişiydi. O da benim gibi dans etmeyi seviyordu ama The Big Brave Thing'i tek başına yapmaktan korkuyordu. Gittim ama sevmeyi beklemiyordum. Benim gerçek tutkum bundan daha büyüktü. Ondan *daha derin*.

Bale.

Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor.

Hayatımda dans takımına yer olmamalıydı. Hayatımda arkadaşlarıma yer olmamalıydı. Annem programımı karmaşık bir parça gibi koreograflarken, randevuları, antrenmanları ve provaları örerken olmazdı.

Tüm üniversite programım beş saatlik dans eğitimi etrafında düzenlenmişti ve bunun her saniyesini sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Uzun günler, ağrıyan kaslar, sonunda bir koreografi parçasını çivilemenin verdiği rahatlama.

Dans takımı kariyerim için bir ödündü. Üniversite ile birlikte ısrar ettiğim bir şeydi. Bale için dans takımının birkaç gününü kaçırdım ve koç bunu en başından kabul etti. Diğer herkesten mükemmel devamlılık talep ediyordu. Ama yeteneğim olduğunu kabul etmek zorundaydı. *Yetenekliydim*, bale hocamın beni her zaman övdüğü türden doğal hareketlerim vardı. Eğitimin üzerine doğal zarafet ve sezgi.

Dans ekibinin farklı tarzı bana zihinsel bir mola ve fiziksel bir meydan okuma sağladı.

Baleye gelince, bir yerlere gidiyordum. Önce şirketin prodüksiyonlarında solist olarak yer aldım, sonra da başrollerden biri oldum. Daha büyük gösteriler hayal ediyordum. CPU'dan mezun olduktan sonra daha büyük şirketler ve prodüksiyonlar. New York veya San Francisco'da *Fındıkkıran* veya *Uyuyan Güzel*. Sektörde bir balerini balerin yapan türden başroller.

Sonra o rüya da bacağımdaki kemiklerle birlikte paramparça oldu.

Willow elinde bir tepsiyle geri dönüyor, Jack ve benim içinde bulunduğumuz duruma bakarak kaşlarını kaldırıyor. Jack ona sırtıyor ve tepsideki bardaklardan birini alıyor. Önüme koydu.

"Geldiler," diyor Amanda, sesi yüksek.

Etrafa bakıyorum. Bar dolup taşıyordu elbette, ama şimdi sesler yükseliyor. Odaya yeni bir enerji doluyor. Nedense midem düğümleniyor. Bunu açıklayamıyorum. Beklenti gibi ama daha kötüsü.

Kapıdan giren ilk çifti tanıdığımı şaşırdım. Knox Whiteshaw, CPU gibi ulusal çapta pek tanınmayan bir okulda bile efsanevi bir isim. Ona kaleci Miles eşlik ediyor. Hiç şaşırmadım. Kardeşler ve aralarından su sızıyor.

Knox, Willow ve benim gibi üçüncü sınıf öğrencisi, Miles ise ikinci sınıf öğrencisi. Buna rağmen, ağabeyinin belirlediği beklentileri karşılamak için yükseldi. Orta büyüklükteki bir üniversite kampüsünde herkes birbirini tanır. Peki ya spor yapıyorsanız? *Kesinlikle* tanınırsınız.

Arkalarından başka oyuncular da geliyor ve savunma hattında yeni başlayan bir oyuncuyu daha görüyorum.

"Violet," diyor Jack kulağıma. "İyi misin?"

Ona bakıyorum ve yüzüm kızarıyor. "Gayet iyiyim."

Bir sömestr kaçırdığımda kendime güvenim sarsıldı. Bu yüzden kızlar yanımıza gelirken yanaklarım sıcak kalıyor. Bazıları Jack'e sırtıyor, iyi bir sezon geçirdiği için onu tebrik ediyor -sanki aylardır onunla ilk kez konuşuyorlarmış gibi- ama daha fazlası bana hoş geldin diyor. Aslında bu kadar çok insanın bizi fark etmesine şaşırdım. *Beni* fark etmeleri.

Willow masanın altından bacağıma dürtüyor. "Gördün mü? Seni özlemişler."

Jess gülüyor. "Evet, dans takımı sensiz berbattı. Yani, fena değildik. Ama senin her zaman getirdiğin pozitif enerjiyi özledik. Geri döndüğün için çok mutluyuz."

Duruyorum. Willow'un gülümsemesi kayboldu. Ona bakıyorum ama gözlerime bakamıyor. Demek onlara söyleyecek cesareti yoktu - onu suçlamıyorum, kötü haberin elçisi olmak istemedim. Koç biliyor ama iki hafta önce doktorumla yaptığımız telefon görüşmesinden beri onu gördüklerinden şüpheliyim.

Temel bilgiler mi?

Kemiklerim iyileşirken -ki teknik olarak hala iyileşiyorlar, bağlar ve tendonlar gün geçtikçe güçleniyor- sinirlerim iyileşmedi. Son altı aydır, aniden ortaya çıkan inanılmaz ağrılar yaşıyorum. Kaslarımın zayıflığından bahsetmiyorum bile.

Bir daha asla dans takımında olamayacağım ve asla balerin olamayacağım. Elveda, hayaller.

"Violet?" Jess bana doğru eğildi. "var?"

Yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldüğünü fark ediyorum. Çabucak fırçalayıp uzaklaştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim çocuklar. Öyle demek istemedim..." Yüzümü işaret ediyorum. "Dans takımına geri dönemem. Doktor emri."

"Ama, Koç-"

"Doktorlarımla konuştum ve kabul ettiler," diye sessizce bitiriyorum. Bakışları ağırlaştı. Üzücü.

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. " değil. Seni kenardan destekleyeceğim. Olur mu?"

Amanda kaşlarını çatıyor. Bakışlarını kaldırıyor ve atışını geri atıyor. "Buraya geliyorlar."

Duygularımı dizginlemek için bir saniyemi ayırdım. Birdenbire herkesi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettiğimde kolay değil... yine. Gözlerimin yanmadığından emin olana kadar masaya bakıyorum.

"Hey, Steele," Amanda şarkı söylüyor. Masanın ortasına oturmuş, ilgi odağı olmak için mükemmel bir şekilde hazırlanıyor. Tekila yüzünden yanakları pembeleşmiş ve gülümsemesi genişlemiş.

"Amanda," diye selamlıyor onu, sonra Jack'e dönüyor. "Selam dostum. En yeni sol kanadımızla tanıştın mı?"

O ve Jack tokatlaşıyor ve yumruklaşıyorlar.

Sonunda başımı kaldırıp bakıyorum ve Steele'in yalnız olmadığını fark ediyorum. Yüzümdeki kan çekiliyor.

Steele'in yanında duruyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi mi görünüyor?
İmkansız.

Arabama çarpıp hayatımı mahveden adam.

Greyson Devereux.

OceanofPDF.com

GREYSON

M Takım arkadaşınız kızlarla dolu bir masada oturan adama başıyla selam veriyor. "Jack, Greyson. Jack futbol takımının oyun kurucusu."
Dudaklarımı büküyorum. Futbol takımı bu yıl muhteşem bir şekilde kaybetti.

Jack'teşekkürler. Hokey takımının boşluğu doldurması ve bu okula biraz dikkat çekmesi iyi bir şey.

Parladığım yer orası.

Sahne ışıkları altında.

Düzelتيyorum: Eskiden parladığım yer orasıydı.

Bakışlarım Jack'in yanındaki kıza yöneliyor, sanki şiddetle hastalanmak üzereymiş gibi görünüyor. Çoğu kızın yaptığı gibi tanıdık geliyor. Sanki hayatımın bir döneminde onunla tesadüfen karşılaşmış olabilirim ama hatırlamama değecek bir şey değil.

Belki burada, Haven'da karşılaşmışızdır. Bir maçtan sonra.

Ona sırtıttım ve o da irkildi. Normal bir tepki değil.

İlginç.

Steele masanın etrafında dolaşarak dans ekibini tanıtıyor. Bunu belli belirsiz fark ediyorum, hâlâ Jack'in kolunun altındaki kıızı anlamaya çalışıyorum. O da beni izliyor. Mavi gözleri bana hançer gibi saplanıyor. Meraklandım.

"Ve Violet," diye bitiriyor Steele. "Geri döndü..." "Hiatus," diyor belli belirsiz.

Alışılmadık bir ismi var. Sadece bir tane daha duydum.

"Violet Reece," diye devam ediyor Steele. "Takımdaki en iyi dansçı - alınmayın hanımlar." Diğer kızlara göz kırpmıyor.

Violet Reece.

Bir şey söylememek için çenemi sıkıyorum. İfadem yumuşuyor, ama aslında yapmak istediğim şey onun neden benim şehrimde olduğunu sormak. Güz döneminin başından beri buradayım ve onu ne gördüm ne de duydum. Bir fısıltı bile duymadım.

Takımdaki en iyi dansçı. Ara verdiğimiz yerden döndük. Ne yani, bu büyük bir tesadüf mü? Benim şansım. Hayır, *onun* . Sanırım kafatasında delikler açıyorum, ama o başka tarafa bakmamaya özen gösteriyor.

Meydan okuma kabul edildi.

Kızlardan biri, "Şahinlerle oynamak hoşuna gidiyor mu Greyson?" diye soruyor.

Bakışlarımı Violet'ten ayırıp kimin sorduğunu bulmaya çalışıyorum. Ortadaki kız, dekolteli gömleğinden dışarı fırlayan diri göğüsleriyle öne doğru eğiliyor. Bu, kızların dikkatleri üzerlerine çekmek için kullandıkları bir taktik gibi görünüyor.

Ben de onun istediğine uyuyorum ve gözlerimin önce kabarıklıklara, sonra da yüzüne kaymasına izin veriyorum. İçtikleri her neyse yüzünden kızarmıştı. Onu her zaman takıma gölge eden diğer kızlardan bazılarıyla gördüm. Biz Haven'ın müdavimleriyiz - otel sahibinin takıma karşı bir zaafı var, özellikle de bir galibiyetten sonra - ve onun da öyle bir bakışı var.

Saklanan bir puck tavaşanı. Genelde o kadar ince değildirler. Gerçi yaptığı şeyin *incelikli* olduğundan emin değilim. Belki de sadece inkar ediyordur.

"Bu iyi bir değişiklik," diye cevap veriyorum sonunda. "Eskiden olduğum yerden çok daha iyi."

Violet önündeki shot bardağını kaldırıp geri çarpıyor. Dikkatim tekrar ona yöneldi. Bu sinir bozucu. Nazikçe yutkunuyor, boğazı hareket ediyor. Bana bakmayı bıraktı ve varlığını görmezden gelmeyi seçti.

Ama bu o kadar ince ki, diğer pek çok kişinin onun küçümsendiğini fark edeceğini sanmıyorum.

Belki de düzenli olarak . Soğuk.

Bu daha da ilgi çekici, çünkü onu aslında tanımadığımı fark ettim. Adını sadece geleceğimin boğularak öldürülmesiyle bağlantılı olarak duydum.

Steele, "Siz hanımlarla sonra görüşürüz," diyor. Kolumdan çekiştiriyor. "Hadi, dostum."

"İki kişilik daha yeriniz var gibi görünüyor," diyorum.

Kızlar kıkırdıyor. Violet'in karşısındaki hariç.

En iyi arkadaş mı? Violet'in aklından geçenleri yakalamış gibiydi.

"Hayır," diyor her kimse. "Kutlama yapıyoruz, erkeklere izin yok."

Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Duydun mu Jack?"

Yüzü kızardı. "*Hokey* çocuklarına izin yok demek istedi."

Alay ediyorum. "Doğru. Sonra görüşürüz." Ellerimi ceplerime sokup Steele'i bara kadar takip ediyorum. Diğer dansçı kızlar -daha aşına olduklarım- arkadaşlarım Knox ve Jacob'la birlikte bizi bekliyorlar. Sağ kanatta oturan Erik de bara yaslanmış. O ve ben Koç'un umduğu kadar iyi anlaşıyoruz.

Aptal olması benim suçum değil. Bu yıl mezun oluyor ama. İyi kurtulduk. Gelecek yıl, Knox, Steele ve ben son sınıftayken... hokey dünyasını kasıp kavuracağız. Şu anda olduğumuzdan daha fazla. Sonra da NHL'yi ele geçireceğiz.

"Dans ekibinin geri kalanıyla tanıştın mı Greyson?" Paris elini koluma koydu.

Ona izin verdim. Neden olmasın ki? O da güzel. Ve yeterince iyi sakso çekiyor. Bunu geçen ay, kış tatili için ayrılmadan önce öğrendim. Hokey takımı bir hafta önce antrenmanlara dönmek için geri geldi ve şimdi herkes Crown Point'e döndü. Pazartesi günü okullar açılıyor ve bu son hafta sonu eğlencesi.

Etrafımda yeni bir saygı var. Eski okulumda böyle bir şey yoktu, her ne kadar bu unvanı kendim için yapmış olsam da. Brickell Üniversitesi'nde soyadımdan dolayı herkes kim olduğumu biliyordu. Para birçok kapıyı açabilir ama cazibe onları açık tutar.

Bunu bana iyi kalpli babam öğretti.

Her şey yüzüme patlayana kadar da işe yaradı.

Bir bira sipariş ediyorum ve dirseklerimi bara dayayıp Paris ile başka bir kızın arasına sıkışıyorum. Paris'in uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüş. Ocak ayında olmamıza ve havanın çok soğuk olmasına rağmen üzerinde sadece omzu açık siyah bir bluz ve dar bir kot pantolon var. Hâlâ elini pazumda aşağı yukarı gezdiriyor, beni lanet bir köpek gibi okşuyor.

"Gri mi?"

Kaşlarım . "Ya Greyson ya da şey, Paris." Kızardı. "Özür dilerim."

"Steele beni ekibinizin geri kalanıyla tanıştırdı. Huysuz olanın nesi var?"
Başımı az önce ayırdığımız masaya doğru eğiyorum.

Paris alay eder ve şöyle bir bakar. "Bilmiyorum. Herkes Violet'in takıma geri dönmemesine takılmış durumda."

Biraz dönüyorum ve Violet'i inceliyorum. Saçları kül rengi ve yüzünün iki yanına doğru uzanan perçemler alnının yarısını gizliyor. Bir saniye içinde, şakağından aşağı akan kanla onu gün gibi net görebiliyorum. Kazadan sonra olduğu gibi.

O saç kesimini yara izini saklamak için mi yaptırdı?

Ben gitmiş olsam bile, hâlâ kaskatı duruyor. Parmaklarını masaya vuruyor ve Jack ona doğru eğildiğinde pek umursamıyor gibi görünüyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ama bir tepki almıyor.

Kanım
kaynıyor.

Anında.

Çenemi sıkıyorum ve tepkimi minimumda tutmaya zorluyorum. O kadar hafif ki, önümdeki kız ben "Onunla arkadaş mısın?" diye sorana kadar fark etmiyor.

"Violet?" Şok ses tonunu renklendiriyor. "Arkadaşız,
tabii." "Ama en iyi arkadaş değiliz."

Burnunu kıristırdı. "Hayır. Koç'un favorisiydi."

Öyleydi. Satır aralarını okudum - artık Violet gittiğine göre, en iyi köpek yeri Paris'in alması için açık. Bir an için Paris gibi kızların sahip olduğu acımasızlık seviyesinden etkilendim. Ama sonra hatırlıyorum ki, ben olmasaydım, Paris muhtemelen hala sessizlik içinde kaynıyor olacaktı. Violet'i yerinden etmek için hiçbir şey yapmazdı.

Bu çok korkakça.

Jack ayağa kalkar ve Violet kabinden kayarak çıkar. Aceleyle banyoya gidiyor, hâlâ kaskatı. Kıyafeti burada görmeye alışık olduğum kızlardan çok farklı. Masasındaki takım arkadaşlarından bile. *Arkadaşları*. Elbise giyiyorlar, etekleri hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayacak kadar kısa.

Birami yudumlayıp bir saniye bekledikten sonra onu takip ediyorum.

Bu bilinçli olarak karar verdiğim bir şey değil, istediğim için yapıyorum.

Kadınlar tuvaletine giriyorum ve eğilip kabinleri kontrol ediyorum. Biri hariç hepsi açıktı. İçimden bir heyecan geçiyor ve çıkış kapısının kilidini çeviriyorum. Ona yaslanıp bekliyorum.

Belki de girdiğimi duydu, çünkü beni gördüğüne pek şaşırmışa benzemiyordu. Tahmin ettiğimden daha kısaymış. Pembesi

Süveter vücudunu gizliyor, deri pantolon sadece yıllarca dans etmekten olsa gerek kaslı kalçalarını ve baldırlarını ele veriyor.

Pembeyi masum görünmek için mi seçti? Eğer , kırmızı rujunu bozuyor. Kapalı.

Kıpırdamadan durur, eli durağın kenarını kavrar. Çenesi kalkıyor.
"Ne istiyorsun?"

Gülüyorum.

Ne sikim istiyorum ben?

Başımı yavaşça sallıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. O geri adım atıyor.

Hata .

Öfkeme karşı hiç böyle bir uyanış hissetmemiştim. Sanki... sanki intikamımı alabilirmişim ve içimdeki o parçayı gerçekten doyurabilirmişim gibi. İntikam arzusu.

Tutuklandıktan sonra yerel bir haber kuruluşu hikayeyi ele aldı. Adımı tüm eyalete yaydılar ve hayatım üzerindeki etkisi anında oldu.

Brickell hokey koçu aradı ve takımdan çıkarıldığımı söyledi. *Kötü reklam.* Makale sadece birkaç gün yayında kalmış olsa da, olan olmuştu.

Sonra üniversite dekanı aradı ve geri dönmememi şiddetle tavsiye etti.

İnsanlar bakmadan hiçbir yere gidemiyordum. *Yanlış* sebeplerden dolayı. Çünkü benim sarhoş araba kullanan, arabasıyla kaza yapan ve masum bir kıza iftira atan boktan bir insan olduğumu düşünüyorlardı. Bunun ötesinde, her türlü varsayım ve suçlamada bulundular. Soyadım yüzünden hayatımın yaldızlandığını söylediler. Başka kaç suçtan kaçtığımı merak ettiler.

Ve babam... Oraya gitmiyorum.

"Bana ne istediğimi düşündüğünü söyle," diyorum. "Bakalım ne kadar ."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bilmiyorum."

"Beni tanıdın."

Ben hala yaklaşıyorum ve o hala geri çekiliyor. Havalı olmaya çalışan sprey boyalı duvara çarpıyor ve duruyor ama ben yaklaştırmaya devam ediyorum. Ta ki birkaç santim kalana kadar. Vücudundan ısı akıyor.

Belki de benim hayal gücümdür.

Her iki şekilde de, bundan olması gerekenden çok daha fazla zevk alıyorum. Bu kadar yakinken, elektrikli hissediyor. Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor. Ama bu konuda son derece tatmin edici bir şey var. *Onun* hakkında.

"Yüzünü unutabileceğimi hiç sanmıyorum," diye itiraf ediyor. "Şimdi siktir git başımdan."

Öne uzanıp çenesine dokunuyorum. Parmaklarım yüzünün yan tarafında ve saçlarını kenara itiyorum. Beni durdurmuyor. Parmak uçlarım şakağındaki çirkin yara izine değdiğinde benden saklanmıyor. Saç çizgisine doğru kıvrılıyor, kırmızı yüzüne karşı gümüş rengi. Sanırım yanmayan tek yeri bu.

Sanırım bu kıza dokunmak hoşuma gidiyor. Titriyor, yüz ifadesiyle geri çekilmemi sağlayacakmış gibi bana bakıyor. Güzel bir deneme, daha küçük erkeklerde işe yarayabilir.

Buna rağmen, ondan etkilenemeyeceğimi fark ettim. Birden kendime de öfkelen dim. Bu onun hatası. İçinde yaşadığım yaldızlı serabı kırdı. Babamla ilişkiye zarar verdi, geleceğimi tehlikeye attı. Hepsi çenesini kapalı tutamadığı içindi.

"Benim için her şeyi mahvettin." Sanki ona bir sır veriyormuşum gibi yaklaşıyorum. Aslında bana nasıl tepki vereceğini bilmek istiyorum. "Peki ben de sana aynısını yapsam nasıl olur?"

İrkildi.

Görüyorum, yakalıyorum. Tadını çıkarıyorum. Ani korku patlaması beklediğim şeydi ve içimde bir şey beklentiyle düğümleniyor. Onun korkusu, o hapishane hücresinde otururken hissettiğim korkuya çok benziyor, sadece saatlerce acı çekmem gerekse bile. O çok daha uzun süre acı çekecek.

Oh, evet.

Bu eğlenceli olacak.

"Seninle işim bittiğinde, senden aldığım tek şey değerli küçük dans takımın olmayacak," diye söz veriyorum.

Geri çekiliyorum. Duvara yapışmış, göğsü kabarıyor. Ona o kadar dokunmadım bile, ama bana sanki ona bir bıçak saplamışım ve bıçağı çevirmişim gibi bakıyor.

Kırıldığında nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

3

MENEKŞE

S ı ık ışık yüzüme vuruyor ve inliyorum. Elimle engelliyorum ama sonra tepe lambam yanıyor.

"Uyan ve parla, Uyuyan Güzel. Saat neredeyse bir oldu." Willow yatağıma tırmanıp yanıma uzanıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi kısarak tavana bakıyorum. "Sanki kafam bir örs ve çekiçe defalarca vuruluyor. Bacağım konusunda kararsızım. Ya da geri kalanımda." Bu bir yalan. Alt bacağıma odaklandığım anda, ağır dalgalar halinde kalçama vuruyor. Dişlerimi sıkıyorum.

"Şey, biraz sertleştin..."

Evet, bu doğru. Barda Greyson'a bakmaya dayanamadım. Tuvalette bana saldırdıktan sonra beni tamamen görmezden geldi. Onun yerine Paris ve arkadaşlarından biriyle flört etti. Ve bu arada, ben çıldırmaya devam ettim.

O neden *burada*? Buraya gittiğimi biliyor muydu? Crown Point Üniversitesi, memleketimiz Rose Hill'den çok uzakta. Farklı bir eyalet. Saatler uzakta. Bu küçük kasaba *benim* kurtuluşumdu, ama şimdi kabusum oldu.

Kim senin çenesini ateşli bir adam.

Arkadaşlarım hokeye kafayı takmış durumda.

Ve itiraf etmeliyim ki onlarla da dostum. Takımla. En azından ben . Şimdi hepsinden uzak durma dürtüsü var içimde.

Pazartesi günü kampüste onunla karşılaşacak mıyım? Ondan vebadan kaçır gibi kaçmam mı gerekecek?

Keşke *gidebilseydim*. Rose Hill'e geri dönebilseydim, annemin oturma odasının köşesine sıkıştırdığı dar yatağa tırmanabilseydim.

ve yorganın altına saklanmak. Ama dans gitmişken ve üniversite için gereken para yavaş yavaş azalırken, sebat etmekten başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

"Jack'e ne oldu?" Willow sorar.

. "Sarhoşken çok şapşal öpüşüyor."

Başka bir hata. Willow, yalvarmasına rağmen onu dairemize geri almayı reddetti. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi. On dakikadan kısa bir sürede ya da bir saat içinde orgazm olacağına şüphe yoktu. Arası yok. Bu arada ben de bacaklarımın arasındaki ağrıyla yaşamak ya da kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacaktım.

Bu onun zehirli özelliği. Patladığında beni asılı bırakmak.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Bir film düşünüyorum. Bir matine mi? Sonra rahatlarız."

"Elbette." Gerçekten, karanlık olan her şey kulağa hoş geliyor. Işık hâlâ gözlerimi yakıyor ve Willow'la yüzleşmek için yan dönüyorum. "Ben yokken Greyson kampüste büyük müydü?"

Gözlerini kısar. "Steele ikinizi tanıştırdığında yüzünde bir şey gördüğümü sandım. Ne oldu?"

"Um..." Yutkunuyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor. Willow'a söylersem, koruyucu anne ayısını kıcıma sokar. Ya da daha kötüsü. Muhtemelen çok daha kötüsü. Sadece ağzımdan kaçırmalıyım. Ben de aceleyle söyledim. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken birbirine karıştı. "Bana vuran oydu."

Bir durakladı. Sonra, "Saçmalık."

İrkildim.

Bana bakıyor ve dirseğinin üzerinde yükseliyor. "Violet Marie Reece, şu anda benimle dalga geçiyor olmalısın. Sana vurdu mu? Bunu yapan o..." Bacağıma belli belirsiz el sallıyor.

"Greyson Devereux." Sertçe nefes veriyorum. "Bu saçmalığı uyduramam Willow. Pislik herif arabasıyla bana çarptı. Ama-" Uzanıp elini tuttum. "Kimseye söyleyemezsin."

"Neden olmasın?"

Çünkü gizlilik anlaşması imzaladım. Suçlamaları düşürmemin sebeplerinden biri de buydu. Annem bırakmak istemedi. Devereux'lardan son kuruşuna kadar almak istiyordu. Tıbbi masrafları karşılamalarını istedi, Greyson'ın hapse girmesini istedi.

Tabii ki, dört saatten az bir sürede çıktı. Ameliyata alınmadan önce polislerin hastanede benimle görüşmesi ile Greyson'ın evine gelmeleri arasında çok fazla zaman geçti. Anneme, sarhoş olduğuna yemin etmeme rağmen alkol testi yapamayacaklarını söylediler. Yanına kâr kaldı.

Hikayeye göre, babası birkaç telefon görüşmesi yaptı ve polis şefini suçlamaları düşürmesi için dürttü. Greyson hızlıca ve sessizce gitmiş. Parmak izini bile aldılar mı bilmiyorum.

Ama hâlâ uğraşılması gereken bir hukuk davası vardı. Annem tehdit etti. Yüksek sesle. Greyson'ın babası geldi ve annemin mantıklı doğasına hitap etti. Beni işaret etti ve beni mahkemeye sürüklemek isteyip istemediğini sordu.

Sorgulanacaktım. Neden

dışarıdaydım.

Ne yapıyordum?

O zaman beni sokağa çeken neydi? Her iki yolu da kontrol ettim mi?

Arabadan kaçmaya çalıştım mı?

Cevaplayamadığım sorular. Kazadan önceki gün boştu. Sanki zihnimdeki yazı tahtası silinmiş gibi. Nerede olduğumu, ne kadar hızlı gittiğimi ya da emniyet kemerimi takıp takmadığımı bile bilmiyorum. Kazadan sonra arabamın fotoğraflarını görmeseydim, buna inanmazdım.

Ve onları gördükten sonra, nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum. Ön taraf, sürücü tarafındaki kapı tamamen buruşmuştu. Metal gibi değil, parçalanmış kağıt görünüyordu. Arabamın yolcu kapısı açıktı. İlk müdahale ekipleri beni o şekilde çıkardılar, boynum desteklendi ve başım desteklendi. O kısım da bulanık.

O güne dair tüm hatıralarım acı, Greyson ve kanla başlıyor. Ondan sonra bayılmış olabilirim, çünkü sadece saniyeler sonra acil yardım görevlileri bir kızın arabasından çıkmasına yardım ediyor ve beni çıkarmaya çalışıyorlardı.

Ve bunun ne kadar *yanlış* hissettirdiğini hatırlıyorum. Aralarında tökezlediğini, tekrar tekrar özür dilediğini görmek. Sadece beni mahvetmedi, neredeyse onu da mahvediyordu.

"Gizlilik Sözleşmesi imzaladım," diyorum sessizce. Sanki duvarlar içeri girip sırlarımı çalacakmış gibi. "Yani sana onun bu işe karıştığını söylemem bile başımı belaya sokabilir. Greyson'ın araba kazasıyla ya da yaralanmamla bir ilgisi olduğunu yüksek sesle itiraf edersem işim biter."

Devereux. Rose Hill'de güçlü bir isim. Ve avukatları Josh Black de toplumda etkili bir adam. Yüksek yerlerde arkadaşları var ve yüksek derken, zengin demek istiyorum. Kötü şöhretli. Rose Hill'de kendilerine bir yer edinmişler, onlarca yıldır oradalar. İlçedeki herkes soyadlarını biliyor, *öyle bir* tipler.

Bana vuran Greyson'dı ama bir şekilde bedelini ben ödüyordum.

Ve sonra medya hikayeyi öğrendi. Birdenbire bana karşı kullanabilecekleri bir şey bulmuşlardı. İftira karşı davası ailemi gömecekti.

Gizlilik anlaşmasını imzaladım, böylece hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. İmzalamak, annemin zorlamaya devam edemeyeceği anlamına geliyordu. Suçluluk duymadan uyuyabileceğim anlamına geliyordu. Evet, çünkü ben suçluydum. Bir şekilde. Bay Devereux bunu benim hatam olarak gösterdi ve ben de kendimi buna inandırdım.

Bu bir hataydı. Daha çok çabalamalıyım. İftira davasını reddetmeliydim, Greyson'a kişisel zarar için dava açmalıyım. Sigorta bir yere kadar.

"Ah, Violet," diye fısıldar Willow. Gözlerini kapatır. "Lanet olsun." "Daha kötüsü de olabilirdi," diye öneriyorum.

Bu bir yalan. Ve daha da kötüsü, Greyson bunun bırakmayacak.

Yani ben de bırakamam.

"Ne yapacaksın?" Willow sorar. "Neye ihtiyacın var?"

Doğrudum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. En iyi arkadaşıma bakıyorum. Benim için mücadele etmeye istekli. Benim için her şeyini ortaya koymaya hazır. Onun da benim onun için aynı şeyi yapacağımı bildiğinden eminim. Biz en iyi arkadaştan daha fazlasıyız. Daha çok kız kardeş gibiyiz.

"Bunu görmezden geleceğim." Başımı salladım. Evet, harika bir fikir. Greyson Devereux'yu görmezden gel. Sorun değil. "Burası yeterince büyük bir kampüs."

Homurdanıyor. "Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Ama tamam. Tamam. Senin istediğin gibi oynayacağız, Reece."

Ayağa kalktığımda yüzümü buruşturuyorum. Bugün kötü bir bacak günü, şimdiden söyleyebilirim. Dizimi yatağa koyuyorum ve elimi baldırımın arkasına sürüyorum. Yara izi dizimin birkaç santim altından başlayıp ayak bileğimin üstünde bitecek şekilde önden aşağıya doğru düzgün ve kesin. Bir plastik cerrahın parmağı vardı, kazadan en az çirkin şeyle uzaklaşacağımdan emin olmak için. (Ya da, bu durumda, ondan uzaklaşmak.) Neredeyse kaval kemiğime karışıyor.

Baldır kaslarımın güçlü olduğu zamanlar vardı. Pointe ayakkabımın üzerinde dönebildiğim ve bacağımın beni tutabildiği zamanlar.

Artık değil.

Kaslarım zayıfladı. Ağrı bir faktör olmasaydı, gücü geri kazanmak için çok çalışmak gerekirdi.

Annem fizik tedavi randevularımdan birine geldi. Köşedeki metal sandalyeye beni izledi ve sonunda "Hâlâ bir dansçı gibi hareket ediyorsun" dedi.

Düşündüğü gibi bir iltifat değildi bu. İçten içe ben de kendimi hala bir dansçı gibi hissediyordum. Hâlâ dönme, eğilme, vücudumu belirli şekillerde kıvrırma gibi hayali bir his vardı içimde. Kalçalarımı, ayaklarımı, dizlerimi döndürüyordum. Ayak tırnaklarım yıllarca çalışmaktan mahvoldu. Bir balerin gibi yürümek, bacağı kırık biri gibi yürümekten çok daha farklı.

Willow, "Bir gerilim filmi düşünüyorum," diyerek beni zamana geri çekiyor. "Sanırım su ve Tylenol'e ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor ve . "İçkini mi istiyorsun?"

Hileli soru. Böyle bir ruh halindeyken ikimizden biri diğerini ne zaman dinledi? Willow erkek arkadaşından ayrıldığında Haven'a gidip kafayı bulmuştuk. Bizi eve götürdüm ve bütün gece kusarken saçını tuttum.

Bu tür bir tasfiye gerekli olma eğilimindedir.

Ben yavaşça giyinirken o bana Tylenol getiriyor. Saçlarımı taradım ve yukarı çektim. Greyson'ın yara izine için çok kaba bir şekilde kenara ittiği perçemim aşağıda kalıyor. Bugün yürüyüşüm biraz aksıyor ama tiyatroya gittiğimizde Willow bu konuda yorum yapmıyor.

Willow biletleri telefonundan alıyor. Bir gerilim filmi ama adını söyleyemem. En iyi arkadaşımın sokağına benziyor... Chris'lerden birinin başrolde olduğu ve bir trenin olduğu bir şey.

Patlamış mısır almak için sıraya girdik. "Willow!"

Arkasına bakar, sonra gerilir. Sırtı kaskatı kesiliyor ve yüzünü buruşturuyor. Sadece belli belirsiz bir surat, dudakları düzleşiyor ve kaşları aşağı iniyor. Sonra gözleri bana kayıyor ve sessizce "Ah-oh" diyor.

"Ne?"

Ben arkamı dönmeden kolumu tutuyor. "Sen yokken Knox'la yattığımı sana söylemediğim için şimdiden özür dilerim. Birkaç kez."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Willow ve *Knox* mu? Onu bu konuda sorgulamak için aklıma bir not alıyorum. Ama artık çok geç çünkü yanımıza biri yaklaşıyor.

"Hey." Knox'un koyu renk saçları neredeyse gözlerine girecek kadar uzun, aşağıya doğru kıvrılıyor. Saçlarını geriye itiyor ve Willow'a sırtıyor. Onu yemeye hazırmış gibi bakıyor. Onu çıplak gördüğüne göre mantıklı. Willow'un bakışlarıyla buluşmak için başını eğerek yaklaştı. "Seni tanıdığımı sandım."

"Başımın arkasından mı?"

En iyi arkadaşımın flört ettiğini görmek yeni bir şey değil ama *Knox Whiteshaw* ile flört ettiğini görmek gerçeküstü. Ona olan hayranlığı çok büyük bir şey değil ama bu konuda harekete geçmesi şaşırtıcı. Eskiden onun hakkında fısıldaşırdık. Dedikodu yapar, dikkatini çekmek için belirsiz hareketler denerdik. Daha önce de konuştuğumuz gibi, hokey takımının yıldızlarından biri.

Sadece varlığıyla bile okulu kolayca yöneten çocuklardan biri.

Yine de, tek gecelik ilişkiler ona göre değil. Tarihsel olarak.

"Kıçından." Kıkırdıyor. "Dün gece ortadan kayboldun."

"Birkaç saatliğine oradaydık." Omuz silkiyor ve beni de yanına çekerek sıraya giriyor.

Knox bizimle geliyor, dudaklarında hâlâ bir gülümseme var. "Yeterince uzun değil." "Sarhoştum," diyorum. "O iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu."

"Jack Michaels seni eve götürmeye niyetli görünüyordu, Violet." Knox bana göz kırptı. "Bu arada geri dönmene sevindim. Dans takımında eksikler var."

Dilimi ısııyorum. Sanırım insanlar birkaç hafta sonra bir yarışmada ilk kez sahneye çıktıklarında geri dönmediğimi anlayacaklar. Ya da hokey takımını deplasman maçına uğurlamak için gösteri yaptıklarında. Hangisi önce gelirse.

"Yarışmayacağından oldukça eminim."

Omurgam dikleşiyor ve yavaşça Greyson'la yüzleşiyorum. Üzerinde siyah bir CPU Hockey sweatshirt'ü ve gri bir eşofman var. Ve ukala bir sırtış. Saçları aslında koyu sarı. Artık loş bir barda olmadığımız için bunu görmek daha kolay. Ve o gözler... kızgın gözler.

Bir an için dans etmeyeceğimi *neden* bildiğini açıklayabileceğini düşünüyorum. "Korkuyor."

Gözlerimi kısıyorum. Gerçeği söyleyeceğine inanmak benim açımdan hüsnükuruntu. "Sanki benim hakkımda bir şey biliyorsun da?"

Omuz silkiyor. "Henüz değil. Ama öpüşürken çok fazla dil kullandığını biliyorum."

Geri çekiliyorum.

Sırtıyor ve telefonunu çıkarıp bana bir video gösteriyor.

Jack ve ben... öpüşürken. Dün gece. İçinde, eski sevgilim pembe kazağını çekiştiriyor. Elleri kumaşın altından kayıyor, göğüslerimi avuçluyor. Yapacak pek bir şeyim yok gibi. Beline tutunuyorum, sırtım Haven'ın dışındaki duvara dayalı.

"Nereden buldun bunu?" Tısladım.

Willow boğazının arkasından bir ses çıkarır.

Greyson kaşlarını kaldırıyor. "İnsanların berbat öpüşme becerilerini görmesini istemiyorsan, muhtemelen bunu özel olarak yapmaya devam etmelisin. Ya da dudakları tamamen unutun ve ağzınızı bir sikin üzerinde tutun. Videonun geri kalanına bakılırsa, *bunu* iyi yapıyorsun..."

İlk şok beni vurdu.

Söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?

Bunu ben mi yaptım? *Herkesin* içinde mi? Dün geceyi zar zor hatırlıyorum ama Jack'in beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü belli belirsiz bir anı var.

Lanet olsun.

Greyson göz kırpmıyor ve Knox'a işaret ediyor. Telefonunu kapatıp bana kazanmış gibi gülümsüyor. Belki de kazanmıştır.

Knox, Willow'a, "Görüşürüz, bebeğim," der.

Willow, "Belki rüyalarında," diye alay eder.

İkisi de sinemaya gider. Patlamış mısır ya da başka bir şey yok, sadece sırtıyorlar. Hokey takımına daha fazla katılmalarını izliyoruz - bir tarikat gibiler, çoğunlukla sadece birbirleriyle arkadaşlar - ve biletlerini girişteki görevliye veriyorlar.

Kahretsin.

Willow sessizce, "Bu sanki savaşın başlangıcı gibi," diyor. "Haven'ın dışında Jack'e gerçekten sakso çektin mi? Seni beş dakikalığına yalnız bıraktım."

İç çekiyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. "Evet, bilmiyorum. Sanırım yaptım. Bir çeşit bulanıklık."

"İçeri girmeyi bu kadar çok istemesine şaşmamalı. Belki Greyson sadece..." Omzunu kaldırdı, şaşkındı. "Belki de kıskanıyordur?"

,"" diye sesleniyor tezgâhın arkasındaki adam.

İçimi çektim. "Artık aç bile değilim."

Başını sallıyor ve biz de kenara çekilip tiyatromuza gidiyoruz. Koridorun başındaki adam biletlerimizi tarıyor ve bize el sallıyor.

Bacağım hala ağrıyor, her adımda yukarı doğru fırlayan donuk bir zonklamaya indirgenmiş durumda. Eskisinden daha iyi sanırım?

Kapıyı iterek karanlık tiyatroya giriyoruz ve ikimiz de duruyoruz.

"Tabii ki gerilim filmini seçiyorlar," diye fısıldıyorum Greyson, Knox ve orta sıralardan birine yayılmış diğer çocuklara bakarak.

Willow, "Hadi buradan gidelim," diye cevap verir.

Benim için üzülüyor, biliyorum. Çünkü ben aptalca bir şey yaptım ve o bunu engelleyemedi. Onlara kızgın olmak bunu değiştirmeyecek. Kesinlikle silmelerini sağlamayacak.

Cevap ve beni çıkışa doğru çekti.

OceanofPDF.com

4

MENEKŞE

I Bütün gün garip bakışlarla karşılaştım. Ve aptallığıma verin, bir dönem uzak kaldıktan sonra geri döndüm. Popüler değildim. İnsanlar beni severdi. Sporcular da dahil olmak üzere çok sayıda arkadaşım vardı.

Dans takımında olmak, içinde koştuğum çemberdi. Ama şimdi, önümde garip bir sessizlik var. Sessiz bir balonun içindeyim, onu kıramıyorum.

Amanda beni bulana kadar.

Günün üçüncü ve son dersinin dışındaki koridorda önümde kayarak durdu. Programımı derslerimin çoğu Pazartesi ve Çarşamba günleri olacak şekilde hazırlamıştım ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Ama bunun dışında, Amanda stresli görünüyor. Yoksa gergin mi? "Sorun nedir?"

Dudağını ısıırıyor ve bırakıyor. "Willow bir saattir IT departmanının ofisinde bağırıp duruyor." Telefonunun kilidini açtı ve bana doğru itti.

Başımı yavaşça sallıyorum, telefonu almıyorum. Ama midem bulanıyor, çünkü ne olmuş olabileceğine dair bir fikrim var. En kötü senaryo olabilir. Değil mi? Belki de hiçbir şey değildir. "Takip etmiyorum."

"Sadece, lütfen bak." Amanda telefonunu burnumun dibine itiyor.

Bu sefer alıyorum ve aşağıya bakıyorum. Jack'le seviştiğimiz videonun onun ekranında oynamasına şaşırmadım ama okulun web sitesinin ön sayfasında olmasına şaşırdım. Ve şimdi üzerine bir metin yapııştırılmış. Yorum.

Dans takımından çıktı, ama ona zaman verirsiniz hala yatay tango yapabilir... Ya da belki yeterince ödeme yaparsanız.

Kapattım. Beni sürtük olarak mı damgalıyorlar? Daha da kötüsü, bunları *para* için yapan biri olarak. Öfke ve utanç içime işliyor, tenimi ısıtıyor. Birden neden bütün gün bakışlara maruz kaldığımı anladım. Greyson bunu ne zaman gönderdi? *Ve nasıl?*

Tekrar videoya bakıyorum. Bu noktada dizlerimin üzerine çökmüşüm, ellerim Jack'in belini kavırıyor. Sabit görünmüyorum ve gözlerim yarı kapalı... ve sonra Jack biraz hareket ediyor, kameraya sırtını veriyor. Hızla kapatıyorum ve telefonunu ona geri veriyorum.

Midem bulanıyor. Jack onların orada olduğunu biliyor muydu?

Hasta olacağım. "Ve Willow bunu mı çalışıyor?"

Bana mesaj atıp uyabilirirdi. Ama... hayır. Günümü cahilce geçiriyordum. Neden bakıldığımı anladım. Herkes artık o kız olduğumu düşünüyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Jack'i bulmalıyım. Eğer bilmiyorsa, çok kızacak. Eğer birinin çekim yaptığını biliyorsa... neden beni durdurmadı?

Bunu nasıl sorabilirim ki?

"Sürtük," diye öksürüyor biri, bana çarparak.

Yana doğru tökezliyorum ve Amanda kollarımı tutuyor.

Gözleri kocaman. "Kimi kızdırdın? Sadece onlardan kaçabilmek için soruyorum." Bir kahkaha atmaya zorluyor ama çabucak sönüyor. "Cidden ama. Sen iyi misin?"

Kendimi geri çekip başımı sallıyorum. Bunun gerçekten bir önemi var mı? Yine de bana karşı kan davası olan tek kişiyi kızdırdığım açık. Yüzümü buruşturup saatimi kontrol ediyorum. Bir adım geri çekilip bileğimi belli belirsiz işaret ettiğimde hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Dersime geç kalıyorum. Sonra konuşuruz."

Aceleyle sınıfa girdim ve içeri süzüldüm. Geç kalmanın eşiğindeyim, bu da koltukların çoğunun dolu olduğu anlamına geliyor - ikisi hariç. Biri ön tarafta. Her ne kadar iyi bir öğrenci olmaya çalışsam da, hiçbir zaman harika bir öğrenci olmadım. Odağım hep bale oldu. Önde oturmak resmen katılmak istemektir.

Diğeri Greyson Devereux'un önünde. Beni çoktan fark etti ve kaşları kalktı.

Sessiz bir

cesaret mi?

Siktir, hayır.

Öndeki koltuğa doğru bir adım atıyorum ama çok yavaşım. Biri etrafımdan dolaşıyor ve sandalyeye gömülüyor, kafasını telefonuna gömüyor.

Ugh. Bu dersi bırakma şansım nedir? Ama şu anda yapamam.

Kendimi toparlıyorum ve sıradaki boş masaya doğru yürüyorum. Greyson'ın bir şey söylemesini bekleyerek usulca oturuyorum. Bir iğneleme ya da kına yakma.

Onun yerine sessiz kaldı. Bakışlarının başımın arkasını yaktığını hissediyorum.

Profesör geldi ve bize gülümsedi. "Eğer Çevre Ekonomisi için burada değilseniz, yanlış sınıftasınız." Bakışları üzerimizde geziniyor ve kendi kendine başını sallıyor. "Tamam, güzel. Başlayalım..."

Dikkatimi zar zor toplayabiliyorum. Defterimi açıp tahtaya yazdıklarını not alıyorum ama bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Ekonomi derslerinde hiç başarılı olamadım. Ya da diplomam için gerekli olan matematik odaklı işletme derslerinde.

Ama bundan daha fazlası var. Greyson'ı arkamda duyabiliyorum ve onun aşırı farkındayım. Aldığı her nefesi, her değişimini. Kaleminin kağıda çizik atması. Kulaklarımı tırmalıyor ve kalemimi parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sıkı tutuyorum. Çok geçmeden ellerime kramp girdi.

Dersini bitiriyor, temel olarak neleri ele alacağımızın geniş kapsamını anlatıyor ve kapıyı açıyor. Açık bir kovulma.

Greyson ayağa kalkar. Yanında getirdiği tek şey defteri ve kalemi. Sırt çantası yok, ceket yok. Sadece onu çok iyi gösteren dar gri bir kazak. Masamın yanında duraklıyor ve yarısı dolu sayfama dokunuyor.

"Bu eğlenceli olacak," diyor.

Onu ön tarafa giderken izledim. Kendini profesöre tanıtıyor. Elini sıktı. Ve sonra dışarı çıkıyor, aptal bir moron için zarif bir yürüyüşü var.

Onu öldürmek istiyorum.

Ama... bunu yüzüme vurmadı. Bugün video hakkında hiçbir şey söylemedi.

mi ki? Gönderen başka birine mi ? İçimi çektim ve eşyalarımı toplamak için acele ettim.

"Violet," diye sesleniyor profesör. "Geri dönmene sevindim." Onunla beyaz tahtada buluştum. "Geri dönmek güzel."

"Bacağın nasıl? Dekan, seni düzenli olarak derslerimize alan birkaçımızla bir sakatlık nedeniyle dışarıda olduğunu paylaştı." Başını iki yana sallıyor. "İşleri yoluna koymak zor olabilir."

"Bir şeyim yok. Biraz sinir hasarı vardı, bu yüzden bununla başa çıkıyorum... ama bunun dışında kendimi iyi hissediyorum."

Gülümsüyor. "Seni . Ama döndüğünüze sevindim." "Teşekkür ederim, Profesör."

Aceleyle dışarı çıktım ve duvara yaslandım. Telefonumu çıkarıp milyonlarca mesajı görmezden geliyorum ve doğrudan okulun web sitesine giriyorum. Ana sayfada kocaman bir hata işareti var. Willow en azından kısmen başarılı olmuş olmalı.

Oradan, onunla olan mesaj dizimi kontrol ediyorum. Son bir saatte sekiz mesaj var.

WILLOW

O lanet videoyu .

Saçma BT çalışanları bir şeyi nasıl yapacaklarını biliyormuş gibi davranıyorlar, sonra da WEB SİTELERİNE girmek için şifre sıfırlamayı çözemiyorlar mı?

Sorun değil. Devereux'u gördüğümde onu öldüreceğim. Adil bir uyarı.

Bir dahaki sefere toplum içinde sarhoş olduğumuzda bazı katı kurallar koyacağız.

Bir numara: Jack yok. Erkek yok. DICKS YOK.

Kıkırdıyorum. Bunlar iyi kurallar.

WILLOW

İki numara: Erkek yok. Bekle, bunu zaten söyledim. Ama gerçekten ciddiylim.

Knox o pislikle arkadaş. Onu bir daha asla sikmeyeceğim. Ama

kaltak, sarhoş sakso oyunun çok güçlü.

Harika. Gerçekten hatırlamadığım bir oral seks. Video kanıtı. Ve görünüşe göre beni de kendisi gibi rezil etmek isteyen bir adam.

Duvarı itiyorum ve yavaşça öğrenci merkezine doğru yürüyorum. Kendimi pek aç hissetmiyorum ama yemek yemek için neredeyse uygun bir zaman. Her şey bir yana, Greyson'ın kazandığını düşünmesine izin verip sızıışmayacağım.

Telefonum çalışıyor ve ekrana bakıyorum. Jack olmasını bekliyordum. Belki de heyecanı kaçırmıştır. Nedense bundan şüpheliyim. Bu da demek oluyor ki

Bilerek ulaşıyorum. Willow, öğrenci merkezinin dışında olduğunu söylüyor.

Tam zamanında.

Onu Jess ve dans takımından birkaç kızla birlikte buldum. Hepsi bana sempati ve acıma karışımı duygularla bakıyordu.

"Hey, Violet," diyor Paris. Kollarını bana doluyor. "Yaşadıkların için çok üzgünüm. Tanrım, hayal bile edemiyorum."

Doğru ya. Sanki JustFans hesabı yokmuş gibi. Ama sizin isteğiniz dışında, alenen yayınlandığında durum değişiyor. Onun para ödeyen müşterileri var, benimse sadece aşağılanmam var.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve kendimi yavaşça onun elinden kurtarıyorum. Onun ve Greyson'ın görüntüsünü aklımdan tam olarak çıkaramıyorum. Orada bir şey olduğundan değil, ama belli ki bununla bir ilgisi var. Filme çekmiş. Ve ister paylaşsın isterse kendisi yayınlasın, hatalı olan o.

"Hey, Violet!" Bir adam bana el sallıyor. "Yirmiliğim var. Banyoda bana sakso çekmek ister misin?"

Yüzümü buruşturup arkamı dönüyorum. Arkadaşları kahkahalara boğuldu ve hepsi yanımdan geçip öğrenci merkezine girdiler.

Willow, "Onları görmezden gel," dedi. "Birkaç gün içinde geçer."

Başımı salladım ve onu içeri kadar takip ettim. İçeri girip yemek alıyoruz, sonra hepimiz kenardaki bir masaya oturuyoruz. Az önceki sessizlik balonu gerçekten de patlamıştı - ama şimdi alaycı kahkahaları ve sorgulayan bakışları duyabiliyorum. Yüzüm kızarıyor ve öyle kalıyor.

"Ailem önümüzdeki ay Atlanta'dan geliyor," diyor Paris. "Greyson'la tanışmak istiyorlar."

Willow irkildi.

"Neden onunla tanışmak istesinler ki?" Willow onu tersler.

Paris saçlarını omzunun üzerinden savurur. "Çünkü babası senatör ve babam gelecek seçimlerde aday olmak istiyor. Ayrıca, içimde hafta sonuna kadar çıkacağımıza dair bir his var."

Willow'un gözleri yuvalarından fırladı. Kendi tepkimden emin değilim ama yüzüm daha da ısınıyor. Tüm vücudum da ısınıyor. Derimin altında şiddetli bir cehennem var ve bileğimi kaşıyorum. Umarım yüz ifadem biraz nötr kalır.

Herkes Greyson'ın babasının New York'ta senatör olduğunu biliyor. Ne de olsa bir dönemdir burada. Bu büyüklükteki bir kampüste pek bir şey gizli kalmaz. Ama

Yine de bu sabah Willow'a söylediklerimin yanına bu gerçeği koyarsak? Şimdi durumun boyutunu görüyor.

"Oh?" En iyi arkadaşımın sesi boğuk.

Paris durumu yanlış anlayarak gözlerini devirir. "Onun farklı bir Devereux olduğunu mu düşündün? Herkes bunun hakkında konuşuyor."

Ugh. Willow aniden ayağa kalktığında yüzünde hâlâ ekşi bir ifade vardı. Bakışları bana düşüyor ve ne düşündüğünü anlıyorum.

Düşündüğünden daha büyük bir pisliğin içinde olduğumu. "Neden Violet'e bakıyorsun?" Paris soruyor.

Willow cevap bile veremiyor. Başını sallar ve tabağını kaptığı gibi uzaklaşır. Bundan bahsetmeli miydim? Belki de. Muhtemelen. Yani, bu sadece küçük, dağınık bir ayrıntı.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum. Tabağımdaki yemeği çöpe götürüyorum ve yemediklerimi sıyrıyorum. Midem bulanıyor.

Jack'e sakso çektiğimi kaç kişi gördü?

Çıkarken dudaklarıma dokundum. İçimi kirli bir his kaplıyor. Daha önce böyle hissetmeme hiç izin vermemiştim. Neredeyse utanç verici. Sanırım bunu hissetmek için bir nedenim yoktu.

Çıkarken Jack'i gördüm. "Hey!" diye seslendim.

Bana bakıyor, sonra uzaklaşıyor.

Kulaklarının uçları kırmızı.

"Jack?"

Bana dönüyor ve dudakları birbirine yapışıyor. Kaşları aşağı çekildi. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişim ve neredeyse bir adım geri atacaktım. Yine de bir şey beni sıkı tutuyor. Bu benim inatçılığım mı yoksa birlikte olmamız gereken bu duruma duyduğum öfke mi, bilemiyorum.

"Ne istiyorsun, Violet?" Sesinde gerçek bir zehir var. "I-"

"Sen bir utanç kaynağısın." Yaklaşıyor ve başını eğiyor, böylece neredeyse göz göze geliyoruz. "Bunun ne tür bir oyun olduğunu bilmiyorum ama-"

"Oyun mu?" Boğuluyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Herkesin beni görmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

"O video seni bir sürtük olarak resmetti." Omzunu kaldırıyor ve düşmesine izin veriyor. Öfkesi kayıtsızlığa dönüşüyor. "Nereden bileyim? Sen

Yaz boyunca başka biriyle. Eskiden tanıdığım kız. Ve şimdi..." Başını sallıyor. "Greyson'a yaptığını bana da yapıyorsun."

Geri çekiliyorum. Benimle dalga geçiyor olmalı. "Futbol kariyerini mahvettiğim için *beni* mi suçluyorsun? Çok fazla içtim ve biri zayıf bir noktamızdan faydalandı. Bu benim suçum değil."

Bu ihlal edici. Bu .

Bir anlığına hissetmeme izin verdim. Ham savunmasızlığı içinde kaynadım. Ve sonra onu kapattım.

"Biliyor musun Jack? Senin de, arkamdan fısıldaşan tüm arkadaşlarının da canı cehenneme." Başımı salladım. "Benden bu kadar."

Bana *kızgın* olabileceğini düşünmek çok saçma. Bana değil.

Be

n. Yoruldum.

Video çöktü. Jack

pisliğin teki. Greyson

bir canavar.

Sorun yok. Her şey yolunda. Ama

öyle olmayana kadar öyle.

Eve geldiğimde ön kapının aralık olduğunu görene kadar.

Kapıyı dikkatlice iterek açıyorum ve sessiz menteşeler üzerinde içeri doğru sallanıyor. I

Willow'a seslenmemek için dilimi ısırđım. Onu az önce yemekhanede bırakmıştım, beni yenmesine imkân yoktu. Telefonumu avucuma sıkıştırarak içeri giriyorum. Bir dokuz ve bir tuşluyorum, sonuncuyu tuşlayıp yardım çağırmaya hazırım. Oturma odası ve mutfğa dokunulmamış. Willow'un odası da öyle. Kapısı açık, yatağı düzgünce yapılmış.

Etkilenen benim odam. Yıkıldı.

Şilte soyulmuş ve çerçeveden çekilmiş. Dilimler halinde kesilerek işe yaramaz hale getirilmiş. Köpük ve tüy parçaları yere dökülmüş. Çerçeve çatlamış. Tüm kıyafetlerim dolabımdan, şifonyerden sökülmüş ve etrafa saçılmış. Şifonyer bile kırılmış.

İçeriye doğru bir adım daha atıyorum ve yavaşça dönüyorum.

Resim duvarı boyayla kaplanmış. Sadece bir kelime. Ve sınıfımın az önce yaptığı tartışma göz önüne alındığında o kadar da acıtmaması gereken bir kelime. Ama acıtıyor. Gözlerime küçük iğneler gibi batıyor. Kırmızı boya

köpük ve halı parçalarını duvara yapıştırarak damlattı. Fotoğrafların hiçbiri kurtarılabılır gibi görünmüyor.

Kendimi tekrar okumaya zorladım. Kelimeye, harflerin oluşumuna gerçekten bakmak için. İçimi çektim ve başımı salladım. Düşündükleri gibi biri değilim. Şu anda hiçbir şey değilim. Serbestçe dolaşıyorum.

Ama onlar için? Ben bir...

Fahişe.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

5

GREYSON

I sopamın ucuyla pakı havaya fırlatıp Knox'a geçirdim. O da pakı yakalıyor ve bir süre beklettikten sonra odanın öbür ucundaki Steele'e gönderiyor. Erik köşede oturmuş, kafasını eğmiş bir şeyle . Biliyorsam ne olayım.

Hepimiz iki bira içtik ve huzursuzlanmaya başladık.

Cehennem gibi bir hafta oldu. Her gece antrenman yapmak canıma okuyor. Koç, kafamızı oyuna vermemiz için bize defalarca bağırdı. Bu gece morarana kadar düdüğünü çaldı ve sonunda salonda iki mil koşmamızı ve gözünün önünden defolup gitmemizi emretti.

Bunun dışında Violet'i izliyordum.

Willow Reed ile okula yürüyerek gidiyor. Hava özellikle kötüyse bazen arabayla gidiyorlar. Violet ara sıra acele etmiyor ve sık sık durup uyluğunu ovuyor ya da baldırına masaj yapıyor. Eğer hava yeterince soğuksa, topallayarak yürür. Benim fark edebileceğim kadar hafif.

Onu izlemek istememden nefret ediyorum.

Programını hazırladım. Psikotik Pazartesi ve Çarşamba dersleri. Salı ve perşembe günleri iki dersini değiştirdim. Cuma günü hiçbir dersi yok gibi görünüyor. Anlayabildiğim kadarıyla yok. Ama bu onu Willow'la kampüse gitmekten ve kütüphanede oturmaktan alıkoymuyor.

Arkadaşları videodan sonra onu terk etmedi.

Sanırım çok erken kaldırıldı. Bunu paylaşan ben olduğumu kimseye itiraf etmedim. Knox'un bildiği kadarıyla, bunu çok ileri giden biriyle paylaştım. Ve onun iyiliği için, bu konuda suçlu hissediyormuş gibi yapıyorum.

Jack ve kadın arasında küçük bir tartışma oldu. Jack bunun yükünü çekmedi, hatta hiç çekmedi. Böyle şeyler olurken, takım arkadaşlarından övgü aldı. Öfkesi haklı değildi ama Violet'i daha da çamura bulama arzusunu tatmin ediyordu. Bir an için.

Okul bir sonraki büyük olaya geçti. Birinci sınıf öğrencisi yurt müdürlerinden biriyle öpüşürken yakalandı sanırım. Erik dün kısaca bahsetti. Müdür kovuldu ve kız okuldan ayrıldı.

Güzel.

Bir adım daha ileri gitmeliyim. Ya da beş adım daha.

Violet, Willow'u önemsiyor. Okulu önemsiyor... zar zor. Mezun olacak kadar. Dansa önem veriyordu ama o da gitti.

O yaranın üzerine bastırabilirim. Kanamasını sağlayabilirim.

Disk yüzüme doğru geri geliyor ve gözümü morartmadan önce onu yakalıyorum. Miles suratıma gülüyor.

"Paris'in nesi var?" Erik aniden sorar. "Telefonunu patlatıyor, Devereux."

Paris'in nesi olduğunu zaten biliyorum. Zengin biriyle evlenme hayalleri kuran küçük kafalı bir kız.

Miles alay ediyor. "Şimdiden senatörün oğluyla evlenmekten bahsediyor." Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Evlilikten hiç bahsetmemiş olsa da, bu benim. Umarım tek dizinin üzerine çöker... ya da belki iki. Gerçi önümde diz çökmüş bir sarışın düşündüğümde aklıma gelen kişi Paris değil.

Başımın belada olduğunu böyle anlıyorum.

Erik köşesinden, "Yuva kuracak bir adam olduğunu düşünmemiştim Devereux," diyor.

Ona bir bakış attım. "Onlara tam olarak nasıl olduğunu anlatacağım. Sadece seviştiğimi söylediğimde kızların bana inanmaması benim suçum değil."

Knox kıs kıs güler. "Paris'i sallamakta iyi şanslar. O bir sülük."

Omuz silkip arkama yaslanıyorum. "Onu kafada iyi yapan şey de bu." "Violet gibi mi?"

Dönüp Erik'e ters ters baktım. "Ne?"

Gülümsüyor. "Çok iyi çekiyor. Eminim videoyu görmüşsündür. Ona kendim sorabilirim. Eğer söylentiler doğruysa."

İstediğim buydu. Ama Erik'in ellerini onun üzerine koyma düşüncesi -Ya da daha kötüsü, onunla konuşmak? Hayatta olmaz.

Miles önüme çıkana kadar yerimden fırladığımı fark etmiyorum. Benden birkaç santim daha kısa, bu da görüş alanımı Erik'ten ayırmaya yardımcı olmuyor. O da benden rahatsız olmamış gibi görünüyor.

Belki de beni onun hakkında rahatsız eden şey budur. Neden anlaşılmadığımız. Steele, Knox, Miles. Hatta başlangıç kadrosunun sonuncusu olan Jacob bile fazla konuşmadan beni anlıyor gibi görünüyor. Onlarda da derinlerden gelen bir saldırganlık var. Her zaman ortaya çıkmıyor. Benimki yüzeyin altında sürekli parlıyor ama onu saklamanın yollarını bulmuşlar.

Erik umurunda değilmiş gibi hayatın içinde süzülüyor. Sonra *böyle* bir şey söylüyor ve ben onun gözlerini oymak istiyorum.

Miles hokey sopamı elimden çekip aldı. Çekmek zorunda, çünkü o şeyi ölümüne tutuyorum. Ve disk diğer elimde. Onu Erik'in yüzünün yan tarafına defalarca vurduğumu hayal ediyorum.

Miles, "Yürüyüşe çıkın," .

Knox iç çeker ve sopasını bir kenara bırakır. "Haydi, Devereux. Haven'da sana bir bira ısmarlayayım. Peki ya Erik? Uzak dur lan."

Erik bıyık altından kıkırdıyor ama ben çoktan arkamı dönmüştüm. Violet Reece hakkında böyle konuşmasına bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemeliydim. İçten içe, bu konuda ne yapacağımı düşünüyorum.

Okulu ona karşı çevirmek sadece bir adım. Ama onu bir numaralı halk düşmanı yapmalıyım, herkesin becermek istediği kız değil. Şu anda okuldaki tüm erkekler onun *kendilerine* sakso çektiğini hayal ediyor ve bu çok sinir bozucu.

Yine onu kafasında kanla, arabanın içinde sıkışmış halde görüyorum. Bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum. Uyurken gözümün önünden geçiyor, sadece normal rüyalarımı bölen flaşlar. Bana birbirimize ne yaptığımızı hatırlatıyor.

İçimi çektim ve Knox'u dışarıda takip ettim. Hokey takımındaki birkaç kişi aynı evi paylaşıyor. Neyse ki Erik'in odası bodrumda. Knox, Steele, Miles ve ben üst kattaki yatak odalarında kalıyoruz. Jacob ben gelene kadar onlarla yaşıyordu ama başkalarıyla yaşamaya karar verdi. Belki bana bir yer açmak için, belki de bu pisliklerin etrafında yedi yirmi dört dolaşmak çok can sıkıcı olduğu için.

Ama daha iyi oynamamıza yardımcı oluyor. Sadece birkaç ay sonra, takım arkadaşlarımı herhangi bir Brickell takımından daha iyi okuyabiliyorum. Crown Point bir çeşit

ve dans koçunun da kızlarıyla aynı şeyi yapmaya çalıştığını hayal etmek zorundayım.

Bizi nasıl ayırabilirim ki?

"Entrikacı bir yüzün var." Knox beni dürttü. "Yüksek sesle mi konuşacaksın yoksa bara kadar sessizce yürüyecek miyiz?"

"Violet ve ben tanışıyoruz."

"Şok edici." Kaşını kaldırıyor. "Steele Cuma günü seni tanıştırdığında tuhaf davrandığından bahsetmişti."

. "Bu uzun bir hikaye."

Knox omuz silkiyor. "Daha yavaş yürüyebiliriz." "Sen bir ahmaksın."

"Daha kötü olabilirdim." Sırıttıyor. "Dikkatin dağılırsa koç bu hafta canımıza okuyacak. Ki zaten öylesin, o yüzden bana saçma sapan cevaplar vermeye kalkma."

Bağlanma. Benim istediğim de buydu, değil mi? Büyüleyemediğim adamlar. Benim bokumu anlayanlar. Ve o anlıyor. Diğerleri de öyle. Ne yazık ki Erik de dahil.

"Ne kadar seviliyor?"

Başını öne eğiyor. "Okulda mı? Dans takımında olmadığı için muhtemelen daha az. Ama şu anda tüm sempatiyi üzerinde topluyor. Bir dönem *ara vermesi* pek de sessiz sedasız olmadı."

Homurdanıyorum.

"Onun mutsuz olmasını mı istiyorsun?" "Onu yalnız istiyorum."

Gözleri kararıyor. "Onunla Willow'un arasına girme konusunda sana bol şans. Birbirlerine yapışmışlar. Liseden beri. Belki ortaokuldan beri, bilmiyorum. Reed ve Reece - alfabetik olarak, neredeyse her zaman birlikte olacaklar."

Hah. Yakın olduklarını biliyordum ama bu çok daha mantıklı. Ona baktım. "Belki de benim sorunum yakın olmaları değildir. Sadece Willow ve Violet'ın birbirlerine çok fazla odaklanmış olmaları."

Sözlerime başını sallayarak eşlik ediyor. "Yeterince doğru."

"Yani... Willow'un dikkatini dağıtmamız gerekiyor." Göz ucuyla ona bakıyorum. Normalde bunu yapmam. Yalnız çalışırım. Brickell'de çok fazla arkadaşım yoktu. Onlardan daha iyi olduğumu isteksizce kabul eden bir takımım vardı. Ama burada, takımı daha iyi hale getirdiğimi hissediyorum,

ve tam tersi. Bu büyük ölçüde Knox ve Steele'in beni aralarına kabul etmelerinden kaynaklanıyor.

Daha önce kim olduğumu bilselerdi bilmeyebilirlerdi ama bu beni onu Willow'a doğru itmeye daha da kararlı hale getiriyor. Ona ben ve Violet yerine odaklanabileceği birini vermek.

"Bunu yapabilirim," diyor sonunda. "Ama bunu bir bahis haline getirmeye ne dersin?" İşler daha da ilginçleşti.

Sırıttıyorum. "İlk düşen kazanır mı?"

Elini uzatıyor, ben de avucumu onunkine vuruyorum. Violet'in sevgisi benim amacım değil. Beni sevmesini istemiyorum. Benden hoşlanmasını da istemiyorum. Ama bu Knox'u meşgul eder. O rekabetçi bir orospu çocuğu.

Aşk abartılıyor. Kırılana kadar ona eziyet etmek istiyorum.

OceanofPDF.com

C

VIOLEt

I Odamı şilte ve bazasız olarak yeniden bir araya getirmek üç saatimi alıyor. Aslında, odam hantal mobilyalar olmadan çok daha büyük görünüyor. Resimlerimin hepsi gitti.

Pazartesi günü bunu ilk keşfettiğimde, üç çamaşır yıkadım.

İç çamaşırmındaki boyadan kurtuldum ve paramparça olan tüm kıyafetleri atmak zorunda kaldım. Ama mobilyalarla uğraşmak istemedim. Fotoğrafları indirmek . Bu yüzden dört gün boyunca Willow'dan sakladım.

Şimdi Cuma, derslerin olmadığı sakin bir gün ve bununla başa çıkabilecek zihinsel kapasiteye sahibim.

Bunu kim yaptıysa çok öfkeli, bu da bana Greyson'ı düşündürüyor. Ve inanın bana, *onu* düşünmek istemiyorum.

Willow, temizlik çılgınlığının sonunda eve geldiğinde, kırmızı lekeli, oyulmuş şifonyerimi ön kapıdan dışarı itmeye çalışıyordum. Üzerinde *bedava* tabelasıyla dışarı koyduğum için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlayan tek şey, onu ikinci el bir dükkandan yirmi dolara almış olmam.

Bir süre çırpınışımlı izliyor, sonra gelip eşikten kaldırmama yardım ediyor. Onu sokağa taşıyoruz ve ben ona yaslanıyorum.

Bekliyor, açıkça dökmem için hazır.

Omuz silkip arkamı dönüyorum, beni odama kadar takip edeceğini biliyorum. Ve öyle de oldu. İçeri girdiğinde hafifçe nefes nefese kaldı.

Odam *bomboş*. İliklerime kadar. Duvarlar bomboş, boyasız. Dolabımda hala birkaç parça kıyafet var. Yanımda taşıdığım sırt çantam dolapta asılı. Onun dışında hiçbir şey yok.

"Ne oluyor lan?"

"Biri içeri girdi ve her şeyi yok etti. Pazartesi günü." Ona duvarıma fahişe yazdıklarını ve tüm anılarımin yok olduğunu söylemiyorum. Yani, hala kafamın içinde yaşıyorlar. Ama bunun ötesinde.

"PAZARTESİ?" diye bağıyor. Koluma vuruyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü..." Bilmiyorum. Bunca zamandır hiç ağlamadım. Ne onu bulduğumda, ne de resimleri yırtmaya başladığımda. Ya da günlüğümün kaybolduğunu fark ettiğimde. Kendime gözyaşlarının faydasız olduğunu ve eylemin bunu düzeltebileceğini söyledim. Daha iyi hale getirebileceğimi.

Ama şimdi, Willow'un tanıklığıyla gözlerimin arkası yanıyor. Ve gözlerim yaşlarla doluyor. Sıvının dökülmesini engellemek için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Ama omuzlarım kamburlaşıyor, göğsüm sıkışıyor ve taşkın kapıları açılıyor.

Odanın ortasında çöküyorum, yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum. Kendimi bırakıyorum ve titreyen duygu karmaşası dışarı dökülüyor.

Willow yanıma oturuyor ve kolunu omzuma doluyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Bu senin hatan değil," diye cevap veriyorum. Sesim boğuk çıkıyor. Keşke iyi bir nedeni olsaydı ama çok yorgunum.

"Sana yeni bir yatak alana kadar benim odamda uyuyabilirsin. Pijama partisi gibi."

Gülmekten boğuluyorum ve burnumun altını siliyorum. "Teşekkürler. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Kesinlikle başını sallıyor. "Öyle değil mi? Harika olacak. Ya da gecenin bir yarısı birbirimizden bıkarız ve birimiz kanepeye taşınır."

"Bu sadece bir kez oldu." Gözlerimi ovuşturuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Meksika yemekleri bana bir şeyler yapıyor."

Homurdanıyor. "Güven bana, hatırlıyorum."

Sonra ayağa kalkıyor ve ellerini uzatıyor. "Hadi, bu kadar şeyle uğraştıktan sonra bir içkiyi hak ettin."

Kalkmama yardım etmesine izin verdim. "Benim de yeni kıyafetler almam gerekecek." "O şerefsizler," diye nefes alıyor. "Neye dokunmadılar ki?"

"Dairenin geri kalanı." Bu konuda kendimi kötü bile hissetmiyorum. -Sadece beni hedef aldıkları için mutluyum. Her ne yaptıysam. Sanırım bir açıdan bunu hak etmiş olabilirim.

"Fotoğraf çektiniz mi?"

Başımı salladım ve onları yukarı çektim. Telefonumu alıyor ve karıştırıyor, o ilerledikçe yüzü daha da sıkışıyor. Kanıt istiyordum ama şimdi tek istediğim olanları unutmak.

Büyük ihtimalle.

"Kesinlikle bir içki zamanı," diye mırıldanıyor. "Sorunlarımızı alkolle boğma taraftarı olduğumdan değil. Ama maç yarın, yani nispeten sakın geçecek."

Başımı salladım.

Sonra Haven'a gidiyoruz ve ikimiz de küfür ediyoruz. Beş dolarlık Margarita gecesi.

"En azından margarita seviyoruz," diyorum.

O da gülüyor. "Evet. Jess de yolda."

Barda iki tabure buluyoruz ve barmen kısa bir süre sonra geliyor. CPU'da son sınıf öğrencisi ama video hakkında yorum yapmıyor. Sadece bize geniş bir gülümseme veriyor ve yorum yapmadan siparişlerimizi alıyor.

Willow etrafına bakınıyor. Bugün burada çok sayıda alt sınıf öğrencisi var ama bu normalde bir sorun teşkil etmez. Burada gürültücü ve dikkat dağıtıcı olmalarına aldırmiyorum. Bu yardımcı oluyor. Onun yerine, içki şişelerinin bulunduğu cam rafların üzerindeki duvarda asılı duran televizyona odaklanıyorum.

"Annenle onun hakkında konuştun mu?" Willow sorar.

Başımı sallıyorum. "Geçen hafta beni bıraktığından beri ondan haber almadım."

Homurdanıyor. Willow annemin tuhaflıklarını biliyor. Ondan ne bekleyeceğini ve neye dönüştüğünü biliyor.

Ve o da bir hoppa oldu.

Yine de sorun değil. Benim hayallerim suya düştüğünde, onun hayallerinin de onlarla birlikte gittiğini anladım. Beni dans kurslarına, resitallelere götürmek, pointe ayakkabılar, tütüler ve çocukken ve gençken sahip olmam kıyafetleri almak için çok zaman harcadı.

O da benim başarılı olduğumu görmek istiyordu.

Willow, "Annemle babam ve kız kardeşim önümüzdeki hafta geliyor," diyor. "Sanırım kız kardeşim buraya başvurmak ve benim izimden gitmek istiyor."

Kaşımı kaldırıyorum. Willow'un kız kardeşi Indie, en iyi arkadaşımın daha vahşi bir versiyonu. Daha on altı yaşındayken çok fazla kişiyle çıkması, gizlice dışarı çıkması, ailesi evde yokken içki içmesiyle ün saldı bile. Ot da içiyor. Annem zorla aklımı başıma getirmeden önce Willow ve benim tam olarak bir kez denediğimiz bir şey.

Hala kıcımin yanakları acımadan koklayamıyorum.

"Sanırım onu derslerime götürmemi istiyorlar." Sırıyorum. "İyi şanslar."

Indie ve Willow neredeyse birbirlerine çok benziyorlar. Dik başlı, kaotik. Tartışır ve kavga ederler ve bu onların aşk dilidir.

Anlamıyorum. Ben bekar bir annenin tek çocuğuyum. Ben büyürken sadece ikimiz vardık. Geniş bir mahallede, Viktorya döneminden kalma eski bir evde yaşıyorduk. Sıkışık trafiği ya da işe gidip gelme zorunluluğu olmayan son mahallelerden biriydi.

Bölgedeki en iyi okula gittik. Sağlam bir eğitim aldık. Ama Willow dışında, daha fazla arkadaşım olmadı.

Ki bu iyi bir şey. Bu sadece yakın olduğumuz anlamına geliyor. Annem benden uzaklaşmak istediğinde hafta sonlarını onun evinde geçirirdim. Ailesi bana yemek yedirdi, ara sıra ödevlerime yardım etti - annesi matematikçi, babası mühendis. Aynı fikirde ve çok zekiler.

Willow bunu onlardan alıyor. Bu yüzden bilgisayar bilimlerinde uzmanlaşıyor. Mezun olduğunda teknoloji dünyasında fırtına gibi esecek.

İşletme seçtim çünkü kolay olacağını düşünmüştüm. Ve sonra bir sömestr kaçırdım.

Barmen içkilerimizle geri döndü. Karpuzlu margaritamdan bir yudum alıyorum ve kenarındaki şeker ekstra bir tatlılık katıyor. Willow bardağını benimkiyle tokuşturuyor ve göz kırıyor.

Barın diğer tarafında Greyson ve Knox'u görüyorum. Midem düğümleniyor.

Darmadağınık odamı düşünüyorum ve sırf benimle uğraşmak için böyle bir şey yapabileceği hissinden kurtulamıyorum. Ama girdiğimiz derslerin hiçbirinde bu konuda tek kelime etmedi ve ne yazık ki birkaç tanesinde birlikteyiz. Çevre ekonomisi dersimde ondan bir türlü kurtulamıyorum.

Muhtemelen başarısız olacağım çünkü benimle uğraşmaya devam ediyor. Bir şey yaptığından değil ama bakışlarını sürekli sırtımda hissediyorum. Sanki vücudum aşırı farkında ve ben bunu kapatamıyorum.

Willow, "Dünya'dan Violet'e," diyor.

Sarsılıyorum, dönüp onunla yüzleşiyorum. Gözlerini kısarak bana bakıyor, ifadesi endişeyle kazanmış.

"Hemen döneceğim." Taburemden kayıyorum, içkimden bir yudum daha alıyorum ve barın etrafında dönüyorum. Bir planım yoktu. Tek bildiğim videoya kızgın olduğum ve odam için üzgün olduğum. O günle ilgili gerçek anılarım vardı.

Geçmiş hayatımın duvarı. Jack'le benim ve dans takımının fotoğrafları tabii. Ama bale resitallerimin baskıları da vardı. Asla geri alamayacağım şeyler.

Ne Jack, ne dans takımı, ne de bale. Kaslarım bunun için ağrıyor.

Ve bu beni daha da kızdırıyor.

Greyson geldiğimi fark etti. Knox ve kendisi bir grup etkilenmiş alt sınıf öğrencisinin etrafında kraliyet ailesi gibi davranıyor. Dudakları sürekli kıpırıyor, Pac North Wolves'a karşı oynayacakları maçla ilgili bir şeyler söylüyor. Cümleler arasında birasını yudumluyor.

Onun çemberinin çevresinde duruyorum.

"Violet," diye sesleniyor.

Benim için ayrılıyorlar, aniden orada olduğumu fark ediyorlar. Bazı kızlar, bazıları erkekler.

Görünüşe göre Devereux cazibesinden kimse kurtulamıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. "Senin biliyorum," diye suçluyorum. Dudakları kıvrılıyor. "Daha açık konuşman gerekecek."

Ona korktuğumu göstermemeye kararlı bir şekilde yaklaşıyorum. Ondan korkmuyorum. Sadece bunu kendime hatırlatmam gerekiyor... "Video," diye tıslıyorum. "Ve odam."

Eğiliyor. "Dinle, topal. Sadece en çılgın rüyalarında odana yakın bir yerde olabilirim. İstedğin bu mu? Ağzını sikecek birini mi? Belki Jackie'nin yaptığından biraz daha iyisini, hmm?"

Gimp. Bu acıtıyor.

Etrafımızdaki insanlar gülüyor ve bu onu ateşliyor. Kendimi çenemi kaldırmaya ve onunla yüzleşmeye zorluyorum. Ne yazık ki hazırlıksız olsam da artık küçülmenin faydası yok. Dikenlerin bu kadar çabuk, bu kadar acımasızca çıkmasını beklemiyordum. Ne de olsa *bu* bardan Jack'le sarhoş ayrıldım ve ona sakso çektim. Bu bir sır değil, onun sayesinde.

"Şuna ne dersin? Oradaki küçük arkadaşınla koltuğuna geri dönüp ucuz margaritanı içebilirsin ve sana ne yapacağımı hayal edersin... eğer zamanıma değseydin. Ya da daha iyisi? Gözümün önünden kaybol." Küçümsüyor. "Dans takımındaki yerini bıraktın. Bu okul için bir işe yaramazsın, değil mi? Artık övgü yok, takdir yok. Yakında görünmez olacaksın."

İrkildim.

Gözleri parlıyor, sanki sonunda beni korkutacak bir şey bulmuş gibi.

"Zavallı küçük topal." Sesi alçak ve acımasız. Bir yara buldu ve bastırarak, acıyı çekecek. "Dansçı olarak yapamazsın,

Muhtemelen B planı olarak seçtiğin kariyer yolunda bir iş bulamayacaksın. Annenin kanepesinde yaşamaya ve yaşlılıktan çürüyene kadar bir benzin istasyonunda on iki saatlik vardiyalarda çalışmaya geri döneceksin."

"Hayır." Titriyorum. Öfkeden titriyorum. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret eder? "Hayır, başaracağım. Ve iblislerin seni ait olduğun yere, cehenneme geri sürükleyecek."

Gülümsüyor. "Ben cehenneme aitsem, sen de öylesin."

İçkisini alıp yudumluyor, sonra kolunu uzatıyor. Elini izliyorum, bardağı izliyorum. Ağır çekimde gerçekleşmesini izliyorum ama bardağı kafama indirirken hiçbir şey yapamıyorum.

Bira bana çarptı. Bir anda saçlarımı ıslatıyor, gömleğimi ıslatıyor ve göğsüme yapışmasına neden oluyor. Hızlı bir geri adım atıyorum, sonra bir adım daha. İnsanlar üzerlerine su sıçramasını istemedikleri için benim için ayrılıyorlar. Hava soğuk. Derim diken diken oluyor, her yanıma aşağılanmanın *yanıyor*. Ve yankılanan kahkahalar. Kulaklarımda her şeyi boğan bir *vınlama* sesi var.

Titremelerimi gizlemeye çalışarak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Bu iş daha bitmedi."

Yavaşça başını sallar. "Umarım öyle değildir."

Arkamı dönüp Willow'a doğru gidiyorum, sonra kısa bir süre duruyorum. Knox tabureme oturmuş, tüm dikkatini ona veriyordu. Az önce olanları tamamen kaçırmış olma ihtimali var... ve onun gecesini mahvetmek istemiyorum. Son zamanlarda bunu çok yapıyorum. Her şeyi mahvediyorum.

Bira kotuma kadar geldi, bel bandını ıslattı. Tenim yapış yapış, saçlarım iğrenç. Çılgılık atmak istiyorum. Sözlü tartışma planladığım gibi gitmedi. Hiç de istediğim gibi olmadı. Ve eğer misilleme yapmak istiyorsam, o lanet gizlilik anlaşmasına bir kez daha bakmam gerekecek.

İlk defa kendimi tamamen susturulmuş hissediyorum. Kendimi *küçük* hissediyorum. Kazayla ilgili bir şey ima edersem, her şeyimi elimden alabileceğini bildiğimden, istediğim şekilde yanıt veremiyorum.

Topuklarımda üzerinde dönüp Greyson ve arkadaşlarının yanından geçerek çıkışa doğru .

OceanofPDF.com

MENEKŞE

I Biri beni yakaladığında evin yolunu yarılamaştım. Elleri ağzımı ve belimi sarıyor, beni geriye doğru çekiyor. Burnumu sıkıp kapatıyorlar. Birden nefes alamaz oldum.

Çılgınca ve tekmeliyorum ama saldırganımın umurunda değil.

Bir şekilde Greyson olduğunu biliyorum. Bu taraftaki mahalle Üniversite her zaman sessizdi, geceleri neredeyse uykuluydu. Willow ve ben üç yıldır burada olaysız bir şekilde yaşıyoruz.

Oksijensiz kaldıkça göğsüm ağrıyor. Boğazım çığlık atıyor. Çevremde siyah noktalar titreşiyor ve görüşümün kararması sadece birkaç saniye daha sürüyor.

Ancak ben sarkınca yüzümü bırakıyor. Derin, hıçkırık gibi bir nefes çekiyorum.

Beni döndürüyor ve duvara yaslıyor. Apartmanın kaba tuğlası sırtıma sürtünüyor, saçlarımı yakalıyor. Kapüşonunu çekmiş ve gözlerinde vahşi bir bakış var.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzımı ve burnumu tekrar kapatıyor. Diğer eliyle göğsüme bastırarak beni sabitliyor. Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Vücudum yanıyor ve tek yapmak istediğim bundan kurtulmak için savaşmak.

Derisini çiziyorum. Bileklerini çekiyorum. İlk defa ne yapacağından korkuyorum. Gözlerimde belirlediği anda o da bunu görüyor.

Ağzımı kapalı tutarak burnumu serbest bırakıyor ve yakınımaya eğiliyor. Alabildiğim kadar hava emiyorum. Dudakları, aramızdaki tek engel olan parmak eklemlerine değiyor. Parmakları yanağıma giriyor. Bakışları yüzümde geziniyor.

"İstediğim şey bu," diye nefes alıyor. "Şu ana kadar bunu bilmiyordum. Ama senin korkun tüm ilaçlardan daha iyi. Sana eziyet etmek istediğimi sanıyordum. Ama şimdi sadece bunu istiyorum. Tekrar ve tekrar."

Ürperiyorum.

O lanet bir deli.

Ve sonra göğsümdeki eli birkaç santim daha aşağıya indi. Islak gömleğimin içinden göğsümü kavırıyor, aşağı inmeden önce kabaca sıkıyor.

Yutkunuyorum ve o hareketi yakalıyor. O

da ağır nefes alıyor.

Parmakları pantolonumun kemerinin altına kaydığında, yeni bir mücadele ortaya çıkıyor. Başımı iki yana salladım. Onu yerinden oynatmalıyım.

"Benimle dövüşüp durumu senin için daha da mı kötüleştireyim?" diye düşünüyor. "Yoksa daha iyi mi?"

Ağzımı bırakmasını sağlayamadığım için retorik bir soru.

"Bir gün senin kavganı isteyeceğim," diye karar verir. "Şu anda sessizliğini istiyorum."

Külotumun eteklerini itiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Kendi iniltimle savaşmak zorundayım. Aylardır kimse bana dokunmamıştı. Kazadan sonra kimseyi yanımda istemedim, özellikle de Jack'i. Karşılığında hiçbir şey istemeden ona yaptığım özensiz oral seks bunu kanıtlıyor.

Greyson'ın böyle bir sorunu yok. Ve fikrimi söyleyebilsem bile - benden uzak durması gerektiğini - dinlemeyeceğine dair bir his var.

Parmağını aşağı indiriyor ve gözlerim tekrar açılıyor. Beni duvara daha iyi yapııştırıyor, bacağı benimkini açık tutuyor. Ve parmağı klitorisimde gezindiğinde, iniltimi tutamıyorum.

"Büyüleyici," diye mırıldanıyor.

Ne demek istediğini bilmek istemiyorum.

Parmağını içime daldırıyor ve sertçe nefes veriyor. Düşük bir inilti çıkarıyorum. İyi hissettiriyor, gerçekten hissettirmemesi gerekse bile. Ben kıvranana kadar beni okşuyor, sonra devam ediyor. Karşı koyuyorum, gözlerim daralıyor. Karın kaslarımı sıkıyor ve merkezimdaki yoğun hissi görmezden geliyorum.

Onun yüzünden gelmeyeceğim.

Ama hayır cevabını kabul etmeyecek gibi görünüyor. Yer değiştiriyor, başparmağıyla klitorisime bastırıyor ve iki parmağını içime sokuyor. Beni parmaklıyor ve yüzümü izliyor. Dili dışarı fırlıyor, dudaklarını yalıyor ve ağızındaki tutuşunu yeniden ayarlıyor.

Bu da iyi bir şey, çünkü avucu benden çıkan müstehcen sesi yakalıyor.

Orgazm bir anda içime çöküyor ve aniden duvarın beni ayakta tuttuğu için minnettar oluyorum. Hepsini emiyor. Amım parmaklarının etrafında kenetleniyor. Eli kayıyor ve ıslak parmaklarını ağzına götürüyor.

bakıyor ve ben donup kalıyorum. ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum, hiçbirinden. Tenim ateşler içinde, içim hâlâ karıncalanıyor. Parmaklarını yalıyor, temizliyor ve bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Sonunda ağzımı bırakıyor ve geri çekiliyor.

"Ben istediğimi alırım, Violet. Bunu unutma."

OceanofPDF.com

8

GREYSON

I Violet ile bir sonraki hamlemi düşünerek buzda .
Ona olan takıntım gittikçe kötüleşiyor. Onu düşünmeden duramıyorum. Kanlı. Çürük. Vahşileşmiş. Sınırlarımı zorlamak istiyorum, evet, ama onun sınırlarını zorlamak istiyorum. İkimiz de parçalanana kadar işleri ne kadar ileri götürebileceğimi görmek.
Bir parçam bunu dört gözle bekliyor.
Bu sabah babamla bir telefon görüşmesi yaptım. Crown Point'in bana nasıl davrandığını öğrenmek istedi.
İlk yılının başlangıcına kadar geçen iki ay çok çalkantılıydı. Hem babamın ve benim olanlara verdiğimiz tepkiler açısından hem de Rose Hill'de yaşananlar açısından. Avukatımız Josh Black, Violet Reece'le ilgili en iyi yasal işlem konusunda bize tavsiyelerde bulunmak için neredeyse her gün yanımızdaydı. Kamu davası, suçlamaları geri çekene kadar Ağustos ayı boyunca peşimizi bırakmadı.
Şimdi pakı buzun üzerinden Erik'e geçirirken bunu merak ediyorum. Neden düşürdü?
Birbirimizi mahkemede hiç görmedik. Birbirimizle hiç yüz yüze gelmedik. Kazanın olduğu gece hariç, hiç etkileşime girmedik. Her şey avukatlarımız aracılığıyla yürütüldü. Tutuklandıktan birkaç saat sonra Bay Black'in bana karakoldan çıkarken eşlik etmesinden Violet'in kişisel yaralanma davasının düştüğü haberine kadar her şey.
Babam elde etmek için her şeyi yapabilecek bir adamdır. Violet'i manipüle etmek için ne kadar ileri gitmesi gerektiği?
Ve daha iyi bir soru: Bundan nasıl faydalanabilirim? Zayıf nokta neresi?
Bacağı. Dans kariyeri.

Finans, aile, onun geleceği.

İstediğini seğ. Çok yönlü görünüyordu. Arkadaş canlısı. Mutlu.

 r klerine bastırmak istiyorum. Nefes alamayana kadar altımda kıvrınmasını istiyorum.       onun nefesini kesmek tüm yıl boyunca ikimizin de başına gelen en heyecan verici şey oldu, bunu hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum. Korkusunu bir anlığına içine attı ve sonra kayboldu. Gözlerindeki yaşlar bir gösteriydi.

O da en az benim kadar kızgın ama bunu belli etmiyor.

Gel benimle oyna, Violet.

İstemiyor. Güvende kalmak istiyor. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyor. Dans takımı, okul, arkadaşlar. Bu onun için mümkün değil ve benim için de mümkün olduğundan şüpheliyim.

Bir insan yeni bir şeye dönüşmeden önce kaç şekilde kırılabilir?

"Devereux! Bıçakların pekmezle kaplanmış gibi kayıyorsun."

İçimi çekiyorum ve Knox'tan gelecek pası tahmin etmeye çalışarak daha hızlı hareket ediyorum. Erik ve ben karşılıklı kayarak kaledeki Miles'a doğru koşuyoruz. Sopasını buza vuruyor, yüzü konsantrasyon maskesi gibi.

Knox bana pas verdi. Pak buzun üzerinde kayıyor ve ben onu kucaklıyorum. Genç oyuncularımızdan biri, bu yıl yeni başlayan bir defans oyuncusu, beni durdurmak için dışarı çıkıyor.

Etrafindan dolanıyorum, bana doğru savrulan sopasının üzerinden atlıyorum. Eğer yanlış hakeme denk gelseydik, başka bir oyuncuya çelme takmaya çalıştığı için oyundan atılırdık. Yine de önemli değil. Bu beni durdurmuyor. Kalenin  st köşesine nişan alıyorum.

Miles yakalıyor. Zar zor.

Erik ve ben filenin arkasında birbirimizi geçtik ve o bana parmağını gösterdi. "Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Homurdanıyorum ve devam ediyorum. Miles pakı tekrar dışarı gönderiyor ve başka bir   l  sırayla kaleye hücum ediyor. Kayarak bankımızın yanında duruyorum ve su şişemi kapıyorum. Maskemin kafesinden fişkırtıyorum ve geri fırlatıyorum.

Koç yanıma geldi ve omzuma bir tokat attı. "Bugün izinlisin."

Miles ve Knox'un karşıya geldiği yere doğru bakıyorum. " zg n m, Koç."

Tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Başlangıç  izgimin A oyununu getirmesini bekliyorum. Kendini toparlamak için sekiz saatin var."

Kaşlarımı  atıyorum. Her zaman en iyi stadyum ışıkları altında, trib nlerde çığlık atan bir kalabalıkla oynarım. Yabancılar bana bakarken

beni ögle yemeği niyetine yiyecekler, ancak her fırsatta onları alt ettiğimizde şaşıracaklar.

Benim takımım çeviktir. Ayak hareketlerimiz ve manevralarımız üzerinde çalışarak, sırf zevk için birbirimizle yarışıyoruz. Bu bize hafif bir avantaj sağlıyor ama buna güvenemeyiz. Koçun tüm ay boyunca bize öğrettiği oyunlar bir üst seviye.

Oyunlara biraz ara vermiştik ve o da bundan sonuna kadar yararlandı. "Oraya geri dön."

Başımı salladım ve uzaklaştım. Kontrol edebildiğim şeylere odaklandığımda daha mutlu oluyorum. Ne kadar hızlı hareket ettiğime, patenlerimin buzu nasıl kestiğine. Elimdeki sopa, disk. Hepsi başka hiçbir şeye benzemeyen bir uyum içinde harmanlanıyor.

"Dikkat !" diye bağıyor biri.

Birisi yan taraftan üzerime buldozer gibi geliyor ve ikimiz de uzuvlarımız birbirine karışarak yere düşüyoruz. Üstüme düştü ve Erik olduğunu anlamam için iğrenç homurtuları yetti. Siktiğimin amcığı. Onu itip ayağa kalkıyorum, sonra etrafında dönüyorum.

"Bu da neydi böyle?"

Bana bakarak ayağa fırladı. "Nereye gittiğine gerçekten dikkat etmelisin."

Buz parçalarını fırçalıyorum. "Benden kaçabilirdin. Kavgı mı arıyorsun, Smith? Aklını başına getirmemi mi istiyorsun?"

"Tamam, tamam," diye bağıyor Koç. Bize ulaşıyor ve ikimizin arasına bakıyor. Kimin hatalı olduğunu ve bu konuda ne yapacağını düşünüyor gibi görünüyor. Karar vermesi sadece bir anını alıyor. "Erik, defol git gözümün önünden."

"Koç-"

"Dışarı," diye kükrer. "Ve kaymayı öğrendiğinde geri gel."

Geçerken ona göz kırpıyorum. Omzunu omzuma çarptı, ama ben onu savuşturdum. İsteddiği kadar canı sıkkın olsun, şimdilik gitti.

Koç bana kafasını sallıyor. "Bazen değerinden daha fazla sorun yaratıyorsun."

Ona omuz silktim ve aldım. "Üzgünüm, Koç."

Antrenmanın geri kalanı nispeten hızlı geçiyor. Duş alıp kampüste bir şeyler yedikten sonra hep birlikte kütüphaneye gidiyoruz. Çevre ekonomisinden bir sınavım var. O ders canıma okuyor. Violet'i rahatsız etmekten ne kadar hoşlansam da, bu konuda gerçekten daha iyi bir idare edinmem gerekiyor.

Böylece önümüzdeki birkaç saat boyunca kafamızı ders kitaplarımıza gömdük. Erik birkaç arkadaşıyla içeri giriyor ve uzak bir masaya oturuyor.

Biri dikkatimi çekti. Gözümün ucuyla bir sarışın parladı.

Violet.

Son zamanlarda çok garip kıyafetler giyiyor. Önünde Crown Point Üniversitesi yazan bol sweatshirtler ya da bedava olması gereken dans takımı tişörtleri. Siyah taytlar ve botlar ya da spor ayakkabılar. Çılgın ya da çirkin bir şey yok. Şeklini gösterecek bir şey yok. Tıpkı onu Haven'da gördüğüm ilk gece giydiği pembe kazak ya da kafasına bira döküp onu bardan deli gibi kovaladığım zaman giydiği tişört gibi.

Yine de onu yakaladıktan sonra olanlardan pişman değilim... Koltuğumda kayıyorum.

"Hemen döneceğim," diyor Knox. Geri çekiliyor ve Willow ile Violet'ın oturduğu yere gidiyor. Kıskaç doğamı harekete geçiren bir rahatlıkla onlara katılıyor.

Bunun yetiştirilme tarzımla ilgisi olduğuna şüphe yok.

En iyi şeylere hemen sahip olmak üzere yetiştirildiğim için, sahip olamayacağım bir şeyi elde etmenin mekanizmasını olarak anlayamıyorum.

Violet gibi.

Hayır, beyin. Violet'i istemiyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve aniden arkamı dönüyorum. Ya bunu yapacaksın ya da gidip kitabını parçalara ayıracaksın ve altını oymanın daha ince yolları var. Ve onu bana doğru yönlendirmenin...

Knox geri geldi ve sandalyesine çöktü. Bana göz kırptı. "Kızlar bu akşam maça geliyor. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Değildim."

Omuz silkiyor. "Tamam."

Gözümün başka bir şey takıldı. Jack, kütüphaneye gelip Violet ve Willow'a katılıyor. Violet'e doğru eğiliyor ve ona bir şeyler fısıldıyor. Dişlerimi öyle sıkıyorum ki, çenem ağrıyor. Neden hâlâ onunla konuşuyor ki? Bunun bittiğini sanıyordum.

Görünüşe göre yeterli değil.

Yine de kendimi görmezden zorluyorum. Violet ve benim aramda hiçbir şey yok.

Kıvılcım yok, çekim yok. Düşmanlık, tabii. Öfke, evet.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Aniden ayağa kalktım ve odayı geçtim. Jack'i tamamen görmezden geliyorum ve Violet'in kolunu tutuyorum. Ciyak ciyak itiraz ediyor ama ona fazla seçenek bırakmıyorum. Ya ayağa kalkıp benimle gelecek ya da sürüklenecek.

Şansına, bir kütüphanenin normalde gerektirdiği kadar sessiz olmasa da gelmeyi seçti. Onu koridorlardan birine, yığınların arasına çekiyorum ve terk edilmiş bir köşe buluyorum. Onu raflara yaslıyorum ve ellerimi iki yanına koyuyorum.

"Ne istiyorsun?" diye tersliyor.

Çok korkusuz... ta ki korkusuz olmayana kadar.

"Aminin tadına bir kez daha bakmak için can atıyorum," diyorum ona.

Pek doğru değil ama neyse. Şimdi düşününce sikime kan hücum ediyor. Halka açık bir seks sapkınlığım yok. Ama Violet'in bakışlarının önce pantolonuma, sonra tekrar yukarıya düşmesinden anladığım kadarıyla, bu kız görüldüğünden daha karanlık biri olabilir.

İlginç.

Bunu onun hakkındaki zihinsel dosyama ekliyorum.

"Ya da belki de sadece sözünü kesersem ne yapacağını ve yüzünün ne hale geleceğini görmek istedim."

"Jack," diye ateşli bir şekilde cevap verir. "İzin verirseniz..." Kııldamıyorum. "Bu işler böyle yürümez."

"Nasıl çalışıyor?"

Kaşlarımı çatarak ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

"Görmek istiyorum." "Neyi görmek?"

"Sana yaptığım şey. Hasar." *Topallamasının nedeni.*

Bakışları donuklaşıyor. "Yani kabul ediyorsun?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Neyi itiraf edeyim?"

"Bana vurduğunu." Çok solgun. "Ve sonra odama gizlice girdiğini itiraf edecek misin?"

Bundan ikinci kez bahsediyor ve ben onun lanet odasının yakınına bile gitmedim. Nerede yaşadığını öğrenmek yapılacaklar listemde ama ona kafayı takmamak için biraz meşguldüm. Belli ki planım çok iyi gidiyor.

Küçümsedim. "Eğer odana gizlice girmek isteseydim, bunu sen uyurken yapardım. Ellerimi o güzel boğazına koyar ve sen kadar sıkardım, sonra biraz daha sıkardım..." Yanaklarının nasıl kızardığını, tüm yüzünün nasıl yavaşça kırmızıya döndüğünü hayal edebiliyorum. Sudan çıkmış balık gibi soluk soluğa kalışını. Nefes almak için çırpırırken ne kadar güzel görüneceğini. "İçimden bir ses senin de bundan hoşlanacağını söylüyor."

"Pek sayılmaz."

"Tamam." Uzaklara bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Bak ne diyeceğim. Maçtan sonra benimle buluşursan ne istersen söylerim. Geliyorsun, değil mi?"

Gözleri kısıldı. O kadar mavi olduklarını yeni fark ediyorum ki, neredeyse menekşe rengindeler. Tıpkı onun gibi.

Ve ben grinin tüm tonlarındayım. Renk yok, insanların görmesini istediklerim dışında bir kişiliğim yok. Her gülümsememin, her gülme çizgimin ve gözlerimdeki kırıxıklığın, insanların gerçek mutluluğu göstermek için aradıkları şeylerin hepsinin sahte olduğunu fark ettiğinde nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Eğer benden kaçarsa.

Umarım kaçır.

"Bu gece," diye dürtüyorum.

Bana bakıyor, düşünüyor. Düşünce sürecini görüyorum. Artılarını ve eksilerini tarttığını görüyorum.

"Sanırım maça gideceğim. Ama seninle ancak kazanırsan sonra buluşurum" diyor.

Gülümsüyorum ve elimi onun yanında gezdiriyorum. Hemen geriliyor ama aradığım şeyi arka cebinde buluyorum. Cep telefonu. Kaydırarak açıyorum, şifre korumalı bile olmadığını fark edince hafifçe sinirleniyorum. Kendime bir mesaj atıyorum, sonra kapatıyorum ve cebine geri sokuyorum. Beni durdurmaya çalışmadı.

Savaşlarını mı seçiyor?

Onu alıp götürme dürtüsünü görmezden gelerek geri çekiliyorum. Bu mağara adamı içgüdüğü başımı belaya sokacak. Sabırlı olmalıyım.

"Kazanacağız," diye söz veriyorum. "Aksi takdirde, beni rahat bırak."

Son durumu bana ulaştığında çoktan arkamı dönmüş, masama doğru yürüyordum. Ama duraksamıyorum. Bunu kabul etmiyorum bile, çünkü kaybetmemizin imkanı yok. Planladığım şey buna bağılyken olmaz.

Baskı altında her zaman daha iyiyimdir.

OceanofPDF.com

9

MENEKŞE

W Bunun için elimizden geleni yapacağız. Tüm dans ekibi maça gidiyor ve yarısı bizim dairemizde. Greyson kulağıma maça gelmem için fısıldarken, Knox da

Willow aracılığıyla tüm ekibi. Knox'un masumca Willow'la ilgilenip ilgilenmediğimizi sormasıyla başlayan şey -ki Willow *belki* diye cevap verdi- Knox'un daha çok çabalamasına dönüştü. Sanırım daha ikna edici bir argüman. En azından Willow'un pembe yanaklarına bakılırsa.

Amanda ve Jess Willow'un odasında, ucuz duvar aynalarından birini kullanarak yerde makyaj yapıyorlar. Paris banyoda yanıma yerleşmiş, saç maşamızı kullanıyor. Kızların geri kalanı oturma odasında.

"Bunu mu giyiyorsun?" Paris burnunu kırıstırarak soruyor.

Mavi atletime bakıyorum. Göğsünde beyaz Hawks maskotu var. Altında, yanlardan görünen dantelli siyah bir sütyenim var. Bunu siyah bir ceket ve atkıyla kat kat giymeyi planlıyorum çünkü stadyum soğuk olacak. Ve bu durumda, okul ruhu söz konusu olduğunda önemli olan düşüncedir.

"Um... evet." Aynaya yaklaşıyorum ve koyu mavi ruj çizgisini mükemmelleştirmek için tırnağımı alt dudacağımın altında gezdiriyorum. Göz kalemim mavi, iğrenç göz farım da öyle. Futbol ve basketbol devre aralarındaki dans takımı yarışmalarımızdan ve performanslarımızdan kalma bir kalıntı.

Yine de benzer bir makyajı var. Kanatlı eyelinerı daha keskin ve mavi yerine kırmızı bir dudak tercih etmiş. Ama sorun değil. Benden 5 santim daha uzun.

"Çok şirin," diye öneriyor.

Neden geldiğini bilmiyorum. Benden hoşlanmıyor ve bunu hiçbir zaman sır olarak saklamadı.

"Teşekkürler." Sesimin ne kadar düz olduğuna engel olamıyorum. "Ailen şehre ne zaman geliyor?"

Gülümsüyor. "İki hafta içinde. Aslında Senatör Devereux ile birlikte bir hayır etkinliğine katılacaklar, yani bu bir şeye dönüşebilir."

Bütün bir şey mi? Aptalca başımı sallıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. Zaten pek de önemi yok. İhtiyacım olan son şey Greyson'ın ağına yakalanmak. Tekrar onun kurbanı olmak istemiyorum.

Yine de benden ne istediğini düşünüyordum. Neden beni parmaklarına boşalmaya zorladı... sokakta, daha az değil. Herkesin bizi görebileceği bir yerde.

Bunu bilerek yaptığının dair rahatsız edici bir his var içimde. *İşte.* Seyirciler için.

İçimi çektim ve rujumu kapatıp yanıma aldığım küçük çantaya koydum. "Yakında gitmemiz gerekiyor."

Bir tutam saçını parmağının etrafında döndürerek bir anlığına aynada poz veriyor. "Zaten işim bitti."

Dışarı çıktı ve neredeyse koridorda Willow'a çarpıyordu. En iyi arkadaşım üzerinde lacivert Hawks logosu olan uzun kollu beyaz bir tişört giyiyor. Geçen yıl bir el işi projesinde kenarlarını dikkatlice kesip tekrar birleştirmişti. Her iki tarafı da kurdele gibi görünüyor ve bronz teninin dilimlerini ortaya çıkarıyor. Saçları birkaç gevşek bukle ile taç örgüsü şeklinde.

"Çok şirin," diyorum ve Paris'in aksine bunu içtenlikle söylüyorum. O da sırıtıyor. "Donacaksın." Omuz silkiyorum. "Kat kat giyin."

"Hadi gidip kedileri toplayalım," diyor. Oturma odasında ceketini giyiyor. Herkesin dikkatini çekmek için el çırpıyor. "İki dakika içinde çıkıyoruz. Hepiniz hazır mısınız?"

Bir evet korusu tarafından karşılandı ve ben gülümsedim. Willow dans takımının kaptanı olmalıydı. Tüm kızlar ona saygı duyuyor ve onu dinliyor. Ama onun yerine Paris kazandı. Ne de olsa o son sınıf öğrencisi.

Küçük bir iç çektim.

Jess kulağıma "Wolves onlara neyin çarptığını anlamayacak," diyor. "En son ne zaman Hawks hokey maçına gittin?"

"Geçen sene." Gözlerimi deviriyorum.

Sırıttıyor. "Greyson'ın paten kayışını görene kadar bekle. O kadar hızlı ki. Diğer çocuklarla da hemen kaynaştı."

"Bunun için ne tür bir çalışma yapıldığını bilmiyoruz." Paris yanımızdan geçip gidiyor. "Elbette yetenekli ama aynı zamanda çalışkan. Muhtemelen hepsi koçlarından çok çekmiştir. Bizim gibi."

. "En son ne zaman koçumuzdan bir bok aldın?"

"O artık senin değil, Reece." Paris bana bir bakış attı. "Yoksa unuttun mu?"

Ouch.

Willow elimi tutup sıkıyor. "Bunu bir sürtük gibi yüzüne vurmana gerek yok, Paris." Ve bana, nefesinin altında, "Bir şişe getirdim. Gerekirse onu boğabiliriz."

"Ya da onu çenesini kapatacak kadar sarhoş edebiliriz," diye fısıldıyorum. Duşta bira kokusunu üzerimden atmam çok uzun sürdü. Greyson'la buluşmadan önce -eğer kazanırlarsa- duyularımı köreltmek istediğimden emin değilim ve Paris'in kendini rezil etmesini izlemeyi tercih ederim.

Stadyuma giden yolun geri kalanı nispeten acısızdı. Paris birkaç kez soğuktan ve evimize kadar yürümekten şikâyet ediyor ama hazırlanmak için bir yer önermiyor. Gerçek şu ki, o bizden daha uzakta yaşıyor. Biz en iyi gayrimenkulde yaşıyoruz ve bunu tamamen şans eseri elde ettik. Ve birinci sınıfın sonunda kira kontratını feshetmeyi reddettik.

Öğrenci kimliklerimiz stadyuma girerken taranıyor ve benzer şekilde giyinmiş öğrencilerden oluşan bir kalabalığa katılıyoruz. Genelde oturduğumuz bölümü bulup yerlerimize oturuyoruz. Ben Willow ve Amanda'nın arasına oturuyorum.

Enerji stadyumun her yerine yayılıyor. Köşelerden birinde, mavi-gümüş boyalı kaleye en yakın yerdeyiz ve pisti iyi görebiliyoruz. Öğrenci bölümü hızla doluyor ve bilet sahipleri daha yavaş yavaş doluyor. Ama çok geçmeden stadyumun alt katının tamamı doluyor.

Bizim çaprazımızda, Kurtlarla birlikte seyahat eden öğrenciler siyah ve kireç yeşili kıyafetler içinde oturuyorlar. Pankartları ve püskülleri var ve içlerinden biri ara sıra havalı korna çalıyor. Bunu kendi bölümlerinden gelen tezahürat ve çılgınlıklar takip ediyor.

Işıklar söner ve hoparlörlerden bir spikerin sesi yükselir. "Karşınızda... Pac North Üniversitesi Kurtları."

Kendi bölümlerindeki kalabalık çılgına döner, zıplar ve bayraklarını sallar. Patenciler kayarak dışarı çıkıyor ve pistin kendi yarı alanlarında hızla sıraya girerek yarışıyorlar. Üniformaları tamamen siyahtır, üzerlerinde neon yeşili numaralar vardır ve isimleri kürek kemikleri boyunca tuğla harflerle basılmıştır.

"Ve ev sahibi seyircilerimiz için," diye devam ediyor spiker, "Crown Point Üniversitesi Hawks!"

Karşımda bir kapı açılıyor ve beyaz-mavi giysili hokey oyuncuları buzun üzerine fırlıyor. Birbirlerinden ayrılıp cama yaklaştıklarında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Greyson olduğunu düşündüğüm bir görüntü yakalıyorum, kafası kalabalığa doğru eğilmiş.

Beni gördüğüne yemin edebilirim, ama sonra geçti. Sopası elinde gevşemişti. Ortada bir spot ışığı beliriyor ve spiker Wolves'un başlangıç dizilişini söylüyor. Sonra Hawks. Önce Knox, takım kaptanı ve pivot. Sonra Erik Smith. Greyson Devereux. Elini kaldırıp kalabalığı selamlarken öne doğru eğildim.

Onun için çılglık atıp tezahürat yapıyorlar ve benim midem takla atıyor. Nasıl bu kadar çabuk yükseldi?

Son birkaç isim çağrıldığında ayağa kalkıyoruz. Etrafta kayarak kendi taraflarında hızlı talimler yapıyorlar.

"Knox'la aranızda ne var?" Willow'a sordum.

Şaşkınlığım karşısında kızardı. "Pek değil. Yani, biz takıldık. Sana söylemiştim."

"Evet..." Onu buzda takip ediyorum. "Ama flört ediyor."

"Değil mi?" Willow hemen bana dönüyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Yine benimle yatmaya mı çalışıyor? Çünkü bu kadar zorlamasına gerek yok. Bir kaçamağa karşı değilim. Ama güzel güzel konuştuğunda ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Bence o bir bela.

Geçen yıl bunu düşünemezdim. Ama şimdi, Greyson ile arkadaş. Ve eğer Greyson bir şeyse, tehlikeli bir etkidir. Yani... evet, endişeliyim.

"Sadece kalbinin bu işe karışmasına izin verme," diye onu uyarıyorum.

"Ben de bir kaçamak için her şeyi yaparım."

"Özellikle de artık Jack'ten kurtulmuşken." Amanda kıkırdıyor. "Alınma Violet ama o seni geride tutuyordu."

Yüzümü buruşturuyorum. "O..."

"Rahat," diyor iki kız da.

Alnımı şapırdatıyorum. Sözlerindeki gerçeği görebiliyorum. Görebiliyorum ama o zamanlar göremiyordum. O kadar aşkıttım ve mükemmel çift olma fikrine o kadar takıntılıydım ki. "Mükemmel" olma kısmı suya düşene kadar aramızda başka hiçbir şey olmadığını fark etmemiştim.

Benim dansım vardı. Onun futbolu var.

Balo kralı ve kraliçesinin üniversite versiyonları olamadığımızda, sadece... sürüklenip gidiyorduk.

"Şimdi yeni bir şey deneyeceksin," diyor Amanda. "Tercihen daha heyecan verici birini. Greyson geçen hafta Haven'da sana bakıyordu."

Homurdanıyorum. "Paris'in ona sahip çıktığı kısmı kaçırdın mı?"

Ve kesinlikle kafama bira döktüğü kısmı kaçırdı. Greyson'ı istememeliydim, onca insan varken. O aşağılık, sapkın ve muhtemelen bir psikopat. Son görüşmemizi hatırlamak bile ciğerlerimi ağrıtıyor. karşılaştık.

Ve... ugh. Ben de bunu düşünerek tahrik oldum.

Willow, "Sadece sınırlı bir zamanımız kaldı," diyor. "Yetişkinliğe adım atmadan önce maceraya atılmalıyız."

Onayladığımı homurdanıyorum. Sorun şu ki, maceralarımın Greyson'la başlamasını ve büyük olasılıkla Greyson'la bitmesini isteyip istemediğimden emin değilim. Eğer bu girmek istediğim bir savaşa.

Bir düdük sesi duyulur ve oyuna başlamayanlar buzı terk eder. Siyah beyazlı bir hakem orta çemberde iki rakip pivotu karşılar.

Oyunculara bir şeyler söylüyor. Hem Knox hem de Wolves'un adamı kısa bir selam veriyor. Hakem pakı bırakır bırakmaz ayağa kalkıyoruz. Knox topu kontrol ediyor ve Greyson'a atıyor. Hemen havalanıyor ve benim dikkatim onun üzerinde kalıyor. Pakı buzun üzerinde süzülerek Erik'e gönderdiğinde bile. Kolayca kayıyor, sanki bıçaklar onun bir uzantısıymış gibi. Yürümekten daha kolay.

Buna imreniyorum.

Dans etmek de benim için böyleydi, tek farkı sadece bedenim üzerinde üstün bir kontrole sahip olmamdı. Her küçük kas, her ifade. Parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar. Kendimi ifade etmenin bir yoluydu, evet, ama bundan daha fazlasıydı.

Bundan daha güzeldi.

Greyson'da görüyorum. Paten kayışında.

Ve onun bacaklarını kırmayı hiç bu kadar istememiştim.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyor Willow, Knox ilk dersin on beşinci dakikasında bardağa vurduktan sonra.

Greyson kaşlarını çatmış, başı dönmüş bir şekilde yanımızdan geçiyor. Bir an için kavga çıkaracağından korktum. Arkadaşının intikamını almak için. Ama o verdi,

ve oyun devam ediyor. Bir ileri bir geri. Hareketin hızını, sadece izlemenin verdiği adrenalin patlamasını seviyorum.

Willow yanımdan geçip gidiyor. Oyun benim dikkatimi çekti. Diğer kızlardan bazıları bir ilahi söylemeye başladı. Basit bir şey. *Hadi Hawks*, ve *savunma! Defans!* Ağzımı kapalı tutuyorum. Zaten kuru. Greyson Kurtlardan birini bardağın içine doğru kontrol ediyor ve ben de bunun intikamına gülümsüyorum.

Hokey

acımasızdır.

Ona yakışıyor.

Hepsine uyuyor, gerçekten.

Kalecileri Miles, Wolves topu bizim bölüme getirdiğinde teste tabi tutuldu. Greyson ve Erik onların çizgisinde ilerliyor ve sonunda Steele pakı Greyson'a geri veriyor. Tezahürlara boğuluyoruz ve Steele yanımdan geçerken bizim bölüme göz kırpmıyor.

Kalabalıkla nasıl oynayacağını

biliyor. Ve tekrar gidiyorlar.

İleri geri. İleri geri.

Willow iki birayla dönüyor, ben de birini yudumluyorum. Susuzluğumu tam olarak gidermiyor ya da sinirlerimi yatıştırmıyor ama yardımcı oluyor. Birazcık.

Matarasını metal ağzından bir yudum alıyor, sonra birayla kovalıyor. Ona bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Sıvı cesaret."

"Ne yapmak için?"

Göz kırpmıyor. "Knox'a yaklaşın, tabii ki. Sizce neden tüm disk tavşanları bara gidip kendilerini oyuncuların üzerine atıyor? Çünkü fazla enerjileri var..."

"Ve başka biri onu almadan önce ona ulaşmaya mı çalışıyorsun?" Amanda soruyor.

Willow ısrarla başını sallar.

"Kiminle birlikte olmak isterdin?" Amanda'ya sordum. "Eğer bir tercihin varsa." Omuz silkiyor ve buza bakıyor. "Bilmiyorum. Steele, belki.

Miles ve ben geçen yıl bir kaçamak yaptık, bu yüzden tekrar ona yaklaşacağımı sanmıyorum. Çok dağınık."

Alay ettim. "Siz ikiniz iki hafta çıktınız."

"Evet. Toplum içinde birlikte görüldük." Bana baktı. "İnsanlar bu tür şeyleri hatırlar."

"Not edildi," diye mırıldanıyorum. Aklım Jack'e gidiyor. Maçlardan sonra dışarı çıktığımızda hep onun kolundaydım. Ve eğer ben olmazsam, kimse bana yaklaşmazdı. Bu açıdan dokunulmazdım.

Ama şimdi... . Yine de korunuyorum.

Ve bu iyi hissettiriyor.

Garip bir şekilde korkutucu da. Kafesimin kapısı açık bırakılmıştı ve ben bir hapishanede yaşadığımı bile fark etmemiştim. Öyle hissetmedim. Kapana kısılmış ya da hapsedilmiş gibi hissetmiyordum. Sadece güvenli, kolay ve rahattı.

Tam olarak kızların ilişkim hakkında söyledikleri gibi. Benden önce fark etmişler.

İçimi çektim.

Jack kötü niyetli, manipülatif ya da kontrolcü biri değildi. Tedbirli biriydi. Diğer erkeklerin bana yapabilecekleri ya da söyleyebilecekleri şeylere karşı koruyucuydu. Sık sık soyunma odalarında neler olup bittiğini bildiğini ve bunların bana dokunmasını istemediğini söylerdi.

Her ne demekse.

Hakem düdüğü çalarak ilk periyodun bittiğini işaret eder. Oyuncular soyunma odalarına geri döner ve buz sahası boş kalır.

Hemen telefonum çaldı.

Kaydetmediğim bir numaradan gelen bir mesaj. Üzerine tıklıyorum ve önceden var olan bir mesaj dizisine açılıyor. Telefonumdan sadece bir kelime gönderildi: *Vi*

Ah. Greyson.

GREYSON

Knox için irkildiğini gördüm. Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?

Gözlerimi deviriyorum.

Diğer oyuncuyu cama çarptığında gülümsediğimi gördün mü? Yargılama.

Kana susamış biri olduğunu düşünmemiştim.

Kendime rağmen gülümsüyorum.

Bazı şeylere yardım edilemez

Umarım öyle değildir.

Midem bulanıyor ve telefonum son bir kez çalıyor.

Anlaşmamızı hatırla.

Neden bir çekici olmaktan çıkıp sinir bozucu olmaya başlıyor?
Hâlâ sıfır-sıfırda duran skor tabelasına bakıyorum.

Henüz bir şey kazanmadın.

Bir saat sonra, kazandılar. İkiye sıfır.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

"A Emin misin?" Willow şüphecidir.

Onu suçlamıyorum. Ondan beni stadyumda, takım soyunma odalarının olduğu alt katta bırakmasını istiyorum. O da benimle ve birkaç kızla birlikte aşağı indi ve erkeklerin çoğu dışarı çıktı. O beni izlerken Knox ve Miles soyunma odasından çıkıp bize doğru geliyorlar.

Burası kendi stadımız olduğu için onları eve götürmek için bekleyen bir otobüs yok. İşleri bitti ve gitmekte özgürler.

"Bizi mi bekliyorsun?" Knox soruyor. Bakışları Willow'un üzerinde. "Belki," diye yanıtlıyor. "İçeride kimse kaldı mı?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Sadece Greyson ve Steele."

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum.

Knox Willow'a sırtlıyor ve kolunu uzatıyor. "Violet burada iyi görünüyor. Sana bir içki ısmarlayayım mı? Sonra belki sohbet edecek bir yer bulabiliriz..."

Telefonum yine çalıyor.

GREYSON

İçeri gel.

Willow, Knox ve Miles gözden kaybolana kadar bekliyorum. Göğsüm sıkışıyor ama bacaklarımı beni soyunma odasına taşımaya zorluyorum. Kapıyı yavaşça iterek açıyorum ve odanın aydınlık olmamasına şaşırıyorum. Odanın ortasında sadece tek bir sıra floresan ışık yanıyor ve geri kalanı gölgede. En iyi kararına rağmen içeri giriyorum. Kapı arkamdan kapanıyor ve koridordan odanın ana kısmına doğru ilerliyorum. Greyson eğiliyor uzak duvardaki bir sıra dolaba yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Violet."

Biraz sıçrıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Neden buradayız?" Bir omzunu kaldırdı. "Sana bazı sorularım var."

Gözlerimi kısıyorum. "Oh?"

"İlk soru. Umutsuz hissediyor musun?"

Başımı eğiyorum. "Anlamıyorum."

Dolapları itiyor, boyuna göre düzeliyor ama daha fazla yaklaşıyor. Hokey üniformasını çıkarmış, siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giymişti. "Umutsuz hissediyor musun? Durumunuz hakkında?"

Farkındalık omurgamı diken diken ediyor. Sanki bu bir tuzakmış gibi. "Ne durumu?" Dikkatlice soruyorum.

"Artık dans edemediğin yer." Yaklaşıyor. "Bacağının çöp olduğu yer."

"Çünkü bana vurdun-" Ağzımı kapatıyorum.

Gülümsüyor. "Ah, görüyorum ki hatanı fark etmişsin." Bakışları kalkıyor, solumuza doğru ilerliyor.

Ancak o zaman, geç de olsa, Steele'in bunca zamandır burada olduğunu fark ediyorum. Neredeyse tamamen gölgede kalan bir duvara yaslanmış, koyu renk kıyafetleriyle ortama uyum sağlamıştı. Ayağa kalkıyor ve Greyson'a bir telefon fırlatıyor. Ekran yanıp sönüyor, az önce ne olduğunu anlamam için yeterli.

Az önce video gizliliğini mi ihlal ettim?

Ne dediğini düşünmeye çalışıyorum. Terminoloji.

Sadece bana vurduğunu söylediği için beni dava edebilir mi? *Bunu yapamaz.*

Kelimeler kafamda çınıyor.

"Olacak olan şu Violet," diyor Greyson sessizce. Yaklaşıyor ve tam önümde duruyor. "Az önce söylediklerin yüzünden başın belada. sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Ve arkadaşıma göz kulak olarak bana yardım edeceksin."

Midem bulanıyor. "Hayır."

"Evet. Beş para etmez futbolcu Jack'e herkesin görebileceği bir yerde sakso çektin. Eğer iyi bir sürtük gibi Steele'i ağzınla tatmin edersen, kanıtlarımı silerim." Bakışları sertleşir. "Ya da o küçük klibi babama gönderirim, bakalım o ne yapacak."

Steele'e bakıyorum. Sonra Greyson'a.

Hasta olacağım ama beni ezmesine izin vermeyeceğim.

"Kesinlikle olmaz."

Sonuçlar lanet olsun. Bana şantaj yapamaz.

Daha da yaklaşıyor. Gözlerimi yüzünden, çarpık ifadesinden ayırmamak için başımı geriye eğiyorum.

"Ya onu emersin ya da gönder tuşuna basarım." Bana ekranını gösteriyor. Mesaj çoktan yazılmış, video yüklenmiş. Babasına göndermeye hazır.

Şaka yapmıyor ve kendimi Greyson'a karşı kapana kısılmış ve kaçmak için savaştığım sert bir yerde hissediyorum. Tekrar Steele'e bakıyorum, o da arkadaşını durdurmak için hiçbir şey . Durumdan büyülenmiş ve kafası karışmış görünüyor.

Greyson, "Gözlerini benden ayırma," diye emrediyor. Çeneme dokunarak yüzümü tekrar öne çeviriyor. "Adil olan adil olandır, öyle değil mi? Seni ben getirdim... şimdi sıra sende."

"Bu hiç komik değil." Sesimin titremesinden nefret ediyorum. Ona korktuğumu göstermek istemiyorum - geçen sefer onu kızdıran da buydu. Steele'e bakıyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

Omzunu kaldırıyor. "Ne emmek istersen benim için sorun değil Violet."

Titriyorum. Bunu beklemiyordum. Üç yıldır tanıdığım bir adamın karanlık tarafının olmasını beklemiyordum... bunu kabullenmesini. Belki Greyson, Steele'i bunu istediğime ve sadece zoru oynadığıma ikna etmiştir. Bu aramızdaki iğrenç bir oyun.

Ben de kendimi buna ikna edebilir miyim?

Greyson kulağıma, "Dizlerinin üzerine çök," diyor. "Ya da ben gönder tuşuna bastıktan sonra neler olabileceğinin üzerinden geçelim mi? Sana her şeyi tek tek anlatabilirim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakıyorum. Midem yılanlarla doluymuş gibi hissetmeme rağmen cevap vermeyi reddediyorum.

Düşünüyormuş gibi yapıyor ama ben daha iyi biliyorum. O zaten altı adım önde. "Gönder tuşuna bastım. Sevgili babacığım videoyu gördü, gizlilik anlaşmasını bozduğunu biliyor ve şimdi ne halt edeceğini merak etmek gibi boktan bir durumdasın. Acaba en başta davadan vazgeçmen için ne yaptı?"

Babasının onun için ne yaptığını bilmiyor mu? Hiçbir detayı? Sadece bir gün suç duyurusunda bulunuyordum, onu kişisel yaralanma davası için mahkemeye götürüyordum ve ertesi gün babasının masasında benim imzamlı bir gizlilik anlaşması vardı.

Ve kurtardı.

Neredeyse gülecektim. "Ailede kimin daha büyük bir pislik olduğundan emin değilim Grey. Sen mi baban mı?"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Sana bir sır vereceğim," dedi. "Senden her şeyini alacağız. Ama sadece senden değil. Senin zavallı küçük aileni de. Babanın adı mahvolacak. Annen de tıpkı senin gibi Rose Hill'i terk etmek zorunda kalacak. Yeni bir şehre çekilecek ve orada ona musallat olmamasını umacak. Ne parası, ne arkadaşı, ne de geleceği olacak. Tanıdık geldi mi?"

Babam. Ne cüretle onu bu işe karıştırır? Çok kızgınım, ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Durumu daha da kötüleştirmeden kendimi nasıl savunacağımı bilmiyorum. Şaka yaptığını düşünen tek bir parçam bile yok.

Sonra bakışları kumaşın gizlediği bacağıma kayıyor. Her zaman acır, ama ona gösterdiği ilgi acıyı zihnimde ön plana çıkarıyor.

"Belki eninde sonunda biri bu kadar iyi davranmaz. Sana benim verdiğim seçeneği vermeyecekler. Sana çelme takacaklar ya da seni merdivenlerden aşağı itecekler. O kemikler yine kırılacak. Sen de o kemikler kadar kırılansın."

Haksız değil. Korkularımdan biri de tekrar kırılmaları. Son altı ayı tekrar yaşamak zorunda kalacağım ama daha kötü olacak. Çünkü iyileşemeyeceğiniz bazı yaralar vardır. Bazı acılar asla geçmez.

"Yani?" Greyson geri adım atar.

Tekrar nefes alabiliyorum, zar zor. Aramızdaki küçük boşluk göğsümdeki sıkıcı baskıyı hafifletiyor. Bu, yoluma çoktan karar vermiş olduğumu ortadan kaldırmıyor. Bana bu odadan çıkmanın hem zor hem de kolay yolunu gösterdi ve ben aptal değilim.

Bu sefer en az dirençli yolu seçeceğim. Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım.

Sıçıp batırmayacağım.

Bu yüzden yavaşça başımı sallarken Steele'e hiç bakmıyorum. Bakışlarım Greyson'ın yüzünde kalıyor. Önumüzdeki birkaç saniye içinde saklamak için çok uğraşacağı ifadelere. Çünkü Greyson'ın bunu ikimizi de sınamak için yaptığını dair bir his var içimde ve ilk pes eden ben olmayacağım. Ya da bundan pişmanlık duyan.

"Tamam," diyorum basitçe. "."

OceanofPDF.com

GREYSON

M Telefonumu ekranı çatlatacak kadar sert tutuyorum. Babama yazdığım mesajdan kurtulup telefonu cebime geri sokuyorum.

Prenses bana son bir kez baktı, sonra Steele'e doğru yürüdü.

Hâlâ yarı gölgede, ama bunun gerçekten olduğunu anlayınca doğrulur.

Dudakları ayrılıyor, sanki geri çekilecekmiş gibi. Ama bunu konuşmuştuk, onu test etmeliyim. kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini görmek için. O da kabul etti. Küçük bir arkadaş grubu olan ve hoşlanan sessiz, çevreye bağlı Steele bana yardım etmeyi kabul etti. Sapkın bir şekilde, çarpık bir yol.

İçim daralıyor ama ona doğru onu takip ediyorum. Sanki bana tasma , peşinden sürüklüyor. Onun önünde dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum.

Bu onun için olduğu kadar benim için de bir sınav. Buna dayanmalıyım, çünkü alternatifi kavranamayacak kadar yıkıcı. Daha önce hiç kimseyi sahiplenmemiştim, hele ki bir kızı. Hele Violet gibi birine hiç.

Uzanıp Steele'in pantolonunun düğmelerini çözüyor, sonra içeri uzanıp sikini serbest bırakıyor. Hareketleri hızlı ve emin, ama acele etmiyor. Göt deliği çoktan sertleşmişti, onu suçlayamam. Ellerimi yumruk yapıp yanımda tutuyorum, sonra kendimi uzak duvardaki dolapların yanına oturmaya zorluyorum. Onu görebiliyorum. Oturduğumda neredeyse yüzüyle aynı hizadaydım.

Dudaklarını yalıyor ve bana doğru hızlı bir bakış atıyor. "Pişman mısın, Devereux?" diye soruyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Birkaç santim ileri gidip elini adamın tabanına doluyor. Adam bir inilti çıkarıyor, başı geriye eğiliyor. Onu ağzına alıyor, önce tadına bakıyor ve sonra kendi sesini çıkarıyor. Bir inilti. Sanki tadı... *güzelmiş* gibi.

Beyaz öfke dalgalar halinde içimden geçiyor. Tüm bedenimi sarsan bir nabız.

Violet ileri doğru hareket ediyor, onu daha derine çekerken gözleri bir anlığına kapanıyor. Emiyor ve yanakları bu hareketle çukurlaşıyor. Geri çekiliyor ve Steele'e bakıyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Onu dibinden ucuna kadar yalıyor, sonra tekrar bütün olarak yutuyor. O kadar erotik ki, sanki sakso yarışmasını kazanmaya çalışıyor.

Bu, telefonumdaki herhangi bir grenli videodan daha iyi ve sonsuz derecede daha kötü.

Steele tekrar iniliyor ve parmakları kızın saçlarını avuçluyor. Hızını iki saniye boyunca onun kontrol etmesine izin veriyor, sonra kontrolü ele alıyor. Ağzına sokuyor ve kız öğürür gibi bir ses çıkarıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor.

Çok güzel. Beni bir taş gibi yapıyor.

Steele bunu görmezden geliyor ve kızın ağzına girmeye devam ediyor. Adam büyük ve eminim sikinin başı kızın boğazından aşağı iniyordur. Tekrar tıkanıyor ve ıslak gözleri faltaşı gibi açılıyor. Adamın kalçalarını kavırıyor, itmeye çalışıyor ama adam onu demir gibi tutuyor.

Onun çaresizliği beni daha da tahrik ediyor, hatta öfke beni daha da yükseltiyor. En iyi arkadaşlarımdan birinin onu yüzüstü becermesinden nefret ediyorum. Onun saçlarına dokunmasından, ağzının onun etrafında kapalı olmasından nefret ediyorum.

Dayanabilirim sanmıştım ama dayanamıyorum.

Gözleri bana dönüyor. Gözyaşları dudaklarından dökülen salyalara karışıyor.

Gürültü zehirli. Grating. Steele'in taşaklarına vuracağım.

Kendime engel olamadan ayağa kalkıp onlara doğru gidiyorum.

Steele çok geç olana kadar önünde olduğumu fark etmiyor ama ben çok geç kalmışım. Ağzına boşaldı ve ben kırmızıyı gördüm.

Kızı ondan uzaklaştırıyorum. Saçlarını ve kolunu çok güçlü kavırıyorum ve Steele'in parmakları kayıyor. Hâlâ boşalıyor, siki havada sarsılırken ağzından alçak bir tıslama çıkıyor. Dölleri yüzünün yan tarafına, boynuna çarpıyor. İp gibi.

Yana doğru eğilip adamın döllerini yere tükürüyor ve içime bir tatmin duygusu doluyor. Damarlarımda dolaşan vahşetin bir kısmını hafifletiyor. Ama bir sonraki yapmak istediğim şeyden beni alıkoyacak kadar değil.

Steele'e "Çık dışarı," diye bağırdım.

Bir nefes veriyor ve Violet'e bakarak başını sallıyor. "O video bu lanet olası adaleti sağlayamadı. Vay anasını."

"Defol. Dışarı," diye kükrüyorum.

Kıkırdıyor ve aletini tekrar pantolonunun içine sokuyor. Acele etmiyor, ben de yumruklarımı sıkıp açıyorum. Violet aramızda diz çöküyor, başı öne eğik. Kendini ayarlıyor, bilmiş bir gülümseme takınıyor. Ve çıkarken bana başını sallıyor.

Violet'e bakıyorum. Tam bir karmaşa içinde. Rimeli yüzünden aşağıya akmış, mavi göz makyajı siyahla karışmış. Bu ona morarmış bir görünüm veriyor. Ruju bulaşmış. Kim mavi ruj sürer ki?

Gotik kızların taklit versiyonu gibi. En azından daha önce.

Yüzünde adamın döllerı var ve silmek için hiçbir hareket yapmıyor. Aslında hiçbir şey yapmak için harekete geçmiyor. Sadece önümde diz çöküyor, sanki kimi daha çok suçlayacağını bilemiyormuş gibi yere bakıyor - beni mi, kendini mi?

Benim hatam ama onun düşündüğü gibi değil.

Pantolonumu yavaşça indiriyorum ve aşağı itiyorum. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırıyor. Kan akıyor. Alt dudağında kabarcıklar oluşuyor ve ön dişlerini boyuyor.

Güzel. Mümkün olan en berbat şekilde, onun kanının sikime bulaşmasını dört gözle bekliyorum. Ben öne çıkıyorum, o arkasına yaslanıyor. Başını da geriye eğiyor ve bakışlarını bana kilitliyor.

"Videoyu sil," diyor. "İstediğin şeyi yaptım-" "Bundan çok daha fazlasını istiyorum."

Boyumu kavrayıp bir, iki kez pompaladığımda hareketsiz kalıyor. Buna ihtiyacım yok ama aşağı bakıp neyi okşadığımı görmesini istiyorum. Steele'in aleti ne kadar etkileyici olursa olsun, benim yanımda bir hiç olduğunu bilmesini istiyorum.

Bakışları düştüğünde ve gözleri sırtıyorum. Kanlı dudağını dişlerinin arasından kurtarıyor. Ucunu dudaklarında gezdiriyorum, sonra yanağına. Hareket etmiyor ve beni neden itmediğini merak ediyorum.

Belki de sonunda kendisinin av, benim de avcı olduğumu anladığı içindir. Ve onu serbest bırakacağıma söz vermiş olsam da, benim gibi canavarlar gerçeği söylemez.

Tuzağıma düştü ve artık benim. Siktir et.

Tepkim bunu doğruluyor.

Sikimi ikinci kez dudaklarında gezdiriyorum sonra eğilip çenesini kavriyorum. Ağzı açılana kadar aşağı çekiyorum, pembe dili ve beyaz dişleri ortaya çıkıyor. Boğazının arkası kırmızı, Steele'den dolayı ağrıyor gibi görünüyor. Parmaklarıma ruju bulaşıyor, kan izleri var. Gözyaşlarını da.

Ağlaması umurumda değil, ama onu birden fazla şekilde delmek istiyorum. Ağzını, evet. Aklını mı? Kesinlikle.

"Bu, benim olmayan bir alete dokunacağın son alet olacak," diye bilgilendirdim onu.

Yaptıklarımın sonuçlarını hiç düşünmek zorunda kalmadım. Pek sayılmaz. Hiç pişmanlık duymadım. Şimdi de yaptıklarımın pişmanlık duymayı planlamıyorum. Bu, kusurlu babamın oğlu olmanın bir yan etkisi. Herkesi etkileyebilen, karizma işe yaramadığında para saçan biri. Kapılar her zaman açıldığı, külotlar her zaman düştüğü ve her zaman bir şeyler verildiği için, bundan sonra ne yapacağımı hiç düşünmüyorum.

Almak.

Çünkü belki bunun için beni affeder, belki de affetmez.

Ama sadece aklımın bir köşesinde olmayabileceği düşüncesi var ve bu parçam duracak kadar bile umursamıyor.

Tek bir hareketle ağzına girdim, onu öyle bir doldurdum ki havasını kestim. Orada durup bekliyorum, ona bakıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Nefes almaya çalışırken boğazı ucun etrafında titreşiyor.

Yüzü daha da kızarıyor.

Çekiyorum ve etrafımda sertçe soluyor. Dişleri bana değiyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Beni ısıırırsan seni burada boğarak öldürürüm."

Gözleri büyür ama çenesi de düşer.

Ağzına girerken acele etmiyorum. Patlamak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

-Onunla ilgili, ağlaması ve öfkesiyle ilgili beni bu kadar geren şey ne bilmiyorum. Ama uçurumdan düşmek üzereyim ve bunun tadını çıkarmayı bitirmeye hazır değilim.

Boğazının arkasına, sonra daha derinlerine vurduğumda, kalçalarıma yapışıyor. Başının arkasını kavriyorum ve gözleri geri dönene ve vücudu gevşeyene kadar onu hareketsiz tutuyorum. Sonra ona nefesini geri veriyorum.

Tekrar ve tekrar, ta ki sikimin üzerinde aklını kaybedene kadar. Emiyor, ona verdiğimde dilini döndürüyor. Boşalmamı istiyor, bu yüzden

daha hızlı yapılır.

Bunun her şeyin sonu olacağını

düşünüyor. Yakın bile değil.

Dediğimde ciddiydim: Başka bir siki asla tanımayacak.

Uzanıp taşaklarımı avuçluyor ve ben inliyorum. Siktir, bu iyi hissettiriyor. Onlara masaj yapıyor, nazikçe sıkıyor ve vücudumdan uzaklaştırıyor. Elleri çok iyi hissettiriyor. İhtiyaçtan dolayı hızımı artırıyorum. Şimdi sadece bir yüksekliğin peşindeyim ve sonunda kendimi gittiğimi hissettiğimde dizlerim zayıflıyor.

Ağzından çıkıyorum ve sikimi kavrayıp kendimi bir, iki kez pompalıyorum. Sperm patlıyor ve yüzüne ve göğsüne sıçırıyor. Ve sonunda geri adım attığımda, yana doğru sarktı. Zar zor kendini tutuyordu.

Aniden arkamı dönüp çantamdan bir havlu kapmaya gidiyorum. Havluyu ıslatıp aletimi siliyorum, sonra pantolonumu tekrar yerine çekiyorum. Düşüncelerim dakikada bir mil ilerliyor. O benim. Onu bana nasıl bağlı tutabileceğimin akımı altında tekrar tekrar çalan şey bu.

Zayıfça öksürüyor ve ben arkamı dönüyorum. Kullanılmış havluyu ona fırlatıyorum ve havlu kucağına düşüyor. Havluyu alıp yüzünü silmesi bir saniyesini alıyor.

"Tekrar görüşene kadar," diyorum ona. Sonra onu orada bırakıyorum.

OceanofPDF.com

12

MENEKŞE

I kendimi toparlayıp eve gideceğim. Greyson'ın videoyu silmediği aklımdan çıkmıyor; böylece başıma kakacağı bir şey daha oldu. Dudaklarım şişti ve çatladı, boğazım acıyor. Gözlerim
İğne.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Duygularım karmakarışık ve kendimi kontrol edebilmek için eve kadar yürümem gerekiyor. Burnumu çekiyorum ve elimin tersini burnumun altına götürerek sümük ve gözyaşlarımı topluyorum.

Ugh.

Ben ne zaman bu insan oldum?

Telefonum titriyor.

ANNE

Mia Germain'den bir telefon aldım. Seninle konuşmak istiyor.

Sonra da altında iletişim bilgileri. Gri metin balonunun içinde bir telefon numarası göze batıyor. Annemin bana mesaj attığı gerçeğini görmezden gelerek -ki bu başlı başına tuhaf bir şey- söyledikleri karşısında kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyor. Mia Germain, sakatlanana kadar dans ettiğim Crown Point Balesi'nin direktörü. Aniden ayrılmıştım tabii ki.

Kırık bacağım sinir ağrılarımın devam neden oldu. *Kuşu*

Gölü'ndeki başrolü bırakmak zorunda kaldım.

Greyson bana vurduğunda hafta sonu için eve gelmiştim, annemi ziyaret ediyordum. Kaderin aptalca bir cilvesi ve kötü bir zamanlama.

Şimdi Mia'ya ulaşmayı düşünüyorum ama saat Cuma günü gece yarısına yaklaşıyor. Annemin neden uyanık olduğundan emin değilim, tabii kendisi de gece dışarıdan gelmediyse. İçimi çekiyorum ve dairemin kapısını açıyorum. Sessizdi.

ve karanlık, Willow'un henüz evde olmadığına bir göstergesi. Knox'un ona bakışına bakılırsa, bu gece evde olup olmayacağını kim bilebilirdi?

Ayrıca, Mia'nın benim imkânsız sorunuma bir çözüm bulacağına dair umutlanmak istemiyorum. Hayatımda ilk kez gerçek yiyecekler yiyerek, kas yapmaktan daha fazlasını yaparak geçirdiğim ayları bana geri verecek bir şey. Çoğu insanın sağlıklı bulacağı biriyim ama bale dünyasında? Koruduğum ölçülerden çok uzaktayım.

Bunu itiraf etmek acı veriyor. Terapiye gitmeye başlayana kadar yemekle daha sağlıklı bir ilişki geliştirmedim - sadece fiziksel değil, konuşarak da. Ve ekibime bir beslenme uzmanı eklendi, ben fizyoterapistle esneklik ve güç antrenmanı yaparken benimle sohbet etmeye geliyordu.

İnsan vücudunu ne kadar zorlayabileceğimizin bir sınırı var.

İçimi çekiyorum ve telefonumu komodinin üzerine bırakıyorum, sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum. Onları çamaşır sepetine atıyorum ve üzerime büyük bir gömlek geçiriyorum. Karanlıkta banyoya giriyorum ve ışığı yakıyorum. Yansımamı görmek istemiyorum ama kendimi bakmaya zorluyorum. Yanaklarımdaki ve ağzımdaki siyah ve mavi çizgileri görmek için. Kan çanağına dönmüş, batan gözlerimi. Dudaklarım şişmiş. Saçlarım bile darmadağın. Önce Steele onu kavradı, beni istediği gibi kullandı, sonra da Greyson.

Bir ürperti omurgama doğru ilerliyor ve midem çalkalanıyor. Kusacağım.

Tuvalete doğru hamle yapıyorum ve zar zor yetişiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp kusuyorum, ekşi safra boğazımı ve ağzımı yakıyor. Sonunda midemin yuvarlanması ve boğazımın kasılması durduğunda, topuklarımın üzerine oturuyorum.

İki adamın ağzımı sikmesine izin verdim ve Greyson'a bu şekilde teslim olduğum için kendimi affedebilir miyim bilmiyorum. Ne kadar zorlarsa o kadar gözlerini oymak istiyorum ama bu sefer de pes ettim.

Beni nasıl manipüle edeceğini öğreniyor.

Duşu açıyorum, derimdeki sürünme hissi .

Dalgalar geliyor gibi görünüyor, az önce soyunma odasında yaşananların geri dönüşleri gibi.

Ve onun sözleri.

Yüzündeki ifade. Ele geçirilmiş bir adamdı.

Ve içimden bir ses bunun benim hatam olduğunu söylüyor. Bir şekilde onun ilgisini çektim. Greyson'ın derisinin altında gizlenen şeytanların dikkatini .

Soğuk suyun altına giriyorum ve başımı arkaya yatırıyorum. Sıcak yapamam. İçim dışım yanarken olmaz. Dişlerimi fırçalıyorum ve yaşadığım dehşete verdiğim fiziksel tepkiye dair hiçbir kanıt kalmayana kadar ağzımı çalkalıyorum. Tükürüyorum ve yüzümü akıntının altına sokuyorum. Ve sonra fırçalıyorum. Yüzümü, el bezime bulaşan makyajımı, boynumu, göğsümü. Cildimin her santimini pembe ve karıncalı bırakarak.

Sonunda kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum. Kurulanıp gömleğimi tekrar giyiyorum ve odama gidiyorum.

Durdum.

Odaman ortasında biri duruyor. Uzun boylu.

Siyah kıyafetli. Kapüşonlu. Maske.

İyi adamlar maske takmaz.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım ve adam yanımdan hızla geçti. Ben daha sesimi çıkaramadan köşeyi dönüp koridordan aşağı indi ve içimden bir ses peşinden gitmek istiyor. İki adım atmıştım ki bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu fark ettim ve kayarak durdum.

Ama gittiğinden emin olduktan sonra kapıyı kilitliyorum. Tedbir için altına bir sandalye koymayı düşünüyorum ama Willow'u dışarıda bırakmak istemiyorum. Kalbim çarpıyor ve avucumu göğsüme bastırıyorum.

Dairedeki tüm ışıkları açtım ve pencereleri kontrol ettim. Willow'un odasını bile. Her şey kilitliydi. Arkamdan girmiş olmalı... Titriyorum ve odama geri dönüyorum. Willow'u aramalıyım. Eve sarhoş ve habersiz gelme ihtimaline karşı tetikte olmasını söylemeliyim.

Güvenli mahallemiz giderek kötüleşiyor.

Odama döndüğümde tepe lambasının düğmesine basıp etrafı kolaçan ediyorum. Daha soğuk hissediyorum, ama belki de bu sadece benim hayal gücümdür. Penceremi kontrol ettim, çatlaktı.

daha şiddetli bir ürperti kapladı.

Penceremden içeri girdi.

Kapıyı kapatıp kilitliyorum, sonra tekrar boşluğa bakıyorum. Hâlâ dokunulmamış gibi görünüyor ama emin olamıyorum. Bir bakışta değil. Masam her zaman dağınık olmuştur. Bu benim kaotik düzenimin bir parçası - her yerde kâğıtlar, yayılmış bir ders kitabı, dışarı çekilmiş ve neredeyse kirli kıyafetlerle yarı örtülmüş sandalye.

Bir yanım, gerilim ve romantik gerilim romanları okuyan yanım, Greyson'ın benimle daha fazla uğraşmaya çalıştığından şüpheleniyor. Beni bir

ya da deliliğe daha yakın. Bu ona fayda sağlayacaktır - muhtemelen tatmin hissetmekten başka bir nedeni yoktur.

Homurdanıyorum ve masamdaki her şeyi süpürüyorum. Kitaplar yere düşüyor. Bilgisayarım bir kez zıplıyor, şarj kablosu takılıyor. Kağıtlar halıya daha yavaş süzülüyor ve daha uzağa gidiyorlar. Dağılıyorlar.

Şifonyerime gidip üzerindeki her şeye dokunuyorum. Zihinsel envanter çıkarıyorum. Süsler, biblolar, Willow'dan yapışkanlı bir not. Dünyanın tepedeki ışıkla başa çıkamayacak kadar parlak olduğunu hissettiğim zamanlar için bir lamba.

Parmaklarım küçük bir cam kürenin üzerine geliyor ve bu bana annemi hatırlatıyor.

Ve durup dururken gönderdiği mesaj.

Başkalarının bulması için hep kendinden parçalar bırakırdı.

Bir eşarp, bir küpe, bir kemer. Bir keresinde nişan yüzüğü. Her zaman ona geri dönen kişisel ekmek kırıntılarının izi.

Çocukken onun arkasından dolaşır ve izini sürerdim. Ona dönmeleri için onları zorlardım. Sanki onu bir arada tutmaya çalışıyordum. Bir anlık sessizlikten sonra eşyayı alır, daha önce hiç görmemiş gibi bakardı.

"Kolay gelsin, kolay ," derdi gülümseyerek. "Teşekkür , tatlım."

Sonra onu yere bırakırdı ve ben de ertesi gün başka bir şey bulurdum.

Ruj. Bir saç tokası. Telefonu.

Kolay gelenin kolay gitmesinin onun kalbine kazınmış bir slogan olduğunu fark etmeliydim. Hayatına giren ve çıkan şeyleri hiç anlamadığım bir zarafetle kabul ederdi. Arkadaşlar. Erkekler. Dairemizde ve hayatımızda yer kaplıyorlardı, ta ki bir gün onları kaybedene kadar.

Beni de silkeleyip atması an meselesiydi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ondan kopan kişi ben olduğumda, bıraktığı şeyleri toplamaya başladım. Onları yakınımnda tuttum, bir kutuda ya da komodininin üzerinde sakladım. Onları geri vermedim. İçeri girmesini ve sakladığım parçalarını tanımasını istedim. Bende kendini görmesini istedim.

Bu küre de onlardan biri. Boyası aşınmış, o kadar ki parmağımın ucuna mavi okyanus parçaları geliyor. Döndürüyorum ve boya parçalarının uçuşarak şifonyerin üstünde toplanmasını izliyorum.

İlk defa ona kızmaya başladım. Onu aramak ve odamda birinin olduğunu, burada kalmaktan korktuğumu söylemek istiyorum. Ama aramam şüphesiz telesekretere düşecekti. Ona güvenmeme ihtiyacı olmadığına, orada olmuyor.

Benim bacağım bir istisnaydı.

Kariyerim bir istisna olabilirdi. Ama her güzel şeyin bir sonu vardır.

Öfke yine birdenbire kabarıyor ve cam küreyi elime alıyorum. Avucumun içine sığıyor, parmaklarımı tamamen sarmakta zorlanacağım kadar büyük. Ayağı camdan, tüm parçaları narin ve süslü.

Nereden bulmuş?

Neden geride bıraktı?

Onu duvarıma fırlatıyorum ve beklediğim gibi, umduğum gibi parçalara ayrılmıyor. Tek yaptığı küçük bir çatırtıyla standından ayrılmak oluyor ve dünya yatağımın altına yuvarlanıyor.

Derin bir nefes alıp pencereye geri dönüyorum. Eşikteki boyada çizik izleri var. Birinin kilidi açmak için ahşabı oyduğunun kanıtı. Bunu her kim yaptıysa geri gelebilir ve bu da beni harekete geçiriyor.

Willow'u aradım.

Üçüncü çalışta cevap veriyor. Arkasındaki sesler neredeyse sesini bastırıyor, ama bana dayanmam için bağılıyor ve sonra sesler kayboluyor.

"Hey, ?"

Tırnaklarımı avucuma geçiriyorum. "Um, ev."

Durumu hızlıca açıkladım. Eve gidip duş aldığımı ve dışarı çıktığımda odamda birinin olduğunu söyledim. Penceremden girmişler. Bu gece eve gelmemesi gerektiğini düşünüyorum - ya da hemen eve gelmeli ve beni delirmekten kurtarmalı.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "İyi misin?" "İyiyim," diye yalan söyledim.

"Oh, bekle-"

"Violet?"

Yeni sese yüzümü buruşturuyorum. Knox, sanırım. Onunla hiç telefonda konuşmamıştım ve bu sesine farklı bir nitelik katıyor. Willow arka planda. Ona bir şeyler söylüyor.

"Biri mi girdi?" "Evet.

Ben sadece-"

"Bunu kim yapar ki?" Duraklıyor. "Ben halledeceğim." O mu?

Neyi?

Willow o mu?

Sormak istediğim soruları sormak yerine, "Teşekkürler," diyorum. "Willow'la tekrar konuşabilir miyim?"

Homurdanıyor ve sonra sesi kulağıma geliyor.

"Deli gibi görünüyor," diye fısıldıyor ve kıkırdamaya başlıyor. "İyi misin?" "Evet... Greyson orada mı?"

Eğer göz devirmenin bir sesi olsaydı, şu anda telefondan gelen ses bu olurdu. Onun yargılamasını ve merakını hissedebiliyorum. Ona söyleyebileceğim her şeyi söyledim ama bana vurup bacağımı kıranın o olduğunu itiraf etmenin ötesinde, onu suçlamadan söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.

Hâlâ onun gözlerinin içine bakabilmesini istiyorum. Çünkü eğer bakamazsa, o zaman boku yerim. O zeki biri. En iyi arkadaşımın neden aniden onu buzladığını anlayabilir... ve sonra diğer insanlar da bunu anlayabilir.

İyi bir poker yüzü yok. İkimizi de kurtaracak kadar değil.

"Yaklaşık bir saat önce geldi," diyor. "Yani, onun evindeyiz.

Yani."

Kaşım kalktı. "Oh?"

"Evet. Tüm takım burada galibiyetlerini kutluyor. Haven'a gideceklerini sanıyordum ama görünüşe göre şimdilik bu mümkün değil... Knox'un dediğine göre manzara değişikliği."

İç çekiyorum.

"Oh." Sesi alçalıyor. "Knox Greyson'la konuşuyor." "Kes şunu."

"Şey, ne dediğini bilmiyorum." Daha fazla kıkırdamaya başladı - gergin türden. "Greyson'ı seni alması için göndereceğini düşünmüyorsun, değil mi? Bu..."

"Korkunç," diye bitiriyorum. "Umarım değildir."

Ama endişelenmeme gerek yok. Bir saat sonra beni almaya gelen Greyson değil, Steele'di.

OceanofPDF.com

13

GREYSON

"W "Ne demek istiyorsun, biri onun dairesine mi girdi?" Knox'a ters ters baktım. Bir yandan, umurumda bile olmamalı. Ama onu herkesin önünde sahiplenmek isteyen o ısrarcı yanımla çirkin başımı Tekrar. kaldırıyor

Bir omzunu kaldırıyor. "Aradı ve oldukça üzgün görünüyordu. Willow'dan kalacak başka bir yer bulmasını istedi..."

"Çünkü o dairede yalnız kalması iyi bir fikir." Alaycılık, gerçek duygularımı saklamaya çalıştığım kullandığım bir yöntemdir. Şimdi ortaya çıkmayı seçmesi iyi bir işaret değil.

"Dinle dostum. Steele gidip onu almayı ve buraya getirmeyi teklif etti. Parti modunda olduğumuz için bu pek de ideal değil..." Elimdeki bira şişesini işaret ediyor. "Ama her neyse. İsterse üst kattaki odalardan birinde takılabilir."

Violet polisi aramadı.

Bu da muhtemelen arkasında benim olduğumu düşündüğü anlamına geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. Sonra ilk bölüm aklıma geldi. Steele onu almaya mı gitti? Steele mi teklif etti?

Dişlerini zorunda kalacağımı düşünmemiştim ama kalırsam yaparım. Mutlu bir şekilde.

Tanrım, ben ne zaman oldum? İçim dışıma mı çıktı? "Ne zaman gitti?" Havlıyorum.

Knox omuz silkiyor ama orada başka bir şey var. Bir zafer parıltısı. "Seni pislik," diye inliyorum. "Bunu bilerek mi yaptın? Bahis yüzünden."

Kıs kıs gülüyor. "Bu yarışmada sana bir avantaj ."

Violet'in Steele'e stadyumda sakso çekmesini umursamadığına şüphe yok. Tabii Steele ağzını açıtsa. Şişemi eline tutuşturup kapıya doğru fırladım. Steele'in ne istediği umurumda değil, bu durumu kontrol altına almalıyım.

Steele'in canına okumalı ve Violet'in onun için diz çökmesinin tek bir nedeni olduğunu hatırlatmalıyım. Çünkü ben buna izin verdim.

Fuayeye kadar geliyorum, sonra ön kapı açılıyor ve Steele ile Violet içeri giriyor. Etrafına bakınıyor ve hemen beni buluyor, sonra bakışları başka yöne kayıyor. Siyah tayt ve beyaz spor ayakkabılar. Fermuarı açık montunun altına kıvrımlarını gizleyen büyük boy mavi bir Hawks gömlek giymiş. Saçları nemli ve örgülü, omzunun üzerinden sarkıyor. Tek bir makyaj lekesi yok ve kısa bir süre önce aramızda olanlara dair kesinlikle hiçbir ipucu yok.

Steele, "Bizimle takılmak istemiyorsan benim odamda kalabilirsin," diye teklif ediyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, ceketini çıkarırken. "Ama sanırım rahatlamak için bir şeyler istiyorum."

"İhtiyacın olan şey bende var," diye araya giriyorum.

Bakışları bana kayıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Ceketini elinden çekip alıyorum ve başımı eğerek beni takip etmesini işaret ediyorum. Tek kelime etmeden beni takip ediyor. Dikkati sırtıma sabitlenmişti. Odaklanması bana sıcak bir banyoya girmişim gibi hissettiriyor.

Onu merdivenlere götürüp yukarı çıkarıyorum, sonra da koridordan geçip yatak odama gidiyorum. Knox kendi banyosu olan en büyük odaya sahip. Steele, Miles ve ben koridordakini paylaşıyoruz. Sanırım bununla başa çıkmak zorunda kalacak.

Kesime giden bir kuzu gibi beni odama kadar takip ediyor. Kapıyı arkasından kapatmama ve ceketini yatağın üzerine atmama izin veriyor.

"Otur," diye emrediyorum.

O bakmıyor. Odanın ortasında duruyor, sanki daha önce hiç erkek odası görmemiş gibi etrafa bakıyor. Belki de Jack farklı bir türdü ve onun bazı futbol arkadaşlarıyla paylaştığı eve gitmesine asla izin vermedi.

Odam düzenli ve tertiplidir. Zihnimi yansıtır. Kaosu sevmem, belirsizliği sevmem. Ve Violet karşılaştığım en büyük belirsizlik. Tahmin edilemez biri.

Burada her şeyin nerede olduğunu biliyorum. Masam kağıtlardan, defterlerden ve ders kitaplarından arınmış durumda. Kalem ve kurşun kalemler üzerinde şu yazan bir kupanın içinde duruyor

Bir Numaralı Hokey Bebeği, isimsiz bir disk tavşanının hediyesiydi. Muhtemelen orgazm için bir teşekkür.

Duvarlar krem rengi, yatak örtüm kapitone, koyu gri ve yumuşak. Beyaz çarşaflar, ben bir canavar değilim ve artık on altı yaşında da değilim. Siyah çarşaflar kırmızı bayraktır... ve birinin kaçmasına neden olabilecek tüm kırmızı bayrakları ortadan kaldırmak için elimden geleni yapıyorum.

Violet değil. Kaçma şansı vardı çünkü dış görünüşün ardını gördü ve ailemin neler yapabileceğini biliyor. Devereux'ler söz konusu olduğunda, ya bizim gözümüzdesinizdir, ya zamanımıza değmezsinizdir ya da düşmanımızsınızdır.

Violet tüm bu şeyler arasında gidip gelme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip gibi görünüyor. Sürgün ama zamanıma değer. Karşı konulmaz bir düşman.

"Hiç sanat eseriniz yok," diyor. "Resim bile yok..."

Violet Reece hakkında bildiklerimi gözden geçiriyorum. Bu hafta biraz araştırma yaptım, sadece basit internet aramaları bana çeşitli bilgiler verdi. *Times*'ta çıkan bir makalede, Crown Point Balesi ile *Don Kişot* gösterisinden sonra kendisinden birkaç alıntı vardı. Bekar bir anne tarafından büyütülmüş ve toplum içinde onu övmüş. Babası olay yerinde değildi, ancak başka bir aramada onun için bir ölüm ilanı çıktı.

O öldüğünde Violet yedi yaşındaydı.

Rose Hill, New York'ta büyümüş. Farklı liselere gitmemize rağmen aynı kasabada büyüdüm - o bir kasaba ötedeki devlet okuluna, ben elit bir özel okula. Şu anki piyasada babamınkinin çok altında bir fiyata satılabilecek bir evde yaşıyordu. Kötü bir mahalle değil ama izole bir yer. Evler eski. Bir emlak sitesinde, düzenlenmiş fotoğraflara tıklayarak bir tur attım. Yine de emlak şirketi bile Violet'i tamamen silemedi.

Bir duvarında şelale resmi olan mor bir odası vardı. İki şifonyerinin üstleri gök mavisi beyazdı, boyaları dökülmüş ve yıpranmıştı. Çekmeceler daha iyi günler görmüş gibiydi. İkiz yatağı yapılmıştı, beyaz-mor yorganı bir askeri talim çavuşunu tatmin edecek kadar sıkıydı.

Ondan sonra annesiyle nereye gittikleri bir muamma. Ama çocukluğu o eski evde geçmiş.

Willow Reed'le kaç yılında tanıştığını merak ediyorum. Knox lisede tanıştıklarını düşünüyordu ama arama yaparak ulaşamayacağım ayrıntıları öğrenmek için can atıyorum. İkisinin halka açık ilk fotoğrafı üçüncü sınıfa kadar yayınlanmamış.

Ve bundan kısa bir süre sonra, yaz aylarında bir havuz partisinde kollarını birbirlerinin bellerine dolayarak CPU'ya birlikte başlamaya kadar bir sürü şey oldu.

Violet o zamanlar daha zayıftı. Boynu daha uzun, daha ince görünüyordu. Daha kırılabilirdi. Şimdi olduğu gibi aynı zarafetle duruyordu ama kendine güveni daha fazlaydı.

Bunu ondan aldım. Onu şu anki haline getirdim.

Ve şu anda, gerçekten önemseydiğim tek şeye doğru ilerliyor: bir aile fotoğraf albümü.

Onu saklamama sebep olan şey saf duygularımdı. Onu New York'tan Crown Point'e kadar taşımama neden olan şey. İçinde annemin fotoğrafları var, kameraya gülümsüyor. Düğün gününde, uzun boylu, düşünceli, pislik babamın yanında mutlu ve memnun ifadesi. Hamileyken. Bebekken benimle birlikte.

Düğün gününden sonra annemle babamın birlikte çekilmiş başka bir fotoğrafını bulamadım.

Deri ciltli kitabı eline alıyor ve avucunu ön yüzünde gezdiriyor. Ön yüzünde basit, eğik bir yazı tipiyle Devereux damgası var. On altıncı doğum günümde anne tarafından kuzenimin hediyesi.

Ailesinden birini en son o zaman görmüştüm. "Bırak onu," diye çıktım.

Açmıyor. İlk sayfayı çevirip açıyor ve annemle benim bir fotoğrafımız - yanlış hatırlamıyorsam bir su parkında- ona bakıyor.

Her bir detayı incelerken gözleri hareket ediyor ve ben odanın ortasında sıkışıp kalıyorum. Elinden alamıyorum, tekrar bırakmasını emredemiyorum.

Sayfayı çeviriyor ve ben bir düğün fotoğrafı görüyorum. Pasta parçalama fotoğrafı. Kuzenimin bastırdığı aday fotoğrafı. Hiç profesyonel fotoğrafım yok. Babamın onayladığı hiçbir şey yok. Onun kenarda durup tek kullanımlık fotoğraf makinesini gözüne doğru kaldırdığını hayal edebiliyorum. Kadranın sürtünmesi, filmin yerleştirilmesi ve tıklama ve flaş.

Ses kulaklarımda çınlıyor ve bir sonraki sayfayı çevirdiğinde kaslarım çözülüyor.

İleri atılıp kapıyorum, kapatıp alçak kitaplıktaki yerine bırakıyorum. Onu boğazından tutup duvara çarpana kadar geriye doğru yürütüyorum. Gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor.

"Dokunma ona," diye tıslıyorum.

Nefesi hızlı bir şekilde tükeniyor ve bileğimi tutmak için elini kaldırıyor.

"Arkadaşlar arasında birkaç anının ne sakıncası var?"

Dudaklarımı alaycı bir şekilde kıvrıyorum. "Arkadaşlarımı tanıyorum. Sen kesinlikle onlardan biri değilsin."

"Ben senin düşmanın mıyım?"

"Pekâlâ olabilirsin," diye karşılık veriyorum. Henüz karar vermedim ama bunu ona söylemiyorum. Onun yerine baskıyı artırıyorum. Parmaklarımın altında nabızı atıyor ama yüz ifadesi değişmiyor. "Steele ile gittin."

Gözleri kısıldı. Kavrayışım konuşamayacağı kadar sıkı değil. Henüz değil.

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Ara *beni*," diye homurdanıyorum.

"Sevmiyorsun bile-"

Sıkıyorum, sözlerini kesiyorum. Dudakları sessizce hareket ediyor. Onun üzerindeki bu kontrol için yaşıyorum ve korku kıvılcımının gelmesini bekliyorum. Çünkü o beni uzaklaştırmaya çalışsa bile ben onu zorlamaya devam etmek istiyorum. Biri evine girmiş, ama bu işe yaramaz.

Tüm dünyanın Violet'in bana ait olduğunu bilmesini sağlayacağım.

"Benzeri yok." Eğiliyorum ve dudaklarımı yanağında gezdirip kulağına doğru süpürüyorum. Dilim dışarı çıkıyor, teninin tadına bakıyor. Kır çiçekleri gibi kokuyor. "Sana sahip olmak için senden hoşlanmama gerek yok. Aramızda sevgi yok. Sen benimsin. Ağzın benim. Amın benim. Aklından geçen her düşünce bana ait."

Titriyor ve nefes almasına yetecek kadar bırakıyorum. Yüz ifadesini özlüyorum çünkü kulağını ısııyorum ve tekrar titriyor. Vücudumu onunkine bastırıyorum, onu boğazındaki elimden daha fazlasıyla sabitliyorum ve beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmesine izin veriyorum. Çaresizliği beni nasıl da tahrik ediyor.

Kulağını tekrar ısııyorum, daha sert bir şekilde ve sonra dudaklarına geçiyorum. Alt dudağı daha önce kanıyordu ama şimdi hiçbir iz yok. Dişlerimin arasına alıp çekiyorum ve nefesi kesiliyor. Nabızı bir sinek kuşunun kanatlarının tenine çarpması gibi. Parmak uçlarımı yakıyor. Metalik tat dilime sızana kadar ısııyorum ve sonra daha sert ısııyorum.

İnliyor.

Bu ses beni çılgına çeviriyor.

Boğazını serbest bıraktım ve kıyafetlerine saldırdım. Taytını tişörtünü yukarı iterek göğüslerini ortaya çıkardım.

Sütyen yok.

Bir an için aklım karışıyor. Göğüsleri diri, pürüzsüz ve solgun. Meme uçları çakıllı. Gözlerimi dikip dudaklarımı yalıyorum, tekrar kanının tadına bakıyorum. Sikim o kadar sert ki, ilk temasta patlayabilirim. Ama bir aciliyet de var ve bu benim kadar ona da bulaşmış gibi görünüyor.

Pantolonumun düğmelerini açıyor ve kalçalarımın altına itiyor. çıktım ve aşağı baktım. Külotu bembeyazdı. Masumiyetin resmi. Bir an için bakire olup olmadığını merak ettim. Ama hemen vazgeçiyorum. Eski erkek arkadaşı o amcığa iki yıl boyunca dokunulmamasına izin vermezdi.

Külotunu yırtıp çıkardım. Malzeme kolayca yırtılıyor ve kumaşı burnuma doğru kaldırıyorum. Kokusunu içime çektiğimde yüz ifademi görmesine izin veriyorum ve sikim seğiriyor.

"Benim," diye tekrarlıyorum, kumaşı yere bırakıp onu yukarı kaldırıyorum. Bacaklarını etrafımda kilitliyor ve tek bir hamleyle içine kayıyorum.

Tanrım, cennet gibi hissediyor. Islak ve hazır ve neredeyse sonuna kadar çektiğimde başı duvara yaslanıyor. Kendimi tekrar içine sokmaya zorluyorum. Amcığı beni sıkıyor, sıkı ve sıcak. Mükemmeldi. Mükemmel.

Onu deli gibi beceriyorum. Her hareketinde omurgası duvara çarpıyor. Göğüsleri sallanıyor. Eğilip tenini ısıyorum, meme ucuna yerleşirken ıslak izler bırakıyorum. Dışlerimin arasına aldığımında çığlık atıyor.

Eğer bu duyduğum en iyi ses değilse. Acı ve zevkle karışık bu çığlıklar için yaşayabilirim. Bir kombinasyon.

Elimi aramıza sokmak için kalçalarını serbest bırakıyorum. Klitorisini çimdikliyorum, büküyorum ve çekiştiriyorum. Onunla daha önce bir kızı sikmediğim kadar sert oynuyorum ve hâlâ kendimi dengesiz hissediyorum. Sanki bu buzdağının sadece görünen kısmı.

Tırnakları sırtımda geziniyor saçlarımı kavrayıp başımı yukarı kaldırmaya zorladığında ürperiyorum. Gözlerimiz kilitleniyor. Görmemi istediği her şeyi ve daha fazlasını görüyorum. İçindeki her vuruşun göz kapaklarını titreten özel bir yere nasıl çarptığını. Basıncın nasıl yeni, çarpık bir şey olduğunu.

Klitorisini hafifçe okşuyorum ve hızlı, sıkı daireler çiziyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor ve ona daha hızlı vuruyorum. Daha sert. Klitorisini tekrar çimdiklediğimde başının geriye düşmesine izin veriyor ve boşalırken amcığı etrafımda sıkılıyor.

Ağzı açılıp kapanıyor ama bana o çığlığı atmıyor. Adımı söylemiyor ama titriyor, titriyor ve elimi tutuyor.

Pazularım o kadar sıkı ki, sanırım işimiz bittiğinde derimde yarım ay şeklinde kesikler olacak.

Sırtımdan aşağı ter akıyor. Göğüslerinin arasından. İkimiz de nefes nefese kaldık.

Kendimi onun içine gömüyorum ve kıpırdamadan duruyorum, coşku sikimden aşağı süzölüyor ve onun içinde patlıyor. Boşalırken onu kendime doğru çekiyorum, aramızda hiçbir engel olmadığını çok iyi biliyorum. Ona başka bir sečenek sunmadım ve sunmayacağım da.

Geri dönüşü yok.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

G Reyson önümde diz çöküyor. Kendimi tuhaf hissediyorum, sanki artık derimin içine sığmıyormuşum gibi. Gerildim ve tekrar yerime oturdum ve her şey... kapalı. Ellerini bacağımda gezdiriyor ve

Sol . Çok geç olana kadar fark etmiyorum.

Baldırımından aşağı inen yara izine dokunuyor ve ona bakıyor.

Sonra hiç uyarmadan başparmaklarını derime sapladı. Tıslıyorum, şok acıdan daha kötü ve bacağıma tuttuğu yerden çekiyorum. Etrafindan dolanmama ve kapıya gitmeme izin veriyor. Dışarı çıkmayacağımı benden önce biliyor. Çıplakken, kalçalarımın aşağı döl damlarken olmaz. Alt kattaki parti hâlâ devam ediyor.

Arkamı dönüyorum ve gömleğimi buluyorum. Yatağının kenarına oturmuş, karanlık gözlerle beni izliyor. Tehlikeli biri. Bunu tekrarlamam gerek. *Tehlike, tehlike*. Zihnimde kırmızı bir uyarı sireni yanıp sönüyor, görüşümün arkasında dönüyor.

Bu gece bırakmamın imkanı yok. Bana rahatlamam için bir yol önerdi ve seksin gündemde olduğundan emin değilim. İlk başta değildi.

İç çamaşırlarımın olmadığını görmezden gelerek taytımaya yöneliyorum. Yırtılmışlar ve yerde unutulmuşlar, o yüzden siktir et. Onsuz gideceğim. Önünde yalpalıyorum, dengemi zar zor koruyarak çekip giyiyorum. Bundan daha iyiyimdir, dengem genelde sağlamdır.

Beni düşündüğümünden daha fazla sarstı.

Fotoğraf albümündeki kadını hayal ediyorum. Onun için özel bir şey olmalıydı - ön tarafta ve ortadaydı, neredeyse sergileniyordu. Kitaplıktaki değerli görünen tek şeydi. Ve fotoğrafların kendileri. Kenarları yıpranmış, sayısız kez dokunulmuş gibi.

Belki o da benim gibi acı çekiyordur. Belki sahip olmadığı ebeveyninin hayalini kuruyor ama bunu kabul etmiyor. Yumuşak bir tarafı olmamalı. Çekici olmamalı.

Beni koridora kadar takip etti. Banyoya gitmek için düğmeyi çeviriyorum ve beni engelliyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Eğer aşağıya ineceksen, bu iyisin." Ona ters ters baktım. "Pardon?"

"İzinlisin." Banyo kapısına yaslanıyor. "Eğer aşağı ineceksen, herkesin az önce iyice sikildiğini bilmesini istiyorum. Tenindeki kokuyu ve yanaklarındaki kızarıklığı görmelerini istiyorum. Döllerimin amından sızdığını bilmelerini istiyorum."

Ciddi olamaz.

"Seksten sonra işemek daha sağlıklıdır. İYE'leri önler."

Omuz silkiyor. "İyi, o zaman aşağıya inmiyorsun."

Kayıtsızlığı sinir bozucu. Öyle ya da böyle umurunda değil gibi görünüyor, ben de başımı sallayıp merdivenlere yöneliyorum. İnsanların bana bakmasından hiç korkmadım. Greyson'ın sarhoşken oral seks yaptığım videoyu paylaşmasından sonra hayatta kaldım, birkaç kişinin seks yaptığını bilmesine de dayanabilirim.

Aşağıya indiğimizde gölgem oluyor. Beni oturma odasına kadar takip ediyor; burada parti, kanepelerde ve sandalyelerde eşleşmiş çiftlere dönüşmüş durumda. Willow ve Knox, L şeklindeki büyük kanepenin karşısındaki koltukta oturuyor. Steele kendine bir kız buldu, Erik de öyle. Miles, Amanda'nın yanında oturuyor, yakın ama tam olarak dokunmuyor. Jacob ve dans ekibinden bir başka kız, Madison, köşede öpüşüyorlar ama konuşmaya dikkat etmeyen bir tek onlar var.

Miles, "Sadece daha iyi bir kaleciye ihtiyaçları var," diyor. "Geri kalan her şey yolunda."

"Forvetleri berbattı," diyor Steele. "Buna kızdığımdan değil."

"Sadece diyorum ki, eğer ilerlemek istiyorlarsa, çitayı yükseltmek zorundalar.

Daha fazla ateş etmeyin."

"Sadece durmalılar..." Steele duraksıyor, dikkati benden Greyson'a kayıyor. "Hey, Violet."

Yüzüm alev alev yanıyor ve kanepenin ortasındaki boş yere geçmek için Erik'in bacaklarının üzerinden geçiyorum. Greyson mutfakta kayboluyor ve ben minderlere gömülüyorum. Gerçekçi olmak gerekirse, keşke planımı daha iyi düşünseydim. Uyuyup bunlar hiç olmamış gibi davranmalıydım.

Ama... hayır.

Steele yanındaki kıza eğilir. "İyi misin?" Ona bakıyorum. "İyi görünmüyor muyum?"

"Memnun görünüyorsun," diyor kız. Omzunun üzerinden Greyson'ın gittiği yöne doğru dönüp bakıyor. "Bana pek verici bir tip gibi gelmedi."

"Seni orgazm olması onun yeteneksiz olduğu anlamına gelmez." Erik homurdanıyor. "Tabii işi kendin bitirmek zorunda kalmadıysan Violet?"

Başımı yavaşça sallıyorum. Tabii ki Greyson'la daha önce yatmıştır. Bu gidişle, hiç şaşırmadım. Paris de muhtemelen o listede. Ve tanıdığım diğer hokey oyuncusu kovalayan kızların yarısı.

"Onu az önce patlattım," diye mırıldanıyor kız. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Steele güler. "Düşük standartlar, tatlım. Benimle kal."

Dudaklarımı büküyorum. "Sen de pek verici bir tipe benzemiyorsun."

Omzuma bir el konuyor ve sıçıyorum. Bir saniye sonra Greyson kanepeye doğru eğiliyor ve başımı çevirip ona bakmam için zorluyor. Gözlerimin içine bakıyor, öfkesini sadece ve sadece benim görmeme izin veriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Steele'e sakso çektiğimi ima etmemi istemediyse - ki Greyson *zorladığı* için çektim- o zaman aleti ağzıma sokmamalıydı.

Sanırım bunu gayet iyi iletiyorum çünkü Greyson'ın dudakları seğiriyor. Sonra kanepenin arkasından atlayıp yanıma geliyor. Kalçalarımı kavırıyor ve beni kucağına çekiyor. Kıçımın altında sertleştiğini fark etmiyorum ve üzerinden kalkmaya çalışıyorum.

Kolunu belime dolayarak beni sabit tutuyor. İyi.

Sonunda bir nefes alıp ona karşı gevşiyorum ve o gevşiyor. Sanki hiçbir yere gitmeyeceğimi bildiği için memnunmuş gibi.

Ama en iyi arkadaşımın gözlerinin içine bakamam. Bir şeyler olduğunu anlar.

Greyson haklıydı. Sanırım üzerimdeki seks kokusunu alabiliyorlar.

"Yani, um..." Yutkunuyorum. "Belki de eve geri dönmeliyim. Ya da bir otel bulmalıyım."

"Saçmalık," diye cevap verir Greyson. "Bu gece geri dönemezsin. Biz kontrol edene kadar olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Biz mi?"

Kalçamı okşadı. "Uyumak istersen, yatağım var." "Bana karşı yumuşuyorsun."

Öne doğru eğiliyor, dişleri boynuma değiyor. "Asla." Nefesi tenimde dolaşarak tüylerimi diken diken ediyor.

Willow başını sallar ve Knox'a ters ters bakar. "Ona bununla ilgileneceğini söyledin, burada kalması gerektiğini değil. Biz eve gidiyoruz."

Ayağa kalkıyor ve elini bana uzatıyor, hafifçe sallanıyor.

Tereddüt ediyorum.

En iyi arkadaşımı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Beni her zaman güvende tutmak istemesini ve bizim için en iyi olanı yapmaya çalışmasını seviyorum. Sert, sadık ve akıllı olmasını seviyorum. Ama maskeli adamın orada olacağımızı bilerek geri dönmesinden korkuyorum - ya da daha kötüsü, geri döndüğümüzde orayı tekrar yağmalamış olmasından.

Ben ayrıldığımda her şey kilitliydi ama bu onu durdurmaya yeter mi bilmiyorum. Eğer yeterince kararlıysa, kapımızı kırabilir ya da başka bir pencereyi açabilir.

"En iyi arkadaşını tehlikeye atmak mı istiyorsun?" Greyson kulağıma fısıldıyor

Kul

ak. Başımı sertçe sallıyorum ve onu görmezden geliyorum.

"Violet," diyor Willow. "Benimle gel. Merak etme mağara adamı, biz gitmeyecek. Henüz."

Beni tutuşu hafifçe gevşiyor. Elini tutup beni kucağından çekmesine izin veriyorum ve beni mutfağa sürüklüyor.

Hemen, daha ayık görünüyor.

Belki de kafası iyiyken mutlu-şanslı olmasıyla sarhoş olması arasında bir fark vardır ve o sadece bu çizgiyi takip ediyordu. Ama şimdi aşırıya kaçmadığı açık, çünkü ifadesi net. Ve suçlayıcı.

Gözlerini kısar. "Onunla yukarı çıktın. Tek başına." Bir omzumu kaldırıp başka tarafa bakıyorum. "I..."

"İyi misin?" Yaklaşıyor. "Alınma ama seni simit gibi bükmüş gibi görünüyorsun... ve bundan zevk almışsın. Isırık izlerin var..."

Avucumu boynuma vuruyorum. Yukarıda kalmam gerektiğini biliyordum. Lanet olsun.

"Her şey yolunda," diye onu temin ediyorum. Gerçi bunun doğru olduğundan pek emin değilim ama onun hayallerini yıkmayacağım. Ya da daha kötüsü, onu endişelendirmeyeceğim. "Evet, küçük bir şey yaşadık. Kendi rızamızla oldu. Ve ateşliydi. Yani, sorun yok."

"Ve burada mı kalmak istiyorsun?"

Alt dudağımı ısırıp dilimi üzerinde gezdiriyorum. Kalmak istemiyorum ama Greyson'ın dediği gibi: Onu tehlikeye atmak istemiyorum.

Ben de öyle dedim, o da başını salladı.

Endişe gözlerini . "O adam... hiçbir şey yapmadı, değil mi?"

"Beni gördü ve kaçtı." Bir fincan alıp kendime bir bardak su dolduruyorum ve kana kana içiyorum.

Lavaboda yeniden doldurup ona uzatıyorum, sonra başımı eğiyorum. Mutfaktan geçip kısa bir koridordan banyoya gidiyoruz.

Kapıyı arkamızdan kilitliyor ve işemek için çok ihtiyaç duyduğum fırsatı değerlendiriyorum. Tırnaklarıyla oynuyordu. "Birinin özellikle senden ne istediğini anlamıyorum."

"Greyson olduğundan emindim." Tozluklarımı yukarı çekip ellerimi yıkadıktan sonra onu takip ediyorum.

"Ama olaydan hemen sonra aradın?" Oturma odasının kapısından içeri bakıyor ve mutfakta tekrar duraklıyor. Onlar duymadan burada konuşmak yeterince güvenli görünüyor. "O buradaydı. Aslında tüm hokey takımı buradaydı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet."

"Yani, onu ve ekibi dışarıda bırakarak... tanıdığımız başka biri miydi?" Alnını ovuşturuyor. "Biliyor musun? Belki de bu konuşmayı çakırkeyif olmadığım zaman daha rahat yapabiliriz."

"Yarın mı? Brunch." Brunch'a takıntılıyız. Nedenini bilmiyorum. Her zaman bir Pazar ikramı

olmuştur. "Anlaştık."

Suyu bitiriyor ve bardağı lavaboya koyuyor. Oturma odasına tekrar girdiğimizde ışıklar daha sönük. Birisi bir film koymuş ve herkes onu izlemeye alışmış. Greyson'ın bana bakışı ağır bir şey ve ben ona doğru ilerlerken beni izlediğini hissediyorum.

Yanına oturmaya çalışıyorum ama beni tekrar yönlendiriyor. Kucağına oturuyorum ve hiç vakit kaybetmeden uzuvlarımı ona göre yeniden düzenliyor. Beni yana doğru yatırıyor, bacaklarımı kanepeye ve Steele ile kız arkadaşına doğru uzatıyor. Greyson ikimizin de etrafına bir battaniye sarıyor ama bunun rahatlatıcı bir şey olmadığını biliyorum. Bu sahiplenici bir şey.

Nereden bildiğimi bilmiyorum, ta ki eli tayıtımın içine girene kadar.

"Sana beni bacaklarının arasında tutmanı söylediğimi sanıyordum," diyor kulağıma. Başımı sallıyorum. "Bedensel fonksiyonları öylece durduramazsın."

Homurdanıyor ve parmakları hareket ediyor. Niyetinin ne olduğunu anladığımda nefesimi bırakıyorum. Klitorisim daha önceki tacizden dolayı acıyor, ama şimdi daha nazik. Amım ihtiyaçla zonkluyor, yeniden uyanıyor ve elimi bileğine koyuyorum.

Öpüyor. "Filmi izle, Vi."

Vi. Benim telefonumdan kendisine yazdığı mesajda da bana böyle seslendi. Kimse bana öyle demez, Willow bile. Çocukken lakaplara çok karşıydım. Adımın kısaltılmasından nefret ederdim. Tek gerçek seçeneği Will olan Willow'un aksine, benimkini parçalamanın çok fazla yolu var.

Violet, yaratıcı çocuklar için çok korkunç şeylere dönüşebilir. Kabadayılar için Vile yaygındı. İyi niyetli annem Lettie derdi ama ben on iki yaşına geldiğimde onu da bırakmıştı. Willow'la tanıştığımda, insanların bana hangi lakabı tercih edeceğimi sormasından bıkmıştım ve ona tüm lakapları kaldırması için söyleniyordum. Onları yasaklamak.

Ama itiraf etmeliyim ki ağzından çıkan ses hoşuma gidiyor.

Ona doğru dönerek yer değiştiriyorum. Başımı omzuna yaslıyorum ve kendime bir söz veriyorum.

Yarın, birbirimizden nefret etmeye geri döneceğiz. Yarın, tüm kötü şeyler beynime geri dönebilir. Yarın, yarın, yarın.

Şu anda gözlerimi kapatıyorum ve parmağının klitorisime yavaşça vuruşunun ve yanağının başımın tepesine verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ve filmin ve etrafımızdaki insanların seslerinin. İnsanların önünde orgazm olmaktan çekinmeli, korkmalı ya da tamamen isteksiz olmalıyım.

Ama bana sinsice yaklaştığında, yüzümü Greyson'ın boynuna çevirip ısıırıyorum. Sertçe.

Parmakları içime giriyor ve ben de onun etrafında kenetleniyorum. Dişlerim tenine kilitlenmişken tek bir ses bile çıkarmamaya çalışıyorum. Dilim dışarı fırlıyor, otomatik olarak bölgeyi yatıştırıyor. Aleti sertleşiyor, kalçama baskı yapıyor.

Neden kızlar hep kötü adamı seçer?

Onu değiştirebileceğimi sanmıyorum. Değiştirmek istediğimi de sanmıyorum, hatta bir daha onunla hiçbir şey yapmazsam mutlu olurum. Şu anda çekip gitsek, bunu kabul ederdim.

Hayır, Violet. Bu lanet bir yalan.

Benim gibi kızların onun gibi erkeklere ihtiyacı var, kavga etmek için. Acılarını ve öfkelerini başa çıkabilecek birine fırlatmak için.

Parmaklarını geri çekiyor ve dudaklarıma götürüyor. Dişlerimi sıkıp görmezden . Onun parmaklarını emmemin hiçbir yolu yok.

Sadece içimde. Hayır.

Boştaki eliyle çenemi çimdiklemeden önce aldığım tek uyarı onun nefesli kahkahası oluyor. Yanaklarımı öyle sert kavıyor ki acıdan kaçmak için ağzım açılıyor. Sonra parmakları ağzımın içine giriyor, dilimin üzerine bastırıyor ve bekliyor.

Tadı, pozisyonu ve gücü beni mahvediyor. Bundan nefret ediyorum ama o benden daha inatçı. Dudaklarımı iki parmağının etrafına kapatıp geçici olarak emene kadar parmaklarını dilimin üzerinde ileri geri sürüyor. Çenemi serbest bırakıyor ve eli sırtımdan aşağı kayıyor.

Dilimin parmaklarını, tırnaklarının kenarını keşfetmesine izin veriyor. Parmak eklemlerinin dokusunu. İstedğini yaptıktan sonra parmaklarını ağzımdan çekiyor. Dudaklarımı yalıyorum ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum ama o benim tepkime aldırış etmiyor.

Önemsediği şey sonrası değil, eylem. Ve istediğini aldığına göre, filme odaklanmaya hazır.

İçimi çektim ve başımı tekrar omzuna koydum.

Çok yorgunum. Gözlerimin kapanması umurumda bile değil. Az önce olanları herkes görebilirdi. Onun yerine, uykuya daldım.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Willow ve ben Knox, Jacob ve Greyson'ı dairemize kadar takip ettik. Jacob'ın elinde metal bir beyzbol sopası var, belki hâlâ bekleyen biri vardır diye. Knox ve Greyson elleri boş girdiler.

Ayrılıp dairemizi arıyorlar, her santimetrekaresini kontrol ediyorlar. Willow ve ben dışarıda bekleme emirlerini görmezden gelip onlarla birlikte gittik. Greyson'ı koridorda odama kadar takip ettim. Onu şaşmaz bir doğrulukla buluyor, bu da bana ilk kez yok edildiğinde arkasında onun olup olmadığını merak ettiriyor.

"Tanıdık bir şey görüyor musun?" Kapı pervazına yaslanıyorum.

Küçük bir daire çizerek hareket ediyor, benim ona yaptığım gibi her şeyi içine alıyor.

Bu sabah Greyson'ın yatağında yalnız uyandım. Bir şey olduğunu sanmıyorum ama gecenin geri kalanını da hatırlamıyorum. Bir dakika önce parmaklarına dokunuyordum ve sonra uykuya dalıyordum... ve sonra, pencereden içeri giren güneş ışığıyla onun yatağında uyandım.

Görmesini istemediğim şeyleri görüyor elbette. Masamdan süpürdüğüm şeyleri. Yerdeki küre için cam stand. Ona gidiyor ve kaldırıp avucunun içine alarak şifonyerimin üzerine koyuyor. Kâğıtlara göz atıyor, onları karıştırıp düzgün bir yığın haline getirdikten sonra masamın kenarına bırakıyor.

"Bunu senin hırsızın yaptığını sanmıyorum." Düzeltmeye devam ediyor, öyle ki bunu yapmak için bir zorunluluğu olup olmadığını merak ediyorum. Mesajlarımı büyükten küçüğe doğru bir yığın haline getiriyor ve masama ekliyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküp yatağımın altına uzanıyor.

Ayağa kalktığında, dün gece yuvarlanan cam topu bana fırlattı. Minyatür küre.

Yakalıyorum ve aşağı bakıyorum. Daha fazla mavi dökülmüş, vadiler ve tepeler olması gereken bulanık, kabarık çizgiler ortaya çıkmış. Dünya üç boyutlu. Eskiden geceleri boş boş döndürürdü. Bir daha dünyayı görme fırsatı bulamayacağını ve bunun onun için en iyisi olduğunu söylerdi.

"Senin için önemli bir şey mi?"

Başımı sallıyorum ve sehpanın yanına bırakıyorum. Bilinçli olarak ondan ve aslında ondan uzaklaşıyorum. Ona benim hakkımda daha fazla fikir vermeye gerek yok.

Yapmak istediğim şey ona nerede uyuduğunu sormak. Neden bu konuyu zorlamadığını.

Boğazım ağrıyor ve vücudum sızlıyor. Çok fazla heyecan, çok fazla gerginlik. Bacağım da bugün daha çok ağrıyor. Sıcaklık daha da düştü, bu da ceket, şapka ve eldiven giymemizi gerektiriyor. Yakın geleceğimizde daha fazla kar var.

Knox, Jacob ve Willow'u oturma odasında buldum.

Knox bana bakıyor ve omuz silkiyor. "İşe yarar bir şey göremedik," diyor özür dileyerek. "Özür dilerim."

"Ne yapmalıyız?" Willow sorar. "Polisi aramak için çok mu geç?"

Jacob yer değiştirir. "Yani... Violet onları dün gece aramalıydı."

Çekiniyorum.

"Babam bir polis şefi. Olaydan sonra böyle bir şey yapmak zor, çünkü ip uçları kayboluyor. Evin çoğunu çoktan çiğnedik, anlıyor musun?"

"Eldiven giyiyordu." İç çektim. "Ama ne demek istediğini anlıyorum." "Bir dahaki sefere," diyor yardımsever bir şekilde.

Greyson dışarı çıkar ve başını sallar. "Odasında olağandışı bir şey yok."

Willow bizim için karar veriyor. "Biz iyiyiz," diyor onlara.

Çoğunlukla Knox.

Kanepede uyuyacak kadar cesur olduğunu sanmıyorum... sadece söylüyorum. Dün gece benim takındığım yeni sikilmiş ifadesinin aynısını takınmış. Bir yanım onunla gurur duyuyor. Bir kaçamağı hak ediyor. Biraz eğlenmeyi. Hiçbir zaman öyle bir tip olmadı. Her zaman bağlılık istedi.

Ve üniversitedeki çoğu erkek, kendi deyimleriyle, kendilerini bağlamakta tereddüt ediyor.

Eskiden Jack'le şansımın yaver gittiğini söylerdi, ama şimdi şansın bununla bir ilgisi olduğundan pek emin değilim. İkimiz de rahattık.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa polisi ve bizi ara."

Greyson homurdanarak onaylıyor.

Sonra giderler ve Willow kapıyı kilitler.

Odama girdim ve yatağa uzandım. Yorgunum, belli belirsiz açım ve umutsuzca bir duşa daha ihtiyacım var, ama sadece milyonlarca yıl uyumak istiyorum.

Willow bana katıldı. Sürünerek yanıma geldi ve yüzünü bana dönerek yan yattı.

Ben.

"Dökül," diyor.

Her şeyi inkar etmek için ağzımı açtım ama sonunda ona her şeyi anlattım. hikaye. Steele ve Greyson'ın soyunma odasındaki en utanç verici kısımları bile. İkisinin de yüzüme gelmesi gibi cesur detayları atlıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor Willow. "Yorgun olmana şaşmamalı." "Evet," diye katılıyorum.

Sonrasında ikimiz de uyuyakalıyoruz ve telefonu çaldığında uyanıyoruz. Körü körüne arkasından telefona uzanıyor, sonunda buluyor ve yüzünün önüne getiriyor. Açıp bir şeyler okuduktan sonra yüzüstü yere, aramıza fırlatıyor.

"Şimdi beni meraklandırдын." O beni durduramadan ben onu kaptım.

Madison'dan gelen mesajı tarıyorum; dans takımında, dün gece Jacob'la bademcik hokeyi oynayan kız. Aynı zamanda Paris'in en iyi arkadaşı.

MADISON

Paris isyan ediyor. Violet'a kızgın olduğunu çünkü Greyson'ı ilk onun istediğini söylüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Normalde Violet ile arası oldukça iyi ama sanırım Greyson ve Paris son birkaç haftadır birlikte oldukları için kendini aşağılanmış hissediyor.

Telefonu düşürdüm ve Willow irkildi.

"Bilmiyordum," diyor. "Onları sadece bir kez birlikte gördüm, döndüğün ilk gece."

"Sorun değil. Artık dans takımında değilim." Oh, lanet olsun. Birden ayağa fırladım ve Willow'un elini tuttum. "Annem dün gece bana mesaj attı. Crown Point Balesi'nin müdürü Mia Germain'in onunla temasa geçtiğini söyledi."

"Kaltak!" Willow ciyaklıyor. O da ayağa kalktı. "Ne oluyor be? Bana söylemek için şu ana kadar bekledin mi?"

"Özür dilerim, unutmuşum! Dün gece çok şey oldu." Gülüyorum ve telefonumu alıp başucuma oturmak için geri çekiliyorum.

Willow da oturuyor ve bana doğru eğiliyor.

Mia'nın numarasını çeviriyorum ve nefesimi tutuyorum. Willow'un acısını dindirmek için hoparlörü açtım. Aksi takdirde, tüm konuşmayı ona tekrarlamak zorunda kalacaktım.

İki kez çalıyor, sonra açıldığında klik sesi geliyor. "Bayan Germain'in hattı, ben Sylvie. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Sylvie," diyorum. Tanrım, avuçlarım terliyor. "Bu Violet Reece. Annem Mia'nın bana ulaştığını söyleyerek beni aradı..."

"Merhaba Violet." Sylvie'nin sesi neşeli bir hal alıyor. "İzin verin sizi bağlayayım. Bir dakika."

Çevir sesi geliyor ve sonra tekrar çalıyor. Willow elimi sıkıca kavradı.

Bunun ne anlama gelebileceğini biliyor. Beni geri alacaklarına dair hiç umudum yok. Yani, şu anki halimle değil. Ama belki bir şans vardır. Ya da... onunla başka bir şekilde çalışmak için bir fırsat. Ya da başka bir şey.

"Günaydın, Violet!" Mia'nın sıcak sesi telefonuma geliyor. "Eski numaranı denedim ama görünüşe göre değiştirmişsin. Anneni aramak zorunda kaldığım için özür dilerim. Nasılsın?"

Kazadan sonra numaramı değiştirmek zorunda kaldım. Rastgele numaralardan garip mesajlar ve aramalar almaya devam ettim, bu da hepsini engellemeyi imkansız hale getirdi. Kazada telefonumu kaybettiğimden bahsetmiyorum bile - tamir edilemeyecek şekilde parçalanmıştı. Telefon şirketi eski resimlerimin ve rehberimin bir kısmını aktarabildi ama en az bir haftalık verimi kaybettim. Bu yüzden bir hafta kadar sonra numaramı değiştirmek o kadar da büyük bir mesele gibi görünmedi. Her şeyin büyük planında.

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" Onun yanındayken kendimi hep resmi hissederim, geçen yıl bana Bayan Germain yerine Mia dememi söylediğinde bile - ondan önceki beş yıl boyunca ona böyle hitap etmiştim. Sesimdeki sertlik tam olarak bu değil. Daha çok... Ona sıradan olamayacak kadar saygı duyuyorum.

"Güzel, güzel. Dinle, annen doktorla durumu açıkladı." Sesi düşer ve arka plandaki bir kapı kapanır. "Bacğınıza olanları duyduğuma çok üzüldüm. Ancak, bazı doktorlarımızla ilişkim var ve acaba bir bakmalarını ister misiniz? Bir dansçının bacaklarına ne kadar yük bindirdiğini bilirler."

Kalbim boğazıma sıçradı. "Oh, ben-"

"Sponsor bulmak için önümüzdeki hafta New York'tayım. Önümüzdeki ay *Kuşu Gölü*'nü bitiriyoruz ve ondan birkaç ay sonra da *Uyuyan Güzel* için seçmelere başlıyoruz." Duraksıyor. "Eğer uygunsanız ve doktorlarımız izin verirse, seçmelere katılmanızı isterim. Senin için bir rolümüz olup olmadığını görmek için."

"Vay canına. Açıkçası beklemiyordum..." Boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Özür dilerim.

Teşekkür ederim."

Hayatım buna bağılıymış gibi Willow'un elini tutma sırası bende. Gözlerim yaşlarla dolarken o bana sessizce destek oluyor.

Artık kaybedemem. "Acıdan dolayı bunun imkansız olduğunu söylediler."

Mia nefes verir. "Sana karşı dürüst olacağım Violet. Pekâlâ olabilir. Ancak annen gittiğin ortopedi cerrahının ülkenin en iyilerinden biri olduğunu ama ekibindeki doktorların dansçılar konusunda bilgili olmadığını söyledi. Bir görüş üzerine pointe ayakkabılarını asmak ister misin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. Bir kalp atışında.

"Güzel. Dr. Michaels Vermont'ta çalışıyor. İki hafta sonra onunla buluşalım ve oradan devam edelim. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim." Telefonu kapatıp elimden bırakıyorum ve hemen ardından gözyaşlarına boğuluyorum.

Vay anasını.

Hazır değilim ve olmam gerek. Bir ay içinde zindeliğime geri dönebileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Sakatlıktan çıktığım için biraz cömert davranacaklarını hissediyorum ama o kadar da değil.

Ve her şey buna bağlı.

Willow kollarını omuzlarıma doluyor ve beni sıkıca kavıyor. "Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyor kulağıma. Sadece aramızda geçen bir sır. "Sana yardım edeceğim. Hayallerinin peşinden gitmek için neye ihtiyacın varsa."

Ona tekrar sarılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Göğsümde son altı aydır tutunduğum duygulardan ayrı, garip bir sersemlik var. Dansı kaybetmenin acısı tam olarak geçmedi. Ama belki de sonsuza kadar böyle olmak zorunda değil.

Willow, "Anneni ara," diye ısrar ediyor. "Şımarıkça bir şeyler söyleyecektir ama senin adına mutlu olacaktır."

Tereddüt ediyorum. "Evet, ama o zaman buraya gelmek isteyecektir. Bilirsin, ziyaret etmek. Ya da daha kötüsü, randevuya katılmaya çalışacak ve onu lekeleyecek. Ya da iyi beslendiğimden emin olmaya çalışacak."

Ona bir bakış attım. Çok uzun zaman önce değildi -sanırım birinci sınıftaydık- annem bir video sohbetinde biraz kilo aldığımı fark etmişti. Çılgınca bir şey değildi. Onun deyimiyle, yüzüm daha geniş görünüyordu. O da hemen kalkıp evimizdeki tüm şekerlerden kurtuldu.

Willow'un çikolata zulası bile.

Tuzun vücudunuzun su ağırlığını tutmasına neden olabileceği gerçeğini gerekçe göstererek tuzu da attı. Onun yerine buzdolabımızı yeşillik, sade tavuk ve balıkla doldurdu. Bir sürü salata. Bir tavşana dönüşüp Willow'u da yanımda götürebileceğimi düşünecek kadar.

"İyi noktaya değindin." İç çeker ve yataktan sürünerek çıkar. "Peki, tamam. Belki sadece o randevudan sonra söylersin."

Tabii aramalarımı tamamen görmezden gelmezse, ki geçen hafta sonu kampüse döndüğümünden beri bunu yapıyor. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Kolay gelir, kolay gider.

Dünyadan kurtulma ve telefonumdan numarasını silme isteğim var. Ama bu dramatik... ve abartılı.

Drama Paris ve Greyson üzerindeki garip iddiası. Willow'un telefonunu işaret ediyorum. "Madison'a Paris'in onu alabileceğini söyle. Ne yaptığı umurunda bile değil."

Yine düpedüz yalan ama neyse. Bu söylediğim ilk yalan değil ve son da olmayacak. Willow bana yalan söylediğimi bildiğini ve beni yargıladığını gösteren bir bakış atıyor ama yine de yazıp gönder tuşuna basıyor.

"Vermont'a nasıl gideceksin?" Yüzümü buruşturuyorum.

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Knox'la aranızda neler oluyor? Sadece küçük bir ilişki olduğunu sanıyordum..."

Kızarma nezaketini gösterdi. "Bilemiyorum. En azından Greyson seni soyunma odasında bekletmedi."

"Hayır. En iyi arkadaşım olduğun ve birbirimize bunu yapmadığımız gerekçesiyle reddederdim."

Sırıttır. "Greyson'ın bunun için seni gömmekten çok mutlu olacağına eminim."

Omuz silkiyorum. "Buna değer."

Brunch'a gidiyoruz ve normal şeylerden konuşuyoruz. Eve döndüğümüzde, günün geri kalanını kanepede oturup film izleyerek ve ertelediğimiz ödevlerle boğuşarak geçiriyoruz. Çevre ekonomisi dersimde, bir proje seçmemiz ve dersin sonunda bir sunum yapmamız gerekiyor.

dönem sonu. Ev ödevlerimizden bazıları bizi buna doğru bebek adımlarıyla yönlendiriyor. Çevreyi etkileyen bir şey seçin; örneğin su kirliliği ya da sübvansede edilmiş mahsuller. Dünya hakkında ne kadar az şey bildiğimi ve insanların onu nasıl durmadan yok ettiğini düşündükçe aklım başımdan gidiyor.

Akşam yemeği hazırlıyoruz ve ben yemeğe bakıyorum. İştahım hiç yok. Odak noktamın bir yo-yo gibi sürekli baleye doğru çekilmesi de yardımcı olmuyor.

Willow bana bir bakış attı. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?" Ne demek istediğini biliyorum. Yine de... Elimde değil. Seçmelere hazır olmayı o kadar çok istiyorum ki hayallerimin canlandığını hissedebiliyorum. Elimi karnıma bastırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Başını sallıyor. "Ne dersem diyeyim istediğini yapacaksın."

"Yardım edeceğini ."

"Bunu sağlıklı bir şekilde yapacağını düşündüm, hepsi bu," diye mırıldandı.

Bir kez başımı salladım ve bir tabak aldım. Televizyon sessizliği dolduruyor, ama hepsi bu. Başka bir şey söylemek, durumu düzeltmeye çalışmak istediğini hissediyorum ama yapabileceği hiçbir şey yok. Ona güvence vermemi bekliyor. Ben de öyle yapıyorum.

"Sadece başarmam gerekiyor," diyorum kısık bir sesle. "Ondan sonra rahatlayacağım. Tamam mı?"

Aniden ayağa kalkıyor. "Seni seviyorum ve hayallerinin peşinden gitmeni istiyorum.

Ama Violet? Sana inanmıyorum."

Gecenin geri kalanını Mia Germain koreografisini izleyerek geçirdim. Açık sınıflarda ders verdiği eski videoları, onun rehberliğinde mükemmelleşen balerinleri. Dünya çapında turneye çıkan ünlü topluluklar için dans etmeye devam ettiler.

Kalbim arzuyla ağrıyor.

Oraya gitmeme izin vermemiştim ve birden her şey sanki...

Yine oradaymış gibi geldi. Bu bir olasılık.

Umut tehlikeli bir şeydir. Sessiz ve sıcaktır ve biz onu besleyene kadar kilitli kalır ve sonra alev alır. Bizi tüketebilir.

Beni canlı canlı yiyecek.

1c

LREYSON

I babamın gelişiyle ilgili en kısa uyarıyı alıyorum. Telefonum, uzun zaman önce kurduğum ve konumu değiştiğinde uyarı veren bir sosyal medya uyarısıyla cıvıldıyor. Sekreteri onu belirli bir yere kaydettirdiğinde şehirler.

Eskiden ona ulaşmadan onu bu şekilde takip ederdim. Büyük, boş bir evde tek başımayken ve yapacak hiçbir şeyim yokken nerede kontrol edebiliyordum. Nebraska, California, Edinburgh, Dubai. Adam çok fazla denizaşırı seyahat ediyordu - özellikle de New York senatörü olması gereken biri için.

Böyle olmamın onun suçu olduğunu düşünmek istiyorum. Gençken sıkıntıdan çürüdüğüm için kendi heyecanlarımı aradım. Partiler buldum, ve eğer yoksa? Onları ben yarattım.

Yüksek limiti aşmadığım sürece bana her ay gözünü kırpmadan ödediği bir kredi kartına erişim izni verirdi ve nakit para ve ateşli silah da dahil olmak üzere bir dizi değerli eşyasını sakladığı kasanın şifresini bilirdim.

Her neyse, özel jetinin Crown Point'e indiğini bildiriyor ve ben de odamı şık bir hale getirmek için çabalıyorum. Fotoğraf albümünü ders kitaplarımın yanına sakladım, aşağıya koştum ve bulaşık makinesine tabakları ve bardakları tikiştirdim. Telefonum tekrar çaldığında alt katın yarısını süpürmüştüm bile.

Bu sefer bir . "Alo?"

"Greyson? Ben Martha."

Babamın uzun zamandır sekreteri. Yakın zamanda sevgililik sınırını aştığından bahsetmedim. Mazereti ne? Hepimiz aziz olamayız.

Sessizliğin aramayı doldurmasına izin verdim.

Boğazını temizliyor. "Baban şehirde. Üniversite rektörü ve belediye başkanıyla görüşecek, sonra da akşam yemeği için seni görmek istiyor."

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra kapattım. Bu bir rica değil, bundan eminim. Beni arayıp kendisi söyleyecek cesareti bile yoktu.

Bu bir reklam gösterisi.

Yükselen hokey yıldızı ile akşam yemeği - Brickell'de zaten bir hokey yıldızı *olduğumu* boş verin. Geçmişim iftiralarla doluyken insanlar bunu görmezden gelmeye meyilli. Ve inanın bana, o makaleler hala var. Gömüldüler ve normal aramalarda çıkmıyorlar. Babam, skandalın ailemizi sarsmadığı izlenimini vermek için çok fazla torpil yaptı.

"Saat altıda bir araba sizi alacak," diyor sonunda.

"Tamam."

Sanki bir şey kazanmış gibi ses çıkarıyor. Belki de cevap vermemi sağlayarak kazanmıştır. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil. Kim bilir babam ona ne söyledi ya da kendi fikirlerini oluşturdu.

Onunla sadece birkaç kez karşılaştım.

Süpürdüğüm yığını toplayıp dışarı atıyorum, sonra üst kata çıkıp kendime çeki düzen veriyorum. Erik bodrumda gürültü yapıyor -yukarıdan gelen seslere bakılırsa yüksek sesli, şiddet içeren bir video oyunu- ve diğer çocuklar evde değil. Kapımı kapatır kapatmaz ses kesiliyor.

Temizlendiğimde Violet'e mesaj atarım.

BEN

Seni sonra görmek istiyorum.

Telefonum çok uzun süre sessiz kalıyor. Saniyeler geçiyor ve ben ekrana bakıyorum. Onu iki gündür görmedim, çok uzun bir süre. Pazar günleri antrenman yapmadığımız tek gün, bu da hokey takımının çoğunun hiçbir şey yapmadığı anlamına geliyor. Sabahı spor salonunda geçirdim, sonra aylaklık ettim ve ödevlerimi yaptım.

Ama Violet'in ne yaptığını bilmek istiyorum.

Ne düşündüğünü, ne giydiğini ve nerede olduğunu bilmek istiyorum. Sonunda, yazdığını gösteren bir baloncuk çıkıyor.

VI

Daha sonra
meşgulüm.

Bu kabul edilemez.

BEN

Zaman ayırın.

Buna değmesini .

Telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum ve giyinmeyi bitiriyorum. Babamın beklediği düğmeli gömlek, yirmi yaşına bastığımda bana aldığı gümüş zincir. Siyah pantolon ve elbise ayakkabıları- maça giderken giyeceğim bir kıyafet. Her zaman kendimizi belli bir şekilde sunmamızı isterler. Profesyonel bir hava.

Bir işe alımcının ne zaman izlediğini asla bilemezsiniz.

VI

Güzel. bulabilirsen, görebilirsin.

Mesajla canlandım. Hemen sikime kan hücum etti. Fermuarıma karşı sertleşiyor. Avlanmanın verdiği belli bir heyecan vardır. Ve bu tam olarak böyle hissettiriyor: o av ve ben de avcıyım, sonsuza dek onu tuzağa düşürmeye çalışıyorum.

Sonunda benden kaçamayacak.

Şu anda onu takip etme dürtüsü çok güçlü. Kendimi odamda kalmaya, arkama yaslanmaya ve hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bu, genelde pek başarılı olamadığım bir sabır egzersizi. Sessizlik bana çocukluğumu hatırlatıyor.

Bir uzlaşma olarak, Instagram'ımı açtım ve onun adını arattım. Hesabını bulmak çok uzun sürmüyor. Beacon Hill hastanesinin önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafı var, sol bacağı siyah bir yürüme botunun içinde. Elbisesi dizlerine kadar sarkıyor. Şaşırtıcı derecede ona benzeyen bir kadın, gözlerinin ve ağzının etrafında daha fazla kırışıklık var. Dudaklarında cıfcaflı bir kırmızı leke var ve saçları Violet'in gardırobundan daha pahalı görünüyor.

İlk defa aklıma fakir olabileceği geldi. Annesi gösterişli şeyler yapmaya meyilli olsa da - ya da belki de maddi durumlarına rağmen bunu yapıyor. Çünkü Violet boktan bir araba kullanıyordu ve

Yıllardır bir oda arkadaşıyla aynı dairede kalıyor ve asla yeni ya da çılgın bir şey giymiyor.

Belki de başka seçeneği olmadığı için bu yaşam tarzını seçmiştir.

Bencil bir anne yüzünden mi?

Her , onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Bu düşünce beni rahatsız ediyor.

Kaydırmaya devam ediyorum.

Onun ve Willow'un dans takımı yarışmasındaki bir videosu var. Ekranı yaklaştırıp kız kalabalığı içinde onu arıyorum. Hepsi aynı şeyi giyiyor: Kraliyet mavisi atletler, siyah ganimet şortları, beyaz spor ayakkabıların altına mavi-beyaz diz üstü çoraplar. Hepsinin saçları yüksek at kuyruğu şeklinde, geriye doğru taranmış ve mavi-beyaz kurdelelerle bağlanmış.

Onu bulmam çok uzun sürmedi - ne de olsa en önde ve merkezdeydi. Kızlar onun etrafında dolaşıyor, liderliği onun almasına izin veriyorlar. Ağzım sulandı. Taklalar atıp dönüyor, sonra diğer kızların öne çıkmasına izin vermek için geriye doğru kayıyor.

Bir sonrakine geçiyorum. Bale mayosu giymiş, sıçrayışının ortasında çekilmiş profesyonel bir fotoğraf. Bir dergide kolayca yer alabilecek türden bir görüntü. Tüm kasları mükemmel bir rahatlama içinde duruyor, uzuvları havada süzülüyormuş gibi görünüyor. Yüz ifadesi huzurlu.

Fiziksel zorlanmadan eser yok.

Gözleri bile göstermiyor. Emin olmak için yakınlaştırıyorum, gevşemiş dudaklarını, çene çizgisini inceliyorum.

Ereksiyonum kükreyerek geri geliyor. Violet Reece'de beni bu kadar sertleştiren şey ne? Paris kesinlikle benden böyle bir tepki almadı ve ağzı sikimin üzerindeydi. CPU'daki başka hiçbir kız Violet'e olan saplantımın önüne geçemedi.

Keşke onu daha önce tanısaydım.

Benim memleketimdeydi. Yollarımız kesişmiş bile olabilir.

Kaydırmaya devam ediyorum, nereye gittiğini anlamaya çalışıyorum. Onun gibi bir kızı fark ederdim, değil mi?

Ama ben yapmadım. Mesele de bu zaten. Ama şimdi onu aklımdan çıkar. Burnunun eğimi ve yanaklarının kıvrımı, mavi gözleri, sarı saçları. Artık kıvrımları var, dans ettiği zamankinden daha fazla. Kalçaları dolgulu, karnı yumuşak. Çok çekici.

Sonraki birkaç fotoğraf, onun ve arkadaşlarının okul yılı boyunca çekilmiş fotoğraflarından oluşuyor. O ve Willow yanaklarını birbirine bastırmış, sırtarak

Kamera. O ve Jack, Jack'in kolu onun omzuna dolanmış. Bunu öfkeyle geçiyorum.

Ve bu gruptaki son kişiye geldiğimde daha da kötü. Dudakları onunkilere yapışmış.

Bunun dışında, sadece birkaç yeni gönderi var. O kadar geriye gittim ki, onun ve Willow'un CPU'ya kabul mektuplarını aynı anda açtıkları bir video izledim. İkisi de kağıdı açıp tararken tereddüt ediyorlar, beklentileri ve gerginlikleri benim tarafımdan bile görülebiliyor. Sonra ikisinin de kabul edildiğinin farkına varıyorlar.

Keskin bir nefes verdim. Brickell'e gittiğim için mutluydum elbette. İyi bir okuldu ve hokey koçu Emery-Rose Elite için oynadığım birkaç maçı izlemeye gelmişti. Ama Violet'in en yakın arkadaşıyla yaşadığı o sevinçten havalara uçma heyecanını yaşamıyordum. Başarıya ulaştığımı sanıyordum ama... şimdi bunu sorguluyorum.

Ve sonra başarıım destansı bir başarısızlığa dönüştü.

Alarmım çalıyor yüzüme su çarpıp aşağıya iniyorum.

Tam zamanında, kapı çaldı.

"Kim o?" Erik köşeden dönerek soruyor. Üzerimdekini görüyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Şimdi daha çok ilgimi çekti."

Gözlerimi deviriyorum ve gömleğimi düzeltiyorum.

"Çağırıyorum." Homurdanıyor ve gözlerinde kıskançlık parlıyor. "Koç tarafından mı?"

"Benim sefil babam tarafından," diye cevap veriyorum. Kapıyı çekip açtım. Babamın kevaşesinin gönderdiği şoför bana gülümsüyordu.

"Bay Devereux-"

Onu geçip beton basamaklardan ve yürüyüş yolundan aşağı iniyorum. Evin kapısını açık bırakarak peşimden koşuyor ve benden bir dakika önce arabaya varıyor. Arka koltuğa, muhtemelen beni istediği yere tırmanıyorum ve kollarını iki yanına indirdiğinde ona yumuşak bir ifade veriyorum.

Zavallı adam. Muhtemelen tüm kariyeri boyunca babama ya da onun gibi politikacılara hizmet etmiştir. Araba güzel ve temiz. Orta kolçaktaki cilalı siyah bardaklıkta mini su şişeleri var. Bir tanesini alıp açıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Şoför sonunda kapımı kapatıyor ve koltuğuna dönüyor.

Kendi kendime sırtıyorum ve başımı arkaya eğiyorum.

Kampüsü geçip su kenarındaki lüks bir restorana gidiyoruz. Crown Point adını, gerçek bir tacın merkezi gibi geldiği *noktadan* alıyor. Altında bir göl uzanıyor ama asıl etkileyici olan uçurum.

Atlamak için mükemmel - ki hokey takımı da sene başında bir tür başlangıç ve kaynaşma deneyimi olarak tam da bunu yaptı.

Kolayca çıkabileceğimiz bir noktaya kadar yüzmek çok zordu ve kıyafetlerimize kadar yürümek daha da kötüydü. Ama her neyse. Düşüş heyecan vericiydi.

Şimdi hava soğuk. Buzbir rüzgar sudan yukarı doğru çıkıyor.

Araba restoranın dışında durdu ve ben camdan babamı gördüm. Sekreteri yanında değildi.

Muhtemelen işlerin nasıl gittiği hakkında biraz *sohbet* etmek istiyor ve ondan ne kadar hoşlansa da kendisi dışında kimseye güvenmiyor.

Bunu ondan aldım.

Şoför kapımı açtı ve ben gözümü kırptım. İnmeyi unutacak kadar ona odaklanmama izin verdiğim için şok olmuştum.

"Teşekkürler." Avucuna yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırıyorum, sonra da yüzümdeki oyun ifadesiyle içeri giriyorum.

Gülümseme. Cazibe.

Bir politikacının oğlunun ihtiyacı olan her şey.

Ev sahibi beni babamın masasına götürüyor ve babam ben yaklaşınca ayağa kalkıyor. Tereddüt ediyorum, ne istediğinden emin değilim. Tokalaşmak mı? Sarılmak mı? Bir saniye içinde anladım. İkincisi, hepsi gösteri için. Bilmem gerekirdi.

Kollarını omuzlarıma doluyor ve sırtımı tenimde izler bırakacak kadar sert bir şekilde sıvazlıyor. Genişçe gülümsüyor ve oturmam için eliyle işaret ediyor. Her şeyi gösteriyor ve ben iyi aydınlatılmış bir odanın ortasında olduğumuzun aşırı farkındayım. Burada tenime yapışan bir farkındalık var, yanlış nedenlerle üzerimizde olan gözler gibi.

Neden şehirde olduğunu bilmiyorum. Gerçek motivasyonunu, yani okul müdürü ve sekreterin bahsettiği diğer kişilerle görüşmenin ötesinde. Babam söz konusu olduğunda her zaman bir art niyet vardır.

"Crown Point Üniversitesi sana nasıl davranıyor?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum. "İyi..."

Kış tatilinde onu görmedim. Ben buradayken o California'da vali ve eşiyle sohbet ediyordu. Bir dünya uzakta. Antrenman yapıyordum ve Noel'i yalnız kutlamamın bir önemi yokmuş gibi davranıyordum.

"Başkan, hokey takımına mükemmel bir katkı sağlayacağınızı söylüyor." Parmaklarını önünde birleştirerek beni değerlendiriyor. Dirsekleri masanın üzerinde. "Tek yaptığın bu mu diye merak ediyorum."

Kılandım. "Bu benim ana odak alanlarımdan biri, evet."

"Çünkü...?"

"NHL'de oynamak istiyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

Biraz bana benziyor. Gri saçlar, çünkü anketler insanların yaşlarını saçlarında gösteren erkeklere daha çok güvendiğini söylüyor. Rutin botoks randevuları sayesinde pürüzsüz bir cilt -çünkü anketler insanların aslında politikacılarının yaşlı *görünmesini* istemediğini söylüyor- ve manikürlü kaşlar. Spreyle bronzlaştırılmış cildine kadar her şey uydurma.

Beyaz gömleğine karşı deri gibi.

Yine de benzerlik ipuçları var. Örneğin gözlerimizin rengi. Kare çenemiz. Burunlarımız bile. Koyu sarı saçları, açık teni ve gülümsemesi gibi bazı özellikleri annemden almışım. Belki de bu yüzden babam ne zaman mutluluk göstersem tiksintiyle burnunu kırıştırıyor.

"Daha makul beklentiler belirlemeniz gerekiyor" diyor. "Üzerimizde çok fazla göz var. Seçmenler sizin başarısızlığınızı henüz affetmiş değil."

Ah. Er ya da geç sadede geleceğini biliyordum ama bunun böyle olmasına şaşırdım. Kendi aptal siyasi kampanyası.

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Etrafı kolaçan eden bir muhabir var. Yerel polisin peşine düşerek bir haber yakalamış ve bir çaylak da ona koşması için bir haber vermiş. Onu arabaları alan hurdalığa yönlendirmiş." Elini sallıyor, sonra gümüş çatal bıçak takımıyla meşgul oluyor.

Peçetesini silkelemesini şaşkınlıkla izliyorum. Kumaş, kucağına doğru dalgalanmadan önce kopuyor. Şarap bardağını, su bardağını düzeltiyor.

"Ben ilgileniyorum," diye ekliyor. Sonradan aklıma geldi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Kıpırdanmamak için yanağımın içini ısıırıyorum. Hareket etme isteğimden hep nefret etmiştir. *Durgun sular derin akar, derdi* bana. Sanki çok hızlı hareket edersem, tek bir karmaşık düşünce ya da duyguya sahip olamayacağımı ima eder gibi.

"Muhabir hiçbir şey bulamayacak." Babam bana gülümsüyor. "Notların iyi mi?"

Kontrol listesinden çıkarılacak bir soru daha.

Başım . "Evet. Geçen dönem hep A aldım."

"Peki ya bu?"

"Dört nokta-sıfırı gayet iyi koruyacaktır." Muhtemelen.

Arkama yaslanıp bacaklarımı ve odaya bir kez daha bakıyorum. Bir gazeteciyi -muhtemelen babam tarafından baba-oğul kaynaşma zamanını belgelemek için tutulmuş bir gazeteci- ve ayrı bir masada babamın güvenliğini görüyorum. Onların da bakışları tetikte, sorun işaretleri arıyorlar.

"Güzel, güzel." Babam telefonunu kontrol eder, sonra yukarı bakar.

Bir garson elinde yiyeceklerle yaklaştı ve hızla önümüze koydu. Sipariş etmediğim yiyecekler. Izgara somon, kuşkonmaz, hindistan cevizli pilav. Eğilip kokluyorum, midem şimdiden bulanıyor. Yedi yaşımdan beri balık yememiştim. Hindistan cevizi cildimi tahriş ediyor, kurdeşen dökmeme neden oluyor. Koku da bana bir şeyler yapıyor, çünkü midemdeki çalkantı hafiflemiyor.

Babam biftek, patates püresi, sırlı sos ve susamla kaplanmış brokoli yiyor. Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bizim için sipariş verdim. Umarım sakıncası yoktur, geç kalmış gibiydiniz."

Değildim ama tartışmakla uğraşmadım. Ya da yemek tercihlerimi bilmediğini belirtmekle.

Bunun gerçekleşmesi için geçen yıl benimle beş öğünden fazla yemek paylaşması gerekirdi.

Somonu ayıklıyorum ve kuşkonmazı hindistan cevizi pirincinden kaçınarak dikkatlice kesiyorum. Yeşil sapları küçük, idare edilebilir parçalara ayırıyorum ve her seferinde bir tane olmak üzere ağzıma atıyorum. Babamın bifteğini daha önce hiç bu kadar iyi bir şey yememiş gibi mideye indirişini izlerken, ben de her somon lokması arasında bir yudum su içiyorum.

Sonunda yemeğimiz sona erdi. Babam şarabını ve yemeğini bitiriyor ve ben de tabağımı, hepsinde bir çentik varmış gibi görünecek kadar dağıtmışım. Peçetesiyle ağzını sildi ve garsona kartını uzattı.

Makbuz geri geldiğinde, gösterişli bir şekilde imzaladı. Ayağa kalkıyor, ben de onu izliyorum. Birlikte kapıya doğru yürüyoruz ve bana tekrar sarılıyor. Bu keşke kaçabilsem dediğim şeylerden biri, çünkü bu kadar tanınmayı hak etmiyor. Belki de bunu yüzümden anlıyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

Gözümün ucuyla bir kamera flaşı *patladı*. Mühendislik anımızı yakalıyor.

Ağzı kulağıma bastırıyor. "Bana borçlusun evlat. En azından üç ayda bir babanı gördüğün için mutlu görünebilirsin. Şimdi gülümse."

Geri adım atarken otomatik pilotta gülümsüyorum. Elimi uzatıyorum, o da bir kez sıkıyor. Parmakları serin ve kuru, üzerinde nasır yok ve bir kez sıkıyor. Bir kamera flaşı daha patlıyor. Sonra özgürüm.

Bir adım geri çekilip onun arabaya binmesini izliyorum. Pembe kumaşın bulanıklığını yakalıyorum ve Martha'nın zaten içeride, görüş alanının dışında beklediğini biliyorum. Şoför onları renkli camdan bir baloncuğun içine kapatıyor ve ben kaldırımda kalıyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve kaldırımdan izliyorum. Çevremde dolaşan muhabiri görmezden geliyorum.

Hiçbir parçam bu gecenin farklı bitmesini istemiyor, çünkü düşüncelerim şimdiden Violet'e dönmüş durumda. Nerede olabilirdi?

Daha iyi bir soru: Onu nerede bulamayacağımı düşünmüş olabilir?

Bunu düşündüm ve yürümeye başladım. Gömleğimin üst düğmelerini açıyorum ve boynumu kırıyorum. Şimdiden Crown Point'i zihnimde canlandırabiliyor ve Violet hakkında bildiklerimi bir araya getirmeye başlıyorum. Beklenti tenimi yalıyor. Ava başlamak için sabırsızlanıyorum.

O henüz bilmiyor ama bu benim en sevdiğim spor.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

T Kampüsteki spor salonu yurtlardan birinin bodrum katında. Giriş yaptıktan sonra sessizce merdivenlerden inip karanlık odaya giriyorum. Aynalarla dolu bir duvar, egzersiz makineleri, ağırlıklar var.

Yabancı olduğu kadar tanıdık da.

Ağırlıkları atlayıp eliptik bisiklete geçiyorum. Teorik olarak, bu bacağım için daha kolay olmalı. Daha az darbe. Vücuduma hızlıca teşekkür ediyorum, çünkü on seferden dokuzunda sağ bacağımın üzerinde zıplıyorum. Her zaman daha güçlüydü, tüm yorucu egzersizler ve provalar boyunca beni dik tuttu.

Yeniden dans etmek hâlâ bir hayal gibi görünüyor. Makineye tırmanıp onu çalıştırırken bunu düşünüyorum. Boyumu ve kilomu programlıyorum, sonra da kilo verme programına ayarlıyorum. Direnci hızla yükseliyor. Beş dakika içinde terden sıırıslam oluyorum.

Eşofmanımı yırtıyorum ve yanımdaki makinenin üzerine örtüyorum. Tişörtüm tenime yapışıyor ve ciğerlerim uzun zamandır bu kadar az efor sarf ettiğim için yanıyor. Hemen bırakmaya hazırım ama bırakmıyorum. Kalçalarım titreyene ve kusacak kadar zorlanana kadar ıkmaya devam ediyorum.

Zaman ilerliyor ve ben tökezleyerek makineden çıkıyorum. Odanın ortasında durup nefesimi toparlamaya çalışıyorum, sonra çeşmeden su yudumluyorum. Mide bulantısı biraz hafifliyor ve doğrulduğumda başlıyorum. Oyuk girişinin gölgesinde bir kişi duruyor. Geri çekiliyorum ve onlar ışığa çıkana kadar aynalara çarpıyorum.

Greyson. Siyah pantolon ve beyaz yakalı gömlek giymiş, üzerine de fermuarı açık siyah bir puffer ceket giymiş. Başımı eğiyorum, neden rastgele bir bodrum katındaki spor salonunda durduğunu merak ediyorum. Böyle giyinmiş.

Sonra ona daha önce aptalca ne mesaj attığımı fark ettim.

Beni bulmak için bir cesaret.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Sırıttıyor ve bana doğru bir adım daha atıyor. "Şanslı tahmin."

Titriyorum ama o durmuyor. Tam yanıma geliyor ve eğiliyor. Dili şakağımda geziniyor, terimin tadına baktığına şüphe yok. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Mesele şu," diyor sessizce. "Seni bulmak hoşuma gitti ama bu çok kolaydı."

"Çok kolay," diye tekrarlıyorum, sesim zayıf. "Beni yaşamadığım bir yurdun bodrumunda buldun..."

"Kaçacaksın." Kolları kalkıyor, beni hapsediyor. Emirlerinin tam tersi. "Kaç ve seni yakalamama izin verme. Çünkü seni nerede yakalarsam yakalayayım, taytını yırtıp atacağım ve amına boşalana kadar seni becereceğim. Bu herkesin içinde olsa da, en iyi arkadaşının, dans takımının ya da değerli eski sevgilinin önünde olsa da umurumda değil."

Ağzım açık kaldı. "Ben-"

"Bunun durmasını istiyorsun ve *dur* diyorsun. Bu kelimedden başka bir şey umurumda değil. Eğer seni yakalarsam, seni beceririm." Bir parmağını göğsümde, göğüslerimin arasında gezdiriyor. "Boşalıp boşalmayacağını ne kadar mücadele edeceğin belirler. Ama şunu anla Violet. Ben her zaman seni avlayan canavar olacağım. Nereye gidersen git her zaman arkanda olacağım."

Oh, harika.

"Peki ya yapmazsam?" Çenemi kaldırıyorum. "Ya kalırsam?"

Göğsümde gezdirdiği parmağı şimdi gömleğimin alt kenarına takılıyor. Yumruk haline getiriyor ve beni kendine çekiyor. Bakışları buza dönüşür. "Şansını deneyebilirsin..."

Vücudum kasılıyor ve aklım hemen elindeki videoya gidiyor. Lanet olası şantaj. Söylemiyor, ima bile etmiyor ama ben aptal değilim. Benim de iyi bir hayal gücüm var. Benden intikam alabileceği başka yollar da var.

Bu pek ilgimi çekecek bir şey gibi görünmüyor ama kalbimin hızla çarpması sinirlerimi bozuyor. Hemen şimdi *dur* diye bağırıp buna bir son vermemem, resmen aklımı kaçırdığım anlamına geliyor.

Kaçmak daha iyi bir seçim gibi görünüyor. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum.

Geri adım atıp kollarını indirdi ve ben de kaçtım. Anlık bir karar. Savaş ya da kaç. Kaç ya da... daha kötü bir şey. *Bu videoyu izlemenin imkanı yok.*

Dışarı çıkmak.

Sweatshirt'ümü arkamda bırakıp merdivenleri hızla çıkıyorum ve kapıdan dalıyorum. Danışmadaki kız öğrenci kimliğim hakkında arkamdan bağırırken bile bir yön seçmek için yarım saniye ayırıyorum. Beni yakaladığı yerde becermekle tehdit etmesi kulaklarımda çınlıyor. Halka açık yollardan ayrılamam -hele ki beni avlamaya hevesliyken.

Orman.

Arkama baktım ve onun kapıdan çıktığını gördüm. Acelesi yoktu. Hiç tedirgin değil. Her santimiyle soğukkanlı bir avcıya benziyor ve ben de korkmuş bir ava dönüşüyorum. Danışmadaki kıza bir şeyler söylüyor ve kız ona kimliğimi uzatıyor. Dudakları kıpırdamaya devam ediyor, gülümsemesi yerinde ama cam, kıza söylediği yalanları duymamı engelliyor.

Bakışları bana kayıyor ve ne kadar sıcak olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Eğer biraz ağırlığı olsaydı, oracıkta yanardım. Ama aynı zamanda beklediğimden daha fazla kötülük içeriyor ve bu beni hareket etmeye zorluyor.

Koşmaya başladım, kampüsten uzaklaşıyorum. Beni yakalamasını istemiyorum, ama belki de bir blok ötedeki parkın içinden geçen birçok patikadan birinde onu kaybedebilirim. Park benim mahalleme paralel, yani yeterince uzaklaşırsam karşıya geçebilir ve onu dairemnden dışarı atabilirim.

Patika başına vardığımda nefesim kesik kesik geliyor. İki direkli bir çit hattındaki bir moladan başka bir şey değil, ama geniş, ahşap yonga yolu fark etmek kolay. Arkamda, avcım hızını artırdı. Ayak sesleri kaldırıma vuruyor ve sonra gürültü azalıyor. Patikaya ulaştı.

Havanın daha soğuk olduğu orman tarafından yutuluyorum. Ferforje direklerdeki cam lambalarla aralıklı olarak aydınlatılıyor. Her birinin etrafındaki küçük bir daireyi aydınlatmaya yetecek kadar parıltı yayıyorlar. Aradaki karanlık ceplere dokunmuyor.

Korkum artıyor, adrenalin de onunla birlikte kanıyor.

Korkmalıyım, Greyson'ın neler yapabileceğini biliyorum. Adımlarım uzuyor ama bu yarışı kazanamayacağım. O formda. Uzun boylu. Güçlü.

Yaklaşıyor. Acımasızca yaklaşıyor. *Güm, güm, güm.*

Kulaklarımdaki kalp atışları mı yoksa onun ayak sesleri mi bilemiyorum.

Tek bildiğim soyunma odasına girmekten daha kötü olduğu, çünkü ciddi olup olmadığını bilmiyorum. Beni yakaladığında onun hangi versiyonuyla karşılaşacağımı bilmiyorum.

Yoldan sapıp iki çalının arasına giriyorum. Uzun dallar elbiselerimi ve saçlarımı kapıyor, düşen dallar spor ayakkabılarımın altında kırılıyor. Kendimi daha hızlı itiyorum, ağaçların arasından geçiyorum. Eğer onu geçemezsem, belki onu alt edebilirim.

Ama bu da yanlış çıktı. Bir anda beni yakaladı ve yere çakıldık. Ellerim toprakta ve çam iğnelerinde kayıyor, dişlerim düşüşün şiddetiyle takırdıyor. Tırnaklarımı geçiriyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum ama o başımın arkasını kavıyor ve başımı eğmeye zorluyor. Yanağım toprağa sürtünüyor. Toprak kokusu burnuma doluyor.

Hâlâ kurtulmaya çalışırken ağır bir şey belime bastırıyor.

Boğuk bir inilti çıkardım.

Taytımı çekip indiriyor. Terden kayganlaşmışım, yerde kıvranırken yaprak ve iğne parçaları topluyorum. Bacaklarımı birbirine kenetliyor ve fermuarının inerken çıkardığı ses beni mahvediyor.

Kıçımı sikecek.

Bir çığlık attım, etrafımda dönmeye çalışmak için elimden geleni yaptım. Homurdanıyor ve parmakları saçlarıma gömülüyor. Başımı kaldırıyor ve tekrar aşağı indiriyor.

Yıldızlar görüş alanımın önünde patlıyor, karanlıkta kıvılcımlar saçıyor. Boğazımdaki ses küçük bir çığlığa dönüşüyor ve göğsüm kabarıyor. Aynı anda hem şiddete şaşıyorum hem de şaşırmıyorum. Isı içime hücum ediyor, derimin altında ve bacaklarımda arasında ateş birikiyor.

Dur diyebilirim.

Yer değiştiriyorum, ağzım açılıp kapanıyor. Söylemek istemiyorum, henüz değil.

Tamamen adrenalin ve içgüdülerimle hareket ediyorum.

Parmağını ıslaklığında gezdirerek beni şok edip susturuyor. Gırtlaktan gelen kıkırdaması, kalçalarımı kavrayıp hafifçe yukarı çekmeden ve bana çarpmadan önceki tek uyarıydı. Kıçıma değil, *Tanrı*'ya şükür. Kalçaları benimkileri kavıyor, bacaklarımı birbirine kenetliyor.

İçime doğru kayarken sürtünmesi çok fazla ve inliyorum. Lanet olsun, bunu istememeliydim. Yukarı itiyorum, ama o bileklerimi topluyor ve arkamda tutuyor. Kollarımdan birini yukarı kaldırıyor ve ben de yere doğru katlanıyorum. Acı kolumdan omzuma doğru yayılıyor.

Ama sonra daha hızlı hareket ediyor. İçimde bir noktaya vuruyor, vahşi bir hayvan gibi deliyor.

Ormanda sevişen hayvanlara indirgenmiş durumdayız.

Kendimi yana atarak onun dengesini bozuyorum ve ayağa fırlayacak kadar uzun süre serbest kalıyorum. Dizlerimi saran tozluklarım bana hareket etmek için fazla zaman bırakmıyor ve Greyson bir anda üzerime atlıyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye atıyor. Göğsüne çarpıyorum ve beni ileriye doğru götürüyor. Bir ağaca doğru. Kaba kabuk yanağımı, boğazımı, göğsümü çiziyor. Sonra kalçalarımı tekrar geriye çekiyor ve düşmemek için ağacın gövdesine tutunuyorum. Tenim yanıyor.

Hangisinin hangisi olduğunu anlayamayana kadar zevk ve acı birbirine karışırken gözlerimi kapatıyorum. Homurdanıyor, klitorisime dokunma zahmetine girmiyor ya da beni boşaltmaya çalışmıyor. Orgazmım, sikişin G noktama her vuruşuyla yavaş yavaş artıyor ama bu beni uçurumun kenarına getirmek için yeterli değil.

Yenilenmiş bir enerjiyle içime giriyor ve içime kadar hareketsiz kalıyor. İnliyor ve öne doğru eğiliyor. Alnı omzuma değiyor.

Konuşmadan geri çekiliyor ve geri adım atıyor.

Hemen bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissettim. Prezervatif kullanmadan içime boşaldı.

Tekrar.

On yedi yaşına geldiğimde beni doğum kontrolüne başlamaya zorlayan anneme hızlıca teşekkür ediyorum. Torun istemiyordu. Hâlâ çocuk olduğumu ve bütün büyütme işini onun yapacağını söyledi.

Sonunda kendimi ayağa kaldırdığımda Greyson'ın parmak eklemleri çenemde geziniyor. İfadesindeki kötülük ve öfke kayboldu, öyle ki ona bu gecenin onun için ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Benimle pek bir ilgisi varmış gibi gelmiyor.

Belki birazcık.

Taytımı yukarı çekiyor, bel bandını yerine oturtuyor ve öne doğru eğiliyor. Beni öpmesini beklemiyorum ama öpüyor. Geri çekilmeden önce dudakları usulca, kısa bir süreliğine dudaklarıma değiyor.

Sessiz bir teşekkür mü? Bunun nasıl çalıştığını biliyor mu? Bahse girerim ki hayır. Zengin çocuk muhtemelen bu sözleri hiç söylememiştir ya da *lütfe*n -hayatında. Bir kere kişiliği yüzünden, bir de hıyarın teki olduğu için.

Sanırım bu ikisi aynı şey olabilir.

"Anladın mı?" Başparmaklarını kalçalarımın, pantolonumun bel bandının hemen üzerinde gezdiriyor. "Şimdi daha iyi anlıyor musun?"

Evet, sanırım öyle. İçindeki öfkenin bir çıkışa ihtiyacı var.

Dişlerim takırdıyor. Gözleri kısılıyor ve lanet olası Ocak ayının ortasında olduğumuzu şimdi fark ediyor gibi görünüyor. Yerden ceketini alıyor ve kollarımı kollarından geçiriyor. Fermuarını çekmeye özen gösteriyor, göğüslerimin arasında oyalanıyor. Önceden dökmüş olmalı. Toprak kokusu ve Greyson'la özdeşleştirdiğim baharat kokusu etrafımı sarıyor. Ve *sıcaklık*. İşte buradaydım, terden ıslanmış bir tişört ve taytla, bir aptal gibi ormanda koşuyordum.

Greyson'ın etrafında olmak aptalca kararlara ilham veriyor. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Gömleğinin içindeki kollarına bakıyorum. Kasları beyaz kumaşın üzerinde kabarıyor. Uzanıp ona dokunma dürtüsüne direniyorum.

Homurdanıyor. Tek eli kürek kemiklerimin arasında duruyor ve beni ormandan çıkarıyor. Sokağımın köşesine kadar beni zorla yönlendirmesine izin veriyorum ve sonra onu silkeliyorum.

"Buradan sonra iyiyim."

Gözlerini kısıyor, sonra başını sallıyor. "Devam et o zaman."

Ceketi ona geri vermek için fermuarı indiriyorum ama beni durduruyor. En azından şimdilik üzerimde kalmasını istediğinin açık bir işareti.

Başımı hafifçe sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Oh, ve Violet?"

Arkama baktım.

"Kendini boşaltmayı aklından bile geçirme."

Yüzüm alev alev yanıyor ve sertçe yutkunuyorum. Cevap vermiyorum, dönüp aceleyle uzaklaşıyorum. Aramıza gittikçe daha fazla mesafe koyarak, attığım her adımda nihayet nefes alabileceğimi umuyorum.

Spoiler uyarısı: İşe yaramıyor.

Daireme kadar bakışları üzerimde kaldı.

İçeri girdiğimde, kendimi kaybediyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Çirkin bir hıçkırık sessizliği bozuyor.

Sesin akışını durdurmak için elimin tersini ağzıma bastırıyorum ama işe yaramıyor. Bacağım yanıyor, ağrı kaval kemiğimden kalçama doğru ilerliyor. Umutsuzca uyluğuma masaj yapıyorum ve odama doğru ilerliyorum.

Willow'un kapısı kapalı, ışığı sönük.

Geç oldu - kütüphanede ders çalışmak beklememek için bir bahane uydurdum, bu yüzden uyuyor olmalı. Yalan söyleyip kendime bilmediğimi söyleyebilirim.

Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı. Ama beni tekrar dans formuna girmekten vazgeçirmeye çalışacağından endişeleniyorum.

Aynada kendime bir göz atıyorum. Saçlarım darmadağınık. Kıyafetlerim de öyle. Ve Greyson'da öğrenci kimliğim var. Küfrediyorum, sonra yakıyorum ve ceplerini yokluyorum. Yeterince eminim, kimliğim sol cebinde güvenle saklanıyor.

Ceketini çıkarıp masamdaki sandalyenin arkasına koyuyorum. Telefonum hâlâ komodinin üzerindeki şarj cihazımda, çünkü Willow'un uyanmasını ve konumumu takip etmesini istemiyordum.

Gördün mü? Tam bir suçlu insan davranışı.

Nefes veriyorum ve duşu açıyorum. Kollarımda kir lekeleri var ve kıyafetlerimin her yerinde. İçinde yuvarlandığımız çam iğneleri ve yapraklardan oluşan yatak da benimle birlikte eve gelmiş gibi görünüyor.

Kıyafetlerimi çıkarmak yavaş bir süreç. Üzerinde dengede durmaya çalıştığımda sol bacağımda başka bir acı zonkluyor, bu yüzden tozluklarımı soymak için ağırlığının çoğunu tezgâha yaslıyorum. Geçici olarak klitorisime dokunuyorum ve bu his karşısında nefesim kesiliyor. Beni boşaltmadı, anlaşıldığı kadarıyla boşaltmak da istemedi.

Devam etmeyi, kendimi oraya götürmeyi düşünüyorum... ama sonra onun uyarısı kafamın içinde çınlıyor. Ve ne kadar acı verici olsa da elimi çekiyorum. Kendimi nefessiz ve azgın bırakıyorum. Sonra duşa giriyorum ve bu gece olanları silmeye çalışıyorum.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

I telefonumun yüzümün yanında vızıldamasıyla uyanıyorum. Başımı yastıktan kaldırıyorum ve ekranda annemin adını görüyorum. Yaşadığım şok beni biraz uyandırıyor ve cevap vermek için kaydırıyorum.

"Ah, demek yaşıyorsun." Sesim kısık ve . Tam zamanında Mia Germain'i araştırmaya karar verdi - merakını dizginlemek onun yapacağı bir şey değildi.

Sanırım bugünlerde daha çok ona benziyor ve ben sadece onun yeni haline ayak uyduramadım. Ama şimdi arıyor ve önemli olan da bu. Değil mi?

"Gizlilik sözleşmesi imzaladın," diye tıslıyor annem. "Aklından ne geçiyordu?"

Telefonumdan geri döndüm. Beklediğim gibi bir cevap değildi.

"Um..." Yetişmek için çabalıyorum. Greyson videoyu yayınladı mı? Bunun şantaj olduğunu sanıyordum... İsteddiği şeyi yaptığımı sanıyordum. Panik içime buz gibi saplanıyor ve yorganı bacaklarımın üzerinden atıyorum. Kaval kemiğimdeki yara izi solgun tenimde keskin bir kabartıyla göze çarpıyor. "Beni bilgilendirebilir misin?"

"The *Times*. Lanet *Times*'a bak." İnliyor. "Oh, hayatlarımız bitti. Bunu bize nasıl yapabildin?"

Cevap vermiyorum, dizüstü bilgisayarımı alıp gazetenin web sitesine girerken onu hoparlöre veriyorum. Crown Point'te basılı ve dijital yayın yapan yerel bir gazete. Sanırım annem, ekran görüntüsü almayı gerektirecek kadar etkileyici bir şey yaparsam ya da daha kötüsü, basılı bir kopya bulup benden bahseden makaleyi veya fotoğrafı dikkatlice keserse diye e-postalarını alıyor.

Gerçi bu bir ömür önceydi.

Şimdi, Greyson'ın fotoğrafı ön sayfaya yayılıyor.

Aşağı kaydurdım, kalbim boğazımda. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Crown Point Üniversitesi'nin yükselen hokey yıldızının çalkantılı bir geçmişi var.*

Nefes alamıyorum. Annem hâlâ bizi nasıl mahvettiğinden, hem onun hem de benim peşime düşeceklerinden bahsediyor. Onu dinlemeyip makaleyi tarıyorum. Gerçek bir kanıt olmadan bir suçlama ortaya koyuyor: Greyson'ın alkollü araba kullanırken bir kazaya karıştığı ve bunun halının altına süpürüldüğü.

"Bunu ben yapmadım," diyorum zayıfça.

"Tabii ki hayır," diye tersliyor annem. "Biz de tam olarak bunu söyleyeceğiz."

Hikaye bana ne olduğunu anlatarak devam ediyor. Hastanenin dışında yürüme botuyla çekilmiş bir fotoğrafımı bulmuşlar. Yanılmıyorsam Instagram'da paylaştığım bir fotoğraf.

İçimden bir ürperti geçiyor. Benim hakkımda araştırma yapmışlar mıydı? Sadece sosyal medyama mı baktılar, yoksa gerçekten benimle iletişime geçmeye mi çalıştılar? Kimse fiyat teklifi istememiş gibi görünüyor. Cevapsız arama ya da e-posta yok.

Daha aşağıda, Greyson'ın CPU formasıyla buzda duvar boyunca kayarken çekilmiş bir başka fotoğrafı var. Yüz ifadesi ciddi. Yazar, Crown Point'te her şeyin yolunda gittiğini, geçmişteki suçlarının halının altına süpürülmüş gibi görüldüğünü anlatmaya devam ediyor.

Bizden bahsediyor. Ben ve o. Birlikte bir fotoğrafımız var, Steele arka planda bulanıklaşmış. Onun dairesinde mi? Kim böyle bir fotoğraf çekmiş olabilir ki?

Bir dakika sonra bulanıklaşan ekranımdaki kelimelere bakıyorum. *Violet ve Greyson yollarına devam etmekte sorun yaşamıyor gibi görünüyor. Belki de karşılıklı yıkımın en iyi yol olduğu konusunda hemfikirler. Her iki durumda da Crown Point sakinleri Greyson Devereux her hafta sonu buza adım attığında kimi desteklediklerini bilmeli.*

"Hâlâ orada mısın?"

İrkildim. "Evet."

"Eee?"

"Um, üzgünüm, ben..." Boğazımı temizliyorum. "Benden alıntı yapılmadı. Bir şey söylediğime dair hiçbir kanıt yok - çünkü söylemedim."

Annem alay ediyor. "Tabii ki hayır. Kimseyle konuşma dedim. Bu bir iftira ve derhal gazeteyle temasa geçeceğim. Bu kesinlikle çok saçma. Düşünsene, bu yazının baskıya girmesi için onaylanması gerekiyordu."

Midem bulanıyor. "Basılı mı?"

"Ön sayfa haberi," diyor, ses tonu tiksintisinin devam ettiğini gösteriyor.

Aman Tanrım.

Beni öldürecek. Gizlilik anlaşmasını bozduğumu kanıtlayan videoyu yayınlacak ve bu makaleyle tamamlayıp ikisini de babasına edecek. İşte o zaman gerçekten boku yemiş olacağım.

"Bana haber ver." Veda etme zahmetine katlanmadan bitirme düğmesine bastım.

Ya ilerleme kaydedecek ya da kaydedemeyecek. Bu kadar basit. Ve o zamana kadar, insan içine çıkmayacağım. Öyle bir şansım yok. Geride kalmadan önce Pazartesi derslerimi tam iki kez kaçırabilirim.

Greyson'ın ne kadar sinirleneceğini ve misilleme yapmak için neler yapacağını şimdiden tahmin edebiliyorum. Bu onun için zaten bir oyundu, ama daha da kötüleşiyor. Riskler gittikçe artıyor ve korkarım bu işi nereye götüreceğini hiç sevmeyeceğim.

Top onun sahasında... Yoksa öyle mi?

Ya bir kez olsun ilk ben harekete geçersen? Ya onunla aramı düzeltirsem ve bu olayla hiçbir ilgim olmadığını anlamasını sağlarsam?

Cesaretimi kaybetmeden önce ona mesaj attım.

BEN

Bu ben değilim. Söz veriyorum.

Bir saniye sonra mesaj atıyor.

GREYSON

Biliyorum.

Gözlerimi kısıyorum. O biliyor mu?

Willow elinde telefonuyla odama daldı. "Violet-"

Kucağımda açık duran bilgisayarımı işaret ediyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Sevgili annemden bir telefon aldım, beni gizlilik anlaşmasını ihlal etmekle suçluyor."

Nefes nefese kaldı ve oturmaya geldi. "Sen ."

"Biliyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Ama belli ki birileri o."

Geri çekiliyor. "Bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Aman Tanrım. Çok uzağa gitmesini engellemek için elini tuttum. "Oh, hayır.

Kızım, sana güvenim sonsuz. Ama Greyson'ın başka birine bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum."

Yüz ifadesinden rahatlama akıyor, hemen ardından şaşkınlık geliyor.

"Bundan şüpheliyim. Bütün mesele olmamış gibi davranmaktı, değil mi?"

"Öyle bir ihtimal yok," diye mırıldandım.

Willow telefonunu tekrar kontrol eder. "Bekle."

"Ne?"

"Sayfanın ekran görüntüsünü al," diye emrediyor. "Sanırım az önce kaldırdılar."

Başlığı ve tüm görselleri de aldığıma emin olarak yapıyorum. Sayfayı yenilediğimde başlığın yerini başka bir şeyin aldığını görüyorum. Terk edilmiş bir alışveriş merkezi bu yıl içinde kapalı bir köpek parkına dönüştürülüyor. Arama çubuğuna Greyson'ın adını yazıyorum ve bir hata alıyorum.

Willow'un bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sence bunu kaç kişi görmüştür?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu buldum çünkü başlık ve ilk görsel gelen kutumdaydı."

Kahretsin. Siktir.

Makalenin tamamını okuyabilsinler ya da okuyamasınlar, bunun soru işaretlerine yol açacağına şüphe yok. Aslında... en azından bu beni temize çıkarıyor. İkinci yarıya kadar benden bahsedilmiyor. Ama Greyson?

"Babası dün gece şehirdeydi," diyor.

Duraksadım. "Ne?"

"Babası. Senatör. Birlikte yemek yerken, sarılırken falan fotoğraflandılar. Senatörün sosyal medyası Crown Point'i ziyaret edip belediye başkanını ve CPU başkanını görmeyi çok önemsiyordu."

"Yatırımını koruyor. Gelecek ay da bir hayır işi için geri gelmeyecek mi?"

Willow homurdanarak onayladı. Paris bundan bahsetmişti, ailesinin özellikle bunun için geleceğini söylemişti.

Yatağımın yanında volta atıyorum. "Tamam, bu makale bir süredir planlanmış olabilir ya da anlık bir şey de olabilir. Tek bildiğimiz benim bir şey söylemediğim ve Greyson'ın da söyleyeceğini sanmıyorum. Belli ki."

"Şüpheli bir zamanlama olduğu kesin."

Alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum ve bu dönem olan her şeyi düşünüyorum. Sanki her şey çözülüyormuş gibi geliyor. Sadece okul değil, hayatım da.

"Sence bunun hırsızlık olayıyla bir ilgisi var mı?"

Yüzü parlıyor, sonra düşüyor. "Ya ? Bu çok ürkütücü."

Yüzümü buruşturuyorum, sonra tekrar telefonumu alıyorum. Kanıt olarak fotoğraf duvarımın bir resmini çekmiştim ve şimdi onu açıyorum. Oropsu kelimesini okumak hâlâ zor, ama onu görmezden geliyorum ve parmak izlerine yaklaşıyorum.

"Ne arıyorsun?" Willow dizlerinin üzerinde yükseliyor ve omzumun üzerinden bana bakıyor. "Bu arada, bu korkunç. Yine de."

"Evet. Annemle benim hastane dışında çekilmiş bir fotoğrafımız var mı diye bakıyorum. Instagram'da paylaştığım fotoğrafa benziyor ama gazetenin kullandığı fotoğrafta ikimiz de kaşlarımızı çatmışız." Omuz silkiyorum. "Sadece bir önsezi."

"mı çatmıştın?" Sarkıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Tamam, Dedektif Reece. Hadi... Yani, eğer kaldırılırsa, bu kötü bir şey değil. Aslında muhtemelen iyi bir şeydir, e-postanın başlığını ve ilk paragrafını görüp... ne bileyim, rakip bir takımın propagandası falan olduğunu düşüneceklerdir. Normal sezonun sonuna yaklaştığında herkesin nasıl rekabetçi olduğunu bilirsiniz."

Doğru. Saat daha sabahın yedisidir. Kimsenin görmemiş olma ihtimali var.

En iyi kararıma rağmen, Willow'la birlikte okula gitmek için hazırlanıyorum. Kaslarım ağrıyor ve giyindiğimde birden fazla çürük buluyorum. Bunu pek umursamıyorum. Aslında, sanırım hatırlatması hoşuma gidiyor. Greyson'ın muhtemelen yapacağı gibi çürüklerden birinin üzerine bastırarak deniyorum.

Boynumda ve göğsümde bıraktığı ve daha yeni solmaya başlayan ısırtık izlerini boş verin.

Adam büyük *P* ile sahiplenici.

Neyse, okula gittik ve günün ilk yarısında her şey yolundaydı.

İki kişi bana bunu soruyor ama ben şaşkınlık numarası ve onlar da konuyu kapatıyorlar.

Öğle yemeğinde Paris kaşlarını çatarak yanıma geldi. Berbat görünüyordu; makyajı her zamanki gibi tam gaz yapılmıştı ama dağılmıştı. Dudaklarına bir kat daha parlaticı sürmesi gerekiyor ve saçlarını alelacele yüksek bir at kuyruğu yapmış.

Fena değil, sadece onun tarzı değil.

Kızgın olduğuna bir numaralı ipucu.

Willow boğazının arkasından bir ses çıkarır.

İkinci ipucu? Ekranında Greyson'ın makalenin ilerleyen kısımlarında buz üzerinde çekilmiş fotoğrafı var.

"Bunu nasıl aldı?" Willow'a ağzımın kenarından soruyorum.

Yirmi dakikadır masamızda Jess, Amanda ve diğer birkaç dans takımı kızıyla oturuyoruz.

Paris yaklaşıyor ve gözleri lazerle benimkilere bakıyor.

Geç de olsa elinde mavi bir içki olduğunu fark ediyorum.

Onu su ya da votkadan başka bir şey içerken hiç görmedim - berrak sıvı diyetinde olduğunu söylüyor - ve yutkunuyorum.

"Seni kaltak," diye hırlıyor Paris, masanın başında durarak.

Sonra Greyson'a çok benzer bir şekilde fincanı başımın üzerinde ters çeviriyor.

Mavi sıvı saçlarımdan aşağı dökülüyor ve hemen beyaz grafik tişörtümü ıslatıyor. Buz gibi -aslında içine buz koymuş. Küpler saçlarımdan aşağı kayıyor ve gömleğimin yakasının altından geçerek sütyenime ve kucağıma takılıyor.

O kadar soğuk ki, bir an bile hareket edemiyorum.

Yemek salonu bir anda gürültüden sessizliğe bürünür.

Üzerimdeki buz parçalarını ve gevşek sıvıyı fırçalayarak yavaşça ayağa kalkıyorum. Tek ses buzun yere çarparken çıkardığı hafif çınlamalar.

"Belli ki benimle bir sorunun var," diye çıkışıyorum.

Küçümsüyor. "Keşke senin sahip olduğun cesaretin yarısına sahip olsaydım, erkek arkadaşım ile ilişki kurmaya çalışacak kadar cesur ve çaresiz olsaydım-"

Mantığım devreye girmeden önce elimi uzattım. Avucum yanağına çarpıyor ve kafası yana kayıyor. Avucum acıyor ama bunu gizliyorum. Ona tokat attığıma inanamıyorum ama o kadar sinirliyim ki pişman olacak zamanım yok.

"Senin saçmalıklarından bıktım," diyorum ona. "Şimdi siktir git yolumdan."

Paris yavaşça geri dönüyor, gözleri kısılıyor. Aklından geçen düşünceleri görebiliyorum. Misilleme yapmayı düşünüyor. Bana yapabileceği en kötü şeyin ne olduğunu düşünüyor. Başka bir şey söylemeden dönüyor ve geldiği yoldan geri gidiyor.

Odanın uzak köşesine, hokey masasının bulunduğu yere doğru ilerliyor.

Midem düğümleniyor.

"Onları görmedim," diyor Willow, birden omzuma atılarak.

İnsanlar Paris'in nereye gittiğini izlemek için yer değiştirirken yemek salonunda bir hışırtı kopuyor. Elbette, bana yaptığı gibi Greyson'a odaklanıyor. Mavi içki hariç. Onun yerine, gömleğinin önünü kavırıyor ve dudaklarını onunkilere yapıştırıyor.

Masamızdan mükemmel bir manzaram var.

Onu itmeyip kucağına çekmesi aklıma kazınıyor. Onu dün gece beni öpmesi gerektiği gibi öpüyor. Ağızları

ve ona hükmediyor. Bu, onun kışını ve kolunu tutma biçiminde, onun üstünde olmasına rağmen ona teslim olma biçiminde açıkça görülüyor.

Hasta olacağım.

"Violet-"

"Yapma," diye fısıldıyorum.

İki seçeneğim var. Kaçabilirim ya da başım dik bir şekilde dışarı çıkabilirim. Her zamanki vakarla, ceketimi alıp ıslak gömleğimin üzerine silkmek için acele etmiyorum. Saçlarımı yakamın üzerinden , sıvının hala sırtımdan aşağı damlamasına aldırmiyorum.

Tepsimi almaya başlıyorum ama Amanda uzanıp bileğimi kapatıyor.

"Biz hallederiz," diyor.

Bakışlarım tekrar kalkıyor. En kötü kısmı da bu. Başımı kaldırıp hâlâ kucaklaşmakta olan Greyson ve Paris'e bakıyorum.

Ama gözleri kapalı değil ve ona da bakmıyor. Göz ucuyla beni izliyor. Konuşmuyoruz. Filmlerdeki gibi, başka bir kızla öpüşürken odanın öbür ucunda gözlerinden ne düşündüğünü anlayabileceğim bir durum değil bu.

Yok artık.

Tek umabildiğim öfkemi tercüme edebilmek.

Bu iş daha bitmedi. Ona bu işte payım olmadığını söyleyerek doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Onun tarafından sürekli olarak çamura itildim, tekrar tekrar ve tekrar.

Artık yok.

Bu benim için bardağı taşıran son damla oldu.

Baskıya boyun eğen biri olmayacağım. Asla. Doğru koşullar altında, baskı kömürü elmasa dönüştürebilir ve ben de tam olarak öyle olacağım.

Hayal edebileceğinden daha sert. Daha da güçlü.

Willow'a son bir kez bakıyorum ve ağzımdan bir özür çıkıyor. Telefonum ceketimin cebinde güvende ve derin bir nefes alıyorum. Çıkışa doğru ilerlerken kimse ses çıkarmıyor.

Enerjimi hissedip hissetmediklerini bilmiyorum. Bunun olduğunu nasıl kabullendiğimi ve iyi olmaktan o kadar uzak olsa da komik olmadığını... Bununla başa çıkabilirim.

Ama sonra biri alkışlıyor. Acaba Willow mu diye merak ediyorum, Greyson'a kızgın bir şekilde tükürüyor ve elinden geldiğince beni neşelendiriyor. Yine de bulaşıcı. Tüm yemek salonu beklemedikleri bir gösteri gördü ve şimdi beni ona tercih ediyorlar.

Bana kafa
sallıyorlar. Ben
de başımı
sallıyorum.

Daha fazla alkış. Kapıdan çıkarken beni takip ediyor. Herkes değil tabii ki. Greyson ile Paris'in ya da Greyson ile hokeyin arasına giren kişinin ben olduğumu düşünen insanlar değil. İnsanların beni desteklemesi bile beni şaşırtıyor. O çok yetenekli, okula hokey şampiyonluğu getirecek olan o.

Ama daha uzun süredir burada olan benim.

Belki bu bazıları için önemlidir.

İfademin düşmesine izin vermeden önce dışarıya kadar çıktım.

OceanofPDF.com

GREYSON

I Knox arkamdayken hokey koçumun ofisine girdim. Koç Roake masasının kenarında katlanmış bir gazete tutuyor. Yüzüm sayfanın üzerinde buruşmuş, gözlerim ince kâğıtta kararmış. Koç masasına yaslanmış kollarını başının arkasında kavuşturmuş. Yüzü son derece soğukkanlı. "Otur," diye emrediyor.

Knox, kaptan olarak benimle gelme görevini üstlendi. Ama koçumuzun yüzünde benim göremediğim bir şey görmüş olmalı ki kapıda duraksadı.

Sandalyeye oturuyorum ve Knox'a kaşlarımı kaldırarak dönüyorum. Çenemi salladım, o da geri çekildi ve çıkarken kapıyı kapattı. Yüzümü tekrar öne çevirdiğimde Koç kıpırdamamıştı.

"Eski koçunla konuştum," diyor.

Göğsüm sıkışıyor ama yüz ifademini değişmesine izin vermemeye çalışıyorum. Şimdiye kadar iyi anlaştık. Eğer karşımdaki kişi işime yarıyorsa, onu kızdıracak biri değilim. Babamla, okul yönetimiyle, önümde oturan adamla aramı iyi tutuyorum... Hepsi benim için bir şeyler yapabilir.

Hepsi benim başarımla ilgili.

Ama şimdi, bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Yeteneğimin yolu açmasına izin vermek yerine onun iyi tarafına geçmek için daha fazlasını yapmalı mıydım? Beni yoran cazibemle onu tereyağladım.

İç geçiriyor ve kollarını indirip masaya dayıyor. "Brickell'deki ve senin lise koçun," diye açıklıyor.

Kahretsin.

"Ve?" Yumruklarımı sıkıyorum, sertçe sıkıyorum. Önemsediğim pek bir şey yok ama hokey kesinlikle onlardan biri. Ayrıca, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Emery-Rose Elite'den Koç Marzden şöyle derdi. Belki beni överdi... ya da otobüsün altına atardı. O kararsız bir adam.

Brickell koçum mu? Pislik malzemesi. Özellikle de herhangi bir suçlamada bulunulmadığı ve bir gazete makalesi yüzünden terk edildiğim için. Genel olarak yönetimi suçladı ama ben daha iyi biliyorum. Lekesiz bir takımı tercih ederdi. Oyuncular sicilleri temiz meleklerdi ve ben alkollü araç kullanma ve dikkatsizce tehlikeye atma suçlamalarıyla baş başaydım.

Ani bir korku patlamasıyla, bunun da o yöne doğru gidebileceğini fark ettim.

O zaman nerede olurdum?

Roake iç çeker. "İzin ver seni bu ıstıraptan kurtarayım."

"Lütfen yap." Arkama yaslanıp en kötüsüne hazırlandım.

"Bu bir utanç kaynağı." Gazeteyi yerden alır ve

Ben.

Yakalamak için hareket . Gazete göğsüme çarptı ve kucak. Yüzümdeki cafcıflı çarpıklığı görmezden geliyorum. İnternetteki makale yayından kaldırıldı ve basılı kopyalar geri çekildi; ancak bu, kopyaları zaten teslim edilmiş olan insanlar için hiçbir şey yapmadı.

Ve açıkça ki, basılı gazeteler ölmekte olan bir tür değil.

"Beni takımdan atıyorsun." Bunu ondan önce söylemem gerekiyor ve yerimden kalkıyorum. "Anlıyorum. Bu tür bir tanıtım-"

"Kıçını o lanet sandalyeye geri koy," diye tersliyor Koç. "Seni takımdan atmıyorum. Ama bu tür şeyler kontrolsüz kalamaz. Seni birçok şeyle suçluyorlar. Seni kurtaran *tek şey*, o makalenin gazetenin herkesin gözüne sokmaya karar verdiği bir fikir yazısı olması."

Yer değiştiriyorum. "Bu-"

"Ve şu Violet denen kız. O da işin içinde mi?"

"Eğer öyle olduğunu söylüyorsa, yalan söylüyordur." Omuz silkiyorum. "A açıkçası onu nerede bulduklarını bilmiyorum ve ilişkimizi abarttılar."

"İlişkiniz nedir?" Roake gözlerini kısar.

"Onunla bir kez yattım." Başımı sallıyorum, hayıflanmaya çalışıyorum. "Belki etrafı koklamaya gelen gazeteciyle konuşmuştur, belki de ona para vermişlerdir. Bilmiyorum."

Bunu söylemeye devam edersem, inanacağım. Küçük bir parçam Violet'in bir şey yapabileceğine inanıyor. O bir yere giderdi

benden intikam almak için aşırı. Bir başka yanımda ise onun da benim kadar bu işe kapıldığını biliyor.

Ama yine de kızgınlığımı azaltmıyor.

Bu yüzden Paris'in beni yemekhanede hırpalamasına izin verdim. Çünkü duygularım incinmişti ve onu incitmek duygularımın bir kısmını hafifletiyordu. Ağlayana kadar bir çürüğün üzerine bastırmak, onu aşağılamak ya da bir daha asla dans edemeyeceğini hatırlatmak gibi.

"Belki de bizim çözümümüz budur," diyor koçum yavaşça, kelimelerini .

Doğruluyorum. "Neymiş o?"

Bana bakıyor. "Baban beni aradı, biliyorsun. Gitmene izin verirsem suçsuz olacağımı söyledi. Ama bana göre bu sadece senin suçlu olduğun anlamına geliyor. Sen suçlu musun?"

"Hayır." Bir yalan daha.

Üst üste yığılıyorlar ama umurumda mı? Ya yalan söyleyip olduğum yerde kalacağım ya da doğruyu söyleyip yeni bir okulda kendimi yeniden keşfedeceğim. Gerçek beni NHL'ye sokmaz. *Gerçek* benim için hiçbir şey yapmadı.

"Tamam." Roake başını sallar. "Hokey takımının basın danışmanıyla görüşüp bir açıklama hazırlayacaksın. Bu işin halledilmesini istiyorum."

Rahatladım. Beni dışarı çıkmaya zorlamıyor. "Tamamdır."

"Violet'in de ifadesine ihtiyacımız olacak. Sadece temellerimizi korumak için."

nasıl yapacağımı merak ediyorum. Bir reklamcıya yalan söyleyebilir mi? Söyler mi ki? Bu Gizlilik Sözleşmesi'nin bir parçası değil. Bu onun iyi doğası dışında hiçbir şeyin parçası değil.

Ama dürüst olalım. Paris'le yaptığım gösteriden

sonra mı? Pek olası değil.

"Teşekkürler, Koç."

"Bir değil. Şimdi çık dışarı, yapacak işlerim var."

Sonunda kâğıdı alıp kolumun altına katlıyorum. Violet'i emirlerimi yerine getirmesi ve söylemesini istediğim şeyleri söylemesi için nasıl yönlendirebileceğimi düşünüyorum.

Baskı. Kolunu arkasından kaldırıp omzunu sıkmak ve istediğim şekilde bükülmesini sağlamak gibi.

Tıpkı bunun gibi... ama daha fazlası.

MENEKŞE

E Her gün, rutinimi devam ettiriyorum. Derse gidiyorum. Willow ve dans takımındaki diğer kızlarla yemek yiyorum -Paris savaş ilan ettiğinden beri benim yanımda olan kızlarla. Kütüphanede ders çalışıyorum, film izliyorum.

geceleri kanepede. Makale hakkındaki soruları geçiştiriyor, suçlayıcı bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Willow sonunda birisinin makalenin kopyalarını çıkardığını ve bir blogda yayınladığını fark etti. Herkes Greyson ve benim birlikte ne yaptığımızı öğrenmek istiyordu ve karalama kampanyası için beni suçluyorlardı.

Bu nasıl oluyor?

Birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafımızı bile nasıl görebiliyorlar?
ve yaptıklarının suçunu bana mı atacak?

Yıldız hokey oyuncularını suçlayamazlar. Hele ki takımı şampiyonluğa taşıyacaksa.

Kafeterya olayından sonra benim tarafımda olmaları önemli değil. Bana karşı sağlam bir kanıt olmaması da önemli değil gibi görünüyor. Greyson ne isterse, Greyson onu alır.

Ve tüm okulun benden nefret etmesini sağladı. Greyson'ı günlerce görmedim.

Paris'le konuşmuyorum. Kampüste yok, öğle ya da akşam yemeklerini mesai saatleri dışında yiyor. Muhtemelen benden kaçmıyor ama bir sonraki saldırısını planlıyor. Her zaman kin tutan biri olmuştur. Onu başkalarına saldırırken görmüştüm, ama bu saldırının sonunda benim olacağımı düşünmemiştim.

Willow uyuduktan sonra gizlice yerel bir spor salonuna gidiyorum. Aylık üyelik ücretini ödemek çok zor değildi ve potansiyel olarak daha iyiydi

CPU salonunda olanları tekrarlamak. Gizlice kaçmak bana kendimi açıklamama olanağı da sağlıyor.

Bir hafta geçti. Bacağım sürekli ağrıyor ama kaslarımdan değil. Sinir ağrısı için de bir şey yapamıyorum. Yine de kendimi bunun geçebileceğine inanmaya zorluyorum. Akıl maddeden üstündür.

Bugün Çarşamba.

Küvete buz dolduruyorum. Willow derste ve vücudum bana bağıyor. Var olduğunu unuttuğum kaslar şimdi kendilerini belli ediyor. Küvet dolduğunda, beş dakikalık bir zamanlayıcı kuruyorum ve içine giriyorum.

Su nefesimi kesecek kadar soğuk.

Küvetin kenarını kavriyorum ve sonra bırakıyorum, kollarımı suyun altına sokuyorum. Çenem yüzeye zar zor değene kadar batıyorum. Nefesimi düzene sokmam birkaç saniyemi alıyor.

"Rahatla," diyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime bunu neden yaptığımı hatırlatıyorum.

Bu tuhaf bir dürtü, çünkü son altı ayımı geleceğimin her zaman hayal ettiğimden farklı olacağına kendimi ikna ederek geçirdim. Ama aniden biri bunu yüzüme vurdu ve ben çaresiz kaldım. Onu almak istiyorum. Onu göğsümde tutmak ve varlığımın her zerresiyle savunmak istiyorum.

Dans benim hayatım. Kırık bir bacak bunu değiştiremez.

Telefonum çalışıyor, zamanlayıcı kapanıyor. Uzanıyorum ve ses kesilene kadar ekrana körlemesine dokunuyorum. Yine de pes etmeye hazır değilim. Derin bir nefes alıyorum ve yüzeyin altına batıyorum. Buz parçaları yüzüme çarpıyor ve küçük baloncuklar çıkarıyorum.

Bir dansçı olarak alıştığım acı dereceleri var. Kendimi yumuşatmak istemiyorum. Bu düşünceyle, ciğerlerim patlamaya hazır hissedene kadar suyun altında kalıyorum.

Yukarı doğru yükseliyorum ve bir nefes çekiyorum. Saçlarım yüzüme yapışıyor ve parmaklarım uyuşuyor. Ayak parmaklarım da. Kendimi sudan çıkardım.

Tenim pembe ve karıncalanıyor. Titriyorum ve fişi çekiyorum. Saniyeler içinde giderin üzerinde küçük bir girdap oluştu. Dışarı çıkıyorum ve kalın bir havlu alıyorum. Telefonum arka arkaya iki kez çalışıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Yeni numarama sahip olan kişilerin listesi küçük. Değiştirdiğimden beri, kimlerin erişebileceğini sınırlama kararı aldım. Willow, tabii ki, ve annem. Greyson -zorla- ve dans ekibinden bazıları.

İlk mesaj Greyson'dan. İkincisi için onu görmezden geliyorum.

MIA

Dr. Michaels bizi Cuma günü saat 1630'da görebilir.

Vermont'taki adresiyle devam ediyor.

Tamam. Şimdi Vermont'a gitmem gerekiyor. Telefonumun navigasyonu sadece iki saat uzaklıkta olduğunu söylüyor. Fena değil. En azından beni ülkenin öbür ucuna uçurmuyor. Annem bunu kesinlikle öğrenirdi.

Ona bir başparmak işareti gönderiyorum, sonra Willow'la olan başlığımı geçiyorum. Ona Mia ile konuşmamın ekran görüntüsünü ve ardından kafası patlıyormuş gibi görünen bir emoji gönderiyorum.

BEN

Oraya nasıl gideceğim?

Geçmişte, bir araba ödünç alabilirdim... ya da annemin beni götürmesini sağlayabilirdim.

Willow'un ucundaki küçük yazı noktaları , sonra kayboluyor. Sonra tekrar. Mesajı gelene kadar dudağımı kemirerek ona bakıyorum.

WILLOW

Bir çözümüm var... ama hoşunuza gitmeyecek.

Uh-oh.

Bir saat sonra eve geldiğinde yüzünde mahcup bir ifade vardır. "Ben çoktan hallettim." Ellerini de arkada tutuyor, Bu çok garip. Beni mutfığa soktu ve gülümsedi. "Gördün mü? Her şey yolunda."

Onu şüpheyle izliyorum. "Beni Vermont'a götürmekle sen mi ilgilendin?"

Gözlerini deviriyor. "Kafanı kuma sokmuşsun. Cuma akşamı maç için Vermont'a kim gidiyor tahmin et?"

Oh lanet olsun. "Hayır." Hemen geri çekildim. "Kesinlikle olmaz."

Elinde ne olduğunu gösteriyor. *Evet*, deplasman maçına iki bilet.

"Bize bir otel odası bulabilmemin tek yolu bu. Ve otobüste koltuk. En iyi çözüm buydu ve maç tamamen atlayabiliriz. Bütün akşam üzölmek istesen bile, sabah otobüse yetişebiliriz..." Gülümsüyor, parlıyor. "Otobüs zaten şoför olarak kullanılıyor."

Evet, doğru. Panik ataktan daha çok ihtiyacım tek şey deplasman maçına gitmek. Eğer Greyson şimdi yanlış bir fikre kapılırsa, *kesinlikle*

Yanlış fikir o zaman.

"Bekle." Biletlerden birini alıp taradım. "Az önce otel odası mı dedin? Ve otobüs?"

"Okulun bölümlerinin dolu olmasını sevdiğini biliyorsun." Omuz silkiyor. "Biletlerin parasını yeni ödedim. Doktora taksiyle gidebiliriz."

Yutkunuyorum.

Öne çıktı ve ellerimi tuttu. "Hadi ama Violet. Paris ve Greyson olayından beri somurtuyorsun. Bu beni korkutmaya başladı."

Somurtmamın, vücudumun ani egzersiz rejimime isyan etmesinden kaynaklandığını tam olarak söyleyemem. *Sadece birkaç hafta daha.*

"Tamam," diye sessizce kabul ediyorum.

"Harika!" Yanağımdan öpüyor. "Şimdi, yatıya kalmayı öneriyorum." Ona göz kırpiyorum. "Ha?"

"Uyu. Bitti." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Amanda'nın dairesine gidiyoruz. Sosyalleşmeyeli tam anlamıyla haftalar oldu."

"Haftalar abartı olur."

Surat asıyor. "Geçen hafta sonu dışarı çıkmadın. Hokey takımının deplasmanda maçı olmasına rağmen."

Haklı.

"Peki." Derin bir iç çektim. "Yolun geri kalanında saçımı kurutmam gerekiyor."

Ayrıldık ve ben pijama partisinin ne anlama geldiğini düşündüm. Pijama partisi gibi mi? Sanki hâlâ lisedeymişiz gibi. Kafamı koridora uzattım. "Gerçekten geceyi burada mı geçireceğiz?"

Willow güler. "Evet, seni salak. Martini içeceğiz, tırnaklarımızı yapacağız ve Paris ile ahabları hakkında konuşacağız."

Tamam, ne var biliyor musun? Bunun arkasında durabilirim.

Hazırlanmayı bitirip pijamalarımı ve banyo malzemelerimi sırt çantama dolduruyorum ve Willow'la ön kapıda buluşuyorum. Adam içeri girdiğinden beri -hatta ondan da önce, odamın ilk kez dağıtıldığı zamandan beri- dairem eskisi gibi hissettirmiyor.

Dışarıda olduğum süre boyunca tenim karıncalanıyor. Öyle ki, çantamı yukarı kaldırma ve omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Willow'un böyle bir sorunu yok. Beyaz-pembe baklava desenli şapkası, beyaz puffer ceket ve beyaz tozluklarıyla kayak pistine çıkmaya hazır görünüyor. Pembe botlarının bağcıkları baldırlarına kadar uzanıyor.

"Gerçekten mi?"

Sırıttıyor. "Asla bilemezsin, tamam mı?"

Yeterince adil... ama Amanda'nın evinde erkekler olmasa iyi olur. Ya da Willow'un katılacağına söz verdiği birkaç kişiden başkası.

Kahretsin. Küçük masum bir pijama partisinden daha büyük bir şeyin içine girdiğimi hissediyorum.

Sadece bir blok batıda olan Amanda'nın dairesine yürüyoruz. Biz ön kapıdan çıkarken kapıyı açıyor, elinde bir kadeh beyaz şarapla sırtarak bize bakıyor. Yan evde yaşayan yaşlı bir kadından bir evin yarısını kir alıyor, bu yüzden daha sessiz sokaklardan biri.

Genelde bu nedenle ev sahipliği yapmıyor. Kira kontratının bir parçası da sessiz saatlere uymak ve sanırım tahliye edilmekten korkuyor. Onu suçlamıyorum, iyi bir anlaşması var.

Omzumun üzerinden bakıp sokağı tarıyorum ama ortalık sessiz.

Amanda çoraplı ayaklarını yere vurarak, "Haydi," diye sesleniyor. "Burası buz gibi."

Willow ve ben aceleyle arkasından geldik ve ben durdum.

Bu sadece *küçük bir* pijama partisi değil. Burada on beş kız var. Sadece bazılarını dans takımından tanıyorum, ama bu şaşırtıcı değil. Amanda kampüste her şeyden biraz yapıyor. Öğrenci yönetimi, kulüpler, dekanın ofisinde yarı zamanlı çalışma. Herkesi tanıyor ve herkes de onu tanıyor.

Willow'u dürtüyorum, o da sırtıyor.

"Az önce pizza sipariş ettik. Gelebilmenize çok sevindim!" Amanda yanağına bir öpücük konduruyor ve oturma odasına geri dönüyor.

İyi büyüklükte bir oda ama yine de yeterince koltuk yok. Kızların çoğu yere yayılmış durumda. Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlar.

"İçecek?" Jess elinde iki kırmızı bardak ve bir sürahi pembe sıvıyla gelerek soruyor.

Willow güler. "Bu da ne böyle?"

"Orman suyu." Eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Sanırım ev sahibi bir haftalığına şehir dışında, Amanda da bundan faydalaniyor. Bu gece sessizlik yok!"

Diğer kızlar onun arkasında alkış tutuyor.

Bardaklardan biri için elimi uzatıyorum, Willow da diğerini alıyor. Jess bize yüklü bir miktar dolduruyor ve ben de hiç düşünmeden büyük bir yudum alıyorum. Tadı meyvemsi, narenciye keskinliğinde. Likörün ısırlığını tamamen engelliyor.

İçime bir sıcaklık yayıldı.

Jess homurdanıyor ve dolduruyor. "İyi bir başlangıç oldu." "Gözle görülür bir şekilde ortalıkta yoksun," diye başka bir kız.

Dikkatimi gruba yönelttim. Konuşan kişi dans takımında ikinci sınıf öğrencisiydi. Sanırım adı Michelle?

Yer değiştiriyorum, aniden spot ışıklarından rahatsız oluyorum.

Olmamalıydım. Spot ışıkları altında büyüdüm. Spot ışığında yetiştirildim. Ama bir şekilde, Greyson ile tartışmak kenarları aşındırdı. Teste tabi tutulduğumda ve geçemediğimde canımın yandığını öğrendim.

Böyle mi oldu? Testini geçemedim mi?

Yanaklarım yanıyor.

Willow serbest elimi tutuyor. "Paris'in sakinleşmesine izin veriyordu. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Başka kızlar da başını sallıyor ve ben rahatlıyorum. Oturacak yer bulduk ve tartışma benden Paris'e doğru ilerledi. Sanırım yıllar boyunca onun gazabına uğrayan tek kişi ben değilim. Sonra Paris'ten Greyson'a ve tüm hokey takımına. Galibiyet serisi yakalamışlar, geçen hafta sonu deplasmanda rakiplerini yerle bir etmişler.

Gülümsüyorum, içiyorum ve akşam boyunca başımı sallıyorum.

Bardağım kadar plastiğim ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Ne kadar sarhoş olursam, o kadar yere yerleşiyorum. Willow'un yanında oturmaktan, ona yaslanmaya, başımı omzuna yaslamaya geçiyorum.

Pizza geldiğinde, tek bir parça koparıyorum ve çalkalanan midemi alkolle suçluyorum. Kaç kalori içtiğimi, ne kadar şeker tükettiğimi bilmek istemiyorum... Akşamdan kalmalık benim cezam olacak.

Bu gece sadece gerek.

Ne olduğunu anlamadan pizza bitti ve biri müzik açmaya başladı.

Ayağa fırladım, birden canlandım. Willow'u da yanıma çektim.

"Dans partisi!" diye bağırdım.

Onlar da benimle. Müziğin sesi yükseliyor ve ben ritme kapılıyorum. Sadece balerinlerin değil, gerçek insanların yaptığı gibi hareket etmeyi öğrenmek çok uzun sürdü. Esnektim ama vücudumu nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden dans takımına katıldım.

Bu ve Crown Point Balesi'nin belirgin bir çağdaş tadı var. Başarılı olmak istiyorsam, çalışmama bazı yeni teorileri dahil etmeliydim - bu yaygın bir Mia ifadesidir. En iyisini istiyor ama *yeni* şeyler de istiyor. Eksantrik. Garip şekillerde gelen güzellik.

Bu yüzden en iyi koreografiye sahip.

Dönüp duruyorum ve içkiler işini yapıyor; bacağımdaki acıyı hiç hissetmiyorum. Jess'in elini tutuyorum ve onu döndürerek kendime doğru çekiyorum. Başımı arkaya yatırıyorum ve duvarlar bulanıklaşana ve ben izimi kaybedene kadar vücudumu tekrar hareket ettirmekten zevk alıyorum.

Dans ettikçe, buna ihtiyacım olduğuna kendimi daha çok ikna ediyorum. Bir süreliğine unutmaya ihtiyacım vardı. Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Unutmak.

OceanofPDF.com

21

MENEKŞE

I Beni neyin bilmiyorum. Bir ses mi? Bir his mi?
Karanlıkta gözlerim açılıyor ve daha net görebilmek için birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. Etrafımda diğer kızların hafif horultuları var. A ay ışığı panjurların kenarlarından içeri süzülüyor.
Ağzımı açıyorum, sonra dudaklarımı bir şeyin kapattığını fark ediyorum. Ne oluyor lan?
Ağzımın üzerindeki bandın hafif pütürlü dokusuna dokunuyorum ve sonra gölge iniyor. Ellerim başımın üzerinden çekiliyor ve bir şeye bağlanıyor. Yumuşak bir *klik* sesi geliyor ve soğuk metal bileklerimin etrafını sarıyor.
Korku içime işliyor.
Gölge geri döner ve onun Greyson olduğunu anlaması saniyeler sürer.
Yüzü buzdan bir maske.
Koli bandı.
Kelepçeler.
Kollarımın işe yaramaması için vücudumu yukarı kaldırmaya çalışarak kıpırdanıyorum, ama o bunu görmezden geliyor ve uyku şortumu aşağı çekiyor.
Hala gidiyorum.
Kalbim isyan ediyor, kaburgalarımın çarpıyor. Duyabildiğim tek şey nabzım, kulaklarımda akan su gibi ve sakinleşmek için çabalıyorum.
Burnumdan nefes almak için.
Üzerimde sürünüyor, kalçalarımın biniyor. Eğiliyor ve yüzümün yan tarafını yalıyor. Dili yanağımda, gözümün köşesinde ıslak bir iz bırakıyor.

"Gözyaşlarını seviyorum," diye itiraf ediyor, dudakları kulağıma yapışmış.
"Dehşetine bayılıyorum."

Titriyorum. Bunu daha önce de söylemişti ama bunu elde etmek için ne kadar ileri gidecek? "İçlerinden biri ne olacağını düşünüyorsun?" Dönüyor oturma odasına yayılmış kızlara bakıyordu.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Sadece dans ettiğimi ve sonunda bitkin düştüğümü hatırlıyorum. Uzanmaya mı karar verdim? Hepimiz aynı anda uyumaya mı karar verdik?

Pijama partileri genelde fazla uyumayı gerektirmez.

Ve Greyson'ın buraya girmesi.

Beni nasıl buldu?

Kelepçelere karşı çırpınıyorum, onu yerinden çıkarmaya çalışıyorum ve o da ağzımı koli bandının üzerine kapatıyor. Avuç içi ile tenim arasındaki bariyeri hissetmek farklı bir şey.

Parmakları burnuma değiyor ve yüzümü . Faydası yok.

Burnumu sıkıp kapatıyor.

Paniğim durumu daha da kötüleştiriyor. Daha sert çırpınıyorum, kelepçeler -ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da bir şeye dolanmışlar-birbirine takılıyor.

Birisi odanın öbür ucuna yuvarlanıyor.

Greyson tekrar eğilir. "Onları uyandırmak mı istiyorsun? Durmayacağım. Seni her şekilde becereceğim."

Göğsüm yanıyor. Umutsuzca ağzımı açmaya çalışıyorum ama ağzım sıkı sıkıya kapalı.

Burnumu serbest bırakıyor ve ben de gürültülü bir nefes çekerek oksijeni yutuyorum. Nefes almaya, ciğerlerimdeki acıyı dindirmeye o kadar odaklanmışım ki dikkatinin aşağıya kaydığını fark etmiyorum. Külotumu kenara çekip parmağını yarığında gezdiriyor.

Koli bandının arasından inliyorum, sonra dilimi ısıriyorum. Kızlardan biri uyanırsa yılmayacağı konusunda ciddi olsun ya da olmasın, bunu test etmek istemiyorum.

Bacağımyı kaldırdı ve tek seferde bana çarptı.

Sarsılıyorum ve dilimi daha sert ısıriyorum. Kan ağzıma doluyor, tadı keskin. Tek yapabildiğim başka bir sesin benden kaçmasına izin vermemek. Lanet olsun, eğer iyi hissettirmiyorsa. Aletini pantolonundan çıkardığını fark etmemiştim bile ve şimdi güçlü darbelerle içime giriyor.

Amım onun etrafında sıkılıyor.

Bunu istiyor muyum?

Ondan nefret ediyor muyum?

Dönüyorum ve kendimi çekmeye çalışıyorum. Kalçamı ve dizimin altını kavırıyor ama vücudumun üst kısmını çevirmeyi başarıyorum. Yüzümü kolumun içine bastırıyorum ve kelepçelerin arasındaki zincire tutunuyorum. Kanepenin ayağına dolanmış.

O içimde, beni istila ediyor ve etrafımdaki herkes uyumaya devam ediyor. Zevk içimde yuvarlanırken bile. Rıza ile çok daha kötü bir şey arasındaki ince çizgide kayıyoruz. Sanırım karar vermeliyim. Yaptığı şey doğru mu? *Benim* için uygun mu? Eli aşağı kayıyor ve baldırımını kavırıyor. Başparmağını ameliyat izinin üzerinde tekrar tekrar gezdiriyor. İtişiyile birlikte.

İkisi de hızlanıyor.

İçimde bir noktaya vuruyor, ama yeterli değil. Klitorisime yaklaşıyor.

Olmasına izin verdim.

Bana bunu yapmasına izin verdim ve bir parçam bu bilgiden zevk alıyor. Eğer gerçekten durmasını isteseydim, kasetin içinden çığlık atabilirdim. Uyuyan kızlarla dolu bir odadayım. Bilerek sessiz kalıyorum.

Beynimin mantıklı kısmı kapandı ve kontrolden çıktı. O çoktan gitti. Yine de onun işini *kolaylaştıramam*. Bacağımı tuttuğu yerden çekip onu tekmeledim.

Keskin bir nefes vererek geriye doğru düşer ve kendini ellerinin üzerinde yakalar.

Gözlerim yavaş gülümsemesini görecektense kadar karanlığa alıştı.

Kendimi oturur pozisyona çekiyorum ve ona ters ters bakıyorum. Sadece başını sallıyor, sonra bana doğru hamle yapıyor.

Sessiz değil. Benden çıkan huff sesi kulaklarımda yankılanıyor, tıpkı bana çarparken çıkardığı acı dolu homurtu gibi. karnına saplanıyor, dirseğim boğazını yakalıyor.

Çenemi kavırıyor, başımı ona doğru çeviriyor ve koli bandını yırtıyor.

"Çığlık at," diye emrediyor kulağıma. Sesi ancak fısıltının üzerinde. "Çığlık at, Vi. Eğer ıslanmadıysan ve azmadıysan, o zaman lanet olası *dur* de. Bu senin şansın."

Ona bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Dur demiyorum. Hiç konuşmuyorum.

Ağzımı tekrar bantla kapattı. Cenin pozisyonunda kıvrıldım, ama önemli değil. Beni böyle beceriyor, üzerimde beliriyor. Serbest kalmanın peşinde.

Bu onun için yeterli değil. Benim kabul etmem için değil. Bu yüzden eğildi ve nefesimi tekrar kesti.

Beni tekrar serbest bırakmadan önce gözlerim yaşlarla doluyor ve görüşümde beyaz noktalar titreşiyor. Bunu tekrarlıyor. Ben onun altında titreyen bir karmaşa olana kadar tekrar tekrar.

Ancak o zaman uzanıp klitorisime dokunuyor.

Çok uzun sürmedi.

Bu ne kadar acınası bir durum?

O kadar gerginim ki, dağılmam için bana sadece birkaç kez dokunması yeterli.

Ben boşalırken içime giriyor. Onun etrafında kenetleniyorum, benim sessiz orgazmım onunkini tetikliyor. Dişlerini gıcırdatıyor ve içimde patlıyor.

Biri esnediğinde ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

Sessizlikte, uykuya geri dönerken yavaş nefeslerini duymak için zorlanıyorum.

Greyson içimden çekiliyor ve gürültü çok yüksek. Kaygan. Ağırlığı beni kaplıyor. Üstüme uzanıyor ve kelepçelerin kilidini açıyor.

"Bir dahaki sefere mesajıma cevap vermezsen, bu küçük oyunu tekrarlayacağım... ama başka birinin görmesini sağlayabilirim. Senin bu küçük direnme oyununu seviyorum, Vi." Bakışlarımla buluşuyor. Buzun bir kısmı erimiş ama hâlâ soğuk.

Onu ateşe vermek istiyorum.

"Yarın sabah seninle bir toplantımız var. Saat 10'da." Bana bir bakış attı. "Bir reklamcıyla."

Yutkunuyorum.

"Gizlilik Sözleşmeni unutma. Babamın sana neler yapabileceğini unutma." Yüzümü analiz ediyor.

Yüz ifadem değişiyor mu? Senatörden bahsettiğinde daha mı çok korkuyorum? Çünkü bu doğru - Greyson bana ne yaparsa yapsın, her zaman daha büyük bir tehdit vardır.

Greyson babasının adının arkasına saklanıyor. Paranın ve prestijin arkasına saklanıyor ve bir psikopat olmasına rağmen... daha kötü canavarlar da var.

Babası gibi.

Gözleri kısılıyor ama zorlamıyor.

Bilmek istediğini sanmıyorum.

Üzerimden kayıyor ve tekrar yukarı itiyor. Az önceki tehdidinin farkına varıyorum ve içimden bir heyecan geçiyor. Eğer bu beni heyecanlandırıyorsa aklım sikilmiş demektir. Dört gözle beklediğim şey *buysa*.

Çok çarpık.

Kafamı kontrol ettirmem lazım.

O gidene kadar kıpırdamadan duruyorum, sonra yavaşça ağızımdaki bandı çıkarıyorum. Dudaklarıma dokunuyorum. İçimden yüze kadar sayıyorum, sonra yavaşça kalkıyorum. Döller kalçalarıma bulaşmış, içimden dışarı sızıyor. Gerindiğimde kaslarım ağrıyor ve oda eğiliyor.

Hâlâ vızıltılı.

Ve tamamen kafam karıştı.

Greyson bana kafayı takmış durumda. Bir anda ortaya çıktı ve sanırım ona verdiğim tepki benim duygularımı da bir perspektife oturttu. Takıntılı değilim... ama merak ediyorum.

Ve açıldı.

Kahretsin.

Bu kadar ahlaksız olabileceğimi kim bilebilirdi? Kafamla oynadığında, nefesimi çaldığında, kendini içime zorladığında zevk almak.

Jack vanilyaydı. Güzeldi. Beni boşaltabiliyordu, bu da bir artıydı ama Greyson kadar sarsıcı değildi.

Yani şimdi... Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Önceden vanilya iyiydi. Memnundum. Zamanımı ayırabileceğim çok fazla heyecan verici şey vardı ve bale her zaman kazanırdı. Jack de aynıydı, futbol onun dikkatinin çoğunu çalıyordu. Maçlarda ona tezahürat yapmam hoşuna gidiyordu, tıpkı dans takımını izlemeye geldiğinde benim hoşuma gittiği gibi.

Hiç baleye gelmedi.

Konunun dışında. Bale onun *anlamadığı* bir şeydi, tıpkı benim bir futbol maçında saatin neden her on saniyede bir durması gerektiğini anlamadığım gibi.

Bazı şeyler açıklamaya değmez, dedi Jack ara sıra.

Geriniyorum ve fırlatılan uyku şortumu arıyorum. Gizlice banyoya giriyorum ve geri döndüğümde kızlardan biri oturuyor. Karanlıkta gözlerini kısıyor.

"Violet?"

Kalbim gümbür gümbür

atıyor. "Evet?" "Bir ses

duyduğumu sandım..."

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. "Sadece işemem gerekiyordu.

Özür dilerim."

Kendi kendine başını salladı ve uzandı. Ben de aynısını yapıyorum, unuttuğum battaniyemi tekrar üzerime çekiyorum. Amanda evini sıcak tutuyor ama sanırım ben üşüyorum.

Kafamda bir düşünce dolaşıp duruyor. Eğer yeni bir şeye dönüşüyorsam... gerçek Violet nereye gitti?

OceanofPDF.com

GREYSON

Violet ve Willow, okulun reklamcısıyla görüşmemizden bir saat önce Amanda'nın dairesinden çıktılar. Son on dakikadır dişlerim gıcırdıyordu ama gidip kapıyı yumruklamayı ya da mesaj atmayı reddettim.

Ona. Dün bana mesaj atma zahmetine bile girmemişken olmaz.

Gün ışığındaki kayıtsızlığı beni rahatsız ediyor. Bütün hafta hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Sanki eski bir arkadaşı kafasına içki döküp sonra da benimle öpüşmemiş gibi. Sanki bundan *incinmemiş* gibi.

Belki de değildi. Belki de Paris her zaman düşmanıydı ve onun davranışlarına alışmıştı.

Daha derin
kazabilirdim. Daha
sert kesebilirdim.

Sikim seğiriyor ve öne doğru eğiliyorum. Çenemi direksiyonun üstündeki ön koluma dayıyorum. Neredeyse onunla işim bittiğinde onu göreceğim gibi görebiliyorum. Kan düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. Acının küçük irkilmeleri, güvensizlik.

Geçen gün Knox bana bahsimizi hatırlattı. Willow'un ilerlediğini söyledi ve Violet'i umursamıyormuşum gibi göründü.

Bu yanlış.

Bahis umurumda bile değil. Ama
bu onu meşgul ediyor.

Uzandım ve bardak tutucumdan katlanır bıçağı aldım. Çevirip açıyorum ve ucunu başparmağıma bastırıyorum, acıtacak kadar sert ama kan akıtacak kadar değil.

Dün gece onu kelepçeli görmek hayranlığımı daha da derinleştirdi. Kıpırdandı, korkmuş görünüyordu ama sonra bir şalter attı.

Beni istedi.

Violet ve Willow kaldırıma ulaşır.

Başını kaldırıyor ve Willow bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden on saniye önce, yerinde olmayan sedanımı buluyor. Bana bakıyor, kaşları çatılıyor.

Hmm.

Aracımın camları renkli olduğu için, cama tam olarak dayanmadığınız sürece içeriği görmek imkansız hale geliyor.

Sertifikalı bir takipçi oldum.

Ama kısıtlı zamanımız var ve söylemesini istediğim şeye hazır olduğundan emin olmalıyım. Koç Roake her şeyi inkar etmemizi istiyor. Resim bir tesadüftü, parti sadece bir hokey ev partisiydi ve onu başka biri davet etti. Oda arkadaşı ya da başka bir oyuncu.

Eve doğru yürümeye başladılar ve ben de bıçağı bardak tutucusuna geri bıraktım. Aracımı vitesine taktım. Violet'in kafasında alarm zillerini çaldırdığımı umursamadan arkalarından gidiyorum. Kaçmaya hazır görünüyordu.

Sırıtiyorum.

Onun bu korkmuş hali yeni.

Dün gece olanlar yüzünden mi?

Willow sonunda anladı ve etrafına bakındı. Sedanıma bir göz attı, sonra tekrar ileri baktı. Hızları artıyor.

Sonunda dairelerine ulaştık. Kenara çekiyorum, dışarı atlamaya hazırım ama Violet çoktan bana doğru geliyor.

Kapıyı açıp dışarı atladım.

Durmak için kayıyor, ağzı açık kalıyor.

Sonra... rahatlama?

Başımı eğiyorum, beni keşfettiği için neden rahatladığını anlayamıyorum. Yine de daha sonra sorulacak bir soru, çünkü tekrar ilerliyor ve göğsüme vuruyor. Güzel yüzü solgun, mavi gözleri benimkilere dikilmiş.

"Sen-" *şaplak* "pislik-" *şaplak* "sen-" *şaplak* "beni-" *şaplak*
"ÇILGIN!"

Ona gülme dürtüsüne direnmek zorundayım, bunun yerine bileklerini tutup onu kendime çekiyorum. Bakışları vahşi ve şaşırtıcı bir hırçınlıkla dövüşüyor. Onu habersiz yakaladığım dün gecedен çok daha iyi.

Arabamın arka kapısını açıp onu zorla içeri sokarken onu da yanımda sürüklüyorum. Arkasından ben de biniyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor.

Çok şımarık.

"Bir şey söyle." Bir elimle tuttuğum bileklerini çekiştiriyor.

Narin bir kız. Yeterince sıkarsam kemiklerini kırabilirim. Öne uzanıp bıçağı aldım ve açtım.

Kıpırdamadan duruyor.

Ondan ona bakıyorum. Uzaktaki pencereye dayanmış, kollarını önüne uzatmış. Ama ellerini geri almaktan vazgeçmiş. Boştaki elimle bıçağı parmaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Söyledikleri onu ürpertiyor. İlgisini çeken, onu korkutan, konfor alanının dışına iten bir şey bulduğunda.

"Jack bekaretini aldı mı?" Bıçağın ucunu aşağı yukarı kaydırmaya devam ederek soruyorum. Parmak eklemlerinin üzerinde küçük bir yol açıyorum, başparmağının kenarından aşağı iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyorum. "Seni ilk beceren o muydu, yoksa lisedeki erkek arkadaşın mıydı?"

Violet bana hiçbir şey vermemeyi seviyor.

Cık cık. "Sessizliğin bile bana neyi saklamak istediğini söylüyor. Bilmem gerekirdi."

Gözleri kısıldı.

Bileklerini serbest bırakıyorum ve bıçağı aşağı doğru savurarak kalçasının iç kısmındaki tayı kesiyorum. Bu beklenmedik bir hareketti ve onun da derisini sıyırdı. Nefes nefese kaldı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Ben lanet olası bir kurdum, onu avlıyorum. Kanının kokusunu alıyorum.

Ve solgun teninde çok güzel görünüyordu. "Bu ne içindi?" Sesi titriyor.

Başımı bakıyorum. "Soruma cevap vermiyorsun."

Arkasını dönüp kapının kolunu çekiştiriyor.

Kımıldamıyor. Bu biraz zor. Bazen yapıyor. Öne doğru sürünüp elini kapıdan çekiyorum, sonra parmak eklemlerini öpüyorum. Öpmemeliyim. Yanlış hissediyorum, sanki ona şefkat gösteriyormuşum gibi. Ona değer verdiğimi hissettirecek bir şey.

"Greyson," diye fısıldıyor. "Çıkar beni."

Başımı sallıyorum ve eğilip uyluğunun iç kısmındaki açıkta kalan deri şeridini yalıyorum. Kanı dilime çarpıyor ve sikim hemen sertleşiyor. Hay sikeyim. Kanı sıcak ve metalik, sıkı yarayı emiyor ve ısıtıyorum.

İnliyor.

Elleri saçlarımın arasına girip beni çekiştiriyor ama . Dişlerimi etinde gezdiriyorum, sonra yalıyorum. Emiyorum. Tekrar ediyorum.

Kalçası erotik olmamalı.

Onun kanı beni bir ergenden daha azgın yapmamalı.

Onu dün gece becerdim ve bunu tekrar yapmak istiyorum. Vahşice. "Grey," diyor, daha yüksek sesle.

Kahretsin, bana böyle demesi hoşuma gidiyor.

Elimi taytındaki deliğe, külot çizgisine kadar sokuyorum. Parmağımı nemli kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve klitorisini bariyerin üzerine sürüyorum. O kadar tatmin edici değil ama yine de kalçalarını oynatıyor.

"Sen benim için küçük bir sürtüksün," diyorum ona. "Başka kimse sana bu heyecanı yaşatamaz."

"Siktir git," diye tersliyor nefes nefese.

Durmak yok. Onun için daha eşsiz bir kelime seçmeliydim. Dudaklarından kolayca dökülmeyecek güvenli bir kelime.

Ama dün gece ona şans vermeme rağmen konuşmadı.

Aklımdaki birkaç şeyi *sağlamlaştırıyor*, ama asıl önemlisi

Bu. O bir obur. Ve o kırılana kadar onu itmeye devam edebilirim ya da ben yaparım. "Lütfen," diye yalvarıyor. "Tanrım, sadece dokun bana."

Pembe yanaklarına, köprücük kemikleri boyunca açıkta kalan tenini kızartan sıcaklığa bakıyorum.

Bakıyorum, izliyorum ve onu kendinden geçmenin eşiğine ve sonra geri çekiliyorum.

Kıyafetlerini atmamak için tüm irademi kullanıyorum. Bunun yerine, kapıyı iterek açtım ve koltuğa yaslandım.

Başımı sokağa doğru eğiyorum. "Bu görüşme için hazırlanın ve bu sırada yeni sikilmiş gibi görünmemeye çalışın."

Geri çekiliyor.

Açıkça yoluna çıktım ve hareket etmem için bir süre bekledi.

Kımıldamadım.

Saniyeler sonra aklına gelmiş gibi görünüyor ve üzerime tırmanıyor. Kıcı kasıklarımın üzerinde kayıyor ve sikime değdiğinde bir tıslama sesi çıkarıyor. Ona dokunmak için hareket etmiyorum, hâlâ kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Sonra ayakları asfalta değişiyor ve arkasını dönüp bana bakacak kadar güvende hissediyor olmalı.

Bakışları kucağıma düşüyor.

"Ne zaman bir gezintiye çıkmak istersen tatlım," diye kışkırtıyorum.

Gözlerini kısar. "Bir saatin var."

Bu Violet'i duraksattı. "Şu reklamcıyla buluşmak için mi?"

Saatimi kontrol ettim. "Teknik olarak, onunla kırk dakika içinde buluşacağız." "Neden seninle geleyim ki?"

Test mi? Bunlara bayılıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp gizlilik anlaşmasını bozduğu videoyu açıyorum. Öfkesi dalga dalga ekranıma yansıyor, buradan bile hissediliyor. Oynamasına izin veriyorum, tiyatrunun tadını çıkarıyorum.

Bittiğinde onu izliyorum. "Eğer benimle konuşmazsan, bu babama gidecek. Hatırladın mı?"

"Bu bir şantaj," diyor.
Gülümsüyorum. "Saat işliyor,
Vi."

"Sen kontrolcü bir pislisin," diye mırıldanıyor ve çoktan dairesine geri dönüyor.

Bunu yalanlama zahmetine girmiyorum. Terapistler bana kontrolcü bir yapım olduğunu söylediler. Bunun ailemle ilgisi var. Babamın umursamaz çocuk yetiştirmesi, annemin beni terk etmesi. Babam sadece başarıya, prestije, paraya önem verirdi. *Güç*. Beni de bunları önemseyecek şekilde yetiştirdi, sadece bunları.

Terapist, çevrem üzerinde yeniden güç kazanmak için manipülasyon yoluyla insanları kontrol etmeye çalıştığımı söyledi.

Her neyse.

On beş dakika sonra Violet evinden çıkıp yolcu koltuğuma tırmanıyor. Uzun kömür grisi eteğini ve büyük boy opal düğmelerle süslü kazağını düzeltiyor. Henüz farkında olmasa da bu renk ona çok yakışıyor.

Bizi kampüse geri götürürken alt dudağını kemiriyor. Parmakları ritmik bir şekilde sol kalçasına giriyor. Göz ucuyla ona bakmaya devam ediyorum.

Arabamda. Güzel kokuyor.

Çiçek gibi kokması, sarı saçlarının düz taranmış ve omuzlarına dökülmüş olması, makyajının kusursuz olması hoşuma gitmemeli.

Yanaklarından rimel akana kadar ağzını sikmek istiyorum.

Keşke bu da bir seçenek olsaydı.

"Bir fotoğraf çek," diyor bana bakmadan. "Daha uzun süre dayanır."

Sırıtırıyorum. "Elimde bir videon varken neden fotoğrafını çekeyim ki? Aslında iki tane..."

"Vay be, tam da o kadar da kötü olmadığını düşünüyordum." Bakışları pencereden dışarı sabitlenmiş ve parmakları bacağına saplanmaya devam ediyor.

Saate bakıyorum -vaktimiz var- ve hızla kenara çekiyorum. Kızgınlık içime doluyor ve uzanıp çenesini tutuyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve gözlerinin beni takip etmesini bekliyorum. Saniyeler geçtikçe gözleri dudaklarımdan gözlerime kayıyor. Dili dışarı çıkıyor, dudaklarını ıslatıyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyorum yavaşça, bakışlarım dudaklarında sabitlenmiş. Onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ben *o kadar korkunç* biriyim -ve daha da kötüsü. Bunu unutma tatlım, uyumaya gittiğinde ve rüya görmek istediğinde. Çünkü sadece kâbus görürsün. Peki ya ben? Ben hayal edebileceğin en kötü kâbusum."

Gözleri parlıyor, bana korku değil acı veriyor. Sanki kafasında benimle ilgili daha iyi bir resim var ama ben onu mahvediyorum.

Güzel. Mahvolmuş olmalı.

Onu bırakıyorum ve caddeye geri çekiyorum.

OceanofPDF.com

23

MENEKŞE

H Beni öldürecek.

Bunu daha önce düşünmemiştim. İlk çarpıştığımızda
İlk kez ona dayanacak kadar güçlü olduğumu düşünmüştüm. Hayatta kalmak
için

öfkelerini ve egosunu.

Şimdi o kadar emin değilim.

içine umut girdiğinde her şeyin nasıl değiştiği çok komik.

Onunla dövüştüm çünkü içimdeki umursamazlık, bu dövüşten yara
almadan çıkmamı umursamıyordu. Aslında, sanırım sadece kendi acımdan
uzaklaşmak için dikenlerin batmasını bekliyordum. Kafamın içinde bir daha
asla dans edemeyeceğimi söyleyen ses. Annemin benimle işinin bittiği
endişesi. Üniversiteden sonra ne yapacağımı bilememe korkusu.

Mia Germain bir telefon görüşmesiyle bana yeniden umut aşıladı.

Hayallerimin hâlâ mümkün olup olmadığını görmeme kırk sekiz saatten az
bir süre kaldı.

Ve o. Lanet olsun. Berbat.

Hiç bu kadar stresli olmamıştım.

Stadyumun dışına, VIP noktalarından birine park ediyoruz -sanki
Greyson'ın daha fazla egoya ihtiyacı varmış gibi- ve içeri giriyoruz. Burası
serin, karanlık ve son derece sessiz.

"Burada mı çalışıyorsun?"

"Çoğu akşam." Gömleğini düzeltiyor ve bana bakıyor. "Bazı kızlar
izliyor."

"Bunu neden yapsınlar ki?" Onları tekrar tekrar tatbikat yaparken izlemek
sıkıcı olabilir. En azından, akıl almaz derecede sıkıcı.

Bir omzunu kaldırdı. Ona baktığımda sırtıyordu. Duruyorum.

"Senin için geliyorlar, değil mi?"

Greyson'ın sırtışı genişleyerek bok yiyen bir sırtışa dönüşüyor. "Ben, Knox, Steele..."

Gözlerimi kısıyorum. "Evet, Steele için neden ortaya çıktıklarını gayet iyi biliyorum."

Bakışları sertleşiyor, gülümsemesi hemen kayboluyor. Buna cevap vermiyor -nasıl verebilir ki? Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlayan oydu.

Aklımın bir köşesinde, bir seçeneğim olduğunu biliyordum. Çekip gidebilirdim.

Ama o zaman tepkilerle başa çıkmak zorunda kalırdım -bunlardan daha kötü olanlarla.

Beni asansöre götürüyor ve yukarı düğmesine basıyor. Sessizce bekledik, sonra içeri girdik. Hemen bir boşluktaymışız gibi hissediyorum. Sessizlik daha da artıyor.

Derim, onu kırma ihtiyacıyla kaşınıyor. Bir şey söylemek için. Çatlamadan önce iki kat dayanabiliyorum. "Ona ne söyleyeceğiz?"

Ukala, kendinden emin gülümsemesi geri geldi. Babası onu dışarı çıkardıktan sonra polis karakolundan çıkarken taktığından emin olduğum gülümsemenin aynısı. Muhtemelen suç mahallini terk ederken de aynı gülümsemeyi takınmıştı. Omuzlarını geriye atıyor, sonra boynunu kırıyor. Onunla ilgili her şey gevşer. Gözlerinin etrafındaki, o ana kadar stresi tutan küçük kaslar bile.

Başka tarafa bakıyorum. Bu Greyson saklanıyordu. Gözden uzakta, çünkü etkileşimde bulunduğumuz herkes onu zaten tanıyor ve seviyor. Bu beni büyülüyor. Bu arada, rahat bir özgüven yayıyor gibi görünüyor. Reklamcı için bu kişiliği ortaya çıkardı.

Zamanımız dolmadan ona aşık olacak. Günah keçisi olmak için mi onunla gidiyorum?

Yoksa kurtarıcısı mı?

Ona tekrar bakıyorum, maske gibi taktığı ifadeye geri çekiliyorum. Belki de yanlış anlıyordum. Tersinden. Öfkesi, benim yanımdaki hali... belki de onun gerçek doğası ve *bu* da maskesidir. Buna inanmak, öfkesini bir koruma olarak taktığını düşünmekten daha kolay.

Hayır. Bana derinlerde gerçekte kim olduğunu gösterdi. Herkes bunu göremez.

Asansör kapıları açıldığında sinirlerim beni canlı canlı yiyordu. Ve hala ona ne söyleyeceğimiz konusunda bana cevap vermedi - eğer bir şey varsa, ne söylememi bekliyor. Yani, bir şey söylemem gerektiğini varsayıyorum. Aksi takdirde, burada olmamın bir anlamı yok.

Aydınlık bir fuayeye çıkıyoruz. Solumuzda pencereler, sağımızda ise bir dizi cam kapı var. Bu kapılardan geçiyoruz ve bir resepsiyon görevlisinin kullandığı geniş masanın önünde duruyoruz.

Greyson gülümsüyor ve ona kimi görmeye geldiğimizi söylüyor. Bakışları kadının vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve ona göz kırıyor.

Kızardı.

İnançsızlığımı susturuyorum.

Ayağa kalkıp onu takip etmemizi işaret ediyor ve Greyson *bana* göz kırıyor . Bunların hepsi onun için ayrıntılı bir oyun. Köşedeki ofise vardığımızda resepsiyonist cam kapıyı açıyor ve geçmemiz için geri çekiliyor.

"Teşekkür ederim," diyor ona. Sonra dikkati masasının arkasından bize doğru yürüyen kadına kayıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Bayan Dumont."

"Bay Devereux," diye cevap verir. El sıkışırlar.

Muhtemelen annemden birkaç yaş daha genç. Saçları beyaz-sarı ve özenli bir örgüyle geriye doğru toplanmış. Makyajı kusursuz ve patlıcan moru elbisesi vücuda tam oturuyor. Hiç saçmalamadığı anlamına gelen bir enerjisi var. Erkek egemen bir sporda hayatta kalmak için köpekbalığı olmak zorunda kaldığını hayal ediyorum.

Nasıl oldu da CPU'nun reklamcısı oldu? Hem de stadyumda köşe ofisi olan bir yere.

"Geçen hafta iyi maçı," diyor ona. "Son birkaç dakika heyecan vericiydi."

"Bir keresinde ter içinde kalmıştım," diye yanıtlıyor. "Ama onları ortadan kaldırmayı başardık."

"Öyle yaptın." Oturmamız için eliyle işaret etti. "Bu yıl bağışçılar için harika geçti. Özellikle bu yıl ekibin kendine güvenen yapısını görmekten hoşlanıyorlar. Dediğiniz gibi minimum stres ve minimum ter oldu."

"Bu koçumuza bağlı." Greyson elimi tutuyor ve beni duvarlardan birine yaslanmış kanepeye doğru çekiyor. Önünde cam bir sehpa, diğer tarafında da yan yana iki tekli sandalye var. Oturduğunda beni aşağı çekiyor, böylece neredeyse onun üstüne çıkıyorum. "Bu Violet Reece."

Reklamcının bakışları bana çevrildi. "Ah, evet, yüzünüzü resimlerden tanıdım."

Yutkunuyorum ve elimi Greyson'ın elinden yavaşça . "Tamam. Bu-"

Greyson sözlerini, "Seninle buluşma nedenimiz de bu," diye bitiriyor. "Koç'un bu işi düzeltmek için verdiği emirler falan."

"Elbette. Sizin itibarınız bizim ."

Onun sözleriyle birlikte başını sallıyor, sonra arkasına yaslanıyor. Kolunu arkamdaki kanepenin arkasına geçirip bacaklarını açıyor. Sanırım yer kaplamak ona kolay geliyor. Bu doğal bir şey. Oysa kızlara küçülmeleri öğretilir.

Çılginca bir an için onu taklit etmeyi düşündüm. Onun gibi yayılmayı, bacaklarımı açmayı.

Sandalyede kışına batıyormuş gibi oturan reklamcıya beni sevdirmeyebilir. Kenara tünemiş, ayak bileklerini çaprazlamış. Telefonunu açıp bir şeyler yazıyor, sonra geri sıçrayıp masasından dizüstü bilgisayarını alıyor.

Dizlerinin üzerinde dizüstü bilgisayarını açıp yerine oturduktan sonra başını kaldırıyor ve Greyson'ın bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Evet, Greyson. Sana karşı çok zararlı iddialar var."

Bir kez başını sallıyor. Hareketi sarsıntılı, kırılgan. Keşke arabasına binmeden önce makaleyi tekrar okusaydım, sadece kendimi daha iyi tanımak için. Bir bulanıklık gibi geliyor. Çok uzun zaman oldu.

"Ve Violet. Haberin yazarı sizin de işin içinde olduğunuzu ima ediyor gibi görünüyor."

Ondan Greyson'a bakıyorum, sonra tekrar dönüyorum. Batma ya da yüzme zamanı mı?

"Bu bir uydurma," diye yalan söyledim. "Aramızda hiçbir şey yok. Hiç olmadı."

Öfke sayılmaz. Utanç sayılmaz. Çarpık nefret. Onun acımasız saplantısı. Hepsi anlamsız, çünkü ikimizi de korumayacak.

"Violet Reece bir balerindi," diyor Greyson aniden. "Destekçileri vardı ve bacağına sakatlayıp kariyerini sonlandırdıktan sonra sanırım bazı insanlar üzüldü."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Öyleydi. Vardı. Kariyerini bitirdi.* Umutsuzca bunu reddetmek istiyorum ama yapamıyorum. Göğsümde bazen geceleri uyuyamayacağım kadar parlak bir şekilde yanan bu umut sadece benim için.

"Oh, Violet, bunu duyduğuma çok üzüldüm." Yüz hatları yumuşadı.

Adını hatırlamıyorum. Bu kötü değil mi? Greyson biliyor. Eminim bunu zaten söylemiştir. Belki bir noktada tekrar kullanır.

onun büyüleyici, geveze hareketinin.

"Ne oldu? Sormamın sakıncası var mı?"

Greyson'ın eli eteğimin üzerinden sıcak bir şekilde kalçama iniyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. Bu bir uyarı.

"Bir araba kazası," diyorum. "Olayla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Aceleyle ameliyata alındım..."

Greyson'ın parmakları başımı okşuyor, yanlara doğru savrulan perçemimi geriye iterek şakağımdaki çirkin yara izini ortaya çıkarıyor. O aptal şeye bakmaktan mümkün olduğunca kaçınıyorum. Kaküllerimi saklamak için uzun tutuyorum. Ve şimdi bana dokunuyor, reklamcı dehşet içinde bakıyor ve ben nefes alamıyorum.

Ayağa kalkıyorum. "Çok özür dilerim. Benden başka ne beklediğinizi bilmiyorum... Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var."

Aceleyle kapıdan çıktım. Gitmeme izin verdiler. Koridorlarda asansöre doğru ilerlerken ve avucumu düğmeye bastırırken hareket ettiklerini sanmıyorum. Kapılar kayarak açıldı ve içeri girdim.

Aşağı doğru hareket etmeye başladığım anda duvara yaslanıyorum. Nefes alıyorum.

Herkes balenin benim için buharlaştığını düşünüyor. Aksini kanıtlamak için iki günüm var.

Birinci katın kapısı açıldığında dışarı çıkıyorum ve neredeyse Steele'e çarpıyordum.

Kollarımdan tutup beni sabitliyor ve sonra bana yukarıdan aşağıya bakıyor. Ben de kendimi ona aynısını yaparken buluyorum. Eşofman ve spor ayakkabı giymiş. Koyu renk saçları nemli ve geriye taranmış, yanaklarında biraz kırışıklık var. Bu ona daha sert bir hava veriyor.

Dudakları titriyor. "İyi misin, Violet?"

Kendimi silkeledim. "Evet, gayet iyi."

Bakışları artık kapalı olan asansör kapılarına yöneliyor. "Rebecca ile buluşacak mısın?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kim?"

"Okulun reklamcısı. Koç, Greyson'ın o makaleyi açıklığa kavuşturmak için onunla görüşmesi gerektiğini söyledi ve sen de içinde olduğun için..." Omuz silkiyor. "Ya öyle ya da antrenmanımızı izlemeye geliyorsun... ve erkencisin. Çok erken."

"Akşamları çalışmıyor musun? Neden buradasın?"

"Spor salonu." Kaşlarını oynatıyor. "Crown Point'teki en iyisi. Tabii ki, CPU'daki sporcuların çoğu orayı kullanıyor, bu yüzden standartların en üstünde olmalı."

Bir spor salonu. Halka açık olana gitmekten yoruldum - son birkaç gecedir orada ürkütücü bir adam olduğundan bahsetmiyorum bile. O saatte tekrar gitmemi engelleyecek kadar ürkütücü. Koşarken kıcıma bakıyor ve ağırlık alanında dolaşırken gölgeme dönüşüyor.

"Herkes açık mı?"

Steele gülümser. "Kimse yok mu? Hayır. Ama istersen sana yardımcı olabilirim.

Eskort ol, anlarsın ya?"

Bu çifte anlam karşısında sııttım. "Seni eskort olarak düşünmemiştim, Steele." Omuz silkiyorum. "Ama her iki durumda da programlarımız uyuşmazdı. Ben geceleri çalışıyorum."

"Tamam, Violet. Ben de geceleri terlemeyi severim. Al." Telefonunu çıkardı ve yeni bir kişiye açtı. "Numaranı yaz, bakalım bir şeyler bulabilecek miyiz?"

Bu kötü bir fikir ama Greyson'ın sinirlerini bozma düşüncesi beni belli bir düzeyde tatmin ediyor. Steele'in telefonunu alıp ona numaramı veriyorum ve sonra geri veriyorum.

"Sana mesaj atarım."

"Tamam." Onu atlattım. "Derse gitmem gerek."

Kıkırdıyor. "Tamam. Yabancı gibi davranma."

Ona bakıyorum. "Bunun söz konusu olmadığına eminim. Sonra..."

Kıkırdaması tam bir kahkahaya dönüşüyor. "Evet. Doğru ya. Eğer tekrar yapmak istersen... Bilirsin, farklı bir egzersiz türü? Buna açık olurum."

"Oh, um... hayır, sanırım ben iyiyim." Başımı salladım ve hızlı adımlarla ondan uzaklaştım. Hayatımda sadece bir pislik için yerim var. Belki de bu doğru bile değildir. Greyson onlarla uğraşmak için tüm kapasitemi kullandığından, hiçbirine yerim yok diyebilir miyim?

Ama Steele beni daha iyi bir salona sokabilirse, işe yarayabilir. Greyson *da bununla* başa çıkabilir.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

I Willow'la öğrenci merkezinde buluşacağız. Gerekli mavi ve beyaz giyiyoruz, ceketlerimiz renkleri ortaya çıkarmak için açık - esas olarak koordinatör bize bağırmasın diye. Koordinatör, Aktiviteler'de çalışan bir personel.

ve insanları kontrol ediyor.

Bütün bir grup gidiyoruz.

"Dikkat," diye sesleniyor koordinatör Lauren. "İki otobüsümüz var. İlki parti otobüsü, o da dolu olacak. Sonra takım otobüsünde yerimiz var."

Midem bulanıyor. "Parti otobüsüne binmeliyiz."

Kapılar açılır ve Paris köleleriyle birlikte içeri girer. Willow'un boşanma dediği olayda kazandığı dans takımı kızları. Kafama içkiyi döktüğünden beri ona göz ucuyla bile bakmadım. İstedğimden değil. Onu düşündüğümde saçlarını yolma isteği duyuyorum.

Ve evet, onu şahsen gördüğümde daha da kötü oluyor.

"Eğer bakışlar öldürebilseydi," diye mırıldandı Willow. "Aşağı, kızım."

Kendimi arkamı dönmeye zorluyorum. Kimi görmekten daha çok nefret ederdim? Greyson'ı mı Paris'i mi?

"Sence şansımız yaver gider de Paris takım otobüsüne biner mi?" Willow'a sordum. "Karma benden *o kadar* nefret ediyor olamaz, değil mi?"

"Doğru..." En iyi arkadaşım yüzünü buruşturdu. "Evet, hayır. sanmıyorum."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Paris parti otobüsünün tabelasını kaldırmış. Altın sarısı saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış. Göz kalemi mavi ve fosforlu kalem başını çevirdiğinde elmacık kemiklerini aydınlatıyor.

Kesinlikle tüm erkeklerin aşık olduğu bir kız - beni ezip geçebileceğini düşünmesine şaşmamalı.

"Sen bir bak."

Willow'un bakışlarıyla karşılaşıyorum ve omuz silkiyorum. "."

"Sen yapıyorsun. Entrikacılık gibi ama daha kötüsü. Entrikadan daha kötü ne var?" Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Bence bunun Paris'le bir ilgisi var. Dinle, Jess ve Amanda'yla takım otobüsünde oturacağız ve erkekleri tamamen görmezden geleceğiz."

Homurdanıyorum. Daha önce futbol takımının deplasman maçlarına giden otobüsüne binmiştim. Gürültülüdürler. Gürültülü. Şarkı söylerler, tartışırlar ve genellikle kargaşaya neden olurlar. Adrenalin yükselir, beklenti artar.

Greyson orada öylece oturmama izin vermiyor. Kontrolsüz bir şey yapmama izin vermenin onun doğasında olmadığına eminim.

Çantasını omuzluyor. "Hadi, yola çıkıyoruz."

Bizi bekleyen iki otobüse doğru gidiyoruz. Paris tabelasını havada tutuyor. Başka bir kızın elinde takım otobüsü tabelası olduğunu fark ediyorum ama o geride kalıyor. O otobüse atandığı için sinirli görünüyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Muhtemelen kızlarla birlikte olmak istiyordu. Moral dolu falan.

Hokey takımı henüz çıkmadı. Sanırım onları stadyumdan almamız gerekecek. Çok büyük bir şey olacak.

Willow koluma giriyor ve beni kenara çekiyor. "Buna değer," diye fısıldıyor. "Ne olursa olsun. Doktora gitmeye değer, değil mi?"

Şiddetle başımı sallıyorum. Buna değer.

Dün sessizdi. Perşembe günleri Greyson'la iki dersim var ama ikisinde de onu görmedim. Derse girmemesinin aksine, bu konuyu zorlamayacaktım.

Mesaj da atmadı. Ya da odama gizlice girip beni bu şekilde taciz etmedi.

Paris arkadaşlarıyla birlikte parti otobüsüne biner binmez Jess ve Amanda kalabalıktan ayrılıyor. Tabelacı ve koordinatör eşliğinde ikinci otobüse geçiyoruz. "Beş öğrenci daha geliyor," diyor şoföre. "O zaman takımı almak için stadyuma gidin."

Çantalarımızı alttaki depolama alanına atıyoruz ve basamakları tırmanıyoruz. Bir okul otobüsünden daha güzel; koltuklar ayrı ayrı ve minderli. En arkada küçük bir tuvalet bile var. Amanda ve Jess koltukları seçiyor, Willow ve ben de onların arkasındaki sırayı alıyoruz. Bizim gibi mavi ve gümüş rengi giysiler giymiş, göğüslerinde *Hawks* ya da *Crown Point Üniversitesi* yazan daha fazla insan süzülüyor.

Amanda'nın pijama partisinden iki kız yanımızda, koridorun karşısındaki sırayı aldı.

Pencere tarafındaki kız, Michelle, bize doğru eğiliyor. "Yanaklarını maviye boyamak isteyen olursa diye yüz boyası getirdik..."

"Sonra," diye karar verdi Jess. "İki saat boyunca yüzümde bununla oturmak istemiyorum."

Doktor randevuma yüzümde mavi çizgilerle gidersem, beni otomatik olarak başarısız olarak damgalayacaklarını düşünüyorum. Yani, evet, böyle bir şey olmayacak.

"Bunu nasıl başaracağız?" Willow'a sessizce sordum. Çok fazla soru sormamıştım ama şimdi keşke sorsaydım diyorum.

"Randevunuz saat dört buçukta," diyor nefesinin altından. "Otele yerleşmek için saat dörtte orada olacağız. Oyun yedide başlıyor. Otelden gizlice çıkar ve bir araba çağırırız. Kolay olur."

Yutkunuyorum. Tamam, evet, tabii. Kulağa hoş geliyor.

Kestirip atma kısmı hariç ama ondan bahsetmiyorum. Sadece tüm hayatımın bu doktor randevusuna bağlı olduğu gerçeğini düşünmemem gerekiyor.

Dramatik

mi?

Olabilir.

Biraz dramatik olmaya hakkım varmış gibi hissediyorum.

Otobüsün kapıları tıslayarak kapandı ve çıktık. Kısa sürede stadyumun önünde durduk.

Hokey takımı omuzlarına asılı spor çantalarıyla dışarı çıkıyor. Şoför atlayıp depo kapılarını açıyor ve ben de her birinin çantalarını içeri atıp otobüse binişlerini izliyorum. Koçları hepsini dikkatle izliyorum.

Dikkatim Greyson'a yöneldi. Tabii ya. En son çıkanlardan biri o. Siyah pantolon ve kıvrak vücutuna yapışan bordo bir kazak giyiyor. Ne yazık ki vücutunu gerçekten vurguluyor.

Bence kese kağıdı giyse daha iyi olur.

Ona çok sert bakmamaya çalışıyorum, bakışlarımı üzerinde hissedeceğinden eminim. Kendimi koltuğuma geri oturmaya zorluyorum.

Jess ve Amanda, Michelle ve yanındaki kızla sohbet ediyorlar. Lucy, sanırım. Deniz mavisi saçları var, başının üstünde bir topuz yapmış ve gözlerine kötü bir eyeliner çekmiş. Çok gülümsüyor. Onu çok iyi tanımıyorum ama gerçekten *iyi* birine benziyor.

Bazı oyuncular -sanırım çok fazla buzda süre almayan patenciler- bizi geçip en arkada oturuyorlar. Bizi zar zor fark ediyorlar.

Ortayı biraz daha doldurduktan sonra Greyson, Knox ve Steele koridordan aşağı iniyor.

Greyson'ın bakışları üzerimde sabitleniyor. Dudaklarının kenarlarının yukarı kalkması dışında pek bir tepki vermiyor. Sadece bir saniyeliğine.

Lanet olsun.

Kendimi iki saat boyunca buna maruz bırakırken ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum. Şey, *bu* değil. Ama Greyson'ın benim için sakladığı her neyse, hoş olmayacağını biliyorum.

Ya da gerçekten çok hoş olacak... aşağılayıcı bir şekilde.

Yutkunuyorum ve midem düğümleniyor.

Willow elimi sıkıyor. Knox muhtemelen çoktan onunla göz göze gelmiştir. -Ya da ona geleceğini söyledi. Ön taraftaki koltuklardan birine kayarken verdiği tepkiyi özlüyorum.

Steele kaşlarını kaldırıyor ve sırtıyor. "Hey,

Violet." Yaltaklanmamı bastırıyorum.

koltuğa çöktü, sonra öne doğru eğildi. "Ne güzel bir sürpriz."

"Evet. Parti otobüsü doluydu."

Bilerek gülümsüyor. "Uh-huh. Hey, bana geri mesaj atmadın."

Willow arkamda boğuluyor.

"Meşguldüm." Amanda'nın da kafamda delikler açtığını görmek için bakmaya zahmet etmiyorum. Buradan hissedebiliyorum. Ayrıca, ona aşık olduğunu unutmuşum.

Lanet olsun. Bu da demek oluyor ki en boktan arkadaş ödülünü ben aldım. Numaramı onun telefonuna yazarken onu kullanmaktan başka bir şey düşünmedim. Ama bunu ona söyleyemem, değil mi?

Şimdi olmaz.

Miles koridordan gelir ve Steele'in yanında durur. "Hey, dostum. Greyson seninle konuşmak istedi."

Steele kıs kıs güler. "Öyle mi?" Koltuğunda geriye yaslanıp bacaklarını . Bu hareket seksi olmamalı ama öyle. Her seferinde. Özellikle de Steele gibi karın kaslarının kendi posta kodu olabilecek kadar çekici birinde.

Greyson da olabilir ama şu an karşımda değil. Ve ben ne zaman ona gömleksizken dikkat ettim? Hiçbir zaman. Gördün mü? Greyson şu anda

Aklımı. Ve kesinlikle kafamı hiç karıştırmıyor. *Benimle değil.* "Burada rahatım," diye devam ediyor Steele. "Arkadaşımla konuşuyorum, Violet."

Willow boğazının arkasından bir ses daha çıkarıyor ve Greyson üzerimize gelmeden önce aldığım tek uyarı bu oluyor.

Miles yoldan çekiliyor.

Greyson, Steele'in gömleğinin önünden tutup onu kaldırıyor. Ev arkadaşını otobüsün önüne doğru sürüklerken bana bakmıyor bile. Onu bir koltuğa fırlatıyor ve bana doğru yürüyor. Dizini koltuğumun kenarına koydu ve üzerime eğildi.

"Oyun oynamayı bırak," diye tışıyor. Bakışlarına karşılık veriyorum.

Her nasılsa, bu onu her şeyden daha çok kızdırdı. Neredeyse burun buruna gelene kadar öne doğru kayıyorum. "Bana sahip değilsin."

Gülümsüyor. "Hayır mı?" "Hayır."

"Bunu göreceğiz." Doğruldu ve geri .

Tam bu sırada Koç dar koridordan aşağıya doğru hızla geliyor ve Greyson'a çarpmadan hemen önce duruyor.

"Koltuğuna geri dön, Devereux," diye tersledi. Dikkati üzerimizde geziniyor, yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Siktiğimin parti otobüsü. Ve *sen.*" Bana ters ters baktı. "Daha iyi bilmen gerekirdi."

Çok şaşırdım, bir şey söyleyemedim. Ta ki o arkasını dönüp ön tarafa geçene kadar. Koltuğuna gömüldü ve ben yavaş, titrek bir nefes aldım.

Bu da neydi böyle?

Willow yüzünü buruşturur. "Ben de radara yakalanmayacağımızı sanıyordum."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu asla olmayacaktı."

OceanofPDF.com

GREYSON

I Maça hazırlanmam gerekiyordu. Zihinsel olarak. Karşıımızdaki takım namağlup, bu zaten bir gerileme. Kendilerine güvenerek geliyorlar. Eğer koçları işini yaptıysa, takım kibirli olmayacaktır.

Boktan oyunlar yapmayacaklar. Tabii ki, zayıf noktalar için tetikte olacağız.

Haftayı hem bizim hem de onların önceki maçlarının kasetlerini inceleyerek geçirdik. Zırhlarındaki delikleri aradık.

Bu maç çok önemli. Koç sezon başında, akıllı oynadığımız takdirde bu maçın bizi değiştireceği ya da bozacağı konusunda bizi uyarmıştı. Ve haklıydı da. Ulusal turnuvaya katılmaya iki galibiyet uzaktayız. İki maçımız kaldı. Kaybedersek, eleniriz.

O zaman gerçek savaş başlayacaktı.

Turnuvaya katılmayı başarsak bile bu takımla tekrar karşılaşmak zorunda kalacağız. Şövalyeler bizden daha fazla kaynağa ve daha büyük bir okula sahip. Onlar canavar. Bu küçük Vermont kasabasının hokey için bu kadar deli olacağını kim bilebilirdi?

Ama zihinsel olarak hazırlanmak yerine Violet'i düşünüyorum.

Ve Steele'i.

Öylece içeri girip onu benden alabileceğini düşünmesi beni çileden çıkarıyor. Eğer yaptığı buysa, birkaç dişini kaybedecek. Onu kanlı bir şekilde döveceğim ve adil oynamayı planlamıyorum. Pislik herif benden beş santim uzun ve yirmi beş kilo daha kaslı. Onu iyi bir defans oyuncusu yapan da bu. Kimseyi ilgilendirmeyen bir şekilde birini cama yapıştırabilir.

Öyle olsa bile, riske girerdim.

Steele önümdeki koltuğa oturdu. Kulaklığımı taktım, her şeyi dışarıda bırakmaya çalışıyorum. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Kaslarımı gevşemeye zorluyorum ve zihnimde oyunların üzerinden geçiyorum.

Bir çukura çarptık ve düşüncelerimden sıyrıldım.

"Siktir!" Homurdanıyorum. Kulaklığımı çıkardım ve ayağa kalktım. Steele'in yanındaki koltuğun arkasına yaslanıp yüzümü onunkine dayadım. "Senin derdin ne lan?"

Sırıttırıyor. "Seni kızdırmayı seviyorum. İlginç şeyler oluyor."

"Eğer kaybedersek-"

"Sakin ol, ateşli çocuk. Belki bir kez olsun Erik'in sayı yapmasına izin verirsin."

Kıkırdıyorum. "Siz pisliklerin yıllardır turnuvaya katılamamanızın bir nedeni var. Çünkü Erik iyi ama harika değil." *O ben değilim.*

Sadece gerçekleri
söylüyorum. Steele'in
bakışları sertleşiyor.

Arkama yaslanıyorum, sonra dizlerimin üzerinde yükseliyorum. On sıra geride Violet en iyi arkadaşı ve birkaç kızla daha sohbet ediyor... ve Miles'la. Jacob da Steele'in yerini almış. Yumruklarımı sıkıp ayağa kalkıyorum. O fark edene kadar yolu yarılamıştım, sonra diğerleri de fark etti.

"Senin derdin ne dostum?" Erik yanımdan geçerken bana ters ters baktı. "Sadece sakın ol."

Sanki Miles ve Jacob'ın kızlarla geçirdiği zamanı bölüyormuşum gibi mi? Ne oluyor lan?

Kahretsin, herkes sinirlerimi bozuyor ve hepsi bu lanet otobüste olduğu için. Her şeyi mahvedip ağzını açmadan bileğine yapışıp onu yukarı çekiyorum. Onu koridorda sürüklerken tek kelime bile itiraz etmiyor.

Steele'e yaptığıma benzer ama biraz daha nazikçe.

Sadece bir kıl.

Oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Küçük bir gıcırta çıkarıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama onu sıkıca kavriyorum. Sırtını cama dayıyor, bacakları koridora doğru uzanıyor. Ne kadar rahat olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil.

Bu onunla ilgili değil.

"Kıpırdamadan otur," diye homurdanıyorum. Kulaklığımı çıkarıp kulağıma takıyorum. Aynı birkaç şarkıyı tekrarlamak için özel olarak seçilmiş bir çalma listesi olan müziğimi çalmaya başlıyorum. Her zaman kendime gelmeme yardımcı oluyorlar ve onları o kadar iyi biliyorum ki tüm şarkı sözlerini ezbere söyleyebiliyorum.

Sessizleşiyor. Elleri kucağına düşüyor ve başını pencereye yaslıyor.

Sonra vardiya.

Gözlerimi kapatmalıyım, ama onun kıvrınmamaya çalışmasını izliyorum.

Sanırım her şeyden çok merak ediyor. Yer değiştiriyorum ve ağırlığı bana doğru kayıyor. Kafasını bir kitaba gömmüş olan Roake'a doğru bakıyor. Biz oraya varana kadar kafasını kaldırmayacak, bu kesin. Bunu kendisi de fark edince biraz olsun rahatlıyor.

Yani sorun ben değilim, başkalarının ne düşüneceği. İlginç.

Sandalyede kambur duruyorum, böylece içime düşmesini kolaylaştırıyorum. Ve sonunda, öyle de oldu. Başını omzuma koyduğunda teslim olmuş gibi görünüyor. Verdiği her nefes boğazıma çarpıyor.

Ama kıskançlık yerine bununla, tüylerimin diken diken olmasıyla ve kanımın sikime hücum etmesiyle uğraşmayı tercih ederim.

Uzanıp kulaklıklarımdan birini çıkarıyor. Neredeyse itiraz edecektim ama çenemi kapalı tuttum. Kulağına takıyor ve gözlerini kapatıyor, eli kolumun üzerine düşüyor. Sonra hareketsiz kalıyor ve dünyanın geri kalanı da kayboluyor.

Nihayet, *nihayet*, yapmam gereken şeye odaklanabilirim. Oyunlara. Buza. Elimdeki sopayı, buzun üzerinde kayan bıçaklarımı hayal ediyorum. Kendimi ileri doğru atarken çıkardığım yumuşak sıyrıkları. Diski ileri iterken diskin ağırlığını.

Bir anda, nefret göğsümü daraltıyor.

Bölgeye geri dönmek için Violet'i almaya gitmek zorunda kalmamalıyım. Bunun bir seçenek olmasına bile kızgınım. Takım arkadaşlarımdan benimle uğraşmasına.

-Daha da kötüsü Violet beni bu duruma soktu.

Hiç düşünmeden elimi kotunun içine soktum.

Geriliyor ama hareket etmiyor. Soluma bakıyorum ve Knox'un başka bir yere gittiğini görüyorum. Bizim sıramızda kimse yok. Ve başka kimse de göremiyor -biri elimi pantolonunun altında görse umurumda olmazdı ama sanırım beni durdurmaya çalışırdı.

Ve bu tür bir kavga toplum içinde pek hoş karşılanmaz.

Klitorisine dokunuyorum. Islak ve yavaşça ileri geri ovuşturduğumda sert bir nefes veriyor. Başını omzumdan kaldırmıyor. Dudaklarım kulağına değiyor.

"Gittiğin son maçı hatırlıyor musun Violet? Bize ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Ben ve o. Bir döngüye yakalandık. Başını sallıyor, dudakları aralanıyor.

Daha uzağa uzanıyorum, iki parmağımı içine kaydırıyorum. Amcığı beni sıkıyor ve ben de onu okşuyorum. Sonra dışarı, klitorisine geri. Ve tekrarlıyorum. Kalçalarını oynatıyor, benden daha fazlasını almaya çalışıyor.

"Eğer bu sefer kazanırsak, bana ne vereceksin?"

Ağzını daha da açıyor, sonra kapatıyor. Ondan ne istediğimi bilmiyor, hatta bilmiyorum bile. Acaba kesiği kabuk bağlayıp iyileşmeye başladı mı? Acaba onu tekrar kesip açmama izin verir mi?

Sikim kaya gibi sert, aramızda kaldı.

Bu tür bir enerji beni oyun boyunca idare edecek.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor sonunda.

Şarkı değişir. Biraz daha hızlı bir şey. Müziğin ikimizin de kulaklarında çınladığının farkında olarak klitorisini ritme göre ovuyorum. Ondan o kadar çok şey istiyorum ki. Her şeyi istiyorum.

"Sana söyleyeceğimi sanmıyorum," diyorum. Parmaklarımı daha sert hareket ettiriyorum ve o titriyor.

Bir ipucu. Başka bir şey daha.

"Belki ekibimi de dahil ederim. Belki Steele'in seni becerirken beni izlemesine izin veririm, böylece benden daha iyisini yapamayacağını anlar..." Dişlerimle kulak memesini yakalıyorum. Şimdi bir dakika öncesinden daha fazla tahrik olmuş durumda. *Bingo*. O da en az benim kadar ahlaksız. "Hoşuna gitti mi? Başka gözlerin üzerinde olması hoşuna gidiyor mu?"

"Rüyada görürsün," diye yanıtlıyor.

Kulağını daha sert ısııyorum. Nefes alış verişi hızlanıyor, kalçaları hafifçe hareket ediyor. Kasıklarımdaya acıya neden oluyor.

"Rüyalarımdaya ve senin fantezilerinde, sanırım. Sorun değil, bebeğim. Sen de benim kadar sapkın olabilirsin ve bunun için seni yargılamayacağım."

Yüzünü omzuma daha fazla çeviriyor ve parmaklarımın üzerine boşalıyor. Kaslarının spazmından zevk alıyorum. Serbest kalmasının kafamda dolaşan her ne boktan çılgınlık varsa ona bağlı olması bunu on kat daha iyi hale getiriyor.

Elimi kotundan çekiyorum. Parmaklarım parlıyor.

Başını kaldırıyor ve parmaklarımı yalayarak temizlememi izliyor. Tadı çok tatlı, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor. Neden bu kadar tatlı olduğunu bilmiyorum.

Bana ilaç ver.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım kulağına.

Yarın öğleden sonra normale döneceğiz. Ve pazartesi, gazeteciye söylediğim şey yayına girecek. Yıkımımız çok yakın.

OceanofPDF.com

ZC

VIOLEt

Willow beni randevu saatimden beş dakika önce Dr. Michaels'ın ofisine götürüyor. Mia Germain bekleme odasındaki koltuğundan kalkıp bana doğru ilerliyor. Birazcık da olsa aynı görünüyordu.

Daha yaşlı. Ne de olsa zaman hepimiz için ilerliyor.

Yaklaştığında nefesimi tutuyorum, fiziğimle ilgili bir yorum yapacağından eminim.

Onun yerine kollarını açıp beni kocaman bir kucakla sardı.

Koyu renk saçlarına rastgele gümüş teller serpiştirilmiş ve cicili bicili bir görünüm kazandırılmış. Başının üstünde bir topuz haline getirilmiş. Büyük boy kazağı onu daha küçük gösteriyor.

"Gelebilmene çok sevindim," diyerek geri çekiliyor.

Sırıtıyorum. "Ben de öyle. Bu benim en iyi arkadaşım, Willow Reed."

Mia'nın elini sıkarken adını açıklamaya çalışarak, "Ailem hippidir," dedi. "Senin hakkında çok şey duydum."

Mia kıkırdar. "Yorum yapmayacaktım. En tuhaf isimlere sahip olan olağanüstü yetenekli genç kızlar ve erkekler tanıdım."

Willow gülümser. "O zaman ben de uyum sağladım. Lanet olsun."

Mia, Willow'a, "Violet'i eve bırakabilirim," diyor. "Bu randevular biraz zaman alabilir."

En iyi arkadaşım başını sallıyor. "Kulağa hoş geliyor. Otelde görüşürüz."

Mia'yı koridorda takip edip randevu odasına giriyorum. Dr. Michaels birkaç dakika sonra içeri giriyor ve Greyson'dan beklediğim türden bir çekicilikle kendini tanıtıyor. Dünya-benim-oysterim tipi.

Garip bir şekilde, bu beni rahatlatıyor.

Birinin odadaki en zeki kişi olması gerekiyorsa, bunun kariyerim onun ellerinde olan doktor olmasını tercih ederim.

Mia ve beni ofisine geri götürdü. Arkasındaki duvarda iki röntgen var. Röntgenlerin bağı olduğu ışıklı kutuya bir fiske vuruyor, sonra da oturuyor. İkimize de masasının önüne oturmamızı işaret ediyor.

"Bu röntgenleri geçen hafta çektiniz, değil mi?"

Başımı salladım. Hafta ortasında onları yaptırmak için kaçmışım. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Onları Dr. Michaels'a gönderdiler.

"İyi haber şu ki, kırıklar iyi iyileşti. Kemikler mükemmel bir şekilde yeniden hizalandı ve cerrah minimum donanım kullandı." Bacağımın ortasındaki bir noktayı işaret ediyor. "*Parçalanmış* kemikler hakkında konuştuğumuzda, genellikle parçalı bir kırık anlamına gelir - bu, birkaç parçaya ayrıldığı ve sıfırlanması gerektiği anlamına gelir. Burada buna dair bir kanıt görmüyorum ya da olağanüstü derecede iyi iyileşmişsiniz."

"İyi haber," diye . Bu sözleri ilk kez duyuyorum... Mia elimi sıkıyor. "Peki, sırada ne var?"

"Hareket kabiliyetini test edeceğiz, ağrının nerede olabileceğini göreceğiz ve güç testleri yapacağız. Uzun bir randevu olacak Violet ve zaman zaman rahatsız edici olacak." Yüz ifadesi sempatikleşiyor. "Kliniğimize sakatlık sonrası gelen pek çok dansçı görüyoruz. Başlamadan önce, bunu istediğine emin misin?"

Emin miyim? Hayatımda hiç bu kadar emin olmamışım. "Aylardır bu fırsatı bekliyordum."

Gülümsüyor. ". Başlayalım."

Randevunun geri kalanı bulanıktı. Bana atletik bir şort giydiriyor ve bir masanın üzerine çıkarıyor. Ellerini bacağımın her iki yanında gezdiriyor, gözleri konsantrasyonla kısılmış. Kaslarımın arasından kemiği hissetmek için çok fazla zaman harcıyor.

Sonra Mia'nın ısınma egzersizlerinde bana rehberlik ettiği farklı bir odaya geçiyoruz. Her becerinin seviyesini kademeli olarak artırıyor. Sonuncusundan çıktığımda, acı dizimi büküyor.

Yere düştüm.

Dr. Michaels dirseğimin altından destek alarak kalkmama yardım ediyor. "Ne hissettin?"

Omuz silkmek istiyorum ama sahneye çıkmak istiyorsam egzersizlerden sonra çökmeye devam edemem. Kimse bana rol vermez.

"Ara sıra bir ağrı hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ara sıra mı?" Mia kaşlarını kaldırıyor.

"Genellikle her gün," diye düzeltiyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

"sanmıştım. Gececek-"

Dr. Michaels, "Büyük olasılıkla sinir hasarı" diyor. "Kas sorunları daha ani bir ağrıya ve kendi sınırlamalarına neden olur."

Koridordan ofisine gitmeme yardım ediyor. Birkaç adım sonra, azalan ağrıyı maskeleyebiliyorum. Hâlâ keskin ama daha iyiye gidiyor. Mia bizi takip ediyor ve bakışlarını sırtımda hissediyorum. Tekrar oturuyoruz. Sağ bacağımı zıplatıyorum. Genelde endişeli bir insan değilimdir. Dans uzun süre stres atma aracım oldu, kendime daha fazla güvenmek için kullandım. Ama şimdi yavaş yavaş bir enkaza dönüşüyorum.

"Bu ağrıyı bir süredir mi yaşıyorsunuz?"

Dudağımı ısırdım, cevap veremedim. Doktorlar dansa dönemememin nedeninin sinir ağrısı düşünüyorlardı. Ben sadece onun farklı bir teorisi olmasını umuyordum.

"Gözden kaçırmış olabileceğimiz şeylere bakmak için MR çektiğim istiyorum. Stres kırıkları da ağrıya neden olabilir ve bunlar en iyi şekilde daha yoğun görüntülemeyle tespit edilir." Kağıtları karıştırıyor ve randevumuzun sona ermek üzere olduğu anlaşılıyor. Bu iyi bir şey, çünkü uzun zamandır buradayız.

Stres kırıkları yaşayabilirim. Kumpanyadaki kızlarda da zaman zaman olurdu, özellikle de seçmelerden önce. Ek dersler hepimizi çok yorardı, çünkü en iyisi olmak isterdik. Ya başaracaktık ya da başaramayacaktık, ortası yoktu.

Greyson'dan ormana doğru koşmak ağrımı daha da mı kötüleştirdi?

Bunu egzersiz yapmam mı yaptı?

Mia dizimi okşuyor. "İstediğimiz sonuç değildi ama sorun değil Violet."

İyi olmaktan o kadar uzak ki, komik bile değil.

"Şimdilik, asistanım ağrıya yardımcı olması için bir reçete isteyecek.

."

"Acımıyor," diye . "Yanlış hareket ettirmiş olabilirim, o yüzden bugün doğru-"

"Violet." Dr. Michaels gözlüklerini çıkarır. "Çok özür dilerim. Ama şu andan itibaren dans etmek bir seçenek değil."

İçimdeki o umut mu? Büyüdü, büyüdü, büyüdü ve şimdi *patladı*. Acı keskin, kızgın bir sopayla bıçaklanmış gibi. Kalbimin her atışı acı verici derecede sert.

Ayağa kalkıyorum. Bacağım onun söylediği gibi . Gerçekten acımıyor. "Dans edebilirim," diyorum Mia'ya. Ellerini tutuyorum. "Lütfen."

"Violet," diyor usulca.

Dr. Michaels boğazını temizliyor. "Su terapisini tavsiye edeceğim. Sinir ağrısı olan hastalarda büyük başarı sağladığı biliniyor. Sonra tekrar değerlendirmek için sizi görmeliyiz."

Yutuyorum. Temelde su terapisi. Yüzme ve havuzda bana yaptırdıkları saçmalıklar.

"Oh, ve Violet," diye ekliyor. "Lütfen çıkarken resepsiyon görevlisinin ofisine uğrayın. Bir sonraki randevunuzu ayarlayacak ve sigorta dosyanızı alacak."

Uh-oh. "Sigorta mı?"

Bana ölçülü bir bakış attı. "Eğer varsa. Aksi takdirde fatura keseriz.

Ya da annen?"

Neden para konusunu düşünmedim ki? Annemin hali vakti yerinde tabii, ama rastgele bir doktor ziyareti için para ödeyecek kadar zengin değil. Ve fatura kesinlikle ona çıkacak. Şimdilik onun sigortasındayım. Kendi işimi yapana kadar.

Birdenbire, bunu olmaktan nefret etmeye başladım.

Ve annemin bunu öğrenmesine asla izin vermeyeceğim. Herhangi biri

o.

Bu da demek oluyor ki... bu olmuyor. .

Başımı sallayıp Mia ve Dr. Michaels'ı geride bırakıyorum. Resepsiyonistte durdum.

ve ona sigortam olmadığını, ziyaret için doğrudan bana fatura kesebileceğini söyledim. Bana faturayı uzatırken sempatik bir şekilde susuyor.

"Sadece bir gün izin almam gerekecek... Yakında ödeyeceğim." Yutkunuyorum, utancım içimi kemiriyor. "Crown Point'teki MR'ı ayarlamak için arayacağım."

Bu bir yalan.

Mali durumum hiç sorun olmadı çünkü babamın kurduğu bir fonum var. Üniversitede ihtiyacım olabilecek her şeyi karşılamak için bu fona para yatırdı. Annem onun hayat sigortasından gelen paranın bir kısmını da buna yatırdı. Ama üçüncü yılım bitmek üzereyken binlerce dolar ödeyemem.

-Bunun sigorta olmadan, destekleyecek bir iş olmadan ne kadara mal olacağını hayal ediyorum.

Para konusunda her zaman hassas olmuşumdur ve bu konu büyük ölçüde benim bilgi alanımın dışında kalıyor.

Buradan çıkmam gerek. Nefes alamıyorum. Ofisinin duvarları yaklaşıyor. Parmaklarım uyuşuyor. Kaçmayı her şeyden çok istiyorum, o yüzden kaçıyorum. Hızlıca bir özür dileyip ofisten kaçıyorum.

Mia ile ilişkiimi mahvediyor olabilirim. Zaten çok da önemli değil.

Göğsüm kabarak kapıdan çıkıp kaldırıma fırladım. Ön kollarımı dayadım, başımı eğdim ve derin nefesler almaya odaklandım. Ciğerlerim bir mendenenin içinde. Her nefes alışımnda boğazım düğümlemiş gibi gıcırđıyorum.

Dakikalar sonra göğsüm gevşiyor. Daha derin nefesler alıyorum, her nefes verişimde beşe kadar sayıyorum. Ama bu buradan çıkma ihtiyacımı ortadan kaldırmıyor. Kapılar arkamdan açıldığında iki adım atıyorum.

"Violet," diye sesleniyor Mia. Çantasını omzuna atıyor ve bana yetişiyor. "Seni bırakacağımı söylemişim."

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. *Kahretsin*, gözyaşlarına boğulmamak gerçekten çok zor. Yani iki saniye önce deli gibi hissediyordum ama hıçkıra hıçkıra ağlamak durumu daha da kötüleştirirdi. Düşünüyorum. Para, sinir ağrısı ve daha fazla test. Hepsi boşa gidiyor.

Bu fatura bile beni geri götürecekt. Bunu kendim ödeyeceğim bile gelmediği için *aptalım*.

Annemin benden uzaklaştığını, ardında parçalar bıraktığını hayal ediyorum. Ben onun geride bırakmaya çalıştığı şeyim ve bir şey sürekli beni alıp ona geri veriyor. Sadece tekrar yere bırakılmak için.

Sorun değil, ipucunu alabilirim. Telefonlarıma cevap vermiyor, sadece mecbur kaldığında arıyor ya da mesaj atıyor. Mia konusunda olduğu gibi. Ve gazete makalesi.

"Ayrıca," diye ekliyor Mia, "yürümek berbat olurdu."

Gülmekten boğuluyorum. Haklıydı. Arabasını işaret ediyor, ben de yolcu koltuğuna geçiyorum. Kaldırıma yanaşılıyor ve bana bakana kadar yolumuza devam ediyoruz.

"Bileğimi kırdığımı biliyor musun?" Ben başladım. "Ne? Ne zaman?"

"Prima balerin yıllarım. On dokuz yaşındaydım ve doymak bilmezdim. Özellikle acımasız bir provada -hayallerimin peşinde koşuyordum ve

Müdürüm, kötü bir sıçrama yaptım. Yanlış yere indim ve o şey benim ağırlığım altında kırıldı." Sessizleşti.

Hepimiz bunun olduğuna dair korku hikayeleri duymuşuzdur, ama onun başına geldiğini fark etmemiştim.

"Bir yıldır dışarıdaydım." Bana bakıyor. "Bunu çok istiyordum. Ayak bileğim dayanana kadar üç ameliyat geçirdim. Şimdi, bunu tavsiye etmiyorum. Sadece şimdilik hayır diyebileceğimi söylüyorum ama daha iyi olabilecek bir şey yüzünden. Bacağınızı kıran kaza yüzünden değil."

Bir kez başımı sallıyorum ve bakışlarımı yan cama sabitliyorum. Vermont çok güzel. Burada toprağı daha fazla kar kaplıyor ve çam ağaçlarının çoğu yemyeşil, koyu yeşil. Uzman bir ortopedi cerrahının onca yer arasından neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum.

Mia tekrar, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Sigorta konusunda gergin görünüyordun. Öyle misin?"

"Annem ve ben şu anda pek iyi durumda değiliz." İç çekiyorum. "Eğer öğrenirse, bu bir kabus olur. Ve onun sigortasında olduğum için..."

"Bunu kendin yapıyorsun."

"Evet."

Başını sallıyor, sonra elimdeki katlanmış kâğıda bakıyor. "Size bu randevuyu aldım ve annenizle olan durumunuzu fark etmedim. İzin ver bununla ben ilgileneyim. Diğerlerini yapamam -bale için kısıtlı bir bütçem var- ama bunu mu? Senin için mi? Hiç şüphe yok."

Fatura için elini uzatıyor.

Ona bakıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Tekrar dans etmeni istiyorum, Violet. Bence dünya seni bir daha sahnede göremezse çok yazık olur. Annene su terapisinden bahsetmeyi düşün. Sinir ağrılarını kontrol altına al. Eminim bir kısmını sigortası karşılayacaktır."

Göğsümü bir sızı dolduruyor. O kadar sıkı ki, uzun bir süre ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama yavaşça kâğıdı ona doğru uzatıyorum. Aldı, toplamı okudu ve kendi kendine başını salladı. Bardak tutucusuna saklıyor.

"Bana bir söz daha ver." Sırıttıyor. "Tekrar ayağa kalktığında beni ara."

Başımı sallıyorum ve otelin önünde arabadan iniyorum. İner inmez eğilip onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Her şey için teşekkür ederim."

Kaşlarını çatıyor. "Bu bir veda gibi hissettiriyor."

"Önümüzdeki altı hafta için. Belki daha fazla. O zamana kadar yeterince iyi olup olmayacağımı kim bilebilir? Dans edebilecek duruma gelmek için belki bir altı, sekiz ya da on iki haftaya daha ihtiyacım olacak."

Acı. O kadar acıyım ki, dilimde kül gibi tadı var. "Seni oraya götüreceğiz," diyor.

Kapısını kapatıp arkamı dönüyorum. Lanet olası yumru boğazıma geri dönmüş, kelimelerimi kesiyor ve gözlerimin arkası yanıyor. Otele giriyorum, resepsiyon görevlisine adımları verdikten sonra anahtar kartımı alıyorum ve üst kata çıkıyorum.

Oyun on beş dakika önce başladı, yani yalnız olmalıyım. Şükürler olsun. Kartı okuttum ve içeri girdim. Oda düşündüğümde daha güzeldi. İki kraliçe yatak, perdeler kayak dağının güzel manzarasını ortaya çıkarmak için geri çekildi.

Willow'a döndüğümü ve yatmayı düşündüğümü bildirmek için mesaj attım.

WILLOW

Üçüncü katta sizi stadyuma götürecektir bir gökyüzü köprüsü var. Paris yoklama alıyor ve nerede olduğunuzu sordu bile.

İnledim ve hemen geri döndüm.

Beş dakika sonra stadyumdaydım. Neyse ki Willow gişelerin diğer tarafında beni bekliyor ve adama biletimi uzatıyor. Adam geçmeme izin verirken ona gülümsüyorum.

"Nasıldı?" diye soruyor. "Sana iyi bir şey söyledi mi?"

Gülümsemem sallanıyor. Umutlu mu yoksa yenilmiş mi hissedeceğimi bilemiyorum. Şu anda bu iki duygu kafamın içinde savaşıyor ve yenilgi kazanıyor.

"Oh, hayır." Bizi durdurdu. "Sarılmaya mı ihtiyacın var? Yoksa dikkat dağıtmaya mı? Ya da-" "Dikkat dağıtmak," diye idare ediyorum.

"Kesinlikle dikkat dağıtıcı."

Başını sallıyor. "Tamam, hadi gidip Hawks'ın birkaç Şövalye'nin kışını tekmelemesini izleyelim, olur mu?" Bazı bakışları üzerine çekerek yüksek sesle bir çığlık atıyor.

Şövalyeler kırmızı ve beyaz renkte ve tüm katılımcılar da bu renkleri giyiyor. Patlamış mısır, bira ve dondurma satan büfelerin önünden geçerek stadyumun dışına doğru ilerliyoruz.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Odamızda güzel bir manzara var, ha?" Başını sallıyor. "Bu şehir hokey için deli oluyor."

Crown Point'in öyle olduğunu kabul etme zahmetine girmiyorum. Sadece deliliğimizi biraz daha iyi saklıyoruz.

Koltuklarımızı buluyoruz ve Paris'i kafaları saymak için geri dönerken yakalıyorum. Parmaklarımı ona doğru salladım, o da kaşlarını çattı.

"İşini ciddiye alıyor, ha?"

Willow kıs kıs güler. "Kızlar dans kaptanı olarak ona karşı çıkıyorlardı, bu yüzden bir yerlerden para kazanması gerekiyordu."

"Nasıl yani?"

"Dans mı?" Şaşırmış görünüyor. *Bu konuda konuşmayalım* politikasını uyguluyorduk. Başlangıçta her şeyi bilmek istiyordum. Yeni rutinler, yeni insanlar. Crown Point'te olmasam da bunun bir parçası olmaya devam etmem gerektiğini hissettim. Ve sonra, iyileşme sürecimin ilerleyen aşamalarında, işlerin istediğim gibi gitmediğini fark ettim.

Açıkkçası, takımdaki kızların yarısıyla arkadaşlığımı sürdürmekle ilgili bir sorunum yok. Bu işin içindeyseniz, dans takımıyla yatıp kalkarsınız. Onlar benim arkadaş çevrem. Ve bir şekilde, hiç konuşmadan beni her gün onlarla antrenmana gelen aynı kız gibi hissettirmeyi başardılar.

Belki ben gelmeden önce Willow'a danışmışlardır. En iyi arkadaşım zeki ve iyi bir karakter yargıcısıdır - işin içinde bir erkek olmadığı sürece - bu yüzden muhtemelen olumsuz birini dışarı atabilirdi.

"İşte buradasın," diye selamlıyor Amanda beni. "Pek bir şey kaçırmamışsın. Sadece bir sürü palavra."

Altı sıra aşağıda, hokey oyuncuları vızıldayarak koltuklarımızın yanından geçiyorlar. Greyson'ı görmeye çalışıyorum ama onu hemen göremiyorum. Şövalyelerin kırmızı harflerle vurgulanmış çoğunlukla beyaz formalarına karşılık, onların gümüş çizgili kraliyet mavisi formalarına alışmam bir dakika alıyor. Hawks iç saha maçlarında açık renkli formalarını giyiyor.

Miles kalede. Steele ve Jacob onun önünde kayarak Knights'ın hücum hattına karşı savunma yapıyorlar. Oyunculardan birinde pak var ve bizim tarafa doğru hızla ilerliyor. Jacob onu durduruyor ve ikisi çarpışıyor. İkisi de yere düşüyor.

Düdük çalıyor.

Şövalyeler oyuncusu hemen ayağa fırlar. Çok sinirli görünüyor, dişleri gıcırıyor ve Jacob'ı itiyor. Defans oyuncumuz geriye doğru kayıyor, sonra gözlerini kısıyor ve ileri atılıyor. Jacob Şövalye'yi ön kısmından yakalıyor.

ve kaskını çıkarıp adamın suratına vurmak için kullanır.

Koltuğumda öne doğru eğildim. Kaos patlak verdi.

Arkasında *Devereux* yazan mavi formanın mücadeleye koştüğünü görüyorum.

Hakemler düdüklerini çalar ve kavganın ortasına dalarlar. Birkaç zahmetli saniyenin ardından oyuncular birbirinden ayrılır. Jacob da kaskını kaybetmiştir ve kanlı bir gülümsemeyle Şövalyelere bakmaktadır.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Jess.

Hakem elini sallayarak herkesi sıralarına gönderir. Diğerleriyle görüşmek için pistin ortasına doğru kayar ve sonunda Hawks'ın cezalandırılacağını açıklar. Knights için iki dakikalık bir güç oyunu.

Kalabalıktan çılgınlık ve tezahüratlar yükseliyor - bizim bölüm hariç. Ben bile kavgayı bizim başlatmadığımızı bilecek kadar öfkeliyim. Sadece bitirdiğimiz için cezalandırılıyor.

Greyson camın yanından kayıyor, bakışları kalabalığı tarıyor. Orta çizgiye geri dönmeden önce beni bulup bulmadığını, hatta beni arayıp aramadığını bile bilmiyorum.

Knox ve bir Şövalye karşı karşıya geliyor. Jacob gözle görülür bir şekilde yok, güç oyunu süresince -ya da Şövalyeler sayı yapana kadar- ceza sahasında kalıyor.

Alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum. Hokey izlemekte berbatım, çünkü kurallar belirsiz. Elbette heyecan verici ve aktif olarak *izlemeyi* seviyorum. Ama asıl mücadele anlamakta.

Greyson'ın bu işe karışıp karışmadığını merak ediyorum. Bir vuruş yaptı mı? Vurdu mu?

Vurulmak mı?

Hakem pakı bırakır ve Knight'ın pivotu kontrolü ele geçirirken kayarak yoldan çekilir. Takımı kısılan savunmanın avantajını kullanarak hızla ileri atılıyor. Steele elinden gelenin en iyisini yapıyor ve başka bir Knight kanadı geri getirmeden önce topu dışarı atıyor.

Bir dakika içinde golü atıyorlar. Kalabalık patlıyor.

Kırmızı beyazlı oyuncular mini bir zafer turu atıyor, birbirlerini sırtlarından alkışlıyor ve maskelerinin arkasından genişçe gülümsüyorlar. Greyson yedek kulübesine doğru kayıyor ve oturuyor. Pistin öbür ucundan onu izliyorum, eline bir su şişesi alıyor ve açık ağzına bir sıvı akıtıyor.

Yutkunuyor, başı geriye eğik, sonra oyuna yeniden odaklanıyor.

Kazanmaları gerekiyor. Jess otobüste, Greyson beni bir Neandertal gibi sürüklemekten önce, ilerlemek istiyorlarsa bu maçı ve sezonun son maçını kazanmaları gerektiğini açıkladı.

Çok stresli.

Telefonum titriyor ve cebimden çekip çıkarıyorum.

GREYSON

Endişeli görünüyorsun. .

Senin için endişelenmiyorum.

Geceleri uyumana ne yardım edecekse...

Egomanyak.

BEN

Neden buzda değilsin?

Çünkü oyun başladığından beri baştan sona oynuyorum. Neden ilk devrenin yarısını kaçırdın?

Fark ettiği ve şu anda geride bırakmaya çalıştığım anıları gündeme getirdiği için ona lanet olsun.

BEN

Bak ne diyeceğim.

Kazanmak bir takım işidir. Sırlarımı istiyorsan, onları hak ettiğini kanıtlamalısın.

Küçük yazı baloncuğu ortaya çıkıyor, sonra kayboluyor. Tekrar. Oyunun geri kalanını görmezden gelerek onu izliyorum. Dünyanın geri kalanını görmezden gelerek. Sonra geliyor.

GREYSON

Aklında bir şey var mı?

Merakını buradan hissedebiliyorum. Dudağımı ısıyorum. Ne sormak istediğimi hemen anlıyorum ama bir an tereddüt ediyorum. Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor. Sormalı mıyım? Sormamalı mıyım? Tereddüt ediyorum, sonra devam ediyorum.

BEN

Bir dahaki sefere ellerini kana bula.

Bu yapmamam gereken bir cesaret. Onun şiddetini istememeliydim. Ama kafamı kaldırdım ve onu bana bakarken buldum. Kaskını çıkarmış, saçları dağınık. Parmaklarını birkaç kez geçirmiş gibi dimdik duruyor. Yüzündeki ifade... merak.

Ya da korku.

Bu açıdan söylemek zor.

Bunu beklemiyordu. Neden beklesin ki? Neden benden böyle bir kana susamışlık beklesin ki? Ama onun karanlık tarafını sevdiğimi keşfetmeye başlıyorum. Garip bir şekilde çekici ama onu başkasıyla karşı karşıya görmek istiyorum. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum.

Eğilip koçuna bir şeyler söylüyor, o da el sallayarak onu gönderiyor.

Skor tabelasına bakıyorum, ilk periyodun bitimine saniyeler kala. Şövalyeler kazanıyor, bire sıfır. Zil sesi duyuldu. Oyun durdu.

Arkama yaslanıyorum. Meydan okumayı kabul edecek mi?

Ve daha büyük soru: Eğer yaparsa ona sırlarımı verecek miyim?

OceanofPDF.com

GREYSON

Coach koluma vuruyor ve ben de pisti bizim sıramızdan ayıran duvarın üzerine zıplıyorum. Yerime Finch adında bir genç bana doğru patenle kayıyor ve neredeyse dalıyor. Bir saniye sonra bıçaklarım Buz ve ben gidiyorum.

Pozisyonumu alıyorum, kaslarım geriliyor ve tekrar ısınıyor. Çok az molam oldu - tüm başlangıç oyuncularını dışarı çıktı, bize nefes alma şansı verdi, ama sonra hemen geri döndük. Diğer takım da daha iyi durumda değil.

Bu maç bizi test ediyor. Knights adil mücadele etmiyor ve içimde hakemlerin bizim tarafımızda olmadığına dair bir şüphe var. Bu yüzden, ikinci periyodu kafam bir şekilde oynadım. Ter sırtımdan aşağı süzülüyor.

Yine de bu sporu seviyorum. Kanım kaynıyor, adrenalin ve kalabalığın kükremesi beni daha çok mücadele etmeye itiyor.

Göz ucuyla Violet'i görüyorum. Arkadaşlarının hepsi meşgul ve o kaybolmuş görünüyor.

Knights'ın sağ kanadı kayarak yanımdan geçti ve sopasını önüme doğru itti. Tam üstüne gelene kadar görmedim ve bileğime dolandı.

Buzun üzerinde yayılıyorum.

Öfkem parlıyor, içimde kaynıyor ve kendimi geri itiyorum.

Şimdi benim şansım.

"HEY!" Bana çelme takan adamın peşinden bağıriyorum.

Normalde, bu bir bayrak olurdu. Bizim için bir güç oyunu, bunu yapan orospu çocuğu için ceza sahasına bir yolculuk. Ama hakemler dikkat etmiyor,

Knight'a doğru son sürat kayarken bile. Ona çarpıyorum ve hemen formasının önünü tutuyorum. Parmaklarımı kaskının kenarından geçirip kafasından çıkana kadar çekiyorum.

Dudaklarını büken bir alaycılıkla beni geri itiyor. Siktiğimin piçi.

Yalan söylemeyeceğim, kırmızı gördüm. Takımlarımızın geri kalanı üzerimize çullanmadan önce yüzüne iki darbe indirdim. Yanımdaki Knox'un diğer takımdan bir pislği ittiğini hayal meyal fark ediyorum. Uzuvarlarımız birbirine dolanıyor. Parmak eklemelerimde acı hissediyorum. Bir çatlak hissediyorum ama devam ediyorum.

Sonunda biri beni adamdan kopardı.

Onunla düştüğümüzü ve benim onun üstünde olduğumu fark etmemiştim bile.

Biri kollarımı kilitliyor, elleri başımın arkasına bastırıyor.

"Sakin ol, Devereux." Kulağımnda Koç var. Koç beni sürüklüyor.

Bir saniye çırpındım, sonra hareketsiz kaldım. Beni çekmesine izin verdim ve sonra kendimi düzelttim. Onu daha önce buzda hiç görmemişim. Oyun sırasında değil, kavgalar patlak verdiğinde bile. Takım elbisesinin karıştırılmasından hoşlanmaz.

"Sıraya geç," diye emretti.

Unuttuğum çubuğumu alıp oturuyorum. Yanağım zonkluyor. Yol boyunca bir yerlerde kaskımı da kaybettim. Knox geliyor, yanıma çöküyor ve bana kaskımı uzatıyor. Aldım ve başımı salladım.

"Başlama," diye homurdanıyorum.

"Pislik herif sana çelme taktı ve hakemler hiçbir şey yapmadı." Knox omuz silkiyor. "Bütün takım dayacağı hak etti."

Ona baktım. Kaşı yarılmış, şakağında aşağı kan damlıyor.

Hakemler ve iki koç dışında herkes bunu terk etti.

Bazı tartışmalar devam ediyor gibi görünüyor.

"İşte," diyor yardımcı koçlardan biri, arkamızdan sıraya girerek. Knox ve bana bir paket gazlı bez uzattı.

Gözlerimi kaçırıyorum.

Ellerimi kana buladım. Violet'in istediğı gibi.

Violet... daha çok Violent gibi. Böyle melek gibi bir yüzün altında benim gibi sadist bir canavarın yaşadığını kim bilebilirdi?

Sol elimin parmak eklemi dokunulamayacak kadar sıcak. Her iki elimde de derim yarılmış durumda ama en kötüsü bu.

Kırılmış
olabilir. Lanet
olsun.

Yardımcı koç arkamıza geçip Knox'un yanına gidiyor. Ellerimi tuttu ve parmak eklemlerime bastırdı. Ben tıslayınca, o da susuyor. Lanet çenemi kapalı tutmalıydım, çünkü şimdi bana bir daha asla oynayamayacakmışım gibi bakıyor. Dramatik pislik.

Herkesle ve her şeyle kavga etmeye hazırım. "Sorun değil," diye homurdanıyorum.

Yüzük parmağım karıncalanıyor.

Kendisi de üniversiteden yeni mezun olan yardımcı koç alay eder. "Evet, doğru."

Elimi gazlı bezle sarıyor, hareketsiz kalmaları için parmaklarımın etrafına doluyor. Kucağımdaki gazlı bezi işaret ediyor. "Bunu diğer elinle için kullan."

Uzaklaşıyor. Knox ve ben bakıştık. Ne diyeceğimi bilemiyorum, adam bana çelme taktı. Sonuç Şövalyelere ait olmalı, bize değil. Sıraya bakmak için öne doğru eğildim. Birkaçı kötü durumda görünüyor - Miles'in forması kan içinde ve gülümsemesi kanlı. Kaskını da çıkarmış, yağmur gibi oturuyor ve daha fazla kana aç.

Güzel.

Bir gol gerideyiz. Devam etmek, daha fazla zorlamak için kana susamışlığa ihtiyacımız olacak. Üçüncü periyodun sadece iki dakikasındayız.

Koç Roake, Knights'ın koçu ve hakemler sonunda küçük toplantılarına ara verirler. Roake lanet olası elbise ayakkabılarıyla buzun üzerinde sanki betonmuş gibi adım atıyor ve pistin dışına çıkıyor. Çok kızgındı.

"Devereux," diyor Koç. Sesi bize doğru geliyor. "Penaltı kutusu.

Beş dakika. Ama ondan sonra dışarıdasın." Ayağa kalktım. "Koç," diye itiraz ediyorum. "Dışarı mı?"

Beni işaret etti. "Kendini toparlayamadığın için beş dakikalık bir güç oyunu oynadın. Sence takım arkadaşların senin boşluğunu doldurmak ister mi?"

Lanet olsun.

Duvardan atlayıp ceza sahasına doğru kayıyorum. Diğer oyuncular yerlerini aldığı anda bu beni öldürüyor. En azından savunma güçlü. Miles yanımdan geçerken bana sırtlıyor. Belirlenen süre boyunca sahada kalmamı ve buzda yerime başka birinin geçmemesini sağlamak için yanımda oturan takım elbiseli adam beni görmezden geliyor.

Kısa bankta oturuyorum ve sopamı paspasa vuruyorum. Buradan çıktığımda bile, görünüşe göre yerim değişmiş olacak.

Oyun yeniden başlıyor. Kendimi yaptıkları her hareketi izlemeye zorluyorum, zayıflık avına çıkıyorum. Sopamı ne kadar sıkı tuttuğumdan ellerim acıyla sızlıyor. Bu kadar uzun süre kilitli kalmak beni öldürüyor.

Bu Violet'in hatası.

Bu düşünceyi aklıma sokmasaydı, bu kadar çıldırır mıydım?

Hayır. Ben her zaman sakın, soğukkanlı ve toparlayıcıyım. Koçların kadrolarında olmasını hayal ettikleri patenciyim. Kavga başlatmam ama bazen bitiririm.

Bu gece, ilk yumruğu ben attım.

Hakemler beni bu yüzden oyundan atmaz. Teknik olarak dövüşmeye izin var. Ne de olsa vahşi bir spor. Hayır, bu Roake'nin kararı.

Kendi kendime homurdanıyorum, öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

Bir şekilde onları tutmayı başardık. Kimse gol atamadı.

Adam benim için kapıyı açtığında, buzun üzerine ve ileri atıldım. Koç adımı bağılıyor ve ben onu duymazdan geliyorum. Bunun için bana çok . Yerime geçecek kişinin duvarda oturup benim oraya gitmemi beklediğini görüyorum.

Knox kayıyor. "İyi misin?" "Çok iyiyim."

"Kıçına yiyeceksin." Homurdanıyorum.

Kazanırsak buna değer.

Pak bize doğru geliyor, Steele'den uzun bir şut. Pakı kucaklayıp ileriye doğru fırlatıyorum ve gelen Knight oyuncusunun etrafından dolanıyorum. Bana çelme takan aynı ahmak değil - sanırım o da yüzünü tedavi etmek için dışarı çıkmış olabilir. Knox'a pas veriyorum, o da topu bana geri göndermeden önce bir süre tutuyor.

Pistin diğer tarafındaki Erik kaleye doğru koşuyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve pakı ona atıyorum.

Kalecinin tepki vermesini sağlamak için bir şut numarası yaptı ama top bana geri döndü. Pakı kalecinin uzanmış eldiveni üzerinde çeviriyorum ve top ağlara gidiyor.

Maç berabere bitti.

Erik'i omzundan alkışlıyorum. O da aynısını bana , dudakları ağız korumasının arkasından sırtarak genişliyor.

"DEVEREUX," diye bağılıyor Koç.

İrkildim. Erik sessiz, ki bu alışılmadık bir durum. Birimize bağırıldığında her zaman yarım yamalak bir yorum yapar. Duvara doğru kayıyorum ve duvara çarpmadan önce yavaşça duruyorum.

Koç formamın önünü tuttu. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Başımı sallıyorum. "Hayır, efendim."

"Kendi kararlarını kendin verebileceğini mi sanıyorsun?"

Bizim lehimize sonuçlandı. Bunu yüksek sesle söyleme şansım olduğundan değil. Koç'un hak edersek dayak atmaya hazır olduğunu biliyorum. Ya da sözlü bir dayak - tecrübelerime göre her ikisi de hoş değil.

"Otur," diye emretti koç. "Maçın geri kalanında kılını bile kıpırdatma. Eğer ayağa kalkarsan, en ufak bir hareket yaparsan, takımdan atılırsın." Tüylerim diken diken oldu.

Dalga geçmiyor.

Duvarın üzerinden atlayıp ona geniş bir alan bıraktım. Arka sırada, duvara dayalı bir koltuk buldum ve ağır ağır oturdum. Kaskımı çıkardım ve yanıma koydum. Sonra eldivenlerimi, ki eklemlerime hiçbir şey yapmadılar. Sopamı duvara yasladım.

Ve sonra takımımın kazanmak için canla başla savaşmasını izliyorum. Ama sonunda bakışlarım kalabalığı tarıyor.

Violet'i tekrar buldum, her ne kadar bulmamam gerekse de.

Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Gözleri rastgele benimkilere kayıyor. Dünyayı görmezden gelerek birbirimize bakıyoruz ve midem düğümleniyor. Onu suçlayabileceğim bir şey daha.

Onu cezalandırmak için başka bir şey. Bunu dört gözle bekliyorum.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

GREYSON

sonra kal.

Yerine otur.

Neden?

Çünkü ben öyle dedim.

Kulağa tehlikeli geliyor.

Tehlikeyi ne zaman sevmedin?

İtiraf edin, şu anda içinizden bir heyecan geçiyor. Belki elinizi yumruk yapıp karşı koymaya çalışıyorsunuz ya da kalçalarınızı birbirine kenetliyorsunuz. Bu stadyumda yalnız olduğumuz düşüncesi mi?

I titre ve ona cevap verme.
Yapamam.

Çünkü o haklı, sözleri bana bir şey yapıyor. Bir şeyler.
kabul etmek istemediğim rahatsız edici bir durum. Kendime bile.

Knox on saniye kala sayı yapar ve resmi olarak eşitliği bozar. Willow ve diğer kızlar sandalyelerinden fırlayıp çılgılık atıyor ve tezahürat yapıyorlar. Benim tepkilerim gecikiyor, telefonum elimde sıkılı duruyor. Kendimi mutlu olmaya, alkışlamaya ve arkadaşlarımla birlikte bağırmaya zorluyorum.

Bir oyun daha var, hakem pakı bırakıyor ve sonra zil çalıyor.

Oyun bitti.

Hawks zor da olsa kazandı. Greyson'ın son periyodun ikinci yarısında kenara alınmasıyla kıl payı. Her iki takım da savaştan çıkmış gibi görünüyor ama mavi-gümüş giysili takımımız kutlama için buza koşuyor.

Willow elimi çekiştirerek, "Hadi," diyor. "Kutlama yapmak için dışarı çıkıyoruz."

Gülümsüyorum ve oturmaya devam ediyorum. "Hemen arkanda olacağım."

Bakışları yüzümü tarıyor ve sonunda başını sallıyor. "Otel odasına geri dönmemi istersen bana mesaj at. Sadece on dakika sonra olsa bile. Anladın mı?"

Nefesim kesiliyor ve bir gülümsemeyi daha zorluyorum. "Anladım. Teşekkürler, Willow."

Jess ve Amanda ile birlikte ayrılır. Bölümdeki herkesin gitmesi biraz zaman alıyor. Paris yanımdan geçerken bana bakmıyor bile ama Greyson'dan bahsettiğini duyuyorum. Belki de bunun kendi güç oyunu versiyonu olduğunu düşünüyor. En iyi yaptığı şeyi yapıyor, insanlarla dolu bir kalabalığın içinde onunla flört ediyor.

Yutkunuyorum.

Yavaş, yavaş, tüm stadyum boşalıyor. Bir Zamboni buzun üzerine çıkar, sürücüsü yaşlı ve yıpranmıştır. Pistin etrafında emekleyen bir yol çiziyor ve buz pürüzsüz, boş bir levhaya dönüyor. Onu gözlerimle takip ediyorum, başka bir şey yapamıyorum.

Sinirlerim bozuldu.

Sonunda bitirir ve gümbürdeyerek açıklıktan geçer. Sessizlik hüküm sürüyor.

Beni kalp atışlarıma konsantre olmaya zorluyor. Vücuduma. Bacağımdaki donuk ağrıya.

Sinir ağrısı.

Vücudumun bana ne kadar zamandır ihanet ettiğini düşünmek istemiyorum. Dikkatimi dağıtmaktan daha fazlasını istiyorum. Daha kötü bir şey.

Sonra oyuncu kulübesinin kapısı açılır ve Greyson buzun üzerine çıkar. Pedlerini ve formasını çıkarmıştır. Formuna uygun siyah bir kazak ve kot pantolon giyiyor. Patenleri onların üzerine bağlanmış. Saçları ıslak.

Bana doğru süzülüyor ve ellerini cama bastırıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve sonra, düşünerek, başını Zamboni'nin açık bıraktığı kapıya doğru eğiyor. Buzun üzerine çıkmak istiyor muyum? Pek değil.

Yine de kalkıp aşığıya inmenin yolunu buluyorum. Zahmetli birkaç dakika sürüyor ve sonra paspasla kaplı bir koridordayım. Önce duvara park etmiş Zamboni'yi, sonra da açıklığı görüyorum.

Greyson beni orada bekliyor.

Elleri sarılı, sol eli sağ elinden daha kalın. Bu onun ellerini bana doğru uzatmasını engellemiyor ve benim de onları tutmamı engellemiyor. Buza ilk adımımı atarken beni sabitliyor.

Botlarım bunun için yapılmamış. Biraz kayıyorum, o da kıkırdıyor. Patenle daha uzun. Boy farkımız eskiden idare edilebilirken - can sıkıcı ama idare edilebilir - şimdi benden daha uzun.

Hiç uyardmadan beni kollarının arasına aldı. Bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma dayadı. Parmakları göğüs kafesimde kıvrılıyor.

Çığlık atıyorum ve omuzlarına yapışıyorum. Bir parçam beni buzun ortasına bırakacağına ve kenara geri dönmeye çalışmamı izleyeceğine ikna oldu.

Sırıttıyor. "İyi misin, Violent?"

Gözlerimi kısıyorum.

"Yeni lakap." Patenle açıklıktan uzaklaşıyor. Hareketleri akıcı, kolay. Sanki yürürken değil de paten kayarken doğmuş gibi. O hızlandıkça hava ıslık çalarak yanımdan geçiyor. "Beğendin mi?"

"Şiddet mi? Özellikle değil."

"Sana yakışıyor." Dizlerimin hemen altından görünen sol elini esnetiyor. "Bunun için seni suçluyorum."

"Ne olursa olsun bunu yapacaktın," diye itiraz ediyorum.

Ortada durdu ve beni yere bıraktı. Kahretsin.

Gördün mü? Bunun olacağını biliyordum.

Ayağa kalktığımda kollarına tutunuyorum, ancak çok uzun süre ayakta kalmayı beklemiyorum. Patenlerinin üzerinde dönerek beni yavaş bir daire şeklinde döndürüyor. Botlarım hareketimi kolaylaştırıyor, yani o nereye isterse oraya gitmekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Aklıma bu fikri sen soktun." Öne doğru eğilip yüzünü benimkinin önüne koyuyor. "Her fırsatta benimle kafa buluyorsun."

Gülüyorum. Kendi kulaklarıma bile kaba ve kaba geliyor. "Öyle mi? Çok konuşuyorsun."

Onu bırakıp geri çekiliyorum. Kötü bir fikir.

Kollarım dönüyor ve ona tutunmayı başarıyorum. Çok geç, ayaklarım altımdan kaydı. Bacaklarım Greyson'ın kollarının arasında, kırımın üzerine sertçe buza çarptım. Üst yarısı benimle birlikte aşağı sürüklendi, iki büküm oldu ama dik durmayı başardı.

"Bu iyi gidiyor," diye mırıldanıyorum.

Mırıldanıyor ve parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

"Neyin ?" Yaltaklanıyorum. "Yok bir şey."

"Uh-huh."

Beni tekrar kaldırıyor, bu sefer bacaklarımı beline dolamamı istiyor. Kırımın hemen altından, uyluklarımın arkasından kavıyor. Omuzlarına tutunuyorum ve ayak bileklerimi arkasına kilitliyorum. Bu şekilde kendimi garip bir şekilde güvende hissediyorum. Beni düşürecekmiş gibi hissetmiyorum. Sabit durması da yardımcı oluyor. Gözlerinin içine bakmak için hafifçe arkama yaslanıyorum. Kötü davranmıyor -ki bu bir ilk.

Ona sormak için ağzımı açtım.

Önce otobüste beni kucağına oturttu ve orgazm etti.

Şimdi buradayız.

"İyi davranmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Omuz silkiyor ve kayıyor. Duvara ya da açıklığa gitmek yerine geniş bir daire çiziyor. Eli sırtımdan yukarı kayıyor, beni daha da yakınlaştırıyor.

Ben ona bu şekilde tutunmuşken kaymak onun için tuhaf olmalı ama tek kelime etmiyor. Aslında, bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Bıçakları buzda izler bırakıyor ve geniş bir daire çiziyor. Tek ses, patenlerinin buzı oyma şekli ve nefes alış verişimiz gibi görünüyor.

"Taze buzunu seviyorum," diyor kulağıma. "Bıçağımla yakalayacak başka bir iz olmamasını seviyorum. Mükemmelliğinde beni etkileyen bir şey var."

"Ne sıklıkla taze buz üzerinde kayabiliyorsun?"

Tutuşunu yeniden ayarlayarak beni hafifçe kaydırıyor. "Gününe göre değişir. Bazen Crown Point'teki piste gizlice girip herkesten önce orayı oyuyorum."

"Demek başkalarının fırsatlarını ellerinden almayı seviyorsunuz," diye karşılık veriyorum.

Greyson'ın kahkahası boğuk. "Evet, tabii. Eğer isteselerdi benim gibi erken kalkarlardı."

Hmm.

Aniden yön değiştirdiğinde nereye gittiğimizi görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Takımının yedek kulübesine doğru gidiyor. Beni duvara bırakıyor ve geriye doğru süzülüyor.

Gidişini izliyorum.

Kollarını açıyor ve havalanıyor. Sanki buzun üzerinde karşı tarafa doğru son sürat koşuyor. Etkileyici. Büyüleyici.

Beni dans ederken görmesi için delice bir istek duyuyorum ve sonra bu istek hemen bastırılıyor.

Dr. Michaels'ın bana koyduğu teşhise öfke duyuyorum. Aptalca. Bir şeyin olması, sonra başka bir şeyin olması ve bunun üzerine *başka* bir şeyin olması çok aptalca.

Işıklar kapandı ve karanlığa gömülürken kısa bir çılgılık attım.

Greyson'ın geldiğini bana söyleyen tek şey patenlerin çıkardığı ses.

Bana dokunmadan hemen önce duruyor ve duvara buz parçaları yağdırıyor. Bir saniye sonra parmakları dizimden yukarı kayıyor.

"Burada kilitli kalabiliriz." Parmakları hâlâ yukarı doğru hareket ediyor.

Bu sırada kalbim dakikada yüz mil hızla atıyor. Ve sonra fark ediyorum: En iyi tepkiyi benim korkuma veriyor. Bundan hoşlanıyor. Bunu istiyor.

Benim korkum havadaki kan, o ise kokuyu takip eden kurt.

Kot pantolonumu çekiştiriyor, ben itiraz edemediğim becerikli parmaklarıyla düğmelerini açıp fermuarını indiriyor. Ayak bileklerime kadar indiriyor. Soğuk hava tenime batıyor. Gözlerim yeterince hızlı alışamıyor. Bir duyum gitti, kör gibi çalışıyorum.

Ama kulaklarım ikinci bir fermuar ve hışırtı duyuyor. Ve sonra siki yarığımıza bastırıyor. Patenleri onu bunun için mükemmel bir yüksekliğe getirmişti. İçime sokmak için.

Kalçalarımı kavradı ve içime doğru bastırdı, o kadar yavaş ki ölme

ek. "Bütün gün içine girmek için bekledim." Biraz daha ilerledi. Başım geriye düşüyor. Çok iyi ve geçirdiğim günden sonra? I

Buna itiraf etmek istediğimden daha çok ihtiyacım var. O dokunana kadar kaslarım gergin. Dudakları karanlıkta benimkini bulana kadar beynim dönüyor.

Onu daha yakına çekiyorum.

Dudakları benimkilerden uzaklaşıyor, yanağımdan çeneme doğru iniyor. Sonra kulağımın hemen altındaki hassas deriye. Dişleri boğazımı sıyırdığında bir inilti çıkarıyorum. Gömleğinin eteğini bulup yukarı kaldırıyorum ve ellerimi karın kaslarına doğru kaydırıyorum.

Evet, daha önce haklıydım - kendi posta kodlarına sahip olacak kadar tanımlanmışlar. Göğüs ucunu çimdikliyorum ve boğuk bir kahkaha atıyor.

"Yaramaz." İçime daha sert giriyor, öyle ki vücudum yontulmuş, boyalı tahtanın üzerinde geriye doğru kayıyor. Beni tekrar kendine doğru çekti ve elleri dolaşmaya başladı. Önce gömleğimin, sonra sütyenimin altına giriyor ve göğüslerimi avuçluyor. "Çok mükemmel. Göğüslerin harika."

Başını eğiyor ve gömleğimi sonuna kadar yukarı iterek beni geriye yaslanmaya zorluyor. Etimi ısıtıyor.

"Tanrım, daha fazla," diye inliyorum.

Onun etrafında geriliyorum. Beni topraklamak için bu acıya ihtiyacım var.

"Gri. Daha sert. Sikeyim." Her kelimesi nefes nefese. Ondan sadece daha fazla vahşet istiyorum. Ellerimi sarılı ellerinin üzerine koyup bastırıyorum. Vücudu dalgalanıyor, istemsiz acıya cevap veriyor ve hırlıyor.

Beni bir hamlede kaldırdı ve buzun üzerine bıraktı.

Soğuk içime sızıyor, neredeyse yakıyor ve ben bu hissiyattan kaçıyorum. Ama o tam orada, bacaklarımın arasında ve tekrar içime giriyor. Beni buzun içine itiyor. Dokunduğu her yere iğneler batıyormuş gibi hissediyorum. Kıçıma, omuzlarıma, başıma. Saçlarım savruluyor ve ensemden biriken ter hemen ürpermeme neden oluyor.

Ama bir dakika sonra tek odaklanabildiğim Greyson oldu.

Soğuk bedenime karşı sıcaklığını hissetmek. Aletinin sürtünerek girip çıkması, dudaklarının tenimde gezinmesi. Sürekli hareket halinde. Göğüs, boğaz, köprücük kemiği. Buzun sertliğinin aksine yumuşak öpücükler bırakıyor. Kollarını iki yanıma dayamış, elleri gömleğimin içinde kıvrılmış.

Yana kayıyor ve elini aramıza sokuyor. Klitorisime dokunuyor, önce yumuşak, sonra daha sert. Onu çimdikliyor ve neredeyse çılgılık atıyorum.

"Seni duymak istiyorum," diyor kulağıma. "Burada kalan herkesin seni kimin becerdiğini tam olarak bilmesini istiyorum."

Ben sessizim.

Dönüyor, yeni bir açı, yeni bir ceza. Daha sert ve daha hızlı. "Adımı söyle."

"Siktir git." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Eli klitorisimden ayrılıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Orgazmı birdenbire, hızla geliyor ve hareketsiz kalıyor. İçime gömüldü.

Kafamın arkasında, endişelenmem gerektiğini biliyorum. Doğum kontrolü beni her şeye karşı korumuyor.

Başını kaldırıyor ve ben yavaşça gözlerimi açıyorum. Görüşüm düzeldi. Ay ışığı tavan pencerelerinden ve yüksek pencerelerden içeri giriyor. Pistin dışında zayıf acil durum ışıkları var, buradan zar zor görülebiliyor.

Soğuk bana çarpıyor ve titriyorum.

İçimden çıkıyor ve dizlerinin üzerinde geriye doğru kayıyor. Dizlerimi kavıyor ve bacaklarımı gidebildikleri kadar açıyor. Ayak bileklerim hâlâ kot pantolonum tarafından birbirine sıkıştırılmış, botlarıma yapışmış durumda.

Parmağını yarığımdan klitorisime doğru götürdüğünde dudaklarım aralanıyor.

"İşte sana küçük bir meydan okuma, Violent." Yine klitorisimle oynuyor, tepkimi analiz ediyor.

Kıvranıyorum. İnmek istiyorum, *tam oradayım*, kenardayım, ama oraya varamadan beni geri çekiyor. Tekrar. Ve tekrar. Bunu sonsuza kadar yaşıyoruz, ta ki ben kendim yapacak kadar çaresiz kalana kadar.

Ben de öyle yapıyorum.

O izlerken kendime dokunuyorum, titriyorum, inliyorum ve her yerimi görmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bundan nefret ediyorum. Kendimi kontrol etme yetim nereye gitti? İradem nereye gitti? Ama onun bakışları soğukla savaşıyor ve kendimi oraya nasıl götüreceğimi biliyorum.

Saniyeler içinde süzülüyorum.

İki parmağını içime sokuyor ve ben bu ek duyum karşısında nefes nefese kalıyorum. Etrafında kenetleniyorum, irkiliyorum, ama orgazmım gelmeye devam ediyor. İçimde derinlere okşuyor. Titriyorum. Titremeye devam ediyorum. Görüşüm titriyor.

"Amcığın döllerimi tutmak için yapılmış gibi görünüyor," diyor sonunda.

Ben daha tam hazır olmadan beni ayağa kaldırıyor. Kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı kaydırıyor ve bu sırada soğuk, kırmızı tenime dokunduğundan emin oluyor.

Gerçekten buzun üstünde seviştik mi? Yüzüm utançla ısınıyor.

Duvara o kadar yakınım ki, açıklığa ulaşana kadar kayarak ve beceriksizce kendi başıma oraya ulaşıyorum. Tekrar sağlam bir zemine bastığımda, bankların yanından geçip soyunma odalarına giden koridora giriyorum.

Evet, oraya geri dönmeyeceğim. Greyson arkamda.

Bileğimi yakaladı. Çok uzağa gidemedim, beni . Burası biraz daha aydınlık, duvardaki acil durum ışıkları bize sararmış bir parıltı veriyor.

Bakışları yine vücudumda geziniyor. "Daha önce söylemeyi unuttum ama okul ruhunu seviyorum. Yakında görüşürüz Vi."

Sonra beni bırakıyor ve geri çekiliyor. O köşede kaybolana kadar orada duruyorum.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

I hemen odaya dönüp üstümü . Onun kokusunu tenimden gerek. Sıcak bir duşa da ihtiyacım var ama bu olmayacak.

Telefonum Willow, Jess ve Amanda'dan gelen mesajlarla dolup taşı. Giderek daha da sarhoş oluyorlar.

Saçlarımı tarıyorum ve yeni bir maskara sürüyorum. Alıştığımдан biraz daha keskin bir görünüm ama kendimi bırakmaya hazır hissediyorum.

Kimi etkilemem gerekiyor ki?

Hayatım boyunca mutlu olan bendim. Baleyı severdim, dans dersini severdim, arkadaşlarımı severdim. Annem bana yetecek kadar iyiydi. Babam... her neyse. Babasız büyümek başıma gelebilecek en kötü şey değildi.

Yine de bazen onu ve beni şimdi görebilseydi ne diyeceğini düşünüyorum. Ya gurur duyardı ya da hayal kırıklığına uğrardı ve ben hangisini seçeceğimi bilemiyorum. Onun hakkında cevaplar istediğimde annem hiç yardımcı olmadı. Nasıl bir insandı. Nasıl bir *babaydı*.

Ben yedi yaşındayken

öldü. Yedi garip bir yaş.

Onu hayal meyal hatırlayabiliyorum. Sanki zihnim o günleri, o haftaları, o *yılları* almış ve onları sulu boya tablolarla dönüştürmüş gibi. Kenarlar bulanık, renkler birbirine girmiş.

Yine de güzel.

Yataklardan birine ağır ağır oturuyorum. Bacağım yanıyor, ağrı kalçama doğru yayılıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve gözyaşlarımı dindirmek için hızla gözlerimi kırıştırarak tavana bakmak zorunda kalıyorum.

Sorun yok, kendime söylüyorum. Sadece buradan çıkmam gerek.

Willow bana ekibin ve parti otobüsünün yarısının bulduğu barın adresini gönderdi. Üzerinde iki piyano olan bir sahnenin resmini gönderdi, sahnenin önü insanlarla doluydu. Paltomu alıp birinci kata iniyorum ve oraya nasıl gideceğimi soruyorum.

Resepsiyon görevlisi sırtarak bana doğru yolu gösteriyor. Nispeten kolay buluyorum ve ücreti ödeyip içeri giriyorum. Hemen duyularım saldırıya uğruyor.

Karanlık ve gürültülü. İki ışıltılı piyanoyla aydınlatılan sahneden parlak renkli ışıklar odayı süpürüyor. Düello piyanosu sanırım, iki sanatçının ileri geri gidişine bakılırsa.

Geniş odanın ortasındaki oval bara doğru ilerliyorum, sonra Willow'u bulmak için onu atlamaya karar veriyorum. Ya da Jess'i. Ya da mavi ve gümüş rengi giysileri olan herhangi birini.

Miles ve Jacob'ı köşede, kendi versiyonları olan mahkemeyi tutarken buluyorum. Paris'in arkadaşı Madison, neredeyse Jacob'ın tepesinde oturuyor. Beni görüyor ve sessiz bir alkışla fincanını kaldırıyor.

Başımı salladım ve devam ettim.

"Violet!" Steele yanıma geliyor ve elini kolumda gezdiriyor. "Hey, işte buradasın! Biz de seni arıyorduk."

"Biz mi?" Etrafında dönüyorum ama başka kimse yok. Sadece o, bana bakıyor. "Willow'u gördün mü?"

Yer değiştiriyor. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

Kaşımı kaldırıyorum ama sonra başımı sallıyorum. Willow'a burada olduğumu ama Steele'le sohbet edeceğimi bildiren bir mesaj atıyorum ve sonra telefonumu cebime geri koyuyorum. Kalabalığın arasından bana yol gösteriyor. Geniş omuzlu ve insanları kolayca kenara çekebiliyor.

Daha önce yolumu bulmaya çalıştığımda -kimse insan sabanı gibi davranmadan- bir yere varmak için itmek, kaymak ve itmek zorunda kaldım.

Bu çok daha kolay.

Steele'i Crown Point Üniversitesi'ne başladığımdan beri tanıyorum. Aynı çevrelerdeydik, özellikle de Jack'le çıkmaya başladığımda. Bana aşık değil. Bunu kesinlikle biliyorum, çünkü yıllardır Amanda'yı arzuluyor. Tek gecelik bir ilişki yaşadıklarından ve hemen ardından onu ektiğinden beri.

Orada acı ve cazibe var ve bu ona teklif ettiğim her şeyden çok daha fazlası.

Zorla oral seks dışında.

Midem bulanıyor. Bu konuyu açacak mı? Bana tekrar böyle bir şey yaptırmaya mı çalışacak? Frene basıp diğer yoldan geri dönmeyi düşünüyorum ama yapmıyorum. İçgüdülerimi dinleyip onu insanlardan arınmış bir koridorda takip ediyorum. Sonunda tuvaletler ve bir vestiyer var.

Ceketimi daha sıkı sarıyorum.

"Ne var ne yok?" Ses tonumu hafif tutuyorum. En azından Willow kiminle birlikte olduğumu biliyor.

Yüzünü ovalıyor, sonra gözlerime bakıyor. "Ben sadece..." Başımı arkaya eğdim. "Tükür onu, Steele."

"Bak, sadece özür dilemek istedim. Seni zorladığım için-" İrkildim ve elimi kaldırdım. "Dur."

"Violet-"

"Dur, Steele." Greyson'ı savunmak üzere olduğuma inanamıyorum ama işte başlıyor. "Greyson'la aramızda bir şey var. Biraz boktan bir şey. Ama sanırım sana söylemiştir." *Yalan*. "Bir şey söylemedim çünkü senin için sorun olmadığını düşündüm. Bilirsin işte."

Gözlerini kısıyor. "Greyson'la aranda bir şey var."

"Evet." Bunun için daha sonra kendimi öldüreceğim. "Birbirimizle uğraşmayı seviyoruz..."

Geri adım atıyor ve kıkırdıyor ama gergin. "Oh, yani... tamam. Biliyor muydun? Çünkü oldukça perişan görünüyordun."

Şey... Siktir. Evet, sanırım yalvarıp yakararak kurtulmaya çalıştım. Boşuna. Greyson istediği zaman sert ve inatçıdır. O bir canavar. Bunu kimsenin bilmesine gerek yok. Her zaman takım arkadaşlarının bir şekilde bildiğini varsaydım. Ve bunu sorun etmediler.

Sanırım buzda şeytan olmak ile buz dışında şeytan olmak arasında ince bir çizgi var.

o.

"bu kadar çıldıracağın, korkunç şeyler yapacağın bir kız yok mu? Ne için?"

Sifonu çekme nezaketini göstermiş. Demek biri var.

Merakımın içimi yakmasına izin veriyorum, hızlı ve anlık bir şekilde ve sonra onu uzaklaştırıyorum. Amanda mı, yoksa onun gözüne çarpma talihsizliğini yaşayan başka bir kız mı? Bilmek istemiyorum. Bir kutu solucandan bahsediyoruz.

"Bu bir cezaydı," diyorum usulca, Steele'e yaklaşırken. "Ama ben hallettim. Tamam mı?"

Boynunun arkasını kaşıyor. "Evet, sen öyle diyorsan Violet."

"İstiyorum."

Başını salladı ve yanımdan geçti. Beni koridorda yalnız bırakıyor, ben de duvara yaslanıyorum. Domuzlar uçtu mu? Greyson için gerçekten bir bahane mi uydurdum?

"Suçlu hissediyorsun, değil mi?"

Göz ucuyla bakıyorum ve Greyson'ı koridorun başında buluyorum. "Ne kadarını duydun?"

Omuz silkiyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu bir tuzak mıydı?" Gülümsüyor.

Kahretsin. Bu da içine düştüğüm başka bir tuzak olabilirdi. Bir düşünsene.

Titriyorum ve o bana doğru adım atıyor. Duvara yaslandığım yerden kıpırdamıyorum, çünkü merak ediyorum. Bana dava açın ama ne yapacağını görmek istiyorum. Küçük bir parçam elini boğazıma dolamasını ve beni dizlerimin üstüne çökertmesini umuyor.

Ama dokunmuyor. Bana hiç dokunmadan duruyor.

Sonra sorusu tekrar aklıma takılıyor ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden suçlu hissedeyim ki?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bu sefer beni satmadığını hayal ediyorum çünkü geçen sefer beni sattığından nefret ediyorsun." Şimdi eğiliyor, nefesi yüzümde dolaşıyor.

Eminim tadı viski gibidir. Hızlı sarhoş olmayı gerektiren bir gece olduğunu fark etmemiştim ama işte buradayız.

"Hayal görüyorsun."

"Öyle miyim?" Gülüyor. "Seni ne kadar sert siktiğimin bir önemi yok bebeğim. Hala senden nefret ediyorum."

Göğsüm sıkışıyor ve gözlerim yanıyor.

Tekrar. Kahretsin.

Neden böyle duygusal bir tepki veriyorum ki? Söylediklerini umursamak istemiyorum. Kendine özgü bir vahşet gibi görünüyor. Beni kendisine takıntılı hale getiriyor ve sonra *bu*. Halıyı altımdan çekip alıyor.

Onu itip yanından geçiyorum. Willow, Jess ve Amanda'yı bulmam uzun sürmedi. Başka kızlarla dans ediyorlar, ellerinde içkiler

Elini. Omzunda belirdiğimde Willow bana sıkıca sarılıyor ve içkisine uzanıp votka tonikten birkaç yudum aldığımda itiraz etmiyor.

"sonrakini ben alırım," diyerek geri veriyorum.

Zil zurna sarhoş olmak istemiyorum - sadece üzerinde durduğum keskin kenarı köreltecek kadar.

Diğer kızlardan biri kolumu tutuyor ve bana doğru eğiliyor. "Canlandırıcı bir şeye ihtiyacınız var gibi görünüyor, moral bozucu bir şeye değil. Bunun için bir şeyim var, eğer ilgilenirsen..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Elini uzatıyor, parmakları zararsız beyaz bir hapi ortaya çıkarmak için açılıyor.

"Molly," diyor.

"Violet."

Kıkırdıyor. "Hayır, ilaç. Bu bir kokteyl hapi. Seni ecstasy gibi kaldıracak ve işi bittiğinde nazikçe yere bırakacak..." Göz kırıyor. "Ben Sav."

Ondan alıp dilimin üzerine koyuyorum ve kuru kuru yutuyorum. Willow kocaman gözlerle beni izliyor, sonra gülüyor. Kolunu boynuma doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

Belki o da çoktan bir tane almıştır.

"Etkisini göstermesi ne kadar sürer?" Kıza soruyorum ama o çoktan dönmeye başlamış.

Silkelenip Willow'u Jess ve Amanda'nın dans ettiği yere sürüklüyorum. Piyanistler bir Lady Gaga şarkısı çalıyor ama arkasında bir ritim var. Şarkıyı hareketlendiren ve bizim de dans etmemizi sağlayan gürleyen bir temel.

"Özel arkadaşımızı buldun mu?" Amanda soruyor. "Jess sorumlu davranıyor. Bizi eve götürecekt."

Bu harika bir plan. "Bir içkiye

ihtiyacım var" diye

sesleniyorum.

Bana el .

Barda durup bir süre sessiz kaldıktan sonra gömleğimi dikkatlice aşağıya çekiyorum. Çok fazla göğüs dekoltem yok ama sanırım işimi görüyor. Saniyeler sonra barmen önümde duraklıyor. Bakışları aşağı iniyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Erkek arkadaşın var mı, tatlım?"

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Hayır, ama umarım bir tornavida alabilirim. Arkadaşım için de bir votka tonik."

Sırıttıyor. "Bunu senin için yapabilirim."

"Teşekkürler." Bu ima karşısında yanaklarım kızardı.

Bana ağzına kadar portakal suyu ve votka dolu bir bardak uzatıyor. Ona para uzatıp para üstünü bekliyorum, sonra bir yudum alıyorum. Votkanın tadı burnuma takılıyor ama aldırmiyorum.

Hayatım boyunca uyuşturucudan uzak durdum. Ben iyi bir kızdım. Yanlış yapmamaya çalıştım, çünkü sonunda beni kurtaracak şeyin bu olduğunu düşündüm.

Newsflash, bu lanet bir şaka.

Willow'a taze içkisini uzatarak kızlara tekrar katıldığımında, beni de aralarına alıyorlar. Müziğin içimden akıp gitmesine izin veriyorum ve içkimi yudumlayıp sallanıyorum. Diğerleri daha çılgındı. Etrafta zıplayıp ellerini sallayarak şarkı sözlerine eşlik ediyorlar.

Yeşil, kırmızı ve sarı ışıklar Willow'un yüzünde yanıp sönüyor. Onun gibi bir en iyi arkadaşım olduğu için şanslıyım. Çok sadık biri. Şu anda bile elini bileğimden aşağı kaydırıp parmaklarımı kavırıyor ve sahneye yaklaşırken onu yanımda tutuyor.

Düello yapan piyanistlerin yerini, devasa enstrümanların arasında bir podyumun önünde duran bir DJ . Bir şeyler söylüyor ve sesi tenimde yankılanıyor. Bir an için onun sözlerini takınıyorum.

Partiye hazır mısınız?

Sonra düşüyorlar, yere saçılıyorlar.

Sırıttıyorum ve dönüyorum. Vücudum aylardır olmadığı kadar hafif. Bacağım acımıyor.

Tanrım, *bacağım* acımıyor.

Ne büyük bir mucize.

Hoplayıp zıplıyorum ve müzik eşliğinde şarkı söylüyorum. Gözlerimle, yüzümle, tüm vücudumla odanın etrafındaki ışıkları takip ediyorum. Sanki onun macerasına eşlik etmeye çalışıyormuşum gibi.

"Hey, hey," diyor biri, pazularımı tutarak.

Tökezleyerek geri çekiliyorum. "Ben iyiyim."

"Pek iyi görünmüyorsun."

Bakışlarım kalkıyor,

kalkıyor, kalkıyor.

Gri. Paris. İlki kollarımı tutuyor. Ben onları uzaklaştırıyorum, o da kolunu Paris'in omzuna doluyor. Kolu onun beline dolanıyor.

Yılan gibi birbirlerine dolanmışlar.

Evet, onlar yılan. Kötü, kaygan, korkunç şeyler.

Kıkırdıyorum ve sesimi bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Fark etmez, müzik zaten onu gölgede bırakıyor. Onu kesebilmemin bir yolu yok.

Grey bana bir adım daha yaklaşıyor. Kaşları aşağı doğru çatılmış ve birleşik. Bu, ona hâlâ kendisine aitmiş gibi yapıştığı gerçeğini değiştirmiyor.

"Yakışıklı bir çiftsiniz." Bir adım öne çıkıp Paris'in yanağını okşuyorum. "Aletin tadının neye benzediğini biliyorum. Senin de bildiğini biliyorum. Besbelli. Ama sadece söylüyorum... Sanırım benim ağzımı daha çok seviyor."

Geri çekiliyor, ağzı açık kalıyor.

Dönüyorum. Bacaklarım iyi çalışmıyordu ama hızlıca kaçmaya çalışıyordum.

Jess gitti, Willow da öyle. Amanda beni buluyor ama, bana hapi veren kızla birlikte. Artık hareket edemeyeceğimi düşünene kadar dans edip duruyoruz. Düşüncelerim mutlulukla bomboş. Artık Greyson yok, Paris yok, bale yok. Sadece müzik, kalp atışlarım ve tenimizde dans eden ışıklar.

Dikkatimi çekmeye devam ediyorlar. Işıklar yani. Bana gösterilerde kullandıklarımızı hatırlatıyorlar. Sanırım artık o dünyanın bir parçası olmadığım için *kullanılıyorlar*. Sahnede spot ışıklarının altında durmak sıcaktı. Hatta sıcaktı. Pointe ayakkabıları ve zor koreografiyi de ekleyin... Çok fazlaydı ve özlüyorum.

Ve sonra havalandım.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

I Kaldırılıp ters çevriliyorum ve bir omzun üzerine atılıyorum. Bir kol uyluklarımın arkasını saldırganın göğsüne bağlıyor. Başımı kaldırıyorum ama Paris'i, uşağını ya da boğuştuğu yılanı göremiyorum. Ta ki ben Kokusunu içime çektim ve anladım.

Ah.

Grey beni dışarıya ve sokağın aşağısına taşıyor. Beni yere bırakmıyor, ben de karşı koymuyorum. Dünya tersine dönüyor ve bana yardım etmesine izin vermektense trafiğin içine yuvarlanmayı tercih ederim. Şu anda sadece kontrolü ele alıyor.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

"Kız arkadaşın seni çoktan boşalttı mı? Bu yüzden mi benim için geri geldin?" Betona sordum.

"O benim kız arkadaşım değil."

"O da benim gibi senin aletini emiyor mu?"

İnliyor. "Bunu orada gerçekten yüksek sesle söyledin, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve daha da rahatlıyorum. Adımları başımı ağrıtmıyor. Aslında ayaklarımın yerden kesilmesi güzel bir şey. Kendimi onun hareketlerine bırakıyorum.

"Hey. mı?" Beni itip kakıyor.

Bağırdım ve belini kavradım. "Sakin ol, pislik. Neye benziyorum ben? Bir patates mı?" Bunu düşündüm, sonra kaşlarımı çattım. "Buna cevap verme."

Kıkırdıyor. "Neredeyse döndük."

"Anahtarım yanımda değil," diye yalan söylüyorum.

"Cebinde değil mi?"

Kıçım yüzünün hemen yanındayken onunla sohbet etmek çok garip. Yine de bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aslında, onun hızı

Yavaşlıyor. Sonra beni yere bırakıyor ve dünya yeniden dönüyor.

"Whoa." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Bu yolculuk için ."

"Saatlerdir dans ediyorsun." Kolumu beline dolamak için hareket ettiriyor, sonra kendi kolunu omuzlarıma doluyor.

"Saatler mi?" Başımı sallıyorum ve midem bulanıyor. "Daha çok dakikalar. Daha yeni geldim."

Gülüyor ve bana telefonunu gösteriyor. Sabahın üçü. Oyun sonsuza kadar önce bitti.

İnliyorum ve gözlerimi kapatıyorum ama o sadece kolumu sallıyor. "Gözlerini açık tut, Vi. Seni içeri götürmeliyiz." Nefes veriyorum. "İçeri girmek istemiyorum."

Duraklıyor ve beni otelin dışındaki duvara yaslıyor. Bir metre ötedeki kapının üzerinde tabelası parlıyor. "Neden olmasın?"

Elimi burnumun altına sürüyorum. "Çünkü içeride her şey gerçek oluyor. Ve ben bir süre daha gerçek dünyada yaşamak istemiyorum."

Bana bakıyor. Dik dik bakıyor. Farkında mı bilmiyorum, çünkü başka kimseye bakmıyor. Sadece bana bakıyor. Ve bu bazen ürkütücü oluyor. Ama diğer zamanlarda, sanki ruhumda onun için bir yer açmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum ve bu hoş görünüyor. Sanki içimde ona yer açılmasını istiyor.

Bilmediği şey ise haftalardır kendi mezarını benim göğsümde kazıyor, ben de onunkinde. Bir gün değiş tokuş yapacağız. Benim kalbime karşılık onunki. Eşit bir takas.

"Benimle kötü yollara mı başvuracaksınız, Bay Devereux?" Parmağımı göğsünde gezdiriyorum.

Yaklaşıyor, bacaklarımın arasına.

Bu çok tanıdık geliyor. Bu konuda kızgın değilim.

Seni ne kadar sikersem sikeyim, yine de senden nefret edeceğim.

Nefret ve sevgiye aynı alanda yer olup olmadığını merak ediyorum. İçimizde. Bunu düşünmek istiyor muyum bilmiyorum. Nefrete yaslanmak çok daha az korkutucu görünüyor.

Ama kaza olsa da olmasa da yine aynı çıkmazda olmaz mıydım? Stres kırıklarının beni oyun dışı bırakma ihtimaliyle? Süresiz olarak, belki.

Yirmi yaşındayım. Bu kariyeri daha ne kadar sürdürebilirim?

Bu hep kafamın üzerinde dolaşan bir kabustu. Emekli olmaya hazır olmadan önce vücudum pes edecekti. Beni CPU'ya götürdü. Bu beni

İşletme diploması umurumda değil, çünkü yedek bir plan hiç yoktan iyidir. Dans dersleri her şeyden önce gelirdi ve normal üniversite derslerimi bu programa uydurmak her zaman önceliğim oldu.

Şimdi hariç mi? Aklımdan geçen tek düşünce, bir yedek planımın *olmaması gerektiği*di. Dişlerimi sıkıp kırılmanın, acının üstesinden gelmeli ve diğer taraftan daha güçlü çıkmalıydım çünkü başka seçeneğim yoktu.

Yedek plan beni güçsüz mü yaptı?

Benim için çok fazla soru var ama cevap yok.

"Violet," diyor Greyson usulca. "Bunun için uygun durumda değilsin."

"Alabileceğim kadar iyiyim." Sert bir kahkaha attım. Ses tellerimi tırmalayan bir kahkaha. "Flaş haber, Grey. Ben kırık kıyım."

Önce eline, sonra bana bakıyor. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

Alay ediyorum. Molly'den mutlu olmalıydım, hala yüzüyor olmalıydım. Bu deneyimi özlüyorum. Onun coşkusunu özlüyorum.

Bunun yerine, önümde daha da soğuk bir adamla soğuk bir tuğla duvara yaslanıyorum. Ve onun için yanıp tutuşuyorum.

Bu yüzden cevap vermek yerine, rakibine yumruk atmadan önce yaptığını gördüğüm gibi gömleğinin önünü yumrukladım. Yine de vurmak için gitmiyorum. Onu aşağı çekip aynı anda ayağa kalkarak dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Benimkilere sürtünüyorlar ve ben bunu bir rahatlık olarak kabul ediyorum.

Ben alırım. Bu benim

Ya

p. Alıyorum, alıyorum, alıyorum.

Hayatımda beni en iyi tanıyan insanlar, ve almadığımı bilirler. geri vermek. Örneğin annem her zaman kendinden parçalar bırakırdı. Onları topluyorum çünkü alternatifi daha kötü. Onları kendime onu hatırlatmak için sakladım, çünkü birbirimizin önünde durduğumuzda bile o orada değil. Süs eşyalarında ve unutulmuş parçalarda yaşıyor.

Babam mı? Onun sulu boya anılarını taşıyorum. Willow?

Onun cömertliğini çaldım, rahatlığını sülük gibi emdim.

Greyson.

Öfkesini vücudundan çekip alacağım, çünkü onsuz yaşayabileceğini düşünüyorum - oysa devam etmek için ona ihtiyacım var.

Dudakları dudaklarıma değiyor, bana tam da ihtiyacım olan şeyi veriyor ve ben ağzımı açıyorum. Dilini alıyorum. Kot pantolonunun içinden sikini avuçluyorum, çekiştiriyorum.

Onu yaklaştırmak için bel kemerini. Kamu ahlaksızlığını sikeyim. Dudağını ısıırıyorum, sonra dilimin ucuyla hafifçe vuruyorum. Kanı metalik ve sıcak.

Birbirimizi kazıyoruz. Dişler, tırnaklar ve acı, ikimiz de zor nefes alana kadar.

İlk uzaklaşan o.

İkimizi de sabitleyen oydu, bakışları içime işliyordu. Sanırım daha fazla dayanamayana kadar almaya devam ederdim.

"Hadi gel." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek beni içeri götürüyor.

Kolu omuzlarımla üzerinde sıcak ve yürürken parmaklarımı gömleğinin içinde dolaştırıyorum. Tırnağım ulaşabildiğim deride ayırt edilemeyen bir desen çiziyor ve bana karşı titriyor.

Bulunduğum katta inmemeye yardım etti ve beni kapıya götürdü. Bir anahtar çevirip kapıyı iterek açtı.

Yataklardan birinin üzerinde eşyalarım var, hazırlanmak için kullandığım tanıdık oda, ama Willow yok.

Yavaşça dönüyorum ve kapıyı kapattığında duruyorum. "Ne yapıyorsun?"

Dolabı açıyor ve eşyaları ortaya çıkıyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Gri mi?"

"Odanı değiştirdim." O kadar rahat itiraf ediyor ki.

Uzun bir süre cevap veremedim. Ağzım açık kaldı. Odamı mı değiştirmiş? Willow nerede? Bunu yapmayı nasıl başardı?

"Knox, Willow'un oda rezervasyonunu yaptı. Seni benimkine koydum. İkiniz ayrı ayrı giriş yaptınız..." Omuz silkiyor. "Oldukça kolay oldu. Diğer odanızı iptal ettik."

Zonklamaya başlayan başımı sallıyorum. "Eminim çok seksi bir gece planlamışsındır, ha? Sonra ne oldu? Onun yerine beni buzda becermeye karar verdin, sonra da Steele'den bana tekrar tuzak kurmasını istedin." Başımı sallıyorum, öfkem yükseliyor. Yüksek değil. Hazırlıklı olmadığım bir eşiğe ulaşıyor. Yüzüm kızarmadan ya da ellerim titremeden önce beynim yumuşuyor gibi görünüyor. Sadece öfkenin derimin altında dolaştığını, titreştiğini ve sonra azaldığını hissediyorum. "Ona geri mi döndü?"

"Ben seni almadan bir saat önce kulüpten ayrıldılar."

Üzerimi değiştirirken yatağın üzerine serdiğim kıyafetlerimin etrafında dönüyorum ve onları tekrar çantama tıkıyorum.

"Hangi oda?"

Başını sallıyor, duvara yaslanıyor. Kapıdan çıkmamı engelliyor. "Hayır."

"Ne. Oda." Öfkeyle bakıyorum. "Tamam. Ona mesaj atarım." Ceplerimi yokluyorum.

Boş ceplerim.

"Bunu mu arıyorsun?" Telefonumu tutuyor.

"Şimdi de yankesicilik mi? Elinden geleni ardına koymamaya bayılıyorsun."

Omuz silkiyor. "Bunu mahkemede kanıtlayın, Bayan Reece."

Ona doğru hamle yaptım ve sol bacağım tutmadı. Sertçe düşünüyorum, yüzümü karyolanın kenarına çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum.

Greyson yanıma çöktü. "Ne oldu?"

Ağırlığımı kalçama verip bacağımı döndürüyorum. Bakışlarının bacadan yüzüme gidip tekrar geri döndüğünü ve çenesinin gerildiğini izliyorum.

"Neden bana söylemiyorsun?"

Ağzım açılıp kapanıyor. Ona söyleyemiyorum. Bunu dile getiremiyorum. Ve ayrıca... Yüzüme güleceğine dair büyük bir korku var içimde.

"Vi," diye dener.

"Hiç bu kadar kötü bir şey söylemek istediğin oldu mu?" diye fısıldıyorum, dikkatim ayakkabılarımda, "ama kimsenin bunu senin kadar önemsemeyeceğini biliyorsun."

Yavaşça başını sallıyor, sonra uzanıp botumun bağcığını çekiyor. Tamamen çözüp yavaşça ayağımdan çıkarmasını sessizce izliyorum. Sonra çorabımı.

Ayaklarım... dansçı ayağı. Antrenman yapmadığımdan beri iyileştiler ama kalıntıları orada. Ayak tırnaklarım yontulmuş ve kısa. Ayak parmaklarım yıllarca pointe ayakkabı giydiğim için çarpık. Ayaklarım ve bileklerim hâlâ esnek. Her sabah esniyorum ve eklemlerimi çatlatıyorum. Ayağım bale standartlarına göre hala güzel, ama çıplak, eğitimsiz bir göz için...

Bacağımı içeri çekiyorum, ama o bileğimi kavırıyor.

"Dur." Sahip olduğu gücü biliyorum ama yine de söylüyorum. Kıpırdamıyor.

O kelime. Aramızdaki her şeyi bitiren sihirli kelime. Yerine bir duvar çarpıyor - bu duvar onun koruması ve benim ona karşı kendi savunmam. İkimizi de kurtaracak.

Nefes veriyorum. Beni boğmasına, ormanda kovalamasına, farklı bir stratosfere sokmasına, zorbalık etmesine katlanabilirim ama bu iyiliğe katlanamam.

Doğru olduğuna inanmadığım zaman değil.

"Eğer aynı odayı paylaşacaksak, tamam. Bununla yaşayabilirim," diyorum ona. "Ama ben... senin yapmak üzere olduğun şeyi yapmayacağım." Ayağa kalktım ve banyo kaptım. "Duş almam lazım."

Ve kapıyı arkamdan kilitlediğime inansa iyi olur.

OceanofPDF.com

GREYSON

I Violet Reece'i düşünün. *Önceden*. Her şeyi bir arada gibi görünen kız. Dış görünüş aldatıcı olabilir. Bunu en iyi ben bilirim. herhangi biri.

O banyoda saklanırken ben de Crown Point Balesi'nin bir videosunu açtım. Kızımın başrolde olduğu gösterilerinden biri. Ekranı yüzüme yakın tutuyor, dans ederkenki her ifadesini analiz etmeye çalışıyorum.

Yandaki önerilenler listesinde bir video daha var; Mia Germain ve Violet ile yapılmış bir röportaj. Mia'nın kim olduğunu bilmiyorum ama Violet'i merak ediyorum. Sadece dansını değil, tavırlarını da.

Kamera önünde olmak farklı, bu hemen anlaşılıyor. O ve yaşlı bir kadın minderli sandalyelerde yan yana oturuyor. Ekrandaki Violet şu an olduğundan daha zayıf. Üzerinde bir tişört, tayt ve beline kadar sımsıkı saran bir hırka var. Üst kısmı açıkta kalıyor. Saçları topuz yapılmış. Yüzünde bile bugünlerde olmayan bir keskinlik var.

Videodaki tarih bir yıl öncesine ait. Oynat tuşuna bastım.

"Mia," diyor kamera dışındaki bir kadın, "muhteşem bir topluluk yarattın ve bu son gösteri muhtemelen bugüne kadarki en iyi çalışman. Bir sonraki balenizi seçmek zor bir karar mıydı?"

Mia Germain, yönetmen. Adı ve unvanı blok harflerle altında beliriyor, bir süre orada asılı kalıyor ve sonra kayboluyor. Cevabını atlıyorum.

"Ve Violet," diyor görüşmeci. "On dokuz yaşındasın, önünde kocaman bir dünya var ve Mia'nın yakında sahneleyeceği *Kuşu Gölü* oyununda başrol oyuncusu olarak seçildin. Bunu öğrendiğinde aklınızdan neler geçtiğini bize anlatabilir misiniz?"

Violet ellerini birbirine sürter ve öne doğru eğilir. Gülümsemesi esrarengiz. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Mia beni aradı ve birkaç gün önce söyledi aslında. Biraz gözyaşı vardı... Bu gösteri bittikten sonra, onun provalarına başlıyoruz. Bana bu fırsatı verdiği için Mia'ya daha fazla minnettar olamazdım."

"Violet'in muazzam bir potansiyeli var," diye araya giriyor Mia, Violet'in bacağını okşayarak. "Hem beyaz kuğunun masumiyetini hem de siyah kuğumuzun karanlık tarafını canlandırmak için eşsiz bir yeteneği var."

"Başka balerinlerden ilham aldın mı Violet?" "Kapat şunu."

Telefonumu düşürdüm. Yataktan yere düşüyor ve masanın altında duruyor. Ben gerçek Violet'e bakarken hâlâ çalıyor. Kanlı canlı kıza.

Şimdi ne kadar farklı. Cildi kızarıyor, saçları parlıyor. Öyle bir vücudu var ki, içine girdiğimde kırılacağımı sanmıyorum.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Duvar onu yakalayana kadar geri çekiliyor. Üzerinde yırtık pırtık bir tişört ve şort var. Sütyeni yok. Meme uçları bakışlarımın altında sertleşiyor, pamuğun altında göze çarpıyor.

Arkamda, yaşlı Violet'in tiz sesi kime danıştıysa ondan bahsediyor.

Siyah Kuğu'yu izledim ama bale bilgim bu kadar. Bu tür bir rolün insanı delirtebileceğini biliyorum. Konuştukları şey de buydu. Violet'in yatırım yaptığı dizi buydu.

"Sana vurduğumda kuğu olacaktın." Kuğu olarak herhangi bir performansını görmedim - bu, başrol olamadan önce ondan koparıldığı anlamına mı geliyor?

Sanki şimdi ona vuruyormuşum gibi irkiliyor.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye tekrarlıyor. "Beni seninle aynı odayı paylaşmaya zorladın ve sonra da bir pislik gibi davranıyorsun." Vücudunun verdiği tepkiyi görmezden gelerek yanımdan geçiyor.

Gözlerimi deviriyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Yere bırakıyorum ve onu buharlı banyodan yataklara kadar takip ediyorum. King istemeliydim ama bu benim hesabım değil. Koçun kesinlikle soruları olurdu.

Arkasını döndüğünde nefesi kesiliyor. "Ne istediğimi biliyor musun Violet?"

Bir omzunu bir santim kaldırıyor, sonra bırakıyor. İçindeki savaşı görebiliyorum, bir kasırğa kadar güçlü. Benimle ne yapacağını bilmiyor. Zalim, acımasız, nazik, kibar. İkimize de kamçı etkisi yapıyorum.

O da aynı şeyi yapıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ama bana söyleyeceksin."

Alay ediyorum. "Ateşkes istiyorum. Sadece bu yolculuğun geri kalanı için. Crown Point'e dönene kadar."

Gözleri kısılır. "Ateşkes," diye tekrarlıyor. Şüpheli küçük şey.

"Sadece gerçekten iyi davrandığıma inan." Alay ediyorum. "Bu bana tamamen yabancı değil."

"Benim için öyle," diyor nefesinin altından. Yine de ilgisini çekmiş görünüyor.

Saat işliyor. Saat neredeyse üç buçuk ve alarmım dokuza kurulu. Otobüs öğlen kalkacak ve öğleden sonra dönmüş olacağız. Çok fazla zaman yok. Yapılabilir.

"," diye bastırıyorum.

Sonunda başını salladı.

Öne atıldım ve kollarımı ona doladım.

Bu hareket onu şaşırttı ama neyse. İçimden bir ses sarılmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Saniyeler geçiyor ve neredeyse kendimden şüphe ediyorum. Ama sonra kolları bana dolanıyor ve beni sıkıca kavıyor. Onunla aynı anda gömleksiz olduğumu fark ediyorum. Yanağı çıplak değdiğinde ve parmakları tenime battığında.

Önemli değil. Vücudu kabarır ve gözyaşlarına boğulur. Oh.

Pekala.

Susturucu bir ses çıkarıp sırtını ovuyorum. Ağlayan kadınlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikrim yok ama benim korkunç yatıştırıcılığım itiraz etmiyor. Bir aşağı bir yukarı gitmeye devam ediyorum ve yavaşça yataklardan birine yönlendiriyorum. En azından telefonumdaki video durdu.

Derin, ürpertici bir nefes alıyor, sonra geri adım atıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor. Utanç yüzünü ısıtıyor. Kızarıklık boynundan aşağı süzülüyor, ona verdiğim morluklar güneye doğru yol almaya başlıyor. Eminim onları keşfederken çok eğlenmiştir.

Kapakları geri çevirip telefonumu alıyorum. Benimkini ve onunkini yanına takıyorum. Onunki annesiyle olan bir mesaj dizisine açık. Üç gün boyunca Violet'ten gelen ve cevaplanmayan bir sürü mesaj var -en az beş tane-

Dişlerimi sıkıp ekranı kapatıyorum, sonra da sessize alıyorum.

Annesi en büyük pislik olma konusunda babamla eşit olabilir.

Arkamı döndüğümde Violet yataktaydı. Işığı kapatıp yanına tırmanıyorum ve şaşkın bir çığlık duyuyorum.

"Ne?"

"Ne yapıyorsun?" Sesi yine temkinli. "Senin kendi yatağın var."

"Bu bir ateşkes." Yastığımı ayarlayarak yaklaşıyorum ve kolumu beline doluyorum. "Rahatına bak."

"Bu çok utanç verici" diyor. "Ya osurursam?"

I snort. "İyi şey Ben tamamen farkında o dişiler var bedensel işlevler."

Vites
değiştiriyor

r.

Kötü fikir.

Kıçıcı kasıklarım doğru kayıyor ve sikimi uyandırıyor. Gözlerimi kapatıp başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Tekrar hareket ediyor ve anında sertleşiyorum.

Onun vücuduyla aynı etkiye sahip bir afrodisyakla hiç karşılaşmadım. Her ne kadar tekrar onun sıcaklığına gömülmek istesem de bunu yapmayacağım. Zihinsel ve fiziksel olarak çok yorgunum.

Bir ses çıkarıyor ama onu
susturuyorum. "Sertleşmeme
aldırma. Gececektir."

Gülüşü nefes nefese ve bana doğru yuvarlanıyor. Bir dakika önce beni yatağında istediğinden emin olmayan biri için beklemediğim bir şeydi bu. Şimdi yüz yüze geldik ve daha önce kimseyle *yatmadığımı* fark ettim. Bir gecede.

Bunun bir faydası yoktu.

Keşke onu neyin rahatsız ettiğini bana söyleseydi. Eğer şimdi burnumu sokarsam, bana gerçekten söyleyebilir. Ama ağzımı açmak yerine öne eğilip onu öpüyorum.

Bunu en son ne zaman yaptım? Sadece dudaklarını dudaklarımda hissetmek için birini öptüğüm?

Violet'in iplerimi elinde tutması hoşuma gitmiyor ve çok yakında, kurduğumuz maskaralık etrafımızda yıkılacak. Ama şimdilik, elleri vücudumun üst kısmında dolaşırken yan tarafını kavırıyor ve onu öpüyorum. Her dokunuş içimi yakıyor, ta ki yanana kadar.

Ve sonra, sonunda, ayrılıyoruz.

Sessizlikte nefes alıyoruz.

Uyku çok geçmeden gelir.

OceanofPDF.com

GREYSON

I Violet'ten önce kalktım. Sessizce dişlerimi fırçalayıp farklı kıyafetlerimi giydikten sonra kullanılmayan yatağa oturuyorum. Şarj aletinden telefonunu alıp açıyorum, hala şifre koymayı akıl edemediği için biraz kızgıyım.

Bazı insanlar çok fazla güveniyor.

Violet gibi, yatağında uyuyor. Ona bakıyorum ve saçlarına bakıyorum. Yüzüne dağılmış, dolgun dudakları uzun, derin nefesler alırken aralanmış. Göz kapakları seğiriyor, sanki gözleri bir rüyada hareket ediyormuş gibi ve parmakları yastığına kıvrılmış.

Gergin tutuşu dışında rahat görünüyor.

Elim ağrıyor ama bununla sonra ilgileneceğim. İki elim de hâlâ sarılı. Dün gece ben bir gözümü Violet'ten ayırmamaya çalışırken insanlar sürekli onlara yorum yapıp durdu. İlgi odağı olmanın verdiği normal heyecan gelmedi, çünkü o bana dikkat etmiyordu.

Beynim ne zaman sadece onu umursamaya başladı? Hoşuma gitmiyor.

Mesajlarına bakıyorum ve Mia Germain ile yaptığı bir konuşma gözüme çarpıyor. İnternetteki videoda son gösterisinin yönetmeni. Eğer baleyle işi bittiyse neden onunla konuşuyor? Sonra randevu saatini ve doktorun adını görüyorum ve boğazım düğümleniyor. Daha geriye bakıyorum, ama bu onun tek yazışması gibi görünüyor.

Dr. Michaels'ı Google'da arattım. Vermont'ta. Aslında bu kasaba Violet'in tuhaf ruh halini ve bu yolculuğa neden çıktığını açıklayabilir. Mia Germain ona biraz umut aşıladı mı, sonra da doktor

-Sporcularla çalışma konusunda uzmanlaşmış bir ortopedi cerrahı, onu aldı mı?

Sanırım bu gizemin bir kısmını çözdü. Arama geçmişimi siliyorum ve yoluma devam ediyorum. Sosyal medyasına tıklıyorum ve çeşitli platformlarda kendimi takip ediyorum. E-postalarına göz atıyorum, ki bu biraz daha verimli oluyor.

Akademik danışmanı ona mezuniyet formunu gönderdi. Başparmağım silme düğmesinin üzerinde geziniyor ve sonra tekrar Violet'e bakıyorum. Benden uzaklaşıyor, başını yastığa gömüyor.

Mesajlarına geri döndüm.

Eski erkek arkadaşı dişlerimi gıcırdatmama neden olan bir sürü şey gönderdi. Kazadan hemen sonrasına ait bir sürü mesaj var: *Döndüğünde seni göreceğim için çok heyecanlıyım ve harika bir üçüncü yıl geçireceğiz* ve birkaç hafta sonra: *Kahretsin Violet, seni özledim. Bacağın umurumda değil, beni geri götür. Özür dilerim.* Sonra okula dönene kadar kesiliyor. Büyük bir boşluk.

Başlığını sildim ve numarasını engelledim.

Ona ne söyledi? Onunla ilişkisini bitirmesine neden olacak çizgiyi aştı mı? Bir an için onu yere yatırıp dilini kestiğimi hayal ediyorum. İmgeler tatmin edici, biraz şiddetli olsa da.

Onun gibi.

Telefonunu bir kenara bırakıp yatağın diğer tarafına dönüyorum. Üzerindeki battaniyeleri sıyrıp yere düşmelerine izin veriyorum. Çarşaf, yorgan. Geriye sadece o kalana kadar. Dizlerinin hizasına gelecek şekilde yanına çömeliyorum ve sol bacağını iyice inceliyorum. Yara izi gümüş renginde ve kaval kemiğinin önünden aşağıya doğru uzanıyor. Uzanıp parmağımı üzerinde gezdiriyorum.

Ne zamandır ameliyattaydı?

Ona bir daha dans edemeyeceğini ne zaman söylediler?

Bacağını dikkatlice kaldırıyorum, sırt üstü yuvarlanana kadar ağırlığını değiştiriyorum.

Birkaç saniye bekliyorum ama kıpırdamıyor.

Dün gece her ne aldıysa işini yapmış. Önce yüksek, sonra çöküş.

Külotunu indirip pembe amını ortaya çıkardığımda da kıpırdamıyor. Saçları kesilmiş ve düzgün. Umarım şimdiden benimle ilgili ıslak hayaller kuruyordur. Dış dudaklarından birine dokunuyorum, sıcak teni aşağıya ve diğer tarafa doğru izliyorum.

Dudaklarımı yalıyorum ve öne doğru eğilip bacaklarının arasına giriyorum. Yüzü hâlâ melek gibi, huzurlu. Rahat. Onu sıkılmış, bıkkın bir ifade olmadan nadiren görüyorum. Boşaldığında bile kendini tutuyor.

Sinir bozucu.

Yüzeysel bir seviyede, anlıyorum. Birbirimize güvenmiyoruz. Çoğu zaman birbirimize zar zor tahammül edebiliyoruz. Ama öyle zamanlar oluyor ki tek yapmak istediğim ona yaklaşıp tenine girmek oluyor.

Anlamıyorum.

Kalçasının iç kısmına bir öpücük konduruyorum. Bacakları açık ve dokunuşuma tepki vermiyor. Henüz vermedi. Bir parmağımı içine sokuyorum, bakışlarım amından yüzüne doğru gidiyor. Tekrar ve tekrar. Parmağımı içine sokup , içine girdiğinde parmağımı kıvrıyorum. Sonra bir tane daha ekliyorum. onu biraz gererken, o da kımıldıyor.

Bir tane daha ekliyorum, sonra öne eğilip tadına bakıyorum. Çok tatlı. Biraz tuz, biraz ter. Onu yalıyorum, sonra klitorisine odaklanıyorum. Elim hareket etmeyi bırakmıyor. Klitorisini kemiriyorum ve baskıyı sürdürüyorum. Vücuduna, yüzüne odaklanıyorum.

Kıvranıyor ve kasları parmaklarımı sıkıyor.

Boşaldığında, çok güzel oluyor.

Ağzı açılıyor. Sırtını yataktan kaldırıp göğüslerini yukarı itiyor.

Meme uçları sert ve çakıllı, ince tişörtün içinden görünüyor.

Violet bir inilti çıkarır ve titrer. Orgazm onu boğuyor. Umarım güzel bir rüya görüyordur.

Parmaklarımı yavaşça , ama sikim kaya gibi sert. Hiç düşünmeden ayağa kalktım, şortumu çıkardım ve içine girdim.

Sert.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, yüz ifadesi uykulu halden şaşkınlığa dönüşüyor. Beni tanıdığını sanmıyorum. Oda hâlâ biraz karanlık, henüz güneş doğmamış ve göğsümü itiyor.

Bileklerini yakalayıp başının yanına sıkıştırıyorum. "Sakin ol," diyorum kulağına.

"Sadece ben."

"Grey," diye inliyor. "Bırak beni."

"İçinden *çıkma* mı?" Kalçalarımı yuvarlayarak güzel ağzından bir inilti daha çıkarıyorum. "Gerçekten mi?"

Altımda kıvranıyor ve bileklerini daha sıkı tutuyorum. Tekrar başlıyorum, çünkü amcığının sikimi sıkması çok yakında kontrolümü kaybetmeme neden olacak. Hareket ettiğimde durdu. Hızla gözlerini kırptırıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Güzel bir rüya gördün mü?" Ona sırtıyorum.

Parmak uçlarımla altında nabzı hızlı atıyor. Boynundaki morluklar artık daha koyu.

Yaptığım şeyi saklayamam.

"Sen-"

"Tadım sana benziyor, eğer bana inanmıyorsan." Onu öpüyorum. Ona başka seçenek bırakmıyorum.

Bunların hiçbirini onun seçimi değil ama bu ikimizi de bu duygunun peşinden gitmekten alıkoymuyor.

Dudaklarını aralıyorum ve dilimi ağzına sokuyorum. Sabah nefesi şaşırtıcı bir şekilde o kadar da kötü değildi. Sanırım her zaman herkesin ejderha nefesiyle uyandığını düşünmüşümdür. Telefonunu karıştırmadan önce benimkini fırçaladım.

Ama hayır... Hoşuma gitti.

Jack onu sabah nefesiyle mi öptü? Yoksa herhangi bir yakınlık kurmadan önce aceleyle tuvalete gitmekte ısrar mı etti?

Violet'in maskesinin düştüğünü düşününce aletim daha da sertleşiyor. Öpüşmemiz şiddetleniyor. Dudağını ısıriyorum, dişlerimi etinde gezdiriyorum. Bileklerini tutuşuma karşı geriye ve bir saniyeliğine mücadele ediyor. Bir dakika.

Aramızda ateş yanıyor. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve başını yana çevirerek boynumdan aşağı öpüyor. Dokunuşu omurgamdan aşağı ve yukarı elektriksel sarsıntılar yaratıyor. Benim onu işaretlediğim gibi o da beni işaretliyor. Vahşi, sonra yumuşak. Ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar.

Taşaklarım sıkılaşıyor ve bir kez daha içine giriyorum. Hala sert bir şekilde boşalıyorum ve birkaç dakika sonra rahatlıyorum.

Bileklerindeki tutuşumu gevşetiyorum.

Yüzünü ovalıyor. "Bunu yapamazsın."

"Ne?" Onun içinde kalıyorum. Bu hissi çok seviyorum. Beni üzerinden çıkarmak için acele etmiyor. Neredeyse şiltenin içine gömülmüştü. "Seni boşaltamıyor muyum? Ya da ben...?"

"Prezervatif kullanmadan yapamazsın." Sırıtiyorum.

"Neden kullanmayayım?"

"Çünkü CYBE kapmış olabilirsiniz-"

." Kaşlarımı çatıyorum. "Test yaptırdım. Ben bir Neandertal değilim."

"Uh-huh." Uzanıp elini çenemde gezdiriyor. "Çok kötü başım ağrıyor."

"Şanslısın, bunun için bir şeyim var." İçinden çıkıp ayağa kalkıyorum ama başka bir transa kapılıyorum. Amcığı büyüleyici, o kadarını söyleyebilirim. Ve döllerimin dışarı sızma şekli... Ona geri dönüyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve beni izliyor. Yukarı bakıyorum ve klitorisini tekrar ovuyorum.

"Ağrım var." Elimini itmeye çalışıyor.

"Çok kötü." Vücudu, nasıl çalınacağını hızla öğrendiğim bir enstrüman. Ve zevk alıyorum. Kalçaları titriyor ve elleri çarşafı kavırıyor. Köprücük kemiğinde hafif bir ter parıltısı var.

Boştaki elimle tişörtünü yukarı itip memelerini avuçluyorum. Meme ucunu çimdikledim.

-Sert değil, sadece daha da dikkat çekmesini sağlayacak kadar.

"Grey," diye pantolonunu indirdi. "Yapamam-"

"Yapacaksın. Şimdi iki kez, sanırım." Başımı sallıyorum, vurgulayarak. Adımı böyle kısalttığına bana bir şeyler oluyor, ama göğsümdeki sıcak duyguyu görmezden geliyorum. Birkaç orgazm daha ona iyi gelecektir, sonra da baş ağrısını geçirecek ağrı kesiciler. Muhtemelen su da içmesi gerekiyor. Koç her zaman su içmemizden bahseder. Vücudumuzu tapınak gibi tutmamızı.

Benden uzaklaşıyor. Hareket ellerimi uzaklaştırıyor ve yatağın diğer tarafına doğru yalpalamasını izliyorum. Karnının üstünde.

Kıçı mükemmel. Biraz yuvarlak, solgun.

Tekrar tırmandım ve bacaklarının üstüne oturdum. Kığının yanağına sertçe vurdum. Acı elime yayılıyor, özellikle de parmak eklemlerime. Bir sonraki maça hazırlanmak için muhtemelen haftayı buz koyarak geçirmem gerekecek. Antrenmanları boş ver.

Kahretsin, dikkatim dağılıyor.

Violet'in teninde kırmızı bir iz belirir.

İlk seferinde hiç ses çıkarmadı ve şimdi yüzü yastığa gömülü.

Gözlerimi kısıyorum. "Vi."

Cevap vermiyor. bir heykele dönüştü.

İçimden yabancı bir duygu geçiyor ve boğazımda garip bir acı oluşturuyor. Endişe mi? Kimse için hissetmediğim kadar endişe, sanırım endişenin üzerine ekleniyor.

Bu onun için çok anormal bir tepki, bir an ne yapacağımı bilemedim.

Sonra üstünden kalkıp onu ters çeviriyorum, vücudu o kadar sert ki tahta gibi hareket ediyor. Kapalı gözlerinin altından sızan yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Buna ne sebep oldu?

"Violet. Az önce ne oldu?"

"Hiçbir şey." Yüzünü kapattı.

Ellerini çekip onu . Gömleği tekrar yerine oturdu. "Tükür onu."

Öne doğru eğiliyor ve alnını omzuma bastırıyor. "Sadece bundan hoşlanmıyorum. Kötü anıları canlandırıyor."

Gözlerimi kısıyorum. Bunu ona başka biri mi yaptı? Kalıcı, olumsuz bir izlenim bırakacak şekilde ona şaplak mı attı?

Elimi tutup kokluyor, sonra daha dik oturuyor. Gözlerimin içine baktığında yüz ifadesi granit gibi. "Bununla bir çizgi çizmem çok mu kötü?"

"Evet," diyorum. Çok basit. "Benimle sınır çizemezsin."

Violet gözlerini kısıyor. Onu kızdırmayı seviyorum ve bu onun için hassas bir konu gibi görünüyor.

"Neden?" Ağırlığının daha fazlasını onun üzerine bırakarak soruyorum. "Sana bunun kötü olduğunu hissettiren her neyse onu kovmam için bir neden daha."

"Bu kirli." Omzumu itiyor. "Bırak gideyim." "Bana daha fazlasını anlatana kadar olmaz."

"Dans öğretmenim her şeyi berbat ettiğimizde bize şaplak atardı." Yüzü daha da kızarıyor ve gözlerini kaçırıyor.

Dudaklarımı büküyorum.

"Çıplak mı?" "Hayır!"

"Cinsel olarak mı?"

"Greyson."

"Gri," diye otomatik olarak

düzeltiyorum. Gözlerini kısıyor.

Omuz silkiyorum, kayıtsız kalmaya çalışıyorum. "Violet ve Grey? Bana mantıklı geliyor."

Neyse ki düşürdü. Ve onunla birlikte ben de üzerinden kaydım. Bunu başka bir gün tekrar gündeme getireceğim ama sorduğum birkaç soru beni rahatlattı. Öğrencilerini zevk için değil cezalandırmak için tokatlayan korkunç bir dans öğretmeni.

Utanç. Bu ikisi her zaman el ele gitmelidir.

Ama kesinlikle o yaştayken değil.. "Kaç ?" Yüzünü tekrar kapattı. "On."

Yüzümü buruşturuyorum. O zaman kesinlikle zevk için *değildi*. Annemin kendine has bir cezalandırma şekli vardı ama bu çeşitli ve beklenmedik şekillerde olurdu. Sanırım canımı acıtmaktan ziyade beni sarsmak içindi. Babam ise işi batırmamam gerektiğini hatırlatmak için acı vermeyi tercih ederdi.

Advil'ini içtikten sonra banyoya giriyor. Hafıf bir topallaması var ama pek fark edilmiyor. Bunu fark etmemin tek nedeni, geçerken kıkını izlemem ve kalçalarının salınımında bir düzensizlik olması.

Telefonum alıyor.

REBECCA (REKLAMCI)

Yayına hazır. Roake onayladı.

Yutkunuyorum ve kapalı banyo kapısına doğru bir bakış atıyorum. Artık geri dönüş yok.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

T Gezi organizatörleri kahvaltı için konferans salonlarından birini kiraladı. Odada, masalara yayılmış, açık büfe sırasında bir CPU öğrencileri topluluğu var. Yine de hepsini görmezden geliyorum, Willow'u arayışında.

Dün gece ona hiç mesaj atmadım ve içimde bir suçluluk duygusu var. Yine de onu Knox ve Amanda'nın arasına sıkışmış gördüğümde biraz hafifledi.

Grey yanımda durdu. Onun sevdiği bir lakabı kullandığımı duymak - özellikle de bunu benden duymak sanırım- bana tuhaf şeyler yapıyor. İyi şeyler. Garip şeyler. Beklemediğim bir yönde atılmış bir adım. Ateşkesimiz gibi. Birbirimizden nefret etmiyormuş gibi davranmak gibi.

Kıçımda donma eminim. "Aç mısın?"

Ona bakıyorum. "Biraz."

Gülümsüyor. "Git otur. Ben bir şeyler getireyim." "Hayır, sorun değil." Büfeye doğru gidiyorum.

Bileğimi yakaladı. "Vi."

"Gri." Gözlerimi kısıyorum. "Yemekle garip bir ilişkim var, tamam mı? Bu konuda benimle tartışmayın."

Beni değerlendiriyor, yüz ifadesini anlayış aydınlatıyor. Sonunda başını sallayıp beni serbest bırakıyor ama arkamdan yaklaşıyor. Aldığım, tereddüt ettiğim ve tereddüt etmeden geçip gittiğim şeyleri not ettiğini hissediyorum.

"Yine dans etmeye mi çalışıyorsun?" Kaskatı kesildim.

"Ne?"

"Eğer masadan kalkarsa, teorik olarak ne istersen yiyebilirsin." Dikkatle tabağıma bakıyor. "Bunun yerine, tavşan yemine eşdeğer bir kahvaltı yapıyorsun."

Homurdanıyorum. Su terapisi muhtemelen zor bir iş ve beni borca sokacak. Ama lanet olsun, yine de deneyeceğim. Ve kendimi boşa harcamaya ya da gevşemeye izin vermeyeceğim. Gecenin bir yarısı bu karara vardım. Bir daha dans etmemektense birkaç kredi kartı açmayı tercih ederim. Sonuçlarını boş ver.

"Umudumu kaybetmiyorum," diyorum ona.

Boğazının arkasından bir ses çıkıyor.

Duruyorum ve ona tekrar bakıyorum. Koyu sarı saçları hâlâ nemli. Tepesi daha uzun, yanları kısa ve birkaç tutam alnına doğru kıvrılıyor. Mavi gözler. Dolgun dudaklar. Öldürücü bir çene. Ve şu anda bir şeye odaklanmış gibi bir hava yayıyor.

Ne olduğunu bilmiyorum.

"Bana söyleyecek misin?" diye tekrar sorar.

Başımı sallıyorum. Dün söylediğimde ciddiydim - umursamayacaklarını bildiğim birine en mahrem korkumu ve yeni keşfimi anlatmayacağım. İçten içe Grey'in umursamadığını biliyorum. O bunu yapamaz.

Biz düşmanız.

Bu ateşkes tam da dün söylediği gibi: geçici. Kampüse döndüğümüz an patlayacak.

Öyleyse neden şimdi onunla derin bir ilişkiye gireyim? Daha sonra bana zarar vermek için bunu çarptabileceğini bildiğim halde?

Tabağıma doldurmayı bitirip Willow'a doğru ilerliyorum. Baş ağrım azalıyor ama kaslarım ağrıyor. Ben de garip bir şekilde uyanık hissediyorum. Sanki kahve içmeden kafayı bulmuş gibiyim.

Bu Greyson'ın sen uyanmadan önce seni boşaltmasından olabilir.

İyi bir rüya görüp görmediğimi sordu. Alaycıydı tabii, ama gördüm. Vücudumun içgüdüsel tepkisinin ondan geldiğini öğrendim.

Yine de bu şekilde uyandırılmaktan nefret ettiğimi söyleyemem...

Biraz istilacı. Ama dürüst olalım. *Greyson* biraz istilacı. Bir insan olarak.

"Günaydın!" Willow'un şarkı söyleyen sesi, bok yiyen sırtışından önce geliyor. "İyi uyudun mu?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Beni terk ettin."

Gülüyor ve masaya doğru eğiliyor. "Dans ediyordum ve aniden gittin. Sanırım beni terk ettin."

Gözlerimi kısarak baktım. Hah. Dün geceyi hatırlamıyorum, bu yüzden onun sözüne güvenmek zorundayım. Ama her neyse, bahsettiğim şey bu değildi, otel odasından bahsediyordum. Odanın diğer ucuna, Greyson'ın tabağını doldurduğu yere baktım. Kendi tabağıyla ilgilenemeyecek kadar benim elimdekilere odaklanmıştı.

Cebinden telefonunu çıkarıyor, yemeği bir kenara koyuyor ve odadan dışarı çıkıyor.

"Dünya'dan Violet'e," diyor Amanda.

Yüzüm kızarak arkamı döndüm. "Özür dilerim. Ne oldu?" "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Acıyı bastırmakta iyiyimdir. Duygularımı en aza indirmekte iyiyimdir. Ben de öyle yapıyorum, her şeyi bastırıyorum ve yavaşça kahvaltımı ediyorum. Midem çalkalanıyor.

Steele geldi ve yanımdaki koltuğa oturdu. Bana sırtıyor. "Hey, Violet."

Oh, evet. Greyson'ın işleri benim için daha da kötüleştirmeye çalışan aptalca planına uyduğu için ona kızgınım. Öyle bir şey varsa tabii. Belki Steele gerçekten özür diliyordu ve Grey bunu çarpıtmaya karar verdi.

Emin değilim, sessizce yiyorum ve Steele'i görmezden geliyorum. Herkesi görmezden geliyorum, sonra tabağımı boşaltıyorum. Oteldeki kafeden bir kahve alıp odama dönüyorum. Greyson burada değil ve başım hâlâ ağrıyor.

Bir ağrı kesici daha alıp içkimi ve telefonumu komodinin üzerine koyduktan sonra uyumadığımız yatağa uzanıyorum. Telefonum hemen vızıldıyor, olduğu yerde tıkırdıyor. Ona uzandım ve iç çektim. Engellenmiş bir numara.

Ya bir tele pazarlamacı ya da annem, bahse girerim.

"Alo?"

Bir saniye sessizlik oldu. "Alo?"

Tekrar ediyorum.

"Violet Reece?" Bir kadın. Sesini tanımıyorum ama sesi oldukça profesyonel geliyor. Size bir şey satmak ya da *arabanızın uzatılmış garantisi hakkında sizinle iletişime geçmeye çalışmak* gibi değil.

"Bu o," diyorum dikkatlice. "konuşuyorum?"

"Martha Sanders," diyor. "Ben Senatör Devereux'un asistanıyım."

Aniden doğruluyorum, oda eğiliyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kahvaltımı kucağımda kaybetmemeye çalışıyorum. Benden ne istiyor?

"Um... Tamam," diye zayıfça cevap veriyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Greyson bize Crown Point Üniversitesi'ne gittiğinizi bildirdi."

Dudağımı ısııyorum, sonra bırakmak için kendimi zorluyorum. "Evet ve birinci sınıftan beri buradayım." diye cevap verirken ses tonuma engel olamıyorum.

Bir an sessiz kaldı. "Gördüğünüz gibi, bu komplikasyonla karşılaşmayı beklemiyorduk."

Cevap vermiyorum. Buna ne demem gerekiyor? Greyson'ı benim gittiğim okula göndermeleri nasıl benim suçum olabilir?

"Mesele şu Violet. Greyson'ın dikkati dağılmadan daha iyi olacağına inanıyoruz. NHL için çalışıyor, bunu size söyledi mi?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Dedi ki. "Şey. İkinizin arasında romantik bir ilişki olduğuna dair söylentiler var. Eminim söylentilerin ne kadar zarar verici olduğunu biliyorsunuzdur. Özellikle de internetteki şeyler asla sonsuza dek kaybolmadığı için. Değil mi canım?"

İnternetteki şeylerin sonsuza dek kaybolmadığını biliyorum. Jack'e oral seks yaptığım bir video olduğunu biliyorum. Greyson'ın adını lekeleyen bir makale var, benimkiyle birlikte. Altı ay öncesine ait, benden gelmeyen başka bir makale daha var ama olabilirdi. Medya bunu tam yirmi dört saat boyunca yayınladı, sonra da kapatılıp geçirildi. Senatörün oğlu sarhoş araba kullanıyor, kaza yapıyor ve paçayı kurtarıyor. Gazete kısa bir süre sonra bir özür yayınladı ve ben susturuldu ama internet sonsuza kadar var.

O günlerde çok şey oluyordu. Bir sürü travma. Ağrı kesici ilaçlarla aklımı kaçırmıştım, bacağım alçıdaydı, geleceğim bitmişti. Greyson ben daha ameliyattan çıkmadan hapisten çıkmıştı. Ne kadar berbat bir durumdu?

Bu işten yandığı için mutluydum.

Birilerinin gelenlere dikkat etmesinden dolayı mutluydum. Ama bu beni kıcımdan ısırdı ve sürekli bir sızı bırakmış gibi görünüyor. "Ne istiyorsun?" Sesim kurşun gibi.

Martha boğazını temizliyor. "Tekrar dans edebileceğinizi öğrendik. Bu doğru mu?"

Donup kaldım. Elim, neredeyse kendiliğinden, bacağımdan aşağı kayıyor. Parmaklarımı baldırıma sarıp sıkıca tutuyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Belki."

"Sigorta bu kararsızdır," diye devam ediyor. "Ve eğer daha fazla fizik tedavi ya da ameliyat gerekiyorsa... size yardım etmeye hazırız. Annenin parası yok, değil mi?" Duraksıyor. "Bunu geleceğin için bir bağış olarak düşün."

Duvara bakıyorum. Gözlerim yanıyor. İhtiyacım olan şey için ödeme yaparlar mı? Tekrar dans etmek için. MRI, su terapisi. Sinir ağrım . Tekrar *dans* edebilirim.

Grey nerede?

"Bana yardım et," diye tekrarlıyorum, beynim onun ince anlamını yakalamak için çalışıyor. "Mesela..."

"Daha önce yaptığımız gibi." Ne?

"Bekle-"

"Violet," diye araya giriyor Martha. "Mesele şu. Sen ve Greyson birbirinizden uzak durmalısınız. Bunu nasıl yaptığınız umurumuzda değil. Dikkati dağılıyor. Koçu bile öyle düşünüyor. Dünkü dövüş onun tarzı değildi ve sen onun hayatındaki tek yeni faktörsün. Onun geleceği önemli."

Bunu yapması için ona meydan okudum. Bir damla gözyaşı sızıyor, yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Haklı, ben onun dikkatini dağıtan biriyim. Ve işte hayallerim, yüzümün önünde bir sopanın ucundaki havuç gibi sallanıyor.

Onun geleceği önemli. Öyle ve benimki de öyle.

"Peki." Söylüyorum çünkü söylemezsem kendimi asla affetmeyeceğim. Baleyi gidebildiğim yere kadar kovalamazsam, yanacağım. "Sana lanet faturaları göndereceğim."

"İyi seçim." Hat kesiliyor.

Ben de şeytanla nasıl bir anlaşma yaptığımı merak ediyorum.

Telefonumu bir kenara atıyorum.

Bir an sonra kapı açılır ve Greyson köşede belirir.

Beni yatakta gördü ve sırtıttı. "Soyun."

Dudaklarım aralandı. "Yakında gidiyoruz."

"Otobüs bir saat içinde kalkıyor. Yeterince zaman var." Kaşlarını oynatıyor. "Hadi ama Vi. Geçici ateşkes ve her şey... Bu benim görebileceğin en iyi yanım."

Yutkunuyorum. *Bu doğru.* Sadece henüz bilmiyor. Bu yüzden pantolonumu indirip tekmelemek çok da zor olmuyor. Yatağın ucunda duruyor ve benim küçük gösterimi izliyor. Oturup gömleğimi çıkarıyorum, sonra sütyenimin düğmelerini açıp aşağı çekiyorum. Serin hava meme uçlarıma değiyor ve anında çakıllaşıyorlar.

Tekrar arkama yaslanıp kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Bacaklarım açık.

Yüz ifadesi kararıyor ve kıyafetlerini yırtıp atıyor. Aleti çoktan sertleşmiş, bana doğru sürünürken önünde sallanıyor. Üzerimde geziniyor, bir an bekliyor, sonra sert bir hamleyle içime dalıyor.

Sırtım dikleşiyor, göğsüm onunkine değişiyor. Ağırlığını üzerime bırakıyor ve kollarıyla beni sıkıca sarıyor. Bizi birbirimize bastırıyor.

Bacaklarımı kalçalarına doluyor, ayak bileklerimi çaprazlıyor ve boynuna tutunuyorum.

Bu bir veda gibi.

Bir anda şakadan ciddiye geçiverdi.

Pişmanlık içimi yakıyor ama onu bir kenara itip Grey'in dudaklarını yakalıyorum. İçime girip çıkmasını, tenini tenime bastırmasını seviyorum. Onun ağırlığı beni topraklıyor.

Olmamalı, ama işte .

Dillerimiz birbirine değişiyor, ağızlarımızı keşfediyor. Tadı portakal suyu gibi.

Böyle boşalmayı beklemiyordum. Klitorisim uyarılmadan hiç boşalmamıştım. Ama aniden içime doluyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. Kaslarım sıkıştı. İki kez daha pompalıyor ve hareketsiz kalıyor. İkimizde de yankılanan bir hırıltı çıkarıyor.

Kalbim kontrol dışı atıyor.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve başını omzuma yaslıyor. Belki telefon görüşmesi, belki bugün, belki de dün her ne olduysa, ama acıyor. Her şey acıyor. Tenim, düşüncelerim, kemiklerim, kalbim.

Ona daha uzun süre tutunuyorum. Ta ki telefonlarımız çalana, otobüs kalkmadan önce beş dakikamız söyleyen alarmlar kurulana kadar. Beni bırakıyor, yataktan kalkıyor ve banyoya girip gözden kayboluyor. Kıpırdamadan yatıyorum, bundan sonra hareket edip edemeyeceğimi merak ediyorum.

Fiziksel olarak yoğun değildi, ama duygusal olarak? Konuşmadan ne aktarabiliriz?

Elinde bir bezle geri döndü. Kalçamın yanına oturuyor ve nemli kumaşı göbeğimde gezdirdiğinde irkiliyorum.

" değil," diyorum sessizce.

Kalkıyorum ve banyoya giriyorum. Eşyalarımız toplanmış ve kapının yanında bekliyor, temizlenip giyindikten sonra ikimiz de dışarı çıkıyoruz.

O bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum.

Willow beni parti otobüsüne doğru götürüyor. Greyson ve hokey takımının otobüsünden uzağa.

Ve ne var biliyor musun? Bu noktada, benim için sorun yok. Ona başlandığımı söylemekten utanıyorum. Onun pislik davranışlarını seviyorum. Benim düğmelerime basması hoşuma gidiyor, ben de onunkilere. Birbirimize saplanmış durumdayız. *Takıntılıydık*, ama şimdi.

Babasının emirlerine göre, aramıza mesafe koyacağız - neden şimdi başlamayalım?

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Willow ilk dersimden sonra beni aceleye getirdi. Neredeyse bana çarpacaktı, birkaç santim ötemde patinaj yaparak durdu ve beni banyoya sürükledi. Her bir kabini kontrol etti ve sonra ana kapıyı kilitledi.

"Ne , Violet?" Sarsılarak geri çekildim. "Ne?"

"Ne. Ne. Cehennem. Violet." Bana ters ters baktı. "Senaryo dışına çıkmadan önce bir kızı biraz daha uyarmalısın."

Sırt çantamı bırakıp omuz silkiyorum, çaresiz ve biraz da kafam karışmış bir halde. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bana söyleyecek misin yoksa beni azarlamaya devam mı edeceksin?"

"Bu." Telefonunu çıkardı ve bana doğru itti.

CPU Hawks için bir blog. Her türlü atletik takım yazıları, raporlar ve oyunların kapsamı... ayrıca reklamcı tarafından yayınlanan bildiriler. Rebecca Dumont.

"Geçen gün reklamcıyla buluştuk," diyorum yavaşça.

Yirmi dakika önce yayına giren en son gönderiye tıklıyorum.

Willow'un bulması uzun sürmedi, sonra da benim. Ne bulmayı beklediğimden emin değilim. Rebecca'ya gazetede yayınlanan önceki makalenin tamamen uydurma olduğunu söyledim. O fotoğraf dışında Greyson'la beni birbirimize bağlayacak hiçbir şey yoktu.

Görünüşe göre şimdi resmi bakış açıları makalenin *benim* hatam olduğu yönünde. Tekrar ediyorum.

Tam da halının altına süpürülmüşken, tekrar ilgi odağı haline getirmek zorunda kaldılar.

Greyson'dan ve benden alıntılar var - elbette ondan daha fazlası. Ve birkaç tane de koçundan. Steele ve Knox bile. Hepsinin vardıği sonuç

Crown Point Üniversitesi'ne geldiğinden beri Greyson'a ve onun şöhretine takıntılıyım. Evet, onunla bir geçmişim var. Aynı kasabada büyüdüğümüz için birbirimizi tanıyorduk. Ve kariyerimi elimden alan kaza beni acılı yaptı.

Ben.

Acı.

Steele'den gelen sözlere bakıyorum ve bu da Greyson'la benimle dalga geçtiklerini bir kez daha doğruluyor. Rakamlar.

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Bu bir şaka olmalı. Değil mi?"

Gazeteciye hikayeyi benim sağladığımı söylüyorlar. Greyson'ın evindeki fotoğrafı bana biri çekmiş.

Her şey düzgün bir kurdele ile bağlandı. Benim hatam, benim acım, benim pişmanlığım. Beni kızdırdığı için pişman olacak.

Willow, "Muhtemelen pek çok kişi tarafından görülmeyecektir," demeye çalışır.

Başımı salladım ve telefonunu geri attım. Çıkan ve daha sonra geri çekilen makale için tepki aldım. Bu yangın gibi yayılacak... ve başımdan ateşi alacak kimse yok.

Diğer makaleleri boğmayı başaran tek kişinin bu işte bir çıkarı vardı. Devereux ismi. Bunların hepsi *benim* suçum, Greyson tarafından oraya konuldu. Ve koçu. Takım arkadaşları.

Sikeyim.

"Hadi buradan gidelim," dedim sonunda.

Banyo kapısının kilidini açıyor ve ikinci dersime kadar yanımda yürüyor. Her geçen saniye daha fazla dikkat çekiyorum ve bundan nefret ediyorum. Herkes bakıyor. Bir adam önüme geçip beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra da gülüyor. Sanki beni iki saniye içinde yargılamış ve eksik bulmuş gibi.

Çekiniyorum.

Willow elimi tutuyor ve beni çekiştirmeye ediyor. "Boş ver onu."

Onun için söylemesi kolay. Yarım saat sonra ayrıldık ve ben kendimi biraz daha iyi hissettim. Ama günün geri kalanı cehennem gibiydi.

Son dersimden sonra, eve gitmeden önce sadece işimi bitirmek niyetiyle kütüphaneye giriyorum. Tek iyi şey, çoğu insanın yeni numaramı bilmemesi ve mutluluk verici bir sessizlik olması.

Greyson bunun olacağını biliyor olmalıydı. Bu işte parmağı olmadığını düşünmek saflık olur. Ben odadan çıktıktan sonra reklamcıyla konuştu. Takım arkadaşlarını ona destek olmaları için ikna etti.

Siktiğimin hokey takımı.

Dansçı kızları yalnız bırakmak için kendimi zorluyorum. Onları da kendimle birlikte dibe çekmek istemiyorum. Aslında, her şey bitene kadar ben yokmuşum gibi davranmalılar.

Greyson bunu kazanır.

"Kimse seni burada istemiyor."

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. Futbol takımından bir adam masamın kenarında duruyor, kaşlarını öfkeyle indirmiş.

"Hepiniz doğruluğunu kabul ediyorsunuz, ha?"

Bir adım daha yaklaştı. "Bana aptal mı diyorsun?"

Hayır, ama muhtemelen öylesin. Gıcırdayan dişlerimi saklayarak ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Asla."

Benim alanıma doğru eğiliyor ve beni sandalyemde geriye doğru kaymaya zorlayarak yüzlerimiz arasına biraz mesafe koyuyor. "Takıma bulaşırsan, tüm okula bulaşırsın. Anladın mı?"

"Gerçekten daha iyi replikler bulmalısın." Gözlerimi deviriyorum. "Git ." Küçümsüyor. "Sadece bekle. Fahişe."

İrkildiğimi görmedi. Çoktan arkasını dönmüş, ana odaya geri dönmek için yığınlardan aşağı doğru adım atıyordu. Aptal ben, izole bir masa seçmemeliydim. Bakışlardan kurtulmak istiyordum.

Tabii ki, onun yerine bana saldırdılar.

İşimi çabucak bitiriyorum ama içimdeki huzursuzluktan kurtulamıyorum.

Fahişe. Odamı kimin dağıttığının gizemini asla çözemedim. İkinci kez odama girenin aynı kişi olduğunu düşünmüştüm ama düşündükçe daha az mantıklı geliyor.

Defterimi yeni bir sayfaya çeviriyorum ve bir listeye başlıyorum.

Greyson ve ben okula döndüğümüz ilk gece birlikte olduğumuzu keşfettik. Sömestr resmi olarak başlamadan önce. Aynı gece, sarhoşken Jack'e sakso çekerken çekilmiş bir videomu aldı.

Tamamen hataydı bu arada. Yaptığımı bile hatırlamıyorum. Sanırım yapardım, çünkü böyle bir şeyle birlikte gelen heyecanı seviyorum. Neredeyse yakalanıyorduk. Belli ki yakalandık. Jack onları fark etti mi? Greyson'ın filmini gördü ve bir şey söylemedi mi?

Sonra biri daireme girip odamı dağıttı. Willow'un odasını ve evin geri kalanını yalnız bırakıyorlar. Duvarımdaki resimlerin üzerine *fahişe* yazmışlar. Kıyafetlerimin çoğu yok edildi.

Greyson'dan şüphelenmiştim ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Hem de hiç. Şimdiye kadar bunu yüzüme vurmanın bir yolunu bulurdu.

Sırada soyunma odası olayı vardı ve hemen ardından ikinci hırsızlık olayı geldi.

Bundan kısa bir süre sonra, duvarımda asılı olduğundan emin olduğum bir fotoğrafı içeren bir makale çıktı. Annem ve ben hastanenin önündeydik ama mutlu değildik. Instagram'ımda gülümsüyormuş gibi yaptığımız fotoğraf değil. Bunun beni duraksattığını hatırlıyorum.

Basılı ve çevrimiçi olarak yayınlanan makale kaldırıldı. Basılı kopyaların imha edilip edilmediğini bilmiyorum ama kampüsten kaldırıldıklarını biliyorum. Ve belki başka yerlerden de.

Dudaklarıma dokunuyorum.

Makaleden bu yana Greyson'la aramızda başka şeyler de oldu elbette. Ama bunun ötesinde... İzlendiğimi hissettim.

Üstünü örttüm. Aptalca bir şekilde, onunla birlikteyken ya da ona doğru giderken bile Greyson'ın beni takip ettiğini düşündüm. Kendime verdiğim değerden daha büyük bir aptalım. Biri beni mi izliyordu?

Odamı yok eden kişinin makaleyle bir ilgisi var mı?

İkinci hırsızlık gerçekleştiğinde, kişisel eşyalarımın çoğu atılmıştı. Bu noktada odam boş bir levhadan farksızdı. Kıyafetler, birkaç süs eşyası, kurtardığım ve çerçevelere koyduğum birkaç resim. Daha fazlasını arıyorlarsa da işe yarar bir şey bulamadılar.

Peki bağlantı nedir? Bir cevabım yok.

Onun yerine, toparlanıp eve gidiyorum. Eve yürürken tüylerim diken diken oluyor. Anahtarlarımı parmaklarımın arasında, ceketimin kollarında saklıyorum. Şapkamı kulaklarımı örtecek şekilde başımın üzerine indiriyorum ve sanki biri üzerime atlayacakmış gibi etrafıma bakıp duruyorum.

Willow'un geç saatte bir dans toplantısı var, bu yüzden ön kapıdan çıktığımda apartman karanlık.

"Violet."

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım, sonra verandamın basamaklarında oturan kişiye odaklandım. Ayağa kalkıp kapüşonunu indirene kadar kambur bir gölgeden fazlası değiller.

Jack.

İçimden bir rahatlama geçti ve ona doğru yürüdüm. Omzuna bir şaplak attım. "Beni ölümüne korkuttun."

Kıkırdıyor. "Özür dilerim. Aramayı denedim ama doğrudan sesli mesaja düşüyor."

Yanından geçip kapımın kilidini açıyorum ve ışıkları yakıyorum. O da beni takip ediyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. Bir an duraksıyorum, sonra ceketimi silkip botlarımı çıkarıyorum.

"Çalmadı," diye teklif ediyorum, son aramalarımı gözden geçirirken. "Ne olduğundan emin değilim."

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ben sadece desteğimi sunmak istedim. Şu anda pek fazla destek alamayacağınızı biliyorum..."

"Bu doğru." Kaşlarımı çattım. "Futbolcu arkadaşlarından biri kütüphanede bana saldırdı aslında."

Kaşını kaldırıyor. "Ne? Kim?"

"Keşke bilseydim." İç çekiyorum. "Aslında bilmesem daha iyi. İnsanların bir adama bu kadar bağlanabileceğini kim bilebilirdi?"

Popüler, ateşli, çekici...

Kes şunu, beyin.

"Seni daha iyi hissettirmek için buradayım." Öne doğru bir adım atıyor ve ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Akşam yemeği? Film?"

Nefes alıyorum ve kendimi başımı sallarken buluyorum, yine de karnımda bir şeyler dönüyor. Neden onunla takılmak istemediğimden emin değilim - muhtemelen burada gerçekten istediğim kişi o olmadığı için. Ama istediğim kişi benim hayal gücümün bir ürünü. Greyson'la yaptığımız ateşkes geçiciydi. Crown Point'e döndüğümüz anda sona erdi.

yüzden kendimi kandırmayacağım.

"Kulağa hoş geliyor," diye gecikmeli olarak ekliyorum.

Kanepeye uzanıyor ve yanındaki boşluğu okşuyor. "Biliyor musun," diyor, "senin yerinde olsaydım? Ondan intikam almak isterdim."

Kaşımı kaldırıyorum. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Acıyan yerine vur. Belli ki arkasında Greyson vardı, değil mi? O adamı hiç sevmedim." Boşluğa tekrar vuruyor.

Görmezden geliyorum ve kollarımı bacaklarıma dolayarak kanepenin diğer ucuna oturuyorum. "Acıyan yerine mi vurayım? Adam resmen zırhtan yapılmış."

"Haklısın. Karalayıcı bir makale bile onu alaşağı edemez."

Evet. Evet. Listemi düşünüyorum, döndüğümünden beri olan garip şeyleri. Belki de Greyson'dan çok benimle ilgilidir. Savunmasız olan benim.

Her iki şekilde de, bu gizemi bu gece çözmeyeceğim.

Yerleştim ve Jack'in bir film seçmesine izin verdim. O da bize yemek sipariş ediyor ve yemek geldiğinde kapıyı açmak için ayağı fırlıyor. Yalan söylemeyeceğim... bir arkadaşımın olması güzel. Dairede yalnız olmamak daha iyi hissettiriyor.

Yine de, Jack'in o video yayınlandıktan sonra beni bu kadar çabuk bırakması hala acı veriyor.

Ve Greyson'ın videoyu çektiğini görmüş olabileceğı endişesi...

"Ne oldu sana o zamandan beri...?" Dudağımlı ısırdım ve içkimi bıraktım. Pizzanın çoğı bitti, filmin yarısı bitti. Videodan bahsetmek istememiştim ama işte . Yemek salonunun dışında çok soğuk davrandı. Hatta nefret dolu. Ve işte buradayım, her şey yolundaymış gibi onunla kanepemde oturuyorum. Ama değıl. İyi olmaktan çok uzak. "Aslında Jack, sanırım bana bir özür borçlusun."

Yüzünde pişmanlık ifadesi belirir.

Bana saldırdıktan sonra kısa bir süre konuştuk. Ama hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve şimdi kanepemde oturmuş aynı şeyi yapıyor. Bu gecenin böyle geçmesini istemiyorum. Özellikle de aramız iyiymiş gibi davranacaksa.

Yüzünü bana dönüyor ve ellerimi tutuyor. "Haklısın. O video yayınlandıktan sonraki davranışlarım için gerçekten çok üzğünüm. Senin bununla ilgin olmadığını biliyordum ama Devereux bu konuda aklıma girdi."

Durakladım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece arkadaşlarına bu konuda şaka yapıyordu. Bizim yüzümüzden güldü ve suçu senin üzerine attı..." Vites değıştiriyor.

Jack bana sürtük dedi. Özü silinmemeli. Ellerimi onun elinden çekip ayağı kalkıyorum. "Hemen döneceğim."

Bana ne oluyor böyle? Kendimi banyoya kilitledim ve gözlerimi kapattım. Jack'le hiçbir şey yapmamalıydım. Onu içeri davet etmemeliydim bile... bekle, hayır, onu içeri davet etmedim. O sadece... geldi.

Ama bir haklı. Greyson'ı acıttığı yerden vurmaliyim. Karşılık vermeliyim.

Birlikte olamayız, o ve ben. Bu yüzden düşman da olabiliriz.

Mesele şu ki, Greyson'ın önemsedığı pek bir şey yok. Hokey, tabii ki. Arkadaşları. Willow ve benim gibi, onların da kolayca şüpheliyim. Ama başka bir şey var.

Yüzüme su çarpıyorum ve odama geri dönüyorum. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve kapı pervazına tutunuyorum.

"İyi misin?"

Başımı kaldırdım. Jack yatağımın kenarına oturmuş, bakışları sabit bir Be şekilde

n.

"Sadece başım dönüyor."

Mırıldanıyor. "Utanç."

"Neymiş o?"

Başını öne eğiyor. "Film daha bitmedi. Ama belki de seni yatağa."

Kollarımın arkasında tüylerim diken diken oluyor ve koridora yöneliyorum. "Geçecek."

"Daha da kötüleşecek." Ayağa kalkıyor ve ben geçerken kollarımı tutuyor. Dirseklerimin hemen altından kavıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Göz kırpıyorum ve yavaşlamış hissediyorum. Sanki olması gerekenden çok daha uzun süre kapalı kalmışlar gibi.

Sonunda göz kapaklarımı tekrar açmaya zorladığımda, yatağa yaklaşmıştık.

"Ne yaptın sen?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hak etmediğin bir şey değil."

Beni yatağın kenarına oturtuyor ve bekliyor. Oda etrafımda yüzüyor ve ellerimi dizlerime koyuyorum. Tekrar yükselmeye çalışıyorum ama bacaklarım çalışmıyor. Sanki biri kafamı koparmış ve ben tavana doğru süzülüyorum. Bacaklarımı yukarı kaldırıyor, başımı yastığıma koyuyor ve telefonunu çıkarıyor. Tekrar göz kırpıyorum ve değerli saniyelerimi kaybediyorum.

Zihnimde bir alarm çalıyor.

Telefonu yanıp sönüyor, kameranın *klik* sesi duyuluyor. "Hey!" Bunu ben söylemedim. Jack de söylemedi. Sese doğru döndü.

Kendimi yukarı itiyorum ama kaslarım dayanamıyor. Greyson'ın hışımla yatak odama girdiğini görüyorum.

Jack'ten telefonu alır ve ekrana ters ters bakar. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Jack alay eder. "Onu kullanabilecek tek kişi sen değilsin-"

Greyson ona yumruk atıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve yan dönmeye çalışıyorum. Yatağımın kenarında sallanıyorum. Önce bacaklarım yere çarpıyor ve vücudum da onu takip ediyor. Sertçe çarpıyorum, omzum komodine çarpıyor. Yakıcı bir acı koluma yayılıyor ve onu uyuşturuyor. Oda bir odaklanıp bir kayboluyor, işitme duyum da öyle.

Sanki bir dalganın içinde yüzüyormuşum gibi. Bir akıntıya kapılmışım gibi. Mide bulantısı beni vuruyor ve midem düğümleniyor. Sadece Greyson'dan geldiğini bildiğim homurtuları duyabiliyorum. Jack'in hiç olmadığı kadar tanıdık geliyorlar bana.

Jack bana ne yapacaktı?

"Hadi," diyor Greyson, aniden yaklaşarak. Beni kollarımın altından kavıyor ve kaldırıyor.

Parmaklarımı güçsüzce gömleğinin içine sokuyorum. Gözlerimi zorla açıyorum ve Jack'in yatağımın ucundan uzanan bacaklarını zar zor görüyorum.

Greyson onu görmezden geliyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Beni koridora taşıyor. Zihninin çalıştığını hissedebiliyorum.

Koridordaki banyoya giriyor ve beni tuvaletin önüne bırakıyor. "Üzgünüm Vi," diye mırıldandı.

Sonra parmaklarını boğazıma soktu.

Öğürüyorum ve onunla savaşımaya çalışıyorum ama sonuçsuz kalıyor. İki parmağı dilimin üzerine bastırıyor ve midem kasılıyor. Kusarken tuvalete doğru düşüyorum. Sırtımdaki elinin saçlarımı topladığını, diğerinin de gövdeyi desteklediğini hayal meyal fark ediyorum. Yana doğru sarkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Plastik dudaklarıma değiyor, sonra da soğuk su. Açıp yutuyorum ve sonra yok oluyor.

"Bir kez daha," diye mırıldanıyor. "Hayır," diye inliyorum.

"Sana ilaç verdi." Greyson çenemi çimdikleyerek yüzümü tekrar ona doğru çeviriyor. Göz kapaklarımdan çok ağır olması önemli değil, onları açık tutamıyorum. "O piç buraya geldi ve sana tecavüz ilacı verdi."

Elini tekrar boğazıma sokmasına gerek yok - bu düşünce bile öğürmeme yetiyor. Öksürüp boğuluyorum, tadı boğazımı yakıyor. Bana biraz daha su veriyor, sonra beni kollarına alıyor.

Beni yatağıma geri götürüyor ve yatırıyor. "Ne-"

"Güvendesin. Uyumaya git. Her şey yolunda."

Kot pantolonumu çıkarıyor ve battaniyeleri bacaklarımdan üzerine çekiyor. Yanıma kıvrılıyorum, her yerim yeniden ağrıyor. Bir türlü rahat edemiyorum.

Düşüncelerim durgun. Greyson'ın odamda dolaştığının belli belirsiz farkındayım ve bir süre sonra sessizlik.

Aklımda tek bir soru var.

Neden buraya geldi ki?

GREYSON

K Nox beni kaldırımında karşılıyor, kapüşonu kafasının üzerinde ve elleri ceplerinde. Kaşlarını kaldırıyor ama yolcu koltuğuma oturana ve evden iyice uzaklaşana kadar konuşmuyoruz.

Noktaya doğru gidiyoruz. Aylar önce hokey takımının atladığı uçuruma. Az önce babamla birlikte göle bakan restorandaydık.

"Beni de dahil edecek misin?" diye sordu sonunda. "Jack Michaels."

Bana doğru döndü. "Ne olmuş ona?"

"Violet'e tecavüz etmeye çalıştı."

Knox sessiz.

Gerçekten böyle mi yapardı bilmiyorum. Eğer bu kadar ileri gidebilseydi. Ama öyle olduğunu varsayıyorum. Sonuçta neden ona ilaç versin ki? Neden bu kadar ileri gitsin?

Direksiyonu sıkıca kavıyorum. "O yatakta."

Kamyonetimin yani.

Knox etrafı kolaçan ediyor ama çok karanlık. Sokak lambası olmayan bir yoldayız. Ayrıca, Jack'i bağladım ve onu birkaç kül blokuna bağladım. Üstünü bir muşamba örtüyor. Bu onu boğmaz ama muhtemelen üşüyordur.

Şubat ayı bizi pek rahatlatmadı. Hava açısından. Bu da bu gece işimize yarayacak.

"Oyun ne?"

Gülümsüyorum. "Onu Crown Point'e geldiğine pişman edeceğiz." Yavaşça başını sallıyor. "Karışık mesajlar gönderiyorsun, değil mi?"

"O basın açıklaması yüzünden mi?" Göz ucuyla bakıyorum, sonra tekrar yola dönüyorum. "O benim. Bu değişmedi. Bu sadece halkın algısı. Bana sorarsanız gerekli bir kötülük."

"Uh-huh."

"İkimiz de birbirimizle ilişkimizi inkâr ettik," diyorum. Neden açıklamak zorunda olduğumdan emin değilim, ama orada bir zorlama var. Arkadaşımın anlaması için. "Sorun biz değiliz. Bunu umursayacak olan diğer herkes. Babam, onun annesi..."

"Geçmişin yüzünden," diye tahmin ediyor Knox. "Onun gibi bir şey."

"Burada çok fazla duman ve ayna saçmalığı dönüyor." İçini çekti. "Her neyse. Gelecek haftaki maçımızı kazandığımız sürece gerçekten umurumda değil. Bu da Jackie'nin bizi takımdan attırmamasını sağlamak anlamına geliyor."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Peki... Tekrar soruyorum, oyun nedir? Gerçek plan, Devereux. Bana saçmalama. Onu korkutacak mıyız? Ona şantaj mı yapacağız?"

Bir omzumu kaldırıyorum. Oraya vardığımızda anlayacaktır.

Yolun geri kalanında sessizce ilerliyoruz. Knox'un buna karşı olduğu hissine kapılmadım. Daha çok bunu bekliyormuş gibi. O da benim kadar kana susamış. Tek üzüntüm Violet'in burada olup buna şahit olamaması. Ama vücudundaki uyuşturucuyla, bunun için uyanık olamazdı.

O da hatırlamazdı.

Orada olduğumu bile hatırlamayabilir.

Ki bu en iyisi.

Restoranın ışıltısı görülebiliyor ve sonra yoldaki kısa bir düşüşten aşağı iniyoruz ve kayboluyor. Teknik olarak uçurumdan atlamak kurallara aykırı olduğu için çoğu insan buradan atlıyor. Crown Point'te bu gizli bir şey, yasadışı bir şeyin heyecanıyla birlikte gelen bir girişim. Tutuklanmayacaksınız ama sizi yakalarlarsa azarlanacaksınız.

Bazıları için bu aynı şey.

Çakıllı bir yola park edip arabadan indik. Yatağa uzandım ve muşambaya dokundum. Jack muşambanın altında irkildi, sonra bağlarına karşı sarsıldı. Yumrudan boğuk bir çığlık çıktı.

Karşımdaki Knox kaşlarını kaldırıyor.

Omuz silkiyorum. Bagaj kapağını indirip muşambayı üzerinden kaldırıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bize bakıyor ve ben de ona sırtıyıyorum. Yanına tırmandım ve

Bıçağımı çıkarıyorum. Kıvranıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ip ve kül blokları onu sıkıca tutuyor.

Bacaklarını kollarını betona bağlayan ipi kesip aşağı atlıyorum. Knox ve ben birer bacağını tutup onu dışarı çektik. Bir yığın halinde çakıllara düştü.

"Hazır mısın?" Knox'a sordum.

Gözlerime bakıyor ve kaşları iniyor. Ondan bana güvenmesini istiyorum ve karşılığında ben de ona güveniyorum. Bu işte birlikte olacağız.

Biraz düşündükten sonra sıırttı. Onu doğru anladığımı biliyordum.

Jack'i kollarından tutup kaldırıyoruz. Ayakları hala bağlı bir şekilde aramızda sürükleniyor ve bizden kurtulmak için birkaç girişimde bulunuyor. Sonunda uçuurumun kenarına ulaştık.

Onu yere atıyoruz ve ben bıçağımı tekrar açıyorum. ve boğazında iz bıraktım. Adem elması sert yutkunmasıyla sallanıyor.

Korku artık gerçek. Sanırım sonunda kalın kafasına sokmaya başladı.

Violet'in korkusu kadar sarhoş edici değil.

Violet'i düşününce göğsüm sıkışıyor. Ona baktığımda içimden öfke geçiyor - neredeyse ona yaptığı şeye.

Ağzındaki bandı sıyırdım. Dudağının kenarında ve burnunda, Violet'in odasında onu dövdüğüm yerden akan kan var. Gözü de morarmış ve göz çukurunun dış tarafındaki kemikte yarım ay şeklinde bir çürük var.

Yanındaki toprağa tükürüyor. "Ne-"

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum. "Olaak olan şu. Violet Reece'e ne yapmayı planladığını bana anlatacaksın, hem de en ince ayrıntısına kadar."

Bir an bana baktı. Onda ne bulduğunu merak ediyorum, çünkü benim tek gördüğüm zehir.

"Peki ya yapmazsam?"

Gerçekte ne kadar duygudan yoksun olduğumu görmesine izin verdim. Bazen perdenin düşmesine izin vermek kolaydır. Violet'in yanında, spor salonunda, ormanda ve bazen de buzda içimdeki şeytanları serbest bırakıyorum. Kazanmak için çok zorlandığımızda ve başka seçeneğimiz olmadığında. İnsanların korktuğu bir şey haline gelmek kişiliğime bir katman daha ekliyor.

İki parça cazibe, bir parça delilik. Ve güçlü bir aile ismi.

Ona bir gülümseme veriyorum. Çılgınca *hissettiren* türden bir gülümseme ve gözlerinin genişlemesine bakılırsa öyle görünüyor olmalı. "Eğer yapmazsan, lanet bacaklarını kırarım ve bir daha futbol topuna dokunamayacağından emin olurum."

Geriye doğru düşer. ". Sen-"

"Ben ne?" Boğazını sıkıyorum ve göz göze gelene kadar kendime doğru çekiyorum. "Ben şimdiye kadar karşılaştığın en kötü canavarım, göt herif." Telefonumu Knox'a fırlattım. "Çek."

Jack'i bırakıp geri çekiliyorum ve onu yerde yatar halde bırakıyorum. Yutkunuyor ve kendini yukarı itiyor. El feneri yanıyor, yüzünü aydınlatıyor ve tekrar yutkunuyor. Gözleri etrafta dans ediyor, sanki yeterince iyi bir yalan bulmaya çalışıyormuş gibi.

Yeterince iyi bir bahane.

Ama şöyle bir şey var: Böyle bir şey yok.

Benim olanı almak istedi. Onu gelebilecek en kötü şekilde incitmek istedi. Onu *çalmak*, *almak* ve *yok etmek* istedi. Ama onun daha kötü, daha korkunç, *daha çılgın* bir sapığı var.

Ben.

Ve onu vücudumdaki her nefesle koruyacağım.

"Basın bültenini gördükten sonra onun dairesine gittim." Gözleri odağını kaybediyor, sanki hatırlıyormuş gibi. Ya da uyduruyor.

Kaşları birbirine yaklaşmış olan Knox'a bakıyorum.

"Uyumama yardımcı olacak bir reçetem var. Birazını yanımda getirdim ve içeceğine koymak için ezdim. Etkisini göstermesi biraz zaman aldı. Onu yatak odasına gitmeye zorlamama bile gerek kalmadı, kendi ayakları üzerinde yürüyerek gitti." Bana bakıyor, gözleri kupkuru. Zerre kadar pişmanlık yok. "Onu becerecektim ve bunu videoya çekip sana gönderecektim."

Ben.

Gözlerimi kısıyorum ve konuşmaya devam etmesini işaret ediyorum.

Çıkıyor. "Violet'le uzun zamandır çıkıyorum. Son üç yıldır yanımdaydı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Teknik olarak senden altı ay önce ayrıldı." "Ve sonra sen onun hayatına girdin," diye devam ediyor, sanki ben

"ve birdenbire benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Toprağı tekmeleyerek kendini geriye doğru itiyor. "Bunun için ondan nefret ediyorum. Bu bir ihanet. Beni öylece *terk* mi etti? Hayır."

Başımı eğiyorum. "Onu geri kazanmak mı istedin?"

Gülüyor. "Ben de senin gibi onun kafasını karıştırmaya çalıştım. Özellikle de bana sakso çektiği video yayınlandıktan sonra. Ama *sana* verdiği tepkiyi vermek yerine... benimle işi bitti."

Dudaklarım büküldü. Tabii ki onunla işi yeni bitmişti. Aylar önce onunla işi bitmiş gibi görünüyor. Sadece müzikle yüzleşmeye hazır değildi.

"Onunla nasıl uğraştın?"

Jack'in yüz ifadesi acıya dönüşür. "ama dostum."

"Haven'ın dışında sikini ağzına soktuğunu hatırlamayacak kadar sarhoş olduğunu biliyor muydun?" Yumruklarımı sıkıyorum, sonra onları serbest bırakmak için kendimi zorluyorum.

Sadece gülüyor. "Ve emin ol seni filme çekerken gördüm, ahmak."

Knox'a videoyu kesmesini işaret ediyorum. Işık sönüyor ve Jack tekrar karanlığa gömülüyor. Knox telefonumu bana geri veriyor. Videoyu baştan sona izliyorum, tüm sözlerini anladığımızdan emin olmak için dikkatle dinliyorum ve benim olaya dahil olduğumdan bahsettiği son kısmı kesiyorum. Zaten alakasızdı.

Knox'a "Burada bekle," dedim. Çenesini eğiyor.

Kamyonuma geri dönüyorum. Yapmak istediğim ve yapmak zorunda olduğum şeyler birbirinden çok farklı. Onu kamyonumun kasasındaki kül bloklarına bağlamak ve uçurumun kenarından aşağı itmek *istiyorum*.

Ben bunu yapamam. Cinayet benim için bile biraz fazla.

Onun yerine arka koltuğumda levyeyi bulup elime alıyorum. Döndüğümde Jack Knox'a yalvarıyordu. Tekrar öne doğru sürünerek inişten uzaklaşıyor ve sanki arkadaşım onu kurtaracakmış gibi Knox'a bakıyor.

Yapmayacak.

"Bu kesinlikle bir iş," diye Jack'e bilgi verdim.

Dikkati bana yöneldi ama beni durdurmak için çok geçti. Ya da kaçmak için. Görevime odaklandım, kanımın altındaki öfke sıcak ve intikam istiyor.

Levyeyi kaldırıyorum. Ağırlık elimde sağlam, tutuşum emin. Başımın üzerinde sallıyorum. Yüzünde beliren dehşet ifadesinden zevk alıyorum. Ve beni durduramayacağını kabul ediyor. Mükemmel bir an için hepimiz donup kaldık. Ve sonra onu dizine indiriyorum.

OceanofPDF.com

7c

VIOLEt

I kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum ve yataktan yuvarlanmayı başarıyorum. Ağzımda ekşi bir tat var ve bundan kurtulmak için dişlerimi iki kez fırçalıyorum. Başım ağrıyor. Telefonuma hızlıca bir göz

Kuşluk vakti. Normalde uyuyabileceğimden daha geç... ve bugün Salı. Dersleri kaçırıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Kampüse yetişemeyeceğimi anlamadan önce yarı yarıya giyinmiştim. Tökezleyerek oturma alanına çıktım ve etrafa bakındım. Temiz ve düzenli, sanki...

Bekle.

Dün gece ne oldu?

Kanepenin önünde durup ona bakıyorum, kafa karışıklığı düşünce sürecimi engelliyor. Atletizm blogundaki basın bülteni, kütüphanedeki futbolcu ve  n basamakta beni bekleyen Jack vardı.

Ve sonra... hiçbir şey.

Sanki anılarım aşınmış gibi. Ağzımdaki o tattan başka bir şey kalmadı. Kendimi yatağa attığımı ya da Jack'in ne istediğini hatırlamıyorum.

Panik boğazıma kadar yükseliyor. Elimi göğsümün üzerine koyup nefes almaya çalışıyorum, ancak havayı içeri almak sorun gibi görünüyor.

 n kapı açılıyor ve Willow içeri giriyor. Adımı söyleyen sesi çok uzaklardan geliyor gibi.

Bir şey çarptı ve sonra tam yüzüme geldi. Beni yere indiriyor ve yanımda diz  k yor. Elimi göğsüne koyup derin nefes alıyormuş gibi yapıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Yükselip alçalıyor, her şey yavaşlıyor. İçimde hâlâ panik var ama birkaç denemeden sonra nefesimi tutmayı başarıyorum. Kalp atış hızım da yavaşlayana kadar nefes alıp veriyorum.

"Benimle misin?"

Gözlerimi açıyorum. "Özür dilerim," diye .

Yüz ifadesinden endişesi okunuyor. "Ne oldu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bilmiyorum."

O da kaşlarını çatı ve oturdu. Duvara yaslandık. "Bana anlatır mısın?"

Sorun da bu. Ne olduğunu bilmiyorum ve bunu ifade edemiyorum. Onun yerine, "Eve kaçta geldin?" diye soruyorum.

"On bir. Koç bize yeni bir koreografi öğretti ve durma noktasına gelmemiz sonsuza kadar sürüyordu." Kesik kesik konuşuyor. "O zamana kadar uyuyakalmıştın. Dışarıdan mı sipariş verdin?"

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Dışarıdan mı sipariş verdim?"

"Evet." Kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Çöpte paket servis kutuları var. Bira da var. Ne oldu?"

Kalbim küt küt atıyor, sonra hızlanıyor.

"Hatırlayamıyorum." Beni dikkatle izliyor.

"Willow." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Eve yürüdüm ve Jack ön basamakta beni bekliyordu. İçeri girdiğini hatırlıyorum, sonra... hiçbir şey. Bomboş."

"O...?" Bakışları düşer.

Kollarımı karnıma doladım. "Ne diyorsun sen?"

"Seninle son konuştuğunda çok kötüydü. Birini asla böyle bir şeyle suçlamak istemem..."

"O yapmadı." Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Bana tecavüz etmedi. Böyle bir şeyi hissedebilirdim, değil mi? Acırdı. Ya da kanıt olurdu. Morarma, yırtılma. Cinsel saldırılarla ilgili duyduğumuz tüm o kötü şeyler.

Değil mi?

Yine de düşündükçe daha da şüpheleniyorum. Neden hatırlamıyorum? Kendimi ayağa kaldırıyorum ve çöp kutusuna gidiyorum. Plastiğe yaslanmış iki bira şişesi ve bir pizza kutusu var. Normalde atacağımız şeyler değil.

geri dönüşüm yapmayı seviyoruz.

Molly'de kafayı bulduğum zamanki gibi bağısız hissediyorum. Sanki kaybolmuşum ve uçup gidecekmişim gibi. Bu yüzden kendime uzun bir bardak su dolduruyorum ve çoğunu içmek için kendimi zorluyorum, sonra yeniden dolduruyorum ve tekrarlıyorum.

Endişe içimi çalkalıyor. Peşini bırakamıyorum. Bir şey oldu ve benden kaçıyor. Kavrayışımın dışında. Vücudumdaki her kas gerilmiş durumda.

Willow beni yatağıma götürüyor ve ikimiz de odamda sarsılarak duruyoruz.

Komodinin eğilmiş, sanki bir şey çarpmış gibi. Lambam eğri büğrü, gelişigüzel saate yaslanmış. Düşüp kırılmaması bir mucize gibi görünüyor. Eskiden üzerinde güzel ve düzenli duran diğer her şey de sarsılmış. Kitabım yerde.

Willow kısık bir sesle, "Bir şey oldu," dedi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama... öğrenmemiz gerek."

"Katılıyorum." Korkuyorum ama aynı zamanda bilmem de gerekiyor. "Onun yerine benim odamda kalmak ister misin?"

Başımı sallıyorum ve yatağıma doğru sürünüyorum. Lambayı düzeltiyorum, geri kalanını düzeltiyorum, sonra ağır ağır oturuyorum.

"Bu baş ağrısı geçmez seninle dedektifçilik oynayacağım" dedim. Onu.

Başını sallıyor ve beni izliyor. Endişesi yüzünün dış köşelerini kırıştırıyor. gözleri ve dudakları birbirine yapışıyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

"Sınıfa git," diye iç geçiriyorum yastığıma. Kollarımı sarıyorum ve yüzümü gömüyorum. "Ben iyi olacağım."

Tereddüt ediyor.

"Gerçekten,

Willow."

"Tamam. Baskı altında. Bakalım..." Yer değiştiriyor, parmaklarını şifonyerime vuruyor. "Belki biri bir şeyler biliyordur. Komşularımızdan biri."

Diğer üniversite öğrencileriyle aynı sokakta oturuyoruz. Bu bölgede yaygındır, gerçekten. Ama onlardan birinin bir şey gördüğünü düşünüyorsa, yanıldığını hissediyorum.

Yine de onu yalanlamıyorum. Bilmek istiyorum, hayır, bilmeye ihtiyacım var. Bilinmezlik kaşıyamadığım bir kaşıntı. Derim ürperiyor ve düşüncelerimi bana ne olmuş *olabileceğinden* uzaklaştıramıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Willow çıkarken kapımı açık bırakıyor ve bunun için onu suçlamıyorum. O endişeli. Ben de endişeliyim.

Duşunu açıyor ve ben tam olarak rahatlayamıyorum. Her seferinde bir şey beni geriyor. Uyku beni rahatsız ediyor. Tam oradaydı, sonra gitti. Benim

Gözlerim göz kapaklarımın arkasında zımpara kağıdı gibi. Sürekli akan gözyaşları yardımcı olmuyor.

Dün gece ne olduğunu bilmem gerek. Bu da Jack'le yüzleşmek demek.

Ön kapı kapanır kapanmaz kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum. Duş alıyorum ve sıkı giyiniyorum. Önünde *Crown Point Dance* yazan uzun kollu beyaz bir gömleğin üzerine bebek mavisi bir sweatshirt. Saçlarımı tarayıp geriye doğru örüyorum, sonra bir şapka arıyorum. Kışlık ceket. Kot pantolon. Bot.

Zırh.

İçimde hissettiklerimi gizlemek için makyaj yapıyorum ve birkaç Advil alıyorum.

Sonra kampüse gidiyorum.

Bugün daha çok bakışları üzerime çekiyorum. Onlarla pek ilgilenmiyorum, Jack'i bulma görevindeyim. Neredeyse akşam yemeği vakti, bu yüzden onu bulmak için en mantıklı yer öğrenci merkezi.

Ve tabii ki onu futbol arkadaşlarıyla birlikte yemek salonunun dışında bir toplantıda buluyorum. Sanki içeri girdiğimi hissetmiş gibi dönüp odayı tarıyor ve hemen gözlerini kaçırıyor.

İçimde öfke kabarıyor.

İhtiyacım olan onay bu.

Ona doğru yürüdüm ve durdum. Bacağı alçıdaydı ve koltuk değnekleri yanındaki masaya yaslanmıştı. Bu noktada beni görmezden geliyor, arkadaşları da öyle. Gerçi arkadaşlarının beni gördüğünden bile şüpheliyim, çünkü hala etki etmeyecek kadar uzaktayım. Ve Jack onlara rahatsız olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyor.

Ama *bir şey* oldu... ve bunun arkasında kimin olabileceğini bildiğime dair bir his var içimde. Kimseye saygısı olmayan bir kişi. Ya da kanun. Ve bir şekilde öğrenirse Jack'e saldıracak kadar sahiplenici.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve oradan siktir olup gidiyorum.

Öğrenci merkezinden uzaklaşınca telefonumu çıkardım.

BEN

Antrenman ne zaman başlıyor?

Bir an bekliyorum, sonra sohbette baloncuklar beliriyor.

STEELE

Altı. Neden?

Cevap vermiyorum. Saat neredeyse altı oldu, bu da Grey'i o saatten önce yakalama ihtimalimin çok yüksek olduğu anlamına geliyor. Ceketimin fermuarını yukarı çekip çenemi içine gömüyorum ve aceleyle stadyuma gidiyorum.

Oraya vardığımda açıkta kalan tenim donmuştu. İçeri girdiğimde ceketimin fermuarını açıp ellerimi birbirine sürtüyorum. Stadyumdaki oturma yerlerinin girişlerinden birine bakıyorum.

Jackpot. Buzun üzerinde sadece birkaç kişi var, ellerinde sopalar ve pedler. Aceleyle alt kata inip tekrar izliyorum ve içlerinden birinin Greyson olduğundan emin oluyorum. Onu sadece hareketlerinden ve kafasının arkasından tanıyor olmak beni hasta ediyor. Paten kayma şeklinden.

Ah, pekala.

Şimdiki zaman gibisi yok. Açık kapılardan birinden daha fazla insanın buzun üzerine doluşması dışında. Daha fazla oyuncu. Etrafta kayıyorlar ve içlerinden biri beni görünce başını eğiyor.

Hala. Buzun üzerine çıkıyorum. Bir görevdeyim ve durdurulamaz hissediyorum.

Greyson'ın beni buza yatırdığı son seferin aksine, korkunun beni uzak tutmasına izin vermiyorum. "Hey," diye bağıyor biri. "Burada olamazsın."

Onları görmezden geliyorum ve doğruca Greyson'a yöneliyorum. Dönüp yaklaşmamı izliyor. Tabii ki bana yardım etmek için yaklaşmaya çalışmıyor. Hayır, sadece maskesinin arkasından gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor.

Cevaplar. *Cevaplar* için buradayım.

Bu yüzden tam önünde durup göğsünü dürttüğümde hiçbir kelime çıkmayınca şaşıyorum.

Göğsüne tekrar vurdum, daha sert.

Orada öylece duruyor, patenlerinin içinde olması gerekenden daha uzun.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve ona tekrar vuruyorum. Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Neden Willow'a hatırladıklarımı söyleyebiliyorum da burada söyleyemiyorum?

"Violet," diyor Greyson alçak bir sesle. "Eğer buraya sadece bana vurmak için geldiyse... bekleyebilirdin."

"Sen bir pisliksin," diye boğuluyorum. Kelimeler boğazımdan geçen cam parçaları gibi. Geriye doğru sendeliyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Tamam."

"Kafamı karıştırıyorsun. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Ve sonra dün gece-"

Öne doğru süzülüyor. Tam benim alanıma. Kaskını çıkardı ve eğildi, böylece göz göze geldik. "Dün gece hiçbir şey olmadı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayır." Sabırlı olmaya çalışıyorum ama bu benim güçlü yanımdır değil. "Hayır.

Bir şey oldu."

"Sana hiçbir şey olmadı. Bana hiçbir şey olmadı." Gözlerini kısar. "Ve Jack'e de hiçbir şey olmadı."

Demek oydu.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum, kadroyu gördüğümde aklıma gelen ilk kişi oydu. Ama o *Greyson*. Arabasıyla size çarpan ve sürücü koltuğuna masum bir yolcu oturtan türden bir pislik. Eğlenmek için eski erkek arkadaşlarını dövmüyor.

O kadar da umurunda değil.

"Bayan Reece!" Koç Roake bize doğru kayıyor. "Benim buzumda ne halt ediyorsunuz?"

Onunla yüzleşiyorum ve yalpalıyorum. "Um-"

"En yeni hokey oyuncum olmadığını da biliyorum," diye tersliyor Roake, "çünkü seçmeler üç ay önceydi."

Yanaklarım kızardı. "Özür dilerim efendim. Ben sadece..."

Bir adım atıyorum ve şansımın topuğum altımdan kayıyor.

Be

n. Greyson önce beni arkamdan yakalıyor. "Yakaladım onu, Koç."

Yüzünü göremesem de arsız gülümsemesini duyabiliyorum. Sürekli Elleri olduğu yerde ve beni tekrar kaldırıyor, ayaklarım buzla temasını zar zor kaybediyor. Geldiğim girişe doğru bizi hızlandırıyor. İkimiz de minderlerin üzerine çıkana kadar beni yere bırakmıyor.

"Daha işimiz bitmedi," diye uyarıyor.

Öyle ama. Babasının sekreteriyle yaptığım konuşmayı unutamam. Baley ve alabileceğim yardımı unutamam. Bacağım için kaynakları.

Jack'e bir şey yaptığına dair onayımı aldım. Neden benim dairemde olduğu sorusuyla yaşamak zorundayım-özellikle de geleceğimi geri istiyorsam. Ondan tekrar uzaklaşmak acı veriyor, cevaplarımı alamayacak olmak daha da acı veriyor. Derin bir nefes alıyorum ve hayal kırıklığımı içime atıyorum.

"Güle güle, Greyson."

Yüzünü buruşturuyor.

Onu orada bırakmalıyım. En buraya gelmek bir hataydı.

Ben kendi geleceğime odaklanmalıyım, o da kendi geleceğine.

MENEKŞE

T Greyson'ı ne kadar görmezden gelirsem, o kadar . Belki kızgın değil, ama daha çok öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi.

El bombası tutan bir çocuk, ama yine de.

Şubat Mart'a kayıyor. Hokey takımı sezonun son maçını kazanır ve ulusal turnuvaya katılmaya hak kazanır. İki deplasman maçı var - ikisini de kazanıyorlar - ve gelecek hafta evlerinde oynayacakları maç var. Tüm okul heyecan içinde.

Aynı zamanda bahar tatilini başlatan hafta sonu.

Aklımı başımda tutmak için geceleri gizlice dans stüdyosuna giriyorum. Spor salonundan daha iyi diye düşünüyorum. Birkaç hafta önce bir öğleden sonra MR'ımı çektirdim ve Dr. Michaels kısa bir süre sonra su terapisi için bana izin verdi. Senatör Devereux'nün ofisine faturayı postalarken içimde sadece küçük bir suçluluk duygusu vardı.

Bakiyeyi kontrol etmek için bir hafta boyunca her gün kliniği aradım mı? Evet, aradım.

Parasını ödediklerini öğrenince kim benden daha çok şaşırdı?

Su terapisi ilk başta saçma geliyor ve tek parça mayomu bilinçsizce çekiştiriyorum. Esneme hareketleri ve egzersizler sırasında bana rehberlik eden kadın sabırlı ve sakin. Adrenalinimi düşüren ve kaslarımı gevşeten o seslerden birine sahip.

Çok yardımcı oldu. O kadar ki yeniden dans dersleri almaya başladım. Yavaş yavaş forma giriyorum, vücuduma yeniden nasıl hareket edeceğini öğretiyorum. Eğitimci bana sık sık bağıyor ama ağrıyan kaslarımdaki iyileşmeyi hissediyorum.

Willow dans konusunda benimle aynı fikirde değil. Kendimi çok hızlı zorladığımı düşünüyör. Greyson konusunda ise tamamen benim tarafımda. Dayanışma içinde, Knox'la görüşmeyi bıraktı. Her gece evlerine gidip Greyson'ın yüzüne vurmasına gerek olmadığını söyledi. Sanırım Greyson'ın muhtemelen gelip gittiği kadınlar geçidini görmemeyi tercih ediyor.

Paris ona kur yapma girişimlerine yeniden başladı. Yemek salonunda onun yanında oturuyor ve bana kaçamak bakışlar atıyor. Sanki beni umursarken yakalayacakmış gibi. Belki de çorba kâseme bakıp ağladığımı göreceğini sanıyor.

Pek olası değil.

Greyson Devereux olan kara buluta doğru çekilmenin yanı sıra, sonunda kendimi *mutlu* hissediyorum. Ve biraz da normale döndüm. Basın açıklamasıyla ilgili haberler bile azaldı. Jack kırık bacağına bakarken arka plandaki gürültünün içinde kayboldu.

Erkeklerle olan güvenim resmen kırılmış olsa da onu ve o geceyi aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Her halükarda, yoluma devam ediyorum.

Ama her zaman olduğu gibi, iyi şeylerin de bir sonu vardır. Greyson sonunda sınırına ulaşıyor.

Onu şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama bu haftanın son dersinden sonra oluyor. Bir ay boyunca ondan mümkün olduğunca uzakta oturdum. Titizlikle ders kitabıma, defterime, profesöre odaklandım. Bana gönderdiği yakıcı bakışlar dışında her şeye.

Bir yanımda onun kırılması için sabırsızlanıyor. İşlerin istediği gibi gitmemesine alışık değil. El bombasının patlamasını nefesimi tutarak bekliyorum. Ama uzun zamandır tek yaptığı uzaktan bakmak.

Ne yazık ki ikimiz için de, babası istediğini elde etmeye daha alışkın.
-Ve olan şey de tam olarak bu. Greyson bunu bilmiyor.

Bilin diye söylüyör, ben kendi işime bakıyorum. Her zamanki gibi. Yeni arkadaşım Stacy ve ben, Greyson ile paylaştığım derslerden biri olan çevre ekonomisi alanındaki final projelerimiz için konuları tartışıyoruz. Willow, Jess ve Amanda'nın dans dersi var. En azından Paris de bu yüzden ortalıkta yok.

Geçen ayki misyonumun bir parçası da dans ekibi dışında arkadaşlar edinmekti, bunun başka bir nedeni yok, çünkü giderek daha meşgul oluyorlar
-Ve her akşam yalnız yemek istemiyör. Dans takımı bahar tatilinde gerçekleşecek büyük bir yarışmaya .

Stacy'nin gözleri açılıyor ve sonra yanımdaki sandalye çekiliyor. O olduğunu anladım. Sanki ham bir enerji yansıtıyormuş gibi bir hissi var. Yüzü bana dönük bir şekilde oturuyor, dizleri kalçama baskı yapıyor.

Onu hâlâ görmezden
geliyorum. "Violet."

Olmaz. Böyle bir şey olmayacak.

Çenemi tutuyor ve başımı çevirmeye zorluyor. bağlantı ve gözlerinin yakınımda yanması karşısında küçük bir nefes alıyorum. Bakışları dudaklarıma düşüyor, sonra daha aşağıya. Boğazıma, kabaran göğsüme. Sonra tekrar yukarı. Gözlerimiz tekrar çarpıştığında sırtıyor.

Çok kötü görünmüyor. Yanaklarında yeni kirli sakallar var. Yeni arkadaşşıma gitmesi için havlamıyor. Gözlerimin içine bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Ona bir şey borçlu olduğumu mu düşünüyor?

Bilmiyorum. Minnettarım ama o kadar.

Tırnakları yanağıma batıyor. Başparmağı dudağımda geziniyor. Çok fazla öfke.

Hayatı gayet iyi gidiyor. Oyununun zirvesine geri döndü. Amanda bana son birkaç maçın özetlerini verdi. Greyson alev alev yanıyor, her şeyi buza bırakıyor. Yerel gazeteye birkaç kez röportaj vermiş. *New York Times*'da da bir röportajı yayınlandı ve bunlardan birine katılan babasıyla birlikte gülümseyen bir fotoğrafı yayınlandı.

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun," diye mırıldanıyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum. Çenemi sıkıca tutuyor, başparmağı dudaklarıma daha sert bastırıyor.

"Bana bahane üretme. Kalkacaksın ve benimle geleceksin. Yanıma oturacaksın ve yüz ifadeni düzelteceksin, böylece şoka girmiş gibi görünmeyeceksin."

"Şoktayım," diyorum başparmağına karşı. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Gülüyor. Kısık ve gırtlaktan geliyor ve bana bir şeyler yapıyor. Uzun bir ay oldu.

"Biliyor musun Violet?" Daha da yaklaşıyor. "Sana inanmıyorum."

Cevap vermiyorum. Veremem.

Kendime inanmakta güçlük çekiyorum.

"Tehditler iş en iyi üzerinde Sen, I sanırım."

Onun ifade düşüncelere dalıyor. "Tamam, şuna ne dersin? Ya benimle gelirsin ya da

Seni bu masaya yatırıp boşaltacağım ve o zaman kimse benim olduğundan şüphe etmeyecek."

Yüzümdeki kan çekiliyor. Bunu yaptığını kesinlikle görebiliyorum. Kalçalarımı sıkıyorum, çünkü... *lanet olsun*. Beni döndürüyor. Küçük bir parçam bunu yapmasını istiyor. Bu düşünce beni tahrik ediyor.

Ve öğrencilerin çoğunu tanımasaydım - belki isimlerini değil ama kesinlikle yüzlerini - umursayacağımı bile sanmıyorum.

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

"Pis kız. Hoşuna gitti mi?" Bakışları bacaklarıma iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Mmm, . Bak ne diyeceğim. Eğer dediklerimi yaparsan bir gün bu fanteziyi yaşayacağız. Aksi takdirde, şu anda gerçekleşiyor."

Ayağa kalkıyorum. Eli yüzümden kayıyor ve o da hızla ayağa kalkıyor. Beni o kadar yakından takip ediyor ki, neredeyse gölgem oluyor.

Gölgeler iri yarı, ateşli, tehlikeli hokey oyuncularına olsaydı.

Onun masasına vardık. Aşağı yukarı son bir aydır kaçındığım masaya. Steele, Knox, Jacob, Miles, Erik. Hiçbir sorun yokmuş gibi sohbet ediyor, yemek yiyorlar. Onlara göre hiçbir şey yok.

Paris ve Madison da burada. Sanırım dans dersleri sona erdi.

Greyson benim için bir sandalye çekti.

Ben oturuyorum, o da tabağımı önüme koyuyor. o kadar yaklaşıyor ki, kalçası yine benimkine değiyor. Kolu arkamdan sandalyemin arkasına geliyor.

"Senin ifaden," diye hatırlatıyor bana.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve hızlıca masayı tarıyorum. Buradaki insanlar arasında Steele, Paris ve Madison'ın beni umursamadığından oldukça eminim. Knox muhtemelen Willow yüzünden benden nefret ediyor. Geri kalanlar ise tarafsız. Yine de burada bir sürü insan var. En yoğun yemek zamanı.

Bu yüzden Willow ve Amanda yemek salonuna geldiklerinde şaşırmamalıyım. Paris ve Madison gibi egzersiz kıyafetleri giyiyorlardı.

Paris bana bakıyor, ben de ona gülümsüyorum. Belki de bu bir gülümseme değil, bok yiyen bir sırıtış, ama Greyson gerçekten alabildiğini almalı. Ben sihirli bir şekilde yüzümü ondan daha fazla değiştiremem.

Koluna çarparak arkama yaslanıyorum ve ondan yayılan sıcaklık... hoş hissettiriyor. Olmamalı ama oluyor.

Aramızdaki başka bir boktan şey.

"Buraya ne zaman geldin Violet?" Paris soruyor. Başımı eğiyorum. "Ne?"

"Ne zaman. Yaptın. Sen. Buraya. Buraya?"

Greyson homurdanıyor. "O senden daha çok hoş karşılanıyor."

Biliyorsun... Ben ona yapışmasını istediğimde, o bunu yapmıyor. Her tarafına tırmanmasına, yakın oturmasına, flört etmesine ve yaltaklanmasına izin veriyor. Ve ben buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğimde, ona defolup gitmesini söylüyor.

Çok güzel.

"Gri," diye deniyor.

. "Ona öyle demedin."

Yüz ifadesi kararıyor. "Neden, bu lakabı sen mi taktın?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Aslına bakarsan, ben ettim."

Tanrım. Bir lakap hakkında tartışacağım kimin aklına gelirdi ki... Bu gece tam bir akıl tutulması. Ve aklımın bir köşesinde Senatör Devereux'nün sekreteri bana onlarla yaptığım anlaşmayı hatırlatıyor. Su terapimin yüzlerce dolara mal olduğu ve bu parayı onların ödediği gerçeği.

"Sen özel biri değilsin," diye tersliyor Paris saçlarını omzunun üzerinden savurarak.

Gözlerimi deviriyorum. Tavrından bıktım ama bugün bununla uğraşacak enerjim yok. "Sen de öyle Paris. Kafanda hiç orijinal bir düşünce olmadığına eminim."

Bana baktı, sonra ayağa kalktı. İçkisini alıp yanıma geldi.

Kesinlikle olmaz. Kafama bir içki daha attırmayacağım.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Greyson benden önce davranıyor. Elinden kapıp masaya çarpıyor, sonra da koltuğuna geri gömülüyor.

"Sen bir utanç kaynağısın," diyor ona. "Siktir git başımızdan."

Paris donuyor.

Buraya geldiğim için kendime kızmasaydım bu çok tatmin edici olurdu.

Sonra arıza yapıyor. Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Ağzı açılıp kapanıyor, gözleri seğiriyor. Önümüzde hareketsiz duruyor. Eğer bir bilgisayar olsaydı, ölümün dönen tekerleği olurdu, sadece tekrar tekrar düşünürdü.

Ben de onun sinir krizini daha da kötüleştirmek için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Dönüp Greyson'ın gömleğinin önünü tuttum ve onu kendime çektim.

Dudaklarımız birbirine değiyor.

Şaşkınlıkla bir nefes veriyor ve sonra elleri sırtıma dolanıyor. Kendini beğenmişlik yayılıyor. Sahip olduğum her türlü şaşkınlık ve kontrol unsuru çabucak kayboldu. Bana doğru eğiliyor, beni sandalyemin arkasına doğru büküyor ve diliyle ağzımı açıyor. Tadıma bakıyor ve ağzımı fethediyor. İşi bittiğinde kendimi tamamen sahiplenilmiş hissediyorum.

Ve o geldiğinde, nihayet kendime geldiğimde, Paris gitmişti. Madison da.

Az önce Greyson'ı öptüm.

Yapmamam *gereken* bir şey.

Arkama yaslanıyorum. "Belki de daha önce açık konuşmadım." Başını eğiyor.

"İşimiz bitti." Ben ayağa kalkıyorum, o da bana ayna tutuyor. Ben geri çekilince o da beni takip ediyor. "Biz diye bir şey yok. Sen ve ben bir masada birlikte , öpüşmüyoruz ya da

-Ya da bakıyoruz." Beni izliyor.

Ona işimizin bittiğini söylemek yeterli değil. Daha büyük bir şey yapmalıyım.

Öne doğru adım atıyor ve birdenbire zihninde bir oyuna dönüşüyor. Ona bir şey vermeliyim. Gözümde bir parıltı, bir seğirme. İçime korku salma gücüne sahip olduğunu ona hatırlatacak bir şey ve bu onun hoşuna gidiyor.

"Kararları sen vermiyorsun, Vi."

Dönüyorum ve hızlı adımlarla uzaklaşıyorum. O beni yakalamadan yemekhaneden çıkmayı başarıyorum. Halkın içinde çok az medeni davranıyor. Muhtemelen onu tacizci olarak nitelendiren başka bir karalayıcı makaleye sahip olamaz. Gerçi Sevgili Babacığım bunu hemen kaldırtır ve muhtemelen gazeteyi dava ederdi.

Greyson Devereux'a hiçbir şey yapışmaz.

Beni merdivenlerden yukarı, bir salon alanına sürükledi ve bir köşeye sıkıştırdı. Burada kimse yok. Herkes aşağıda, yemek salonuna giriyor ya da çıkıyor.

Muhtemelen bu yüzden burayı seçti. Keşfedilmenin tam kıyısında.

Beni dizlerimin üstüne itti ve pantolonunun düğmelerini açtı.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Gri-"

"Yapma." Ellerini . "Sikimi çıkar ve em, Violet."

Başka tarafa bakıyorum. Utanç beni dolduruyor. Eğer ses çıkarırsam, yakalanırsınız. Biri buraya gelip bu gölgeli köşeyi kontrol etmeye karar verirse, yakalanırsınız.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

"Belki bunun bir videosunu çeker ve okulun ana sayfasında tekrar yayınlarım? İki adam, bir sömestr, bir pis ağız." Çenemi tekrar kavradı ve başparmağını ağzıma sokmaya zorladı. Ağzımı açıp pedini dilimin üzerine bastırıyor. "Sadece söyle. Ya da..."

Titriyorum ve fermuarını indiriyorum. Boxerını ve pantolonunu, sikini serbest bırakacak kadar aşağıya çekiyorum. Göz hizasında sallanıyor, her saniye sertleşiyor. Uzanıyorum ve elimi şaftından aşağı kaydırıyorum.

Çenemi serbest bırakıyor ve parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor. Kontrolüm yok... Greyson beni tam istediği yerde tutuyor. Ağındaki bir sinek. Başımı öne doğru hareket ettiriyor ve ağzımı sonuna kadar açıyorum. Tadı tanıdık, ama alışmam için bana bir an bile vermiyor. Kalçaları öne doğru sallanıyor ve ucu boğazımın arkasına çarpıyor, sonra daha da aşağı kayıyor.

Nefesim kesildiğinde boğulacak gibi oluyorum.

Bu yönünden hoşlandığını unuttuğum. Yüzümün kızarmasını, gözlerimin yaşlarla dolmasını izlemek hoşuna gidiyor. Çekiliyor ve tekrar yeteneğimi kaybetmeden önce burnumdan derin bir nefes alıyorum. Yüzümü sikerken kalçalarını tutuyorum, bir elim başımın arkasında, diğeri arkamdaki duvara dayanmış.

Arkasından biri nefes nefese kaldı. İçimde bir ateş patlıyor, utanç ve mahcubiyet tüm bedenimi bir cehenneme çeviriyor.

Yakalandık.

Greyson omzunun üzerinden, "git buradan," diye homurdanıyor.

Dinliyorlar mı bilmiyorum. O başımı geri çekene kadar gözlerimi yarı kapalı tutuyorum. Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırıyorum ve öylece tutuyorum. Gözyaşlarım yüzünden bulanık. Burnum da akıyor ve tükürük için bir şey yapamıyorum.

Daha hızlı hareket ediyor, alıyor, alıyor ve .

"Sen. Sakın. Gitme. Beni."

Umarım gözlerim düşüncelerime tercüman olur.

Siktir git, Greyson.

Parmakları saçlarımı sıkıyor. Acının iğne uçları çenemi geriyor. Dişlerim sikini sıyrıyor ve o titriyor. Ve sonra boşalıyor. İnliyor ve boğazımı o kadar derin dolduruyor ki yutmaktan başka çarem kalmıyor. Başı öne eğik, gözleri yüzümde. Bu şekilde nefes alamıyorum,

ve sistemimde bir alarm çalıyor. Özgür olma ihtiyaı. Oksijen almak için.

"Bu Şekilde lmek nasıl bir his?" diye soruyor, aklımı okuyarak. "Sikimin üzerinde boğulmak."

Bir saniye daha bekliyor. Sonra çekiliyor ve ben geriye doğru dŐuyorum. Ama Şimdi acımanın ya da gözyaşları içinde yere yığılmanın sırası değil. Hızla ayağa kalkıp gömleğimin altıyla yüzümü siliyorum. Sonra nefret geliyor - beni bu Şekilde kullanmakta zgr hissetmesi.

Sen zel biri değilsin. Paris de söyledi.

Peki neden kalabalıktan koparıldım? Bir gece yüzünden mi? "Ben gelmeseydim Paris'e bunu yapar mıydın?"

Bir omzunu kaldırıyor. Bakışlarının beni bir kez bile terk ettiğini sanmıyorum ve bende ne gördüğünü bilmem gerekiyor.

"Hayır. O benim sikim için yalvaran türden bir sürtük. Benimkine değilse bile Knox'a, Miles'a ya da spor yapmayı bilen herhangi birine. Hedefim sensin, Violent. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyen sensin. Eski piç sevgilin bile senin gerçek yüzünü göremedi." Parmağını gözümün altında gezdiriyor. "Gerçek sen bunu arzuluyor. *Gerçek* sen kafadan atlaksın, tıpkı benim gibi. Öyle değil mi?"

Sarsılıyorum. Haklı olsa bile, bunu asla kabul etmeyeceğim.

"Söylediğiniz gibi, siz *gelmemiŐ* olsaydınız bile..." Daha da yaklaşıyor. "O zaman bile kaderimizde birbirimizi bulmak vardı."

"Tek yaptığımız birbirimizi incitmek." enemi eğiyorum ve ona sırtımı dönüyorum. Çantamı alıp buradan uzaklaŐmam gerekiyor.

Ondan uzak dur. Sanki bu mümkünmüŐ gibi.

Şimdilik gitmeme izin veriyor ve eşyalarımı aldıktan sonra aceleyle kampüsten uzaklaşıyorum. Yakında akşam hokey antrenmanı var. Beni takip etmesini engelleyen tek Şey bu olabilir.

Pointe ayakkabılarım antamda bir delik açıyor ve kaslarımı iyi bir Şekilde kullanmak için can atıyorum. Bunun yerine ayaklarım beni Greyson'ın evinin önündeki kaldırımaya götürüyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Boş olmalıydı.

En iyi kararıma rağmen, n kapıya doğru yürüyorum ve kolu deniyorum.

Elimin altında kolayca açılıyor.

Kilitlemiyorlar mı? Muhtemelen yenilmez olduklarını düşünüyorlar - eğer Knox baŐlangıçlarına bunu aŐılamamıŐ olsaydı, Greyson'ın

onunla birlikte getirdi. İstediklerini elde etmeye alışmış insanlara eşlik eden bir aura.

Kapı aralığında durup dinliyorum. Işıkları açık bırakmışlar. Burası hafiften içki kokuyor, çok fazla kutlama sonrası. Beni sadece sessizlik karşılayınca kapıyı kapatıp aceleyle merdivenlere yöneldim.

Greyson'ın kapısı kapalı ama kilitli de değil. Beklediğimden değil... Bu planlarımı altüst ederdi.

Odası hatırladığım kadar temiz, biraz daha yaşanmış. Köşede kıyafetlerle dolup taşan bir çamaşır sepeti var, ama bu aklını kaybettiğine dair tek işaret.

Benim hatam mı?

Parmağımı masasının kenarında gezdiriyorum ve kâğıtlarını karıştırıyorum. Ortak derslerimizden biri olan çevre ekonomisi dersinin araştırma ödevinin basılı bir kopyası var. Aslında şimdi daha iyi dikkat ettiğim için bu dersi daha çok seviyorum.

Dansı bir kenara bıraktığımda pek de sosyal bir hayatım olmadığı ortaya çıktı.

Zımbalanmış sayfaları katlayıp ceketimin cebine sokuyorum. Sonra gerçek ödüle yöneliyorum.

Kitaplığın üzerinde duruyorsanki yeni bakmış gibi hafifçe çekilmiş. Dokunmamam için yalvardığı fotoğraf albümü.

Bu şekilde karşılık verip Greyson'ın beni sonsuza dek terk etmesini sağlayacağım.

Hepsi.

Ceketimin fermuarını çekip onu sakladığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum.

hava şartlarından korunuyordu. Hala omzumda asılı olarak çantama koyabilirdim ya da kollarımın arasında tutabilirdim. Ama bir yanımda ona Greyson gibi iyi davranmak istiyor.

Kitap ince ve saklaması kolay. Daha sonra inceleyebilirim ama şimdilik aceleyle sokağa geri dönüyorum. Tenim karıncalanıyor ve etrafıma bakıyorum. Sokak karanlık, sadece aralıklı sokak lambalarının aydınlattığı daireler var.

Neden ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu tam olarak kestiremiyorum, o yüzden kaçıyorum. Koşmamalıyım - ne de olsa hala bacağımı daha iyi bir duruma getirmeye çalışıyorum - ama kendimi durduramıyorum. Kaldırımda bir blok boyunca uçuyorum, sonra bir blok daha. Kitap tenime sürtünüyor. Çantam her adımda kalçama çarpıyor.

Sonunda yavaşladım ve nefes aldım.

Dairemde güvendenken onu çıkardım. Deri ciltli, *Devereux* damgalanmış. Nereden ve kimden geldiği hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

fotoğrafları seçti. Sadece birkaç tanesini gördüm ve geri kalanını taramak için içimde istek var.

Yapamam.

Saklanacak bir yer bulmak için daireyi aradım ve sonunda bir tane buldum. Güvenli olduğunda, dışarı çıkıyorum. Stüdyoya.

Adrenalinimi dans ederek atmak ve Greyson'ın bir sonraki hamlesine hazırlanmak için.

OceanofPDF.com

GREYSON

V Violet, Violet, Violet.

Odamda onun tatlı, çiçeksi kokusunu alabiliyorum, sanki duvarlarıma, çarşaflarıma sürtünmüş gibi. Hiç iz yok. Onun izi yok. Koku hariç. Hayal gücümle uydurabileceğimi sanmadığım bir şey.

Yatağıma oturuyorum ve tekrar nefes alıyorum, nefes vermek istemiyorum. Babam beni arıyor. Sesli mesaja göndermeyi düşünüyorum ama bunu en son yaptığımda maçıma gelmişti.

Onu. Bir oyunda.

Olaydan sonra benimle konuşmayı bırakın, yıllardır oynadığıma tanık olduğumu bile görmedim. Muhtemelen çatışan itibarımızla bir ilgisi vardır. Sevilen bir senatörün gerçekten kana susamış bir hokey oyuncusu oğlu olabilir mi?

Bir sonraki maçımız evimizde olduğu için bunu riske atmak istemiyorum. Koç Roake suyun üzerinde yürüyormuş gibi davrandı ve ben bir kez daha babamın sahip olduğu karmaşık gücü hatırladım. New York'taki etki alanının çok ötesine geçiyor.

Onun etkisinin ulaşamayacağı bir yer var mı bilmiyorum.

"Hey, baba."

"Greyson," diye selamladı beni. Saat gecenin dokuzu olmasına rağmen hızlı ve iş gibi. "Antrenman nasıldı?"

"Güzel." Bu şekilde cevap vermek bir refleks. Dikkatim dağılmıştı, o yüzden... pek iyi değildi.

"Gerçekten mi? Çünkü bu gece bir telefon aldım ve oğlumun neredeyse buzdan atılacağını öğrendim."

Ah, şu. Konu Violet olunca Erik çenesini kapalı tutmalı. Onun hakkında bir yorum yaptı ve ben de çılgına döndüm. Yine de bunu babama itiraf etmeyeceğimden eminim.

"Eğer takımla ilgili bir sorun varsa, bunu hafta sonuna kadar çözmeniz gerekir." Belli ki öyle. "Hallettik," diye yalan söyledim.

Violet'in aksine ben yalan söylemeyi biliyorum. Babamı yüzüne karşı kandırarak kadar iyi mi? Muhtemelen hayır. Ama telefon onun gözünü boyamayı kolaylaştıran bir engel. Bilmediğı şey ona zarar vermez.

"Şu Reece denen kız seni yalnız mı bırakıyor?"

Utaniyorum ve neredeyse telefonumu düşürüyorum. "Um..."

"Hokeyin değerini görmedim," diye devam ediyor. "Ama oyununuzu yakından takip eden birkaç bağışçım var. Nisan ayındaki turnuva finallerine katılmayı planlıyoruz - yani takımınız orada olsa iyi olur. Roake bazı takımların sizi izlediğinden bahsetti?"

Zihinsel bir kırbaçlanma vakası yaşıyorum. Violet'ten bağışçılara ve izcilere.

"Evet. Birkaçı maçlardan sonra Koç ve benimle konuşmaya geldi."

Mırıldanıyor. "Güzel, güzel."

"Neden Violet'i sordun?" Tereddüt ediyor.

Birden ayağı kalkıyorum, midem bulanıyor. Violet. Bağışçılar. İzçiler. "Ne yaptın baba?"

"Bunun hakkında konuşmayacağım." Homurdanıyor. "Sen Crown Point Üniversitesi için iyi oynamaya odaklan evlat, çünkü eğer hazır değilsen gerçek dünya seni fena pataklar."

Harika bir imgeleme. "Ben hazırım."

"Önemli olana *odaklanarak* bunu kanıtlayın." Duraklıyor. "Hokey. Notların. Hepsi bu."

O bir şey yaptı. Bunu içimde hissedebiliyorum ama itiraf etmeyecek.

"Oh, ve Greyson?"

Telefonu yüzüne kapatmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Haftaya evde olacaksın. Bahar tatili. Kutlama yapacağız." Sesi... kendinden memnun. "Bir araba göndereceğim."

Beni beş saatlik bir yolculukla memleketim Rose Hill'e götürecek bir araba. Ben ve bir şoför ve garip bir sessizlikten başka bir şey yok - ve müzik, eğer

Şanslıyız. Bazen boktan şeyler alıyorlar ya da kulaklıklarım yanlışlıkla bagajda kalıyor.

Kendimi başımı sallarken buluyorum ve bundan kurtulmak için ne yapabileceğimi merak ediyorum. Eve gitmeme gerek yok, kapanan bir yurttta kalmıyorum ki. CPU aslında çok fazla kampüs ii konaklama imkanı sunmuyor. Bahse girerim öğrencilerin oğtu bir haftalık tatil boyunca burada kalacaktır.

"Kulağtu harika geliyor," diye kabul ediyorum, esasen bir tartışmaya maruz kalmamak için. Bir tane daha. Bakışlarım kitaplığımın üzerinde geziniyor... ve düzgün bir sıra halindeki ciltlerdeki delik. Kalbim duracak gibi oluyor. "Gitmem gerek," diye idare ediyorum. "Ev ödevi."

"İşe koyul." Ben telefonu kapatamadan hat kesiliyor. Babamın yetenekli olduğtu bir şey varsa, o da son sözü söylemektir.

Ama bu önemli değıl.

Ayağtu kalkıp raflara doğtu ilerliyorum, parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum. Şahsen istiflediğim kitaplar. Ortadaki bir tanesi bir boşluğtu yaslanmış, komşusuna dayanıyor.

Kayıp bir parça.

Ve kaybolmaya değecek tek bir şey var. Mide bulantısı içimde yılan gibi kıvrılıyor.

Kokusunu aldım. Burada olduğtu biliyordum. Biliyordum ama her santimini incelemeyi düşünmemiştim. Dikkatim dağılmıştı. Ama şimdi değılim. Artık tek bir şey için burada olduğtu biliyorum, sadece tek bir şey: annemden kalan son hatırayı çalmak.

Babam gittiğinde onu hayatımızdan sildi.

Ve bir yıl sonra bir hastane odasında tek başına öldü. Ona kanserden bahsetmek istemedi. Ben de ona hiç veda edemedim.

Bunu öğrendiğimizde -ailesi bize haber verdiğinde- bir hafta önce ölmüştü.

Long Island'daki küçük cenaze törenini kaçırdık. Küllerini küçük bir balıkçı teknesinden Atlantik Okyanusu'na serpmişlerdi. Babam evinden onunla ilgili kanıtları çoktan kaldırmıştı. Duvarda asılı olan resimleri indirdi, geride bıraktığtu kıyafetleri ve mücevherleri bağışladı ya da attı. Fiziksel olarak burada olmadan. Ve sonra o sadece... gitmişti. Sanki hiç var olmamış gibi.

Yani o kitaptaki fotoğraflar ondan kalan son parçalar.

Onlar olmadan yüzünü unutacağımdan korkuyorum. Sesi çoktan uzak bir anı oldu. Gülümsemesi, beni bir şey yaparken yakaladığında yüzündeki sahte ciddi ifade.

Yapmamam gereken bir şeydi ve kıkırdamamak için elinden geleni yapıyordu... o çubuklar. Gülüşü de öyle. Umarım onları asla unutmam.

Ayaklarımı tekrar ayakkabılarımın içine sokup anahtarlarımı aldım. Knox ve Miles'ın yanından geçip dışarı fırlıyorum. Yorgun olmalıydım. Fiziksel olarak. Ama kaybolan fotoğraf albümü bana ikinci bir rüzgar verdi ve Violet'i bulmak için uygulamamı açtım.

Telefonu en son elime aldığımda, onun konumuna erişim izni vermiştim. İyi de olmuş, çünkü evde değil. Bu saatte mi?

Kampüste de değil.

Yakınlaştırıyorum ama nerede olduğunu pek bilmiyorum. Yine de umurumda değil. Nerede olduğu önemli değil, o fotoğraf albümünü bana geri verecek. Hem de hemen.

Yürüyecek kadar yakın, ben de . Ve kendimi eski bir tuğla binanın önünde buluyorum, haritadaki küçük mavi nokta bana onun hala burada olduğunu gösteriyor. Uzun, dar bir koridora açılan ön kapı kilitli değil. İçeri adım atıyorum ve ağırlığımı eşit dağıtıyorum. Sessizce hareket ediyorum. Önüme çıkan ilk kapı bir dans stüdyosuna benziyor. Karanlık, ama koridordan gelen ışık duvar boyunca uzanan parmaklıkları ve aynalarla dolu bir duvarı gösteriyor. Köşede de bir piyano var.

Bir sonraki için atlıyorum.

Üçüncü ve sonuncusundan ışık ve müzik yayılır.

Tam önünde duruyorum ve açıklığa bakıyorum. Piyano müziği odayı dolduruyor ve işte orada, tam ortada. Sadece bir sıra floresan ışık yanıyor ve odanın kenarlarını gölgede bırakıyor. Pointe ayakkabıları giyiyor -bundan oldukça eminim- ve tek bacağının üzerinde dengede, yere doğru bakıyor. İnanılmaz derecede aerodinamik. Diğeri bükülmüş ve zarifçe dönüyor.

Sonra belinden öne doğru eğilir ve bükülmüş bacağı arkasından yukarı çıkar. Hâlâ ayak parmağının üzerinde dengede duruyor ama yavaşça aşağı iniyor. Bu pozdan katlanarak çıkıyor ve başka bir poza geçiyor. Bakışları aynada kendine kilitlenmiş.

Atletik bir şort ve kırılmış bir üst giyiyor ve her kası keskin bir şekilde ortaya çıkıyor. Sert ışıklar ve gölgeler ona tehlikeli derecede kırılğan bir görünüm veriyor. Uçmak üzere olan bir kuş gibi.

Müzik duraklar ve döngüye girer, parça yeniden başlar.

Violet sorunsuz bir şekilde dansa geçiyor ve bunu yaparken uyduruyor mu yoksa bu eski bir koreografi parçası mı bilmiyorum.

Her iki durumda da tuzağa düştüm.

Ki bu olmak istediğim son şey.

Gözümü kırptığımda onu yine arabada gördüm. Kırılmış ve kanıyor.

Sonra tekrar gözümü kırıyorum ve levyenin Jack'in dizine görüyorum.

Tekrar, ve Violet bir ağaca dayanıyor.

Yine arabamdaydı ve kalçasından kan akıyordu. Bu görüntülerden kurtulmak için başımı sallıyorum.

Önümde dans eden kadına karşı arzuladığım şiddet.

"Seni görüyorum," diyor. Her dönüşünde başı parmağının üzerinde dönüyor. Nefes kesici bir hızla dönüyor ama dengesini kaybetmiyor.

Ben odaya girene kadar değil. O zaman bocalıyor.

"Korkuyor musun?"

Gözlerini kısar. "Hayır."

Müzik tekrar dönüyor. "Ne çalıyord?"

"Bu 'Moonlight Sonata'. İlk bölüm." Başını eğiyor. "Beni nasıl buldun?"

Çeneme vuruyorum, yaklaşırken düşünüyormuş gibi yapıyorum. Aynalardan uzakta, onun sağında daire çiziyorum. Dönüyor, beni görüş alanında tutuyor. şu anda tehlikede olduğunu düşünecek kadar akıllı bir kız. Onu aynaların karşısında istiyorum, yerde istiyorum. şortunun ince kumaşını yırtmak ve eve yarı çıplak gitmesini sağlamak istiyorum.

Onun aşağılanmasını ve acı çekmesini istiyorum.

Ama en fotoğraf albümümün nerede olduğunu bilmek istiyorum. "Benden bir şey aldın," diyorum.

Gülümsüyor.

Gülümsüyor.

Lanet olsun, çok güzel.

"Biliyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Sanırım öyle."

Zarif bir şekilde yere çöküyor ve ayak bileklerinin etrafındaki kurdeleleri çözmeye başlıyor. "Bana ne yapmak istiyorsan yap... Bunları da çıkarabilirim. Mahvedemeyeceğin kadar pahalılar."

"Ama vücudun değil mi?" Ona odaklanıyorum, dudaklarım kıvrılıyor.

Evet, zihnimin arkasında bir şey tıslıyor. Onu başkası için mahvetmek.

"Bedenim iyileşecek." Gözlerime bakıyor. "Tabii eğer bir planın yoksa beni tekrar kırmak."

Ben de gülümsüyorum. Elimde değil. "Seni kırdığımda, bacağın olmayacak. Ya da kaburgaların. Ya da ses tellerin. Peşinde olduğum şey aklın, Violet. Aklının ve ruhunun, çünkü göğüs kafesinin arkasında atan o kara kalp var ya? O zaten *bana* ait."

Göğsümü yumrukluyorum.

Yeni çıplak ayakla kalkıyor. Hâlâ zarif, hatta korkuyor.

Oh, adrenalin. Uyuşturucudan bile daha iyi bir içki daha içime akıyor. İçime çekiyorum. Aynı kokuyor, çiçeksi ve tatlı, alttan alta ter kokuyor. Onu yakaladığımda, göğüslerinin arasını yalayacağım. Bacaklarının arasını da.

Onun hiçbir parçası benden güvende değil.

Aniden titremesine bakılırsa, o da bunu biliyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Ne bekliyorsun Violet? Bu oyunu biliyorsun."

Yine de bekliyor.

Emri benim vermem için mi? Oyunun hangi versiyonunu oynadığımızı duyurmam için mi?

Güvenli kelimeleri olmayan. Koruması olmayan.

Bu engelleri ortadan kaldırmanın zamanı geldi.

Aynalara yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Farkında olup olmadığından emin olmasam da zor nefes alıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir iksir, bu yüzden ağzımı açıyorum ve dinleyeceği tek emri veriyorum.

"Koş."

Bu sefer farklı olacağına inanmasını sağlayan bir şeyler olmalı, çünkü tereddüt etmiyor. Her şeyi geride bırakıyor; değerli pointe ayakkabılarını, telefonunu ve çantasını köşede bırakıyor.

Kapıdan dışarı fırladı ve ben kafamdan beşe kadar saydım. Eşofmanımı çıkarıp yere, ayakkabılarının yanına bırakıyorum. Boynumu kırıyorum ve omuzlarımı geriye atıp derin bir nefes alıyorum.

O zaman ben kovalarım.

Sokağa açılan kapı ben vurduğumda tam kapanıyordu. Kapı çarparak açıldı, sessiz gecede gürültüyle. Onu kaldırımda gördüm, benden uzak duruyordu ama

Gürültü onu ürkütüyor. Peşinden koşmaya başladım.

Ben daha hızlıyım.

Onu yakalamam uzun sürmez, tabii onu yemeden önce yemeğimle oynamazsam...

Bir taşa basmış olmalı, çünkü aniden tökezledi. Bilerek yavaşlıyorum, elimin sırtını sıyırdığını hissetmesine izin veriyorum. Eğer onu durdurmak isteseydim, durdurabilirdim. Ama o korkmuş bir çığlık atıyor ve hızlanıyor.

Bu kovalamacanın farklı olduğunu biliyor.

Geçen sefer ormana doğru gitti. Onu becerirken gizlenmek istedi. Bu sefer... bu sefer onu yakaladığım yere götürmeyeceğim. kadar istesem de, bu deneyimi ikimiz için mahvetmeyeceğim.

Sabırım tükendiğinde mahallenin sınırındaydık. Kedi-fare oyunu ancak bu kadar sürebilir ve ben zaten Koç'un antrenmanı boyunca acı çekmiştim. Saçlarım stadyumdaki duştan dolayı hâlâ nemli.

Benden metrelerce öndeydi, ama şimdi bir . Sonra santim.

Onunla mücadele etmek istemiyorum, onun yerine saçlarını tutuyorum. Yumuşak telleri parmaklarımın arasından geçiriyorum ve onu daha yavaş bir koşuya yönlendirerek bana doğru dönmesini sağlıyorum.

Etrafımda dönüyor ve beni itiyor - beklediğimden daha fazla kavga, elbette, ama olayların dönüşünden memnunum. Yine de ne yaptığı önemli değil. Bana pençe atsa da, yüzüme saldırsa da. Tek bir odağım var: onun küçük güzel boğazı.

Bileklerimi itmesine ve tutmasına aldırmadan iki elimle etrafına sarılıyorum. Onu kendime yaklaştırıp sıkıyorum. Hava yolunu değil ama nabzını. Parmaklarımın altında yavaşladığını hissetmek istiyorum. Bilincini kaybettiği anı bilmek istiyorum. Sokak lambalarından birinin hemen dışındayız. Ben onun gölgesindeyim, arkadan aydınlatılıyorum ama onun melek yüzü kristal berraklığında.

Ağzı açılıp kapanıyor. Belki de bana bittiğini, çok ileri gittiğimi söylemeye çalışıyor. Bunu durdurmanın bir yolu yok. *Beni* durduramazsın.

Parmakları bileklerimden kayıyor ve gözleri geri dönüyor. Gevşiyor ve ben düşen bedenini hızla yakalıyorum.

Haklı. Bu eskisi gibi değil. Onu boşalana kadar sikmeyeceğim ya da bunun gibi saçmalıklar yapmayacağım. Direkt konuya gireceğiz.

Bu bir sorgulama.

MENEKŞE

"T Greyson kulağıma "Uyanma vakti geldi" diyor. Gözlerimi açıyorum ve hızla kırıştıracak nerede anlamaya çalışıyorum. Artık kaldırımda değil, orası kesin. Hava ılık, esinti yok. Kollarım başımın üzerinde oturuyorum. Çekiştiriyorum ama hareket etmiyorlar. Bir şey bileklerimi sıkıca tutuyor.

Sağ tarafımdan gelen bir tıkırtı dikkatimi çekiyor. Pencere duvarında duruyor, dikey panjurları açmak için bir zincir çekiyor. Dans stüdyosundayız ve ışıklar kapalı. Gözlerim aynada kendime takılıyor ama gördüklerimi gerçekle bağdaştırmak zor.

Belime kadar çıplak, bileklerim başımın hemen üzerindeki çubuğa bağlı. karıncalanıyor, tüylerim diken diken oluyor. Dikkatimi başka yöne, Greyson'a . Hâlâ büyük pencerelerin yanında duruyor ama dikkati şimdi benim üzerimde. Panjurları açmış. Ay ışığı içeri süzülüyor.

"Ne yapıyorsun?" Olabildiğince dik durana kadar geriye doğru kayıyorum. Sırtım duvara çarpıyor ve ellerimi neyin bağladığını daha iyi görebilmek için başımı arkaya eğiyorum. Ayakkabı bağı kullanmış gibi görünüyorum. Ellerimi döndürerek çıkmasının bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama fazla uzağa gidemiyorum.

Greyson durdu. Durdum ve ona baktım.

"Özgür değilsin." Çıplak ayağımı dürtüyor.

İrkildim. Bacaklarımı yaklaştırmak için dizlerimi bükerek hareket ettiriyorum ve bir damla kan geliyor.

Bir şeye bastım.

Başım ağrıyor. Boğazım da, yutkunurken. Sanki ses tellerimde bıçak varmış gibi.

Benim seviyeme, tam bacaklarımın arasına indiğinde, bunun artık bir oyun olmadığını anlıyorum. Çizgiyi ilk kim aştı bilmiyorum ama biz aştık.

Durmasını, beni istemeye zahmet etmiyorum. Bırakmayacağını biliyorum. Başımı tekrar arkaya yatırıp duvara yaslanmasına izin veriyorum.

Gözlerini kısar. "Korkunu kaybetmişsin."

"Anlamsız, değil mi?"

"Evet." Elini ayak bileğimden başlayarak sağ bacağımdan yukarı kaydırıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Buraya zevk için gelmedin."

Ağzım kurudu.

"Buradasın çünkü benden bir şey aldın." Fark etmesi uzun sürmedi. Bu tatmin edici.

Doğru seçim yapmışım. Onun hakkındaki değerlendirmemin doğru olduğu kanıtlandı.

Öne doğru eğilebildiğim kadar eğiliyorum. Kollarım geriye doğru uzanıyor, omuzlarım geriliyor. Esnek biriyim ama bu bile zorluyor.

"Tamam." Sesim alçak perdeden çıkıyor. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum."

Yutkunuyor ve bakışları gözlerimden dudaklarıma düşüyor. Alt dudağımlı ısırdığımda bir an için yakalanmış gibi görünüyor.

"Bana nerede olduğunu söyle." Yaklaşıyor.

Bu onu daha da kızdıracak.

Eğiliyor, dudaklarımın önünde duruyor. Ben de onunkilere bakıyordum ve şimdi bakışlarıyla buluşuyorum. Buz gibi. Donduracak kadar soğuk.

"Onu asla bulamayacaksın," diyorum. "Çünkü onu yakıp kül ettim."

Duruyor. Göğsünün inip kalkması bile durur. Ve sonra gülüyor. Sertçe. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır ve başını geriye atar, çıldırmış gibi bir ses çıkarır. Gözlerindeki yaşları siliyor ve sonunda nefes veriyor, kıkırdamaları azalıyor.

Greyson bana doğru uzanıyor ve gidecek hiçbir yerim yok. Eli boğazıma dolandığında hiç şaşırmadım.

Beni duvara doğru itiyor ve yüzünü yüzümde tutarak peşimden geliyor. Nefesi ateşli tenimde sıcak ve sırtıyor. "İyi bir yalancı değilsin, tatlım."

Kalbim sıkışıyor. "Bir an için sana sahiptim."

"Ve bir an için seni boğup cesedini burada bırakmayı düşündüm."

Daha fazla yalan. Değil mi?

"Sana bir kez daha soracağım," diye devam ediyor. "Bu gecenin bitmesi için son şans... *iyi*, iyi değil . Ama gittiği yerden daha iyi."

Yutkunuyorum.

"Nerede o?"

Fotoğraf albümünü hayal ediyorum. Deri ciltli bir anı defterinin bu kadar sorun yaratabileceğini kim bilebilirdi? Ve biliyorum ki, eğer hayatımın yolunda gitmesini istiyorsam, kırılmayacağım. Bunu kendime yapamam.

Günün sonunda, *benim* için ayağa kalkacak tek kişi *benim*. Greyson sonunda beni rahat bırakacak kadar benden nefret etsin diye aldım. "Git kendini becer, Devereux," diye tısladım.

Boğazımı sıkıca kavlıyor. Oksijenim kesiliyor ve yüzüm kıpkırmızı olana kadar beni izliyor. Tüm vücudum sıcak, dokununca yanıyor. Ona, gözlerinin içine bakıyorum ve güçlü olacağımı düşündüm. Ondan daha uzun süre dayanabileceğimi düşündüm.

Artık yapamıyorum. Nefes alma ihtiyacım çok yüksek. Bağları çekiştiriyorum ve sadece kendimi korumak için ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ama bundan kaçış yok.

Tekrar.

Karanlığa doğru gidiyorum.

Tekrar uyandığımda aynı pozisyondayım, çoğunlukla duvara yaslanıyorum. Parmaklarım uzun süre başımın üstünde durmaktan karıncalanıyor ve uyuşuyor.

Ne kadar zaman geçerse geçsin.

Bu sefer şortum da gitmişti. Bacaklarım ardına kadar açık. Kayıyorum ve bir şey hissediyorum... içimde? Görmek için çok karanlık.

Sonra nesne vızıldayarak canlanır.

İçimde ve klitorisime bastırıyor. Neredeyse şiddetlenene kadar büyümeye devam eden bu his karşısında nefesim kesiliyor. Sırtım dikleşiyor ve ayaklarım almak için yere sürtünüyor.

Sonra odanın öbür ucunda, gölgelerin arasında Greyson'ı görüyorum ve geliyorum.

Şiddetle.

Kapanmıyor. Bacaklarımı tekrar birleştiriyorum ama bu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapıyor bilmiyorum. Muhtemelen daha kötü, çünkü klitorisim titreşimlerin altında zonkluyor. Başka bir orgazm benden koparıldığında çığlık atıyorum. Sözsüz bir çığlık. Vücudum titriyor ve sonunda kapandığında geriye doğru sarkıyorum.

Odadaki tek ses benim hırıltılı nefes alışım. "Nerede o?"

Cevap vermeyeceğim.

Tekrar açıyor, ama kısık. İçimde çırpınmaktan başka bir şey yapacak kadar değil. Kıvraniyorum, başımın üstündeki çubuğu kavıyorum ve kendimi tekrar yukarı çekiyorum.

"En kötüsü bu mu?" Ben soruyorum.

Odanın karşısına geçip bir bıçağı açıyor. Küçük bir *çıtırtı* sesi çıkarıyor ve ay ışığı metalin üzerinde parlıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor. Bıçağın ucunu göğsümde, göğüslerimin arasında gezdiriyor.

Sonra tekrar yukarı, göğsümün alt tarafına ve etrafına dolanarak meme ucuma yaklaşıyor. Beni daha fiziksel yollarla sakatlayabileceğini bilsem bile, bundan büyüleniyorum.

Kendi tepkilerimden dehşete düştüm.

Ve vibratör sadece daha kötü yapar. Ya da daha iyi.

"Hayır Violet," diyor usulca. "Bu benim en kötü anım değil. Hem de hiç değil."

Nefes alışım zorlaşıyor. Kalbim bir çentik attı. Ve sonunda bıçağı derime saplayıp göğsümden aşağıya doğru çaprazlamasına sürüklediğinde şaşırmıyorum. Zaten hassas olan sinirlerimi büken acı, amımdaki zevkle karışıyor.

"Kendimin bu yönünü hiç keşfedemedim," diye itiraf ediyor.

İkimiz de tenimde kabaran kana odaklanmış durumdayız. "Daha derine," diye fısıldıyorum.

Homurdanıyor ve öne eğilip çizgiyi yalıyor. Dili dilime sürtünerek kanımı topluyor.

Sonra onu bana geri veriyor, ensemden yakalıyor ve açık ağzını ağzıma bastırıyor. Eliyle göğsümü yokluyor ve tırnakları kesik yeri kazıyor.

Ben de boşalıyorum. Dillerimizde kanımla, acı ve zevkin sarhoş edici karışımıyla.

Kendini okşuyor, sonra kalçalarımı tutuyor ve beni dizlerimin üzerine çeviriyor, yüzü ona dönük. Vibratör değişiyor, yeni bir derinliğe ulaşıyor ve ben eğiliyorum. Artık tek görüş alanım duvar. Bileğimi bükerek çubuğu daha iyi kavıyorum ve gövdeyi destekliyorum.

"Nerede, Vi?"

Kalçalarımı kendine doğru çekiyor ve oyuncağı avuçluyor. Klitorisime daha sıkı bastırıyor ve ayar hala düşük olmasına rağmen, vücudum çoklu orgazmlardan dolayı gerginleşiyor. Kaslarım ağrıyor ama kendimi kemiksiz hissediyorum.

Başımı eğerek inliyorum. "Sana söylememin hiçbir yolu yok. Benimle işinin biteceğine söz verene kadar olmaz."

Gülüştü boştu.

Sonra ıslak parmağı göt deliğime değıyor ve kaskatı kesiliyorum.

"Seni burada beceren oldu mu?" Parmağını içeri bastırıyor, daha derine iniyor. İyi hissettirip hissettirmediğini bilmiyorum ama yabancı. Ve boğazımdan çıkan çaresiz iniltileri umursamıyor gibi görünüyor. Çekiyor. ve tekrar içeri itiyor, beni test ediyor. "Hayır mı?"

"Hayır," diyorum nefes verirken. "Güzel."

Parmağı kayboluyor. Bir yırtılma sesi geliyor ve sonra bir prezervatif paketi yere düşüyor. "İkinci raunt amına girecek," diye beni bilgilendiriyor. "Çıplak."

Yutkunuyorum.

Aletin ucunu *orada* duruyor. Rahatlamaya çalışıyorum ama kaslarımın işbirliği yapmasını sağlayabileceğimden emin değilim. Kıcıma tükürüyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ellerimi çubuğun etrafında kıvırıyorum, bağcıklar bileklerimi kesiyor. Zorla içeri girdiğinde acıyor. Bu konuda nazik değil. Bir an benimle alay ediyor, kalçalarımı dokunuyor, sonra beni sıkıca kavırıyor ve sonuna kadar itiyor.

"Oyuncağın içinde titreştiğini hissedebiliyorum," diyor bana.

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki ağzıma kan doluyor. Ona tek bir ses bile vermek istemiyorum.

Bana alışmam için bir saniye verdi, sonra hareket etmeye başladı. Vücudum yanıyor.

Ve sonra, garip bir şekilde, beynimde bir şeyler dönüyor.

Kötü hissettirmiyor. Ya da bir izinsiz giriş gibi.

Kalçalarımı geriye sallıyorum ve siki daha derine kayıyor. Çifte penetrasyon beni çok dolu hissettiriyor, ama bu eşsiz, ürpertici bir his.

"Ver onu bana," diye . "Kıcındaki sikimi sevdiğini söyle bana."

Söylemiyorum. Siktir et.

Etrafımda uzanıyor, önü sırtıma baskı yapıyor ve meme ucumu çimdikliyor. Vibratör daha yüksek bir seviyeye çıkıyor, nabız atıyor ve inliyor. Göğsümü ovuyor, tırnağını bana verdiği kesik boyunca kazıyor. Taze kan göğsümden aşağı yuvarlanıyor ve yere damlıyor. Kesiğe dokunmakla parmaklarının arasında meme uçlarımı sıkıştırmak arasında gidip geliyor.

İçime daha sert giriyor ve ben bir inilti daha çıkarıyorum.

Bir daha gelemem.

Ama görünüşe göre başka planları var, çünkü peşimi bırakmıyor. Kalçalarını çeviriyor ve gözlerim geri dönüyor. Vahşi bir şekilde içime giriyor.

"Çok sıkı." Elini göğsümün arasından karnıma doğru kaydırıyor ve orada tutuyor. "Son bakır deliğini almanın bana ne yaptığını bilmiyorsun."

Kükreyerek geliyor, bana son bir kez çarpıyor. Bu çok fazla. *Tekrar.*

Kendimi bırakıyorum ve sanırım orgazmım beni ele geçirirken bayılıyorum. Bedenim bir anda gevşiyor ve Greyson ben duvara çarpmadan önce beni tutuyor. Yine de gözlerim kapanıyor.

Gözlerim açıldığında sırtüstü yatıyordum. Bir şekilde oradan buraya geldik, bileklerim şimdi çözülmüş ve yanlarımda duruyor. Kan dolaşımını yeniden sağlamak için parmaklarımı esnetiyorum ve doğrulmak için hareket ediyorum.

Greyson beni durdurdu. "Bana babamın sana ne söylediğini anlat." Kaskatı kesildim.

Başını sallıyor ve elini enseme götürerek biraz doğrulmama yardım ediyor. "Bana yalan söyleme Vi. Benden kaçman karşılığında sana ne veriyor?" Gözlerini kısıyor. "Benimle hiçbir şey yapmamak için mi?"

O biliyor.

Bir şekilde biliyor.

Korku içime işliyor ve bileğini tutuyorum. Boynumda tutuyorum. Ne hissedeceğimi bilemiyorum - bir yanımda hiçbir şey hissedemeyecek kadar bitkin. Ama Greyson'dan olması gerekenden çok daha fazla hoşlandığımı biliyorum.

Ondan kaçtığım bu son ayın cehennem gibi geçtiğini biliyorum. "Uzun hikâye," diye geçiştiriyorum.

oturuyor. Kaşları çatıldı. "O zaman anlat."

Titriyorum.

Duraksıyor, sonra eşofmanını almaya gidiyor. Kollarımı kollardan geçirmeme yardım ediyor, kısa bir süre bileklerime dokunuyor. Başıma geçiriyorum ve hemen iç çekiyorum. Burası soğuk değil ama çıplakken...

Bu da onun gibi kokuyor.

"Crown Point Balesi'nin sanat yönetmeninin emriyle bir uzmanla görüşmek için Vermont'a gittim," diye başlıyorum.

"Mia Germain."

"Uh-huh." Gözlerimi kısıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Onunla mesajlaştığınızı gördüm."

Oh, harika. Aptal telefonumu gerçekten şifreyle korumalıyım. Willow da bana çok güvendiğimi söylüyor.

"Her neyse." Yer değiştiriyorum ve kışımdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ugh. "Dr. Michaels bacağımın iyileştiğini ve fiziksel olarak dansımı destekleyebileceğini söyledi ama sinir ağrısı beni engelliyordu."

"Sinir ağrısı." Bakışları bacağıma düşüyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Kazadan beri mi?" Omuz silkiyorum.

"Bazen dokunuyorsun. Bacağına yani. Sanki acıyormuş gibi. Bunun alışkanlık olarak yaptığın bir şey olduğunu düşünmüştüm." Yüzünü buruşturuyor. "Ve sen koşuyorsun-"

"Dr. Michaels stres kırığı olup olmadığını kontrol etmek için MR istedi ve ardından sinir ağrısı için su terapisi önerdi," diyorum aceleyle. "Ama bunların hiçbirini karşılayamazdım. Annem ve ben... Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum ama artık bir ilişkimiz yok."

Ayrı düşmemiz onun mu yoksa benim mi suçum?

Bir aileyi bir arada tutmak kimin sorumluluğudur?

"Vi," diyor Greyson.

Parmaklarımla bileğine dokunuyorum. "Biz Vermont'tayken babanın sekreteri aradı. Biliyordu..."

"Çünkü Dr. Michaels'tan bahsettim." Gözlerini ovuşturdu. "Lanet olsun, sadece o adam hakkında bir şey duyup duymadığını öğrenmek istemiştim. Bir araya getirmesini beklemiyordum, özellikle de nerede olduğumuzu bildiği için."

"Dedi ki, bunun doğrudan babandan geldiğini varsayıyorum, senin için bir dikkat dağıtıcıymışım. Senin NHL'ye falan gideceğine dair büyük umutları varmış." Beni bu şekilde çarpıtmalarından nefret ediyorum. Benimle bir keman gibi oynadılar. "Tıbbi faturalarımı onlar ödedi. MRI, su terapisi. Her gittiğimde fatura kesiyorlar."

Utanç beni dolduruyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü bale nihayet yeniden ulaşılabilir bir şey."

Bacağım aylardır olmadığı kadar iyi hissediyor. Ama..." *Sen.*

Öne eğildi ve beni öptü. Sertçe. Dudağımda daha önce ısırığım yerdeki çentik yeniden açılıyor ama ikimizin de umurunda değil. Birden birbirimize yaklaşmak için can atmaya başladık.

Kucağına sürünerek oturuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Göğüs göğüse geldik. Aleti içime girdiğinde hiç şaşırmadım.

Tekrar. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve kendimi hafifçe alçaltıyorum. İniltim ağzının içinde kayboluyor.

Biraz geri çekiliyor, yine de kalçalarını benimle buluşmak için yukarı doğru esnetiyor. "Bu mı?

Sana böyle mi rüşvet veriyorlar?"

" bu," diye onaylıyorum. "Ama çok fazla gibi geliyor."

"Violet, benim bir güven fonum var. Üç ay önce yirmi bir yaşına bastığımdan beri bu fona erişimim var." Yanaklarımı okşuyor. "Babam siktirip gidebilir. Terapiyi karşılayacak birine ihtiyacın varsa, *ben karşılarım*."

Başımı sallıyorum. "Senden bunu yapmanı istemeyeceğim-"

"İstemiyorsun." İçime daha sert giriyor, sonra yüzümü ona yaklaştırıyor. Dudaklarımın köşesine bir öpücük konduruyor ve kulağıma doğru ilerliyor. "Sana söylüyorum, Vi. Sen ve ben. Sadece ikimiz. Bir daha kimsenin ya da hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Bundan emin olabilirsin."

"Sadece biz," diye tekrarlıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum. "Tamam."

OceanofPDF.com

GREYSON

Violet benimle eve geliyor.

Fotoğraf albümünü sormuyorum - ciddi olduğuma inanmıyor gibi görünüyor ve bunun için onu suçlamıyorum. Albümü saklayacaktır. kendini güvende hissedene kadar. Ve şimdilik, bununla bir sorunum yok. Yakmakla ilgili korkunç yalanından sonra. O haklıydı. Bir anlığına ona inandım. Sonra sağduyum devreye girdi... ve niyetini anlayabildim.

Ona söylediğim her şey doğrudu. Geçen ay en sinir bozucu dönemimdi ve hokey benim çıkış noktamdı. Şimdi adrenalinle ve *onunla* uçuyorum. Onun kokusu. Onun tadı. Yan yatmış, başı omzumda. kıvrılmış, bacaklarımız birbirine dolanmış, ve ben... memnun hissediyorum.

Yine de düşmeyi bekleyen başka bir ayakkabı var. Bildiğini sanmadığım sırlar.

Babamın tıbbi faturalarını ödemesi konusunda saf görünüyordu, çünkü bu teklif durup dururken gelmemişti.

Denendi ve büyük başarı elde edildi.

Gözlerimi zorla kapatıyorum. Altı ay önce farklı insanlardık. O yaralıydı, ben kızgındım. Tamam, o hâlâ yaralı ve ben hâlâ kızgınım ama bu bizim için *yeniydi*. Bununla nasıl yaşayacağımızı henüz bilmiyorduk. Öfkeyi her zaman hissetmiştim ama onun başına gelenler, medya... öfkemi kontrolsüz bir cehenneme dönüştürdü.

Eklenen komplikasyonlar ailelerimizden kaynaklanıyordu.

Sadece o ve ben olsaydık her şey farklı olur muydu?

Evet, hapiste çürüyor olurum. Muhtemelen. Beni neyle ve ne kadar hapis yatacağımı bilmiyorum.

hizmet ederdi. Bunlar asla öğrenmemeyi umduğum gizemler.

Nefes alış veriş düzgün ve gözlerim açılıp yavaşça telefonuma uzandığımda da değişmiyor.

Eski makaleyi kaydettim.

Sarhoş araba kullandığım ve bunun ne kadar kolay hasır altı edildiği hikayesini "ortaya çıkaran". Polis karakolundan çıkarken yüzümü gizleyen bir kasketle çekilmiş bir fotoğrafımı da eklediler. Babamın korumalarından biri beni arabaya doğru yönlendiriyordu.

Babam bir yasa tasarısını geçirmek için mücadele ediyordu ve sürekli haberlerdeydi. Bu yüzden paparazziler o gece restorandaydı. Muhtemelen rezervasyondaki isim olan Devereux'un o akşam yemek yiyeceği ihbarını almışlardı ve beni bulmak için geldiler.

Eskiden gazetenin ağır toplarından değildim. Babam gibi çok satmazdım.

Açık konuşacak olursak, hala yok. Rose Hill'de kızartılacak çok daha büyük balıklar var.

Violet'in de bir fotoğrafı vardı. Ona fazla yer vermemişler. Daha çok Devereux ismine karşı öfke uyandırmak için kullanıldı. Baş balerin olarak kariyerinin elinden alındığını söylediler. O paragrafı bulup tekrar okudum.

Bale sahnesinde yükselen bir yıldız olan Violet Reece, baş balerin olarak gelecek vaat eden bir kariyere sahipti. Ne yazık ki bir daha asla dans etme şansı bulamayacaktır. Bay Devereux'nun dikkatsiz sürüşü bu şansı elinden almıştır ve Devereux yaptıklarının hiçbir sonucuyla karşılaşmayacaktır.

Göğsümde bir şeyler hissediyorum. Bir tür baskı boşalıyor.

Kariyerine sahip olacak.

Bunun sağlayacağız.

İlk okuduğumda çok sinirlenmiştim. Fiziksel olarak basılmıştı. Babam onu bastırmaya çalıştı ama alev aldıktan sonra yapabileceği pek bir şey yoktu. Çevrimiçi medya kuruluşları bunu alıp yayınladı ve tüm gözler benim üzerimdeydi.

Ve sonra... söndü. Her şeyin sonunda olduğu gibi.

Bu bir kez gerçekleştiğinde, aramalardan ve insanların hafızalarından çıkarılması kolay oldu. Her zaman ortaya çıkan ve dikkatleri başka yöne çeken yeni ve gösterişli bir şey vardır.

O zamandan beri birkaç kez tekrar okudum, sadece dikkatli olmazsam neler olabileceğini kendime hatırlatmak için.

Ama sonra gözüm sondan ikinci paragrafa takılıyor ve duraklıyorum.

Dünya Greyson Devereux'nun Bayan Reece'in hayatındaki antagonist rolünü yakında unutacak olsa da, onun unutmayacak destekçileri var. Bale camiası onun arkasında duruyor.

Hadi canım.

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum ve onu uyandırmayı düşünüyorum. Yine de huzurlu görünüyor. Ve geç oldu.

Önseziler ve teoriler sabaha kadar bekleyebilir.

Yine de aklım karışıyor. Geçmişimi ortaya çıkaracak destekçileri var mı? Onun için her şeyi yapabilecek süper hayranları var mı?

Benimle birlikte olduğu için ne kadar kızabilirler ki? Ona daha sıkı sarılıyorum.

Boşuna endişeleniyorum... ya da öyle umuyorum.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

S Bir sorun var. Grey'e uzanıyorum -zihnimdeki haline geri dönmüş, görünüşe göre bir gecede- ama yatağın onun tarafı soğuk. Yastığında başının olduğu yerde bir çukur var ama o yok.

Tuvalete gittiğini düşünmek yerine . Karnım takla atıyor. Tişörtlerinden birini kapıyorum ve eşofmanını kalçalarımın üzerinden geçiriyorum, çünkü onu aramaya gidiyorsam, oda arkadaşlarından biriyle yarı çıplak karşılaşmak istemediğimden eminim.

Yani... onun kıyafetlerini giymek daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Salondaki banyoda dişlerimi parmağımla ve diş macunuyla hızlıca fırçalıyorum, sonra sesleri takip ederek mutfağa gidiyorum. Son basamakta duruyorum ve iki sesin ne dediğini duymaya çalışıyorum.

"Sanırım bir sapığı var," diyor Greyson.

Kaşlarım havaya kalktı.

"Belki de bunu biraz ." Knox, sanırım.

Belki Miles.

İki kardeşin ses tonları birbirine

benziyor. "Ben değilim. Bak."

Keşke *bana* değil de *ona* ne gösterdiğini bilseydim. Özellikle de sapığı olan bensem? Gerçekten mi? Bu çok saçma.

Adımlarımı mutfağa doğru atıyorum. "Beni takip eden tek kişi sensin," diye bilgilendiriyorum onu.

Grey'in bakışları . buluşuyor, sonra vücudumu tarıyor. Yukarı.

Miles mutfak tezgahına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Dikkati ikimiz arasında gidip geliyor. "Öpüştünüz ve barıştınız o zaman?"

Sıkıca gülümsüyorum ve cevap vermiyorum.

"Evet," diyor Grey. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Miles gözlerini devirir. Dirseğinin yanında duran fincanı kapıyor ve ayaklarını sürüyerek odadan çıkıyor. Geçmesine izin vermek için kenara *çekiliyorum*, hâlâ o tuhaf, garip hissi hissediyorum. O değil ama... belki de burada olmaktan kaynaklanıyordur. Bu evde.

"Sapık mı?" Soruyorum.

Bana doğru geliyor ve ellerimi tutarak beni kolayca kendine çekiyor. Kollarım otomatik olarak beline dolanıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum. Kalbi deli gibi atıyor ama dışarıdan sakın görünüyor. Dudakları başımın tepesine dokunuyor.

"Bir şeyin farkına vardım," diyor saçlarımın arasında. "Lütfen, paylaş."

"Aynı taraftayız." Oh.

Oh.

Geri çekiliyorum ve tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. Yüzde yüz ciddi görünüyor ve ben... bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Aynı tarafta olduğumuza mı *karar verdi*? Cehennem gibi geçen son birkaç aydan sonra.

"Vi, dinle." Beni tezgâha doğru götürüyor ve üzerine oturmam için kaldırıyor. Bana bir fincan kahve dolduruyor ve buzdolabından aldığı fındık kremasını ekliyor. Tam sevdiğim gibi. Geri getirdiğinde ve parmaklarımı fincanın etrafına doladığında sadece gülümsüyor. "Dikkatimi veriyorum."

"Ve bu şekilde sen olmayan bir takipçim olduğu sonucuna vardın."

"Evet." Çenesini eğiyor. "Ama birbirimize karşı dürüst olalım. Gerçekten."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

"İlk babama siktir olup gitmesini söyleyeceğim." Avuç içleri kalçalarımın iniyor ve daha da yaklaşmak için onları açıyor. "Terapiyle ben ilgilenirim. Senin için en azından bunu yapabilirim."

Gözlerim yanıyor. Kahveyi bir kenara bırakıp iki elimle boynunu kavıyorum. Minnettarlığımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum... ve en başta teklif ettiği için utanç duyuyorum.

"Bana kaza sırasında olan her şeyi anlatacaksın" diyor. "Hastaneyi, seni kimin ziyaret ettiğini, doktorları, hepsini."

Sonra da babasının gelip beni gizlilik anlaşmasını imzalamaya zorladığını öğrenecek. O makale çıktıktan hemen sonraydı. Dava açmak istedim.

Greyson'ın bu kadar kolay kurtulmasına izin verildiği için Devereuxes'a kişisel yaralanma davası açtım. Bunun yerine, iftira için karşı dava açmakla tehdit edildim.

Senatör, annem ve benim sahip olduğumuzdan çok daha fazla para isterdi. Bu bizi iflas ettirebilirdi. Ama bunun yerine bana güzel bir anlaşma teklif etti... Gizlilik anlaşması imzala, davadan vazgeç ve herkes kendi yoluna gitsin.

Söylemeye gerek yok, davadan vazgeçtim ve gizlilik anlaşmasını imzaladım.

Grey bir tane imzaladığımı . Okula başladığımdan beri bunu başımın üstünde tutuyor. Ama babasının ne kadar ileri gittiğinin farkında mı?

Bacağımda bir desen çiziyor ve ona bir cevap vermediğimi fark ediyorum. Havayı yumuşatmak için ona söylemeliyim. Zaten biliyor olsa bile ona genel olarak söylemeliyim.

"Yapacağım," diyorum iç çekerek. "Ama önce senin sapık teorini duymak isterim." Yönlendirme. Tekrar.

Başını salladı. "Doğru. Bunu sakladım."

Telefonunu çıkarıyor ve ekrana bir şey getiriyor. Baş aşağı bakıyorum ve aylardır peşimizi bırakmayan o çok tanıdık manşeti yakalıyorum. Kaydırıyor ve bunların ekran görüntüsü olması gerektiğini anlıyorum.

Akıllıca.

Yazının sonuna geliyor ve telefonu çeviriyor. Sayfayı tarıyorum ve gözlerim sondan ikinci paragrafa takılıyor. İncinmiş, kızgın ve korkmuşken bu kelimeleri okudum ve bunun bir lütuf olduğunu düşündüm. Ayrıca "*Evet, kariyerimi elimden aldı*" diye düşündüm. Ama şimdi, şüpheyile -ve ağır dozda gerçeklikle- tüyler ürpertici.

Dünya Greyson Devereux'nun Bayan Reece'in hayatındaki antagonist rolünü yakında unutacak olsa da, onun unutmayacak destekçileri var. Bale camiası onun arkasında duruyor.

"Senin yaptıklarını unutmayacak olan bu sözde destekçiler kim?" Kafamı kaldırdım. "Yaralandığımda Crown Point'te dans ediyordum. Rose Hill'de olmam bile bir şanstı."

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Yine de noktaları birleştirdim. Demek ki bu konuda yeterince öfkeli olan her kimse -her kimse demeliyim- Crown Point'te. Öyle olmalılar. Belki dansçılardan biri değildir, çünkü roller konusunda acımasızdır. Ama topluluktan biri olabilir mi?

Saatler önce olan kazamı nasıl duydular?

"CPB acımasızdır," diye fısıldadım. "Eğer bu kişi işin içinde olsaydı, yerimin bir dakika içinde dolacağını bilirlerdi. Mia beni aradı çünkü beni çok uzun zamandır tanıyor ve bana değer veriyor. Geri dönmemin tek nedeni bu."

Elimle ağzımı kapatıyorum.

Belli ki Mia değil. O kaybedecek çok şeyi olan bir sanat yönetmeni ve benim sakatlığım *ne* onu ne de şirketi önemli ölçüde etkilemez.

Ama... ona bağlı mı?

Bunu kimin yazdığını biliyor olabilir mi?

"O makale altı aylık," diye belirtiyor Grey. Elimi nazikçe yüzümden çekiyor. "Belki de yanılıyorum-"

"Biri odama girmiş," diye kaçırdım. Bana tuhaf bir bakış attı. "Biliyorum."

"Ondan önce." Yüzüm ısınıyor. "Odamı dağıttılar. Bir duvar dolusu fotoğrafım vardı ve üzerine boyayla *fahişe* yazmışlardı. Her şey mahvolmuştu."

Donup kalıyor. O an anlıyorum, çünkü bana da çarpıyor.

Bu oluyor. Greyson'ı suçladığım basit bir hırsızlık ve izlenme hissi olarak başlayan şey patlıyor gibi görünüyor.

Beni tezgahdan aşağı çekti. "Sen ve Willow o dairede güvende değilsiniz," dedi. Telefonundaki bir mesaja dokunuyor, sonra onu saklıyor. "Eşyalarını almaya gidiyorsun. Hemen şimdi."

"Ve...?"

"Ve benim yanıma taşın."

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

Deli mi bu? *Kelimenin* tam anlamıyla ve oldukça şiddetliydi. Boynumun etrafında halka şeklinde morluklar var. Göğsümdeki kesik hafifçe kabuk bağlamaya başladı. Bileklerimde de beni bağlamak için kullandığı bağcıklardan dolayı daha fazla morluk var.

Hâlâ öfke ve nefretimizin birbiriyle çarpıştığına *dair kanıtlar* var ve bedenim bunun sonuçlarına katlandı.

Telefonu çalıyor ve omzunun üzerinden tekrar bakıyorum.

KNOX

.

"Ne kullanıyor?" Şüphelenerek sordum.

Sadece gülümsüyor. "Merak etme, Vi. Sen ve Willow hâlâ oda arkadaşı olabilirsiniz."

Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bir duşa ihtiyacım var. Ve dersten önce kendi kıyafetlerimi giymeliyim."

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Hepsi.

Ne olursa olsun.

Odasına geri döndüm ve çantamı masasının üzerinde buldum. Dün gece oraya gelişigüzel atmış, her şeyi alt üst etmesine aldırmamıştı. İlk kez karıştırıyorum. Pointe ayakkabılarım orada, kurdeleleri karışmasın diye özenle sarılmış. Bunu kesinlikle ben yapmadım ve içimi sıcak, yapışkan bir his kaplıyor.

Biz kimiz?

Düşman olmalıyız.

Öyleydik, ta ki o öyle olmadığımıza karar verene kadar.

Sanırım, bir bakıma, dün gecenin sonucunu dans stüdyosuna gelmeden önce biliyordu. Her ne kadar yumruklarla yuvarlansa da - bazen kelimenin tam anlamıyla - bir planı olduğunda daha iyi. Hokeyde olduğu gibi, oyunlar vardır. Bir kural kitabı. Bazen senaryo dışına çıkıyorlar, ama ayaklarını nereye koyacağını bildiğinde parlıyor.

En azından benim yorumum bu.

Babası kendini ele vermiş olmalı.

Her nasılsa.

Fazla kıyafetim yok. İç çamaşırlarımı da buraya saklamış. Onları ve kot pantolonumu aldım. Dolabında katlanmış bir havlu bulup yanıma alıyorum.

Umarım banyoda şampuan ve saç kremi vardır ama bir buna güvenmek istemiyor. Erkekler cilt ve saç bakımı konusunda dinsiz olabiliyor.

Kapıyı kilitliyorum ve hemen suyu sığağa çeviriyorum. Lavabonun altında küçük bir şişe saç kremi var ve zeki bir kızla kim yattıysa ona sessizce tezahürat yapıyorum. Greyson'ın kıyafetlerini çıkarıyorum ve patlamanın altına giriyorum.

Bir ya da birkaç dakika sonra kapı açıldı ve kapandı. Şampuanı saçlarıma masaj yaparak yedirirken kapalı olan gözlerim açıldı.

Sonra perde geri çekildi ve Grey benimle birlikte içeri girdi. Çıplak tabii ki. Karın kasları bu dünyanın dışında. Kendimi durduramadan uzanıp dokunuyorum, sonra elimi bırakıyorum. Aleti sertleşmiş, aramızda sallanıyor.

O çok güzel ve ben bundan nefret ediyorum. Neredeyse her şeyden paçayı sıyırmasını sağlayan şey güzelliği. Belki de *her şeyden*.

Sırıttıyor. "Bir kilidin beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Gözlerimi deviriyorum.

Arkamı dönmemi işaret etti. Dikkatlice yapıyorum, ona sırtımı veriyorum. Göğsüme su çarpıyor. Şakaklarıma masaj yapan parmakları çok iyi geliyor. Ellerine doğru eğildim. Birkaç dakika daha devam etmesine izin veriyor - muhtemelen saçımın ihtiyaç duyduğundan daha uzun- sonra beni nazıkçe geri çeviriyor. Tekrar yüzümü ona dönüyorum ve suyun altına geri adım atarken göz temasını sürdürüyorum.

Sabun bitince yer değiştiririz. Avucuma saç kremi sıkıyorum ve saç tellerimde gezdiriyorum. O da şampuanı alıp kendi saçını yapıyor, ta ki ben onu durdurana kadar. Bir tsk sesi çıkarıp yaklaşıyorum.

Bunu yapıyoruz.

Uzanıp ellerimi saçlarının arasına sokuyorum. Beni dikkatle izliyor. Tırnaklarımı hafifçe kafa derisine sürüyorum ve o da mırıldanıyor.

"Buna alışabilirim," diye mırıldanıyor.

"Yapma."

"Neden olmasın?"

"Yalnız duş almayı seviyorum," diye karşılık veriyorum. Zaten suyun dışında kaldığım için üşümeye başlamıştım. Jack tam bir su domuzuydu. Onunla duş almaya çabucak son verdim.

"Ben buradayken başka bir adamı mı düşünüyorsun?" Gözleri karanlık.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Alay ediyor ve başını geriye atarak yorum yapmadan duruluyor.

Bir an için her şeyin bittiğini düşündüm. Sinirlenecek ve gidecek - ki son amacım da bu olmalıydı.

Ama sonra beni tekrar sıcak spreyn altına yönlendiriyor. Üzerime uzanıyor ve duş başlığını çevirip duvara doğrultuyor. Elleri yanlarımdan, kalçalarımdan, kıcımdan aşağı kayıyor. Sonra hiç uyarmadan beni kaldırıyor ve artık sıcak olan fayansa çarpıyor.

O her şeyi düşünüyor.

Bacaklarımı kalçalarına doladım.

"Benden başkasını düşünürsen, onları yok etmekten başka çarem kalmaz." Bir kaşını kaldırıyor. "Aldığım en iyi karar Jack'in numarasını telefonundan engellemek oldu."

Ona bakıyorum. "Sen-"

İçime giriyor ve konuşma yeteneğimi kesiyor. "Sahiplenici miyim?" Öne doğru eğilip boğazımı öpüyor. "Aramıza hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin girmesine izin vermeyecek miyim?" Dişleri tenimi sıyrıyor, ardından dili geliyor. "*Ciddi* miyim?"

Başımı eğerek ona daha fazla erişim izni veriyorum. "Bunlardan herhangi biri."

"Cevabım evet." Burnunu boğazıma kadar sokuyor. "Yukarıdakilerin hepsine."

. "Tabii ki bir psikopatla çıkıyorum."

Kıpırdamadan duruyor.

Kahretsin, hala gidiyorum. Ağzını aç, ayağını sok. "Biz, , demek istemedim ki-" "Flört biraz sıradan bir şey," diyor sonunda.

"Sıradan mı? Biriyle çıkmak büyük bir adım." Kaslarım otomatik olarak hâlâ içimde gömülü olan sikiinin etrafında kenetleniyor.

Sırıttıyor. "Bakalım... Benden asla kaçamayacaksın. Buna ne diyeceğiz? Kesinlikle *çıkma* değil." Eli çenemi kavırıyor, sonra aşağı kayıyor. Göğsümün üzerinden, karnıma doğru. Orada duraklıyor. "Doğum kontrol hapi kullanıyorsun."

Çenem düştü. "Bunu şimdi mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bir keresinde banyonda hapları görmüştüm. Ama endişelenmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Eğer hamile kalırsan, bu bizi bir arada tutan başka bir şey olur."

Onu itiyorum, pek bir şey yapmıyor ama önemli olan düşünce. "Eğer hamile kalırsam, dans kariyerim alevler içinde kalır. Yani, hayır teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Tamam, tamam. Şimdi değil ama bir gün." Ona bakıyorum. Belki de olmaz. *Her* tartışmayı kazanamaz.

"Şimdi..." Hareket etmeye devam ediyor, içimden neredeyse sonuna kadar çıkıyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Eli kıkımda, yanaklarımın arasından geçiyor. Parmağı arka girişime doğru itiyor.

Nefesim kesildi.

"Dün gece hoşuna gitti mi, Violent?" Boğazımı öpüyor. "Benimle ve içinde bir oyuncakla gelmek hoşuna gitti mi?"

Parmağını daha derine itiyor ve ben ona karşı kıvranıyorum.

"Bir gün sana en büyük fantezimi anlatacağım," diye ekliyor.

Sonunda hızını artırdığında nefes nefese kalmıştım. Öne eğilip onu tekrar öpüyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde tutuyorum. Her nasılsa, geliyorum. O da

beni sikiyle beceriyor ve kıcıımı parmaklıyor. Göğüslerim göğsüne kayıyor.

Ben boşalırken her şey geriliyor.

Bir an sonra inleyerek ve içime dökülerek onu takip ediyor.

Yavaşça geri çekiliyor, ayak parmaklarım ıslak zeminde tutunana kadar kalçalarımı tutuyor. Saçımda hâlâ saç kremi var. Oda buharla dolu, o kadar yoğun ki lanet bir sauna gibi.

Kapı sallanarak açılır. Adamlardan biri "Acele lan," diyor. Grey homurdanıyor ve o cevap veremedi kapı çarpılıyor.

Saçımı duruluyorum ve o da fırsattan istifade ellerine vücut losyonu fışkırtıyor. Köpüklü ellerini vücudumda aşağı yukarı gezdiriyor, her yerime dokunuyor. Bacaklarımın arasına dokunuyor ve ben de otomatik olarak duruşumu genişletiyorum.

"Daha fazlası için istekli
misin, Violent?"
Mırıldanıyorum. Öyleysem
ne olmuş?

"Sanırım sana bağımlıyım." Gözlerimdeki suyu siliyorum ve dönerek sabunu duruluyorum.

"İşte sana bir sır." Kollarını bana dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor.
"Ben de sana bağımlıyım."

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Willow bana parlıyor. Bu öğleden sonra huysuz Knox tarafından zorla dairemizden kaçırıldı. Sanırım ikisi de Grey ve benim onları soktuğumuz durumdan ama sıkışıp kaldılar.

Grey başıma kötü bir şey gelmesini istemiyor ve ben de onsuz burada kalmayacağım.

Kanepede oturuyoruz. Tüm derslerime katıldım ve aslında sorunlarımızı çözdüğümüz için kendimi daha iyi dikkat ederken buldum.

Ben de kendime böyle söylüyorum zaten.

Ve şimdi, en iyi arkadaşıma her şeyi açıklamayı bitirdim.

"Bu sapık neden kendini belli etmedi?" Seğiriyor. "Yani, izlendiğini hissettiğini biliyorum, ama Greyson olduğunu varsaymıştım."

"Ben de öyle düşündüm. Bu yüzden geçiştirdim. Ve hırsızlıkların makaleyle ilgili olduğunu düşündüm. Aşırı hevesli bir gazeteci ya da öyle bir şey."

"Aşırı hevesli bir gazeteci odanızı mı mahvetti?" Dudağını ısıırıyor, yüz ifadesi buruşuyor. "Ya tam tersi olursa?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Makalede herkes Greyson'a odaklanmıştı. İki kez, değil mi? Birincisi, kazadan hemen sonra. Ve sonra buraya gelen. Ama ya onunla değil de *seninle* ilgiliyse?"

"Bu yine de neden bu kadar aşırıya kaçtıklarını cevaplamıyor. Bana fahişe demeleri, sahip olduğum her şeyi çöpe atmaları..."

Omuz silkiyor. "Ondan hemen önce ne oldu?"

"Benim ve Jack'in videosu." . "Şimdiye kadarki en kötü karar. Oral seksi sevmem bile."

Homurdanıyor. "Elbette."

"Tamam, peki." Yer değiştirdim. "Beni bir sürtük olarak gösteren video yayınlandı ve kaldırıldı." Ama bu konuda beni rahatsız eden bir şey var. İnternetteki şeyler sonsuza dek yaşama eğilimde, değil mi? Greyson'ın babasının sekreteri de böyle söylemişti, hazırlıksız bir şekilde.

Willow, "Sonra o makale çıktı," diyor.

"Bu neredeyse hemen sonraydı..." Nefes veriyorum. "O olay."

Gözlerini kısar. "Bana hangi olayı hatırlatır mısınız? Birçok olay var gibi görünüyor."

"Greyson bana sakso çektirdi," diyor Steele arkasından.

Etrafında dönüyor, sonra da yüzünü bana çeviriyor.

"ok sıcaktı," diyor Steele.

Ellerini teslimiyetle kaldırıana kadar ona dik dik bakıyorum. "Ve asla tekrarlanmayacak," diye aceleyle ekliyor. "Sizi yalnız bırakayım kızlar..."

Köşede kayboldu ve Willow bana bakakaldı. Yer değiştirip yanıma oturdu.

"Greyson'ın döndüğünü bana syleyebilirdin."

"Bu sadece başlangıçtı," diye fısıldıyorum. "Ama sanırım ben de onun kadar berbat durumdayım, çünkü ortaya çıkardığı şeylerden zevk alıyorum."

Gülüyor. "Tamam, yeterince adil. Cennette yapılmış bir eşleşme." "Ya da cehennemde."

"Birine söyledi mi? Ya da Steele'e? Bu bir dönüm noktası olabilirdi."

Bilmiyorum. Ama şimdi düşünüyorum da, herkes beni soyunma odasına girerken görebilirdi. Steele'in gittiğini grrlerd, sonra Greyson'ın. Sonra beni, içeri girdiğimden çok daha az toplanmış bir halde.

Geriye dönüp baktığımda, etrafıma baktığımdan bile şüpheliyim. Oradan olabildiğince hızlı ıktım.

"Kullandıkları fotoğraf benim odamdan çekilmişti," diye .

Kaşlarını attı.

"Siz ne yapıyorsunuz?" Greyson odaya giriyor ve spor çantasını kapının yanında yere bırakıyor. Diğer tarafımdaki kanepeye uzandı.

Willow dikkatle, "Bir teori yaratıyorum," dedi.

"Seni durdurmama izin verme." Elim tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Bu hareket beklenmedik derecede tatlı ve göğsümde kelekler uçuşuyor.

Elimi tuttuğunda Willow kıs kıs gülüyor. "Pekâlâ. Birisi Violet'in bale kariyerini takip ediyor. Girin: Greyson Devereux ve araba

kaza." Ona yan gözle bakıyor. "Violet muhtemelen hastaneye götürüldü ve Greyson kendi neşeli yoluna gitti."

"Tutuklanana kadar," diye homurdanıyor Greyson.

"Tutuklanana kadar," diye kabul ediyor Willow. "Diyelim ki kariyerini takip eden kişi zaten özel hayatıyla ilgileniyordu. Belki Violet sosyal medyada hastanede olduğuna ya da bir kaza geçirdiğine dair bir şeyler paylaşır. *Bir şeyler.*"

"Yaptım," diye söze girdim.

Greyson itiraz eder gibi bir ses çıkarır. "Sildin mi? Instagram'ında gördüğümü hatırlamıyorum."

Yüzüm ısınıyor. "Aslında, evet. Oldukça olumsuzdu. Sanırım gönderdiğimde hala anestezinin etkisindeydim... Gerçekten çok üzgündüm."

Telefonumu elime alıyorum ve özel paylaşım arşivimde geziniyorum. Nispeten hızlı bir şekilde buluyorum - rahatsız olduğum ve herkese açık akışımdan çıkardığım sadece birkaç tane var.

Resim siyah beyaz. Kendim çektiğim belli. Hastane yatağında, alçıda ve yastıkların üzerinde duran bacağımın fotoğrafı. Diğer bacağım battaniyenin altında.

Yazdım: *Muhtemelen bir daha asla dans edemeyeceğim. Bacağım için dua et. Ve arabamın ne durumda olduğundan bahsetmeyelim bile.*

Greyson mektubu okur ve yüzünü buruşturur. Telefonu Willow'a uzatır, o da kaşlarını çatır.

"Evet, hatırlıyorum. Olaydan hemen sonra beni aramıştın." Başını sallıyor. "Bilmiyorum. Yıllar içinde öne çıkan biri oldu mu? Crown Point Balesi'ne katıldığından beri?"

Başımı sallıyorum.

Greyson, Willow'a, "Teorine devam et," der.

Kaşlarını kaldırıyor. "Benim ne düşündüğüm umurunda mı Devereux?" "Senin bu konudaki görüşünü merak ediyorum," diye karşılık veriyor.

En iyi geri dönüş değil...

Yine de en iyi arkadaşım bunu kabul ediyor. "Güzel. Violet bunu yayınladı ve kariyerini takip eden her kimse bunu daha fazla araştırmaya karar verdi. Senin sorumlu olduğunu ve suçlanmadan serbest bırakıldığını öğrendiler.

"Sonra, sadece birkaç ay sonra Crown Point'e gelip hokey takımına katılıyorsun. Bir kez daha kötü şöhrete ulaştın."

Homurdanıyor. "Elbette."

"Hikayenizi medyaya sızdıran kişi belli ki adınızı biliyor" diye belirtiyor.

"Bekle." Ellerimi kaldırdım. İkisi

de bana baktı.

"Makaleyi kim yazdı? O son satırlar kişisel gibi geldi, biliyor musun?"

Greyson ekran görüntülerini getiriyor ve bana ismi gösteriyor. Marcus Vindicta. Bu isim bana hiç tanıdık gelmiyor.

İnternette yaptığım hızlı bir aramada da ismiyle ilgili başka bir şey bulamadım. Yani, *hiçbir şey*. Sadece soyadını araştırıyoruz ve ben hemen donup kalıyorum. Latince *intikam* demek. En azından online çeviri sayfası öyle diyor.

"Sahte bir isim mi?" Titriyorum. "Bu ürkütücü olmaya başladı."

Willow, "Varsayalım ki bunu yazan kişi editörü takma isimle yazmaya ikna edebildi," diyor. "Varsaymaktan nefret ediyorum ama şu anda elimizde fazla bir şey yok. O her kimse, Violet'ın dönüşüne tanık oluyor. Ve senin... etkileşimlerine."

"Ve ikimize karşı da kötü tepki veriyorlar," diye bitiriyorum. "Tanrım, şimdi bunu ortaya koyduğuna göre..."

Tüylerim diken diken oldu. Ve kime güveneceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için herkes düşman gibi geliyor. Bundan sonra işime nasıl devam edeceğim?

Ayağa kalkıp onlarla yüzleşmek için dönüyorum.

"Neredeyse unutuyordum!" İkisi de bekliyor.

"Seçmelerim var," diye ağzımdan kaçırdım. "*Uyuyan Güzel* için. CPB sırada onu yapıyor ve birkaç hafta içinde oyuncu seçecekler. Benim için mükemmel bir zamanlama." Bunu unuttuğuma inanamıyorum. Knox ve Willow'un eşyalarını taşıması ve derslerin telaşı içinde... Mia bu sabah beni aradı ve eğer istersem seçmeler için bir yerim olduğunu söyledi. Bu da Crown Point Balesi ile bir yıllık sözleşme imzalayabileceğim anlamına geliyor.

Bunlar büyük bir . Bu bir güvenlik. Kariyerimi başlatabilecek tam zamanlı bir iş. Buna sahiptim ve bir çırpıda kaybettim. Gitmesi kolay, geri gelmesi zor. Yani, evet, büyük bir anlaşma. Korkunç bir fırsat.

Greyson ayağa kalkıyor ve yüzümü kavırıyor. Dili dudaklarımın kenarında kayarak beni derin derin öpüyor. Çok geçmeden hafifçe geri çekiliyor. "Bunun için savaş, Vi."

Willow onu neredeyse iterek yolumdan çekiliyor ve bana sarılıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Ben de ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Ve finallere geliyorsun, değil mi?"

"Dans takımı için mi?" Alay ettim. "Ben olsam kaçırmazdım."

Dönemin yarısına geldik ve ilk yılımız hızla sona eriyormuş gibi hissediyoruz.

Knox içeri giriyor ve Willow'la beni kucaklaşırken görünce donup kalıyor. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Hayır," diyor yumuşak bir sesle, beni bırakıyor ve uzaklaşıyor. "Sanırım benim kalabileceğim bir yatak odanız yok, Whiteshaw? Yoksa ben senin odanı kullanırken sen de kanepede mi yatacaksın?"

Merdivenlere doğru ilerliyor.

Bir an şaşıyor, sonra kovalamaya başlıyor.

Greyson kalçalarımı kavlıyor ve beni çekiyor. "Bana bir söz ver," diyor kulağıma.

"Ne?"

"Aptalca bir şey yapmayacağına dair."

İç çekiyorum. "Yaptığım hiçbir şeyin aptalca olduğunu düşünmüyorum. Ama tabii, benden söz almak istersen..."

"İstiyorum."

Yüzümü dönüyorum ve benimkini boynuna doluyorum. "Aptalca bir şey yapmayacağım."

Sırıttırıyor. "Yarın bir maçımız var. Sonrasında benimle soyunma odasında buluşur musun?"

Onun yüz ifadesini yansıttıyorum. Kendimi *mutlu* hissediyorum. Henüz bulunamamış bir sapıkla bile. Sanki Greyson'la aramızdaki her şey sonunda yoluna girmiş gibi. Gömleğimin eteğinin altından kayarak çıplak sırtıma bastıran eline dokunuyorum. Son dövüşten sonra eklemleri gayet iyi iyileşmiş. Kırık yok, sadece oldukça hızlı iyileşen bir burkulma.

Bu yüzden "Sadece parmak eklemlerinizi kanarsa" dediğim için kendimi kötü hissetmiyorum.

OceanofPDF.com

GREYSON

T Bugün babama siktirip gitmesini söyleyeceğim gün.
Bunun hiç düşünmemiştim. Ayrıca
bugün maç günü.

Cuma geceleri hokey takımımız kendi stadımızda oynarken okulda belli bir sihir oluyor. Havada bulaşıcı bir vızıltı var. Bu beni bütün gün endişelendirmek yerine neşelendiriyor. Her şeyin ters gidebileceği yolları planlamak yerine.

Çünkü bir sürü şekilde ters gidebilir.

Babamın vakıf fonunu *alabileceğini* sanmıyorum. Şu anda benim elimde olduğu için. Hatta dün bir avukata danıştım ve o da bana duymak istediğim şeyi söyledi. Eğer istersem, parayı onun adı olmadan ayrı bir hesaba aktarabilirim.

Ben de aynen öyle yaptım.

Babamın muhasebecisinin bunu bugün bana sormak için zamanında fark edip etmeyeceği ise başka bir konu. Bu pazartesi de gelebilir, bir ay sonra da.

Her neyse. Patenlerimi bağlayıp buzda Jacob ve Erik'e katılıyorum. Isınıyorlar, dış çevrenin etrafında birkaç tur atarak bacaklarını esnetiyorlar. Arkalarından gelip sıraya girdim.

Bu sabah antrenmanımız var, ardından saat beşte maç öncesi ısınma ve kontrol için gelmemiz gerekiyor. Oyunların üzerinden geçeceğiz, tüm ekipmanlarımızın hazır olduğundan emin olacağız.

Ekibin geri kalanı da bize katılıyor, sonra farklı ısınma hareketlerine geçiyoruz. Konileri, diskleri kullanarak. Miles tüm eldivenlerini ve maskesini taktı ve bazı alıştırmaları yaptıktan sonra kaledeki yerini aldı.

Koç Roake elinde bir pano ile yarı duvarda durmaktadır. "Devereux," diye bağıyor.

Ona doğru kayıyorum ve tahtalara çarpmadan hemen önce duruyorum.

"Söyle bana, neden babanın ofisinden seni takımdan çıkarmamı söyleyen bir telefon alıyorum?" Bana ters ters baktı. "Ve bu iyi olsa iyi olur."

"O ne?" Ona baktım. Bunun Koç'un *onunla* yaptığı telefon görüşmesiyle bir ilgisi var mı? Kaslarım geriliyor ve duygularımı kontrol etmekte zorlanıyorum. Violet'le ilgili tüm o heyecan içinde, babamla geçen gece yaptığım konuşmayı unutmuştum.

Sikeyim.

Şimdi koçuma yeni bir gözle bakıyorum... güvensizlikle. Ve yapmak istediğim son şey ona olan inancımı kaybetmek. Ama belki de arkamdan babamla konuşup beni ihbar ediyordu. Bu, babamın Violet'ten neden bu kadar hoşlanmadığını kesinlikle açıklar.

Boğazımı temizliyorum. "Güven bana Koç, ondan bunu yapmasını asla istemem. O ve ben bunu konuşmadık."

"Bu sezonun en büyük maçı, yani en iyi patencilerimden birini çekeceğimi düşünüyorsa kafayı yemiş demektir." Nefesinin altında ekliyor, "Siktiğimin senatörleri."

"Um... başka bir şey söyledi mi?"

Roake duraklar. "Patenle ilgili bir şey yok. Oraya geri dön."

Yani güven fonumu ortak hesaptan çıkardığımı anladı. Acaba nedenini biliyor mu, yoksa sonunda kendimi ondan ayırmaya çalıştığımı mı düşünüyor? Bu doğru bir varsayım olurdu ama benim motivasyonumu anlaması mümkün değil.

Bu düşünceyi bir kenara itip işime geri dönüyorum.

Çizginin arkasına doğru kayıyorum, sopamı iki elimle sıkıca kavıyorum. Basit bir pak kontrol alıştırmaları yapıyoruz, kaleye şut çekmeden önce konilerden oluşan bir düzende ilerliyoruz. Buzun diğer ucunda benzer bir şey yapan başka bir hat var, kalede de yedek kaleci var.

Kısa antrenmanımız biter bitmez dolabımdan telefonumu alıp babamı arıyorum.

Bu çok saçma.

Dördüncü çalışta cevap veriyor, muhtemelen sesli mesaja yönlendirilmeden hemen önce. "Greyson," diye selamladı beni.

"Hey, baba. Neden koa beni çekmesini söylüyorsun?" söylesen iyi olur.
Sessizlik. Sonra, "Ne?"

"Senden bir telefon aldı." Hayal kırıklığımı homurdanıyorum. "Beni takımından çıkarmak istediğini söyledi. Geçen geceki konuşmamızdan sonra, birdenbire ortaya çıkmış görünüyordu."

"Bu saçmalık." Sesi kızgın geliyor. "Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum - aslında tam da bu yüzden dikkatinin dağılmasını istemedim. Bunu daha yeni konuştuk."

"Bu gece orada olacağım," diye ekliyor. "İzcilerin birleşik bir aile birimi görmelerinin iyi olacağını düşünüyorum."

Haklısın. Yüzüne karşı siktirip gitmesini söylemek daha iyi. Başından beri planım buydu.

"Koç erken gitmemizi istiyor," dedim. "Peki, sonra sohbet eder miyiz?"

"Evet. Gitmem gerek. Bir randevum var." Bir klik sesi duyuldu ve gitti.

Telefonuma bir an için kaşlarımı çatıyorum, sonra onu saklıyorum. Neyse ki Koç zaten babamı dinlemeyeceğini söylemişti - yani ya sadece benimle dalga geçmeye çalışıyordu ya da gerçekten karışmıyordu...

Violet'in sapığı mıydı?

Roake'un babamın sesine ne kadar aşına olduğunu bilmiyorum. Arayıp Senatör Devereux olduğunuzu söylemek ne kadar zor olabilir ki? Bu tür bir g, insanları söylediklerinizi sorgusuz sualsiz kabul etmeye zorlar.

Kaskımı dolabıma attım ve kfrettim.

Knox köşeden kafasını uzatıyor. "İyi misin?" "ok iyiyim," diye homurdanıyorum. "Kızlar nerede?"

Omuz silkiyor. "Sınıf, muhtemelen."

Telefonumu ıkarıyorum. Violet'in cuma günleri dersi yok. Haritadaki küçük noktası onu Crown Point Balesi'nin büyük binasında gösteriyor. alışmak için kullandığı dans stüdyosundan birkaç blok ötede.

Neden oraya gitsin ki?

Takipisini bulmaya mı alışıyor? Onu dışarı mı çekecek?

Telefonumu sakladım ve dışlerimi sıktım. O kadar kızgınım ki, doğru düzgün göremiyorum bile. Yapmam gereken şey sakin olmak ve bu akşamki maça odaklanmak. Finallere gittikçe yaklaşıyoruz. Tek bir maç bile kaybetmeyi göze alamayız.

Bahar tatili de teknik olarak bugün başlıyor.

Bir hafta ders yapmayacağız.
Telefonum alıyor.

VI

Parti mi?

Eğer bir tanesine gitmek istersen, seni memnuniyetle sarhoş ederim.

Görünüşe göre başka seçeneğiniz yok.

Bu gece senin evinde bir tane var.

İ çektim. "Erik?"

Köşeden dönüyor, pislik gibi sırtıyor. "Evet?" "Kaç kişiyi davet ettin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Maddie ve Parise halletmelerini söyledim."

Harika. Yani, bir ton. Kapımı kilitlemeyi ve Violet'e anahtar vermeyi aklıma not ediyorum. Partilerdeki insanlar garip bir şekilde istilacı olabiliyor. Herhangi bir odaya girmenin, insanların eşyalarına dokunmanın, yataklarında sevişmenin sorun olmadığını düşünüyorlar... hayır teşekkürler.

"Hiç aldırış etmedin," diyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. Partinin biriyle yatmak için garantili bir yol olduğu zamanlarda yapmazdım. Şimdi Violet'i soymak için buna ihtiyacım yok. Yine de bunun için iyi bir bahane. Ve babamla onun hakkında gerçekten yüzleştiğimde ruh halimi kurtarabilir.

"İyi misin?" diye soruyor.

Sertçe başımı sallıyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Biliyor musun, kimse bana kız arkadaşının buraya taşınıp taşınamayacağını sormadı." Ellerini ceplerine soktu. "Ve oda arkadaşını da. Önceden haber verselerdi minnettar olurdu."

Kız arkadaş, ha? Kulağa hoş geliyor... Yine de ona daha kalıcı bir isim vermek isterdim. Bunu düşünmem gerekecek.

Bir yanım onu tersleyip bu işi bitirmek istiyor ama o haklı. Burası onun da evi. Ve yılın büyük bölümünde dostça anlaştık. Son dönemde bunu boşa harcamak gerçekten utanç verici olurdu.

"Evet," dedim sonunda. "Üzgünüm. Sonsuza kadar değil." Başını salladı. "Evet, dostum, biliyorum."

Geri çekilmesini izledim, sonra üstümü değıştirmeyi bitirdim. Bir dersim, sonra da üzerinde çalışmam gereken bir ödevim var. Ama aynı zamanda Violet'in güvende olduğundan emin olmak için can atıyorum.

BEN

Az önce duydum. İyi misin?

VI

Evet, az önce Mia ile bir toplantıdan çıktım. Dr. Michaels'dan temiz sağlık raporu istedi. Sadece bir ibraname imzaladım, sonra da onunla sohbet ettim.

Kaşlarımı çattım.

Yazma balonu beliriyor, sonra kayboluyor. Telefonumu sıkıca kavrayıp tekrar çıkmasını izliyorum. Kalbim çıldırıyor - bu sapık tansiyonumu yükseltiyor.

Violet'i bu kadar çok kendime istemem çok aptalca. Ve belki de bu onu önemsemeye benzer bir şeydir. Onu o kadar çok istiyorum ki, yanında olmadığımda canım acıyor. Ama bu sahiplenme mi yoksa başka bir şey mi? Yaşadığımız her şey ve onun ifade ettiği her şey yüzünden mi onu istiyorum, yoksa *onun* için mi?

Ben hiç kimseyi sevmedim.

Nasıl bir his olduğunu ya da *doğru* hissedip hissetmediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim babamın bana öğrettikleri. Ve annem... o denedi, ama bana bazen sevginin bile yeterli olmadığını öğretti. Bizi terk etti ve sonra da öldü.

Sevginin yanı sıra adanmışlık da gerektirir. Birlikte kalmak için savaşmaya istekli olmak gerekir.

Ve benim istediğim de tam olarak bu. Violet'e çok yaklaşmak istiyorum, onun teninde yaşamak istiyorum. Onun kokusunu kıyafetlerimde taşımak istiyorum. Onu bir yere kilitlemek istiyorum ki bir daha hiçbir erkek ona bakamasın.

VI

Bahse girmek ister misin?

Beni meraklandırın, Reece.

Hiç hat trick yaptın mı?

Şuna bak, bütün bu süslü hokey terimlerini öğreniyor. Şahsen hat trick yaptım mı? Gençken, daha az deneyimli takımlara karşı kesinlikle daha kolaydı. Şimdilerde ise çok az. Peki ya turnuvada? Tanınmış bir takıma karşı mı?

Birkaç kez.

Bu gece bunu yap, ben de gece yarısına kadar ne istersen yapayım.

Sikim
kıpırdıyor.
Sikeyim.

Ya ?

Sanırım bekarlığı deneyebiliriz.

Gülüyorum. Yüksek sesle. Soyunma odasında kalan son kişi olduğuma eminim, çünkü kimse beni rahatsız etmiyor. Telefonuma bakıp kafamı sallıyorum.

Bunu ödeyeceksin.

Yapacak
mıyım?

Soslu şey.

Evet. Bu bahsi kazandığımda, seni takımın önünde masada becereceğim.

Bunu söylüyorum çünkü izlenmenin heyecanını sevdiğini biliyorum. *Bilmiyorum* ama bu iyi bir önsezi. Yeterince eminim, iki kez daha yazıp siliyor. Zavallı Violet telaşlandı ve şimdi onun benim için açılmış olduğu düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum.

.

Yine de merak ediyor. Cevap vermiyorum, sadece ona ne yapıp yapmayacağımı kanıtlamayı tercih ediyorum. Ulusal turnuvanın en iyi takımlarından birine karşı üç gol atıp hat trick yaptıktan sonra.

Ama onun için yapamayacağım bir şey olduğundan emin değilim.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Tensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bu sefer hissi geçiştirmiyorum. Duruyorum, omuzlarım yükseliyor.

Onları indirecek kadar rahatlayamıyorum.

her şey normal. Ne yapacağımı düşünerek telefonuma bakıyorum. Greyson'a mesaj mı atayım? Ben daire çizirken video mu çekeyim?

Sokağı tarıyorum ama sıra dışı bir şey görmüyorum. Zaten beni izleyen kimse de yok. Bakışlarım dükkanların ve üstlerindeki apartmanların pencerelerine yöneliyor. Hâlâ bir şey yok. Cuma günü öğleden sonra beklenebileceği kadar sessiz.

Evet, etrafta insanlar var. Ama kimse benimle ilgilenmiyor.

Bir süre sonra devam ediyorum. Yürüyüşüm biraz daha hızlı, adımlarım geriliyor. Panik yapmak istemiyorum. Henüz paniklemedim. Ve bir köşeyi döndüğümde, aniden tekrar nefes alabiliyorum.

Silkeleniyorum ve kampüse doğru devam ediyorum. Öğrenci merkezine giriyorum ve Willow'un Amanda ve Jess ile birlikte saklandığı yeri buluyorum. Ders kitaplarını ve dizüstü bilgisayarlarını açmışlar, defterlerini kucaklarına koymuşlar.

"Selam," diyorum boş sandalyeye çökerek.

"Nasıl geçti?" Willow soruyor.

"Ne nasıldı?" Amanda bana doğru kayıyor. "Bizden saklıyor musun, Reece?"

Gülüyorum. "Evet, sanırım öyleyim. İki hafta içinde Crown Point Balesi'nde seçmelerim var."

Gözleri büyür ve ağzı açık kalır. Defterini yere atıyor ve hızla ayağa fırlıyor. "Hayatta olmaz!"

Ellerimi tutuyor ve zıplayarak beni yukarı çekiyor. "Sen lanet olası bir rock yıldızısın!"

"Sakin ol, sakın ol." Kollarını tutup onu sabitliyorum. "Bu sadece bir seçme."

"Yakın zamana kadar bir daha dans edebileceğini hiç düşünmemiştin." Eğiliyor. "Bu büyük bir olay, tamam mı?"

Willow, "Bırak da seninle kutlayalım," diye ekliyor. "En azından bunu yapabiliriz." "Kutlayacağız," diye izin veriyorum. "Partide."

Jess . "Gidiyor muyuz?"

Son bir aydır hokey evindeki partilerden uzak duruyoruz. Onlardan bunu istemedim ama dayanışma için yaptılar. Willow ve ben Knox ve Greyson'ın yanında rahat değildik. Aslında, barıştıklarından pek emin değilim.

"Knox'u kanepede mi yatırdın?" Willow'a sordum. Bu sabah onu çarşafı katlarken görmüştüm, sinirli görünüyordu. Sırıttı. "Evet."

"O adama istemediği bir şeyi yaptırabileceğinizi düşünmezdim," diyor Jess, sesinde hayranlık var.

Willow omuz silkti. "Bana güvenirse bu riski göze alabileceğini söyledim..."

İrkildim. Gözlerindeki o bakışı görüyorum. Şu anda her ne kadar cesur bir yüz ifadesi takınsa da o da bu olaydan incinmişti. "Pekala, kafayı çekeriz ve onu unuturuz," diye öneride bulunuyorum.

"Mükemmel çözüm," diye onaylıyor Amanda. "Paris ve Madison'ın sesini bastırmak için buna ihtiyacımız olacak."

. Gerçek bu.

"Hey, annen seçmeler hakkında ne dedi?" Kaşları birbirine yaklaşan Jess'ten geliyor bu söz. Onun da abartılı bir annesi var. Bir tutam endişe haklı.

Ama bana şunu hatırlatıyor... "Aslında bu haberi ona vermem gerekiyor." Ayağa kalkıyorum. "Şimdi onu arayacağım."

Onlardan uzaklaşıp sessiz bir köşeye geçiyorum ve telefonumu çıkarıyorum. İletişim bilgilerini açtığımda, ona ulaşmak için yaptığım tüm girişimlerin cevapsız kaldığını görüyorum. Ve bir kez daha, geride bırakılan şeylerden sadece biri olduğumu hatırlıyorum.

Numarasını çevirdim, fazla bir şey ummuyordum. Sesli mesaj bırakacağım. Her şeyi açıklayan bir tane, böylece karar verebilir. Çünkü beni görmezden gelmesi için kendimi bu şekilde tekrar tekrar ortaya koymaya devam edemem.

Çünkü acıtıyor. Onunla bağlantı her arama canını *yakıyor*.

"Leigh Reece'i aradınız," diyor kayıtlı mesajı. "Şu anda müsait . Lütfen mesaj bırakın!"

Bana geri döneceğine dair söz vermediğini not ediyorum. Bu kimin yarar? Aramalar kaldığında, "*Seni arayacağımı hiç söylemedim, Violet*" diyebilir.

"*Özür dileriz. Posta kutusu dolu. Hoşça kalın.*" Bir bip sesi duyulur ve hat kesilir.

İnanamayarak bir an telefonumun ekranına baktım.

Gerçekten mi?

Tekrar deniyorum ve aynı mesajı alıyorum. Onları kontrol etmiyor mu? Sesli mesajlarımın biriktiğini görmedi mi? Onları ya da silmeye niyeti yok mu?

Onu tekrar arıyorum, histeri boğazıma tırmanıyor.

Bu sefer çalmıyor bile. Doğrudan o mesaja gidiyor.

Çok komik. Düşündüm ki... Ona gerçekten ihtiyacım olursa yanımda olur diye düşündüm. Yaralandığımda ve yardıma ihtiyacım olduğunda ondan geri gelmesini isteyebilirdim. Ve geleceğini düşündüm. Ama bu bir yalan. Kendimi daha iyi hissetmek için yarattığım bir uydurma.

İçimden bir ses kopuyor. Bir çığlık halinde çıkıyor, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi. Ses boğazımı kesiyor ama engelleyemiyorum. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum.

"Violet," diyor Willow, omuzlarımı sarsarak. "*Violet, dur.*"

Ağzımı kapatıyorum.

Ses hala dişlerimin arkasında yükseliyor. Dilimi ağzımın çatısına bastırarak onu dışarıda tutmaya çalışıyorum. Acı içime işliyor ve eğer bana tutunmasaydı yere düşecektim. Görüşüm dalgalanıyor.

"Nefes al." Willow omzunun üzerinden bakar. "Nefes almıyor. Lanet olası biri."

Gözlerimde beyaz noktalar dans ediyor ve ona odaklanmaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Ama vücudumda o kadar çok şey oluyor ki. Cildim yanıyor. Ciğerlerim yanıyor. Zihnim saniyede bin mil hızla kaçınılmaz sonuca doğru koşuyor.

Annemin yapmadığını. Sikeyim. Dikkat et.

Willow beni bırakıyor ve geri çekiliyor. Ona tutunuyorum ama sonra başka biri devreye giriyor.

Greyson.

İçimden bir hıçkırık kopuyor ve onun önünde ikiye katlanıyorum. Kalbimin derinliklerinde bir yerde, her şey başarısız olsa bile benim için geleceğini biliyordum.

Ama o, benim toplumsal çöküşümün acısını çekmesi gereken son kişi.

Belki de farklı hissediyordur, çünkü kolu dizlerimin altından geçip sırtımın arkasına geçiyor. Ağırlıksızmışım gibi beni kucaklıyor ve göğsüne bastırıyor. Ağzım açık, çaresizce hava almak istiyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Ağırlıksız . Göğsümde binlerce kilo var.

Beni banyoya taşıyor ve tezgahın üzerine koyuyor. Şimdi dizlerimin arasında, iki eliyle yüzümü tutuyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum. Zihnim kısa devre yapıyor.

Gömleğini kavradım ve kendimi ona bağladım.

Gözyaşlarımla ve dağınıklığımla arasından beni öpüyor, ciğerlerime hava itiyor. Bu bir öpücükten çok bir canlandırma gibi.

Nefesi göğsümü dolduruyor.

Burnumdan aceleyle nefes veriyorum.

Tekrar ediyoruz ve düşünecek zamanım yok. Zihnim durma noktasına geliyor, sadece yüzümde gezinen parmaklarının ve dudaklarının farkındayım. Gömleğini çekiştiriyorum, yaklaşıyorum. Bacaklarımı kalçalarına dolayana ve gövdeyi tamamen onunkine bastırana kadar.

Hafifçe geri çekiliyor ve bana bakıyor. Başparmağıyla gözlerimin altını yokluyor, gözyaşlarımla ve muhtemelen akan rimelimi yakalıyor. "Beni hep en kötü halimle görüyorsun," diye mırıldanıyorum, boğazımda yine bir yumru oluşuyor. Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar açgözlü bir şekilde derin nefesler alıyorum. Kendimi çok uzun süre oksijensiz kalmış gibi hissediyorum. Baş dönmesi hâlâ ediyor,

bilincimin sınırlarını zorluyor.

"Seni en kötü halinle görmek istiyorum," diye yanıtlıyor. "Ve en iyi halini. Ve aradaki her şeyi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Anlat bana."

"Annem." Gözlerimi kapatıyorum.

Daha fazla gözyaşı. Gözyaşları dışarı sızıyor ve o da onları parmaklarının ucuyla yakalıyor. Onları hatıra gibi biriktiriyor, kaybolmadan önce tadını çıkarıyor.

"Sanırım sonunda beni kenara bıraktı." Kendimi onun yüzüne bakmaya, tepkisini anlamaya zorluyorum. "Bunu yapar, bilirsin. Bazı şeyleri unuttur,

onları geride bırakıyor. Bana bunu yapacağını düşünmemiştim... ama onunla aylardır konuşmadım. *Gerçekten konuşmadım.*"

Kaşlarını çatıyor. "Ebeveynler abartılıyor."

Yanağına dokunuyorum. Tabii ki böyle düşünüyor. Annesi... Onunla ilgili mutlu anıları var ama o artık yok. Ve babası onun hayatındaki otorite. Sevgisiz, politik, güce aç bir otorite.

Annem beni severdi ama babamın ölümü onu değiştirdi. Onu içten içe parçaladı.

Kırık bir kalple nasıl rekabet edebilirim?

"Sen ve ben, Vi," diye yemin ediyor. "Tamam mı? İhtiyacımız olan tek şey bu."

Dikkatle başımı sallıyorum. "O ve senin takım arkadaşların ve benim arkadaşlarım. Onlar da bizim destek sistemimiz. İçten içe, onları en az benim Willow, Jess ve Amanda'yı sevdiğim kadar sevdiğini düşünüyorum."

Tereddüt ediyor.

"Steele'e güvenmeseydin onu soyunma odasında yanında tutmazdın," diye belirtiyorum. "Ve eğer Jack'e bir şey yaptıysan, bence bunun için de yanında biri olmalıydı. Yoksa tek başına mı uçtun?"

Nefesimi tutuyorum. Jack'e bir şey yaptığına dair somut bir doğrulama almadım. Ve bana neredeyse ne olduğunu bilmek *istemesem* de, sanırım gerçeği hak ediyorum.

Kararlılığımı görüyor ve iç geçiriyor. Telefonunda bir video açıyor.

Jack karede, arkasındaki kayalıklar ve uzaktaki ay ışığında parlayan gölle birlikte yere eğilmiş. Koçbaşı darbesi almış gibi görünüyor. Yüzü morarmış ve kanıyor. Kamera dışındaki birine bakıyor.

Greyson beni izliyor. "Bilmek istediğine emin misin? Seni az önce... Seni az önce yerde buldum Vi. Belki bir gün beklersin."

Başımı salladım ve oynat tuşuna bastım.

"Basın açıklamasını gördükten sonra evine gittim. Uyumama yardımcı olması için reçetem vardı. Yanıma biraz aldım ve içeceğine koymak için ezdim. Etkisini göstermesi biraz zaman aldı. Onu yatak odasına kadar zorlamama bile gerek kalmadı. Kendi ayaklarıyla oraya gitti. Onu becerecektim ve bunu videoya çekip sana gönderecektim."

Jack duraklar.

"Violet'le uzun zamandır çıkıyoruz. Son üç yıldır hep yanımdaydı. Sonra sen onun hayatına giriyorsun ve birdenbire benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Biraz geri geri gidiyor.

"Bunun için ondan nefret ediyorum. Bu bir ihanet. Beni öylece terk mi etti? Hayır." Greyson kamera dışından "Onu geri kazanmak mı istedin?" diye soruyor.

Gülüyor. "Ben de senin gibi onun kafasını karıştırmaya çalıştım. Özellikle de bana sakso çektiği video yayınlandıktan sonra. Ama sana verdiği gibi tepki vermek yerine, benimle işi bitti."

Biter. Kamera kararır.

En azından Greyson'ın Jack'i tek başına alt etmediğini doğruluyor ama yine de Jack'in ağzından çıkan o iğrenç sözleri duymak hazırlıklı *olmadığım* bir şeydi. Ürperdim.

"O gece neden evime geldin?"

Kaşlarını çatıyor ve başka tarafa bakıyor. "Lanet olası bir şans. Basın açıklamasıyla nasıl başa çıktığını yakından ve kişisel olarak görmek istedim."

"Pislik herif," diye mırıldandım.

"O gece ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Hayır. Eve döndüğümde Jack'in beni beklediğini hatırlıyorum ve sonra uyandığımda kendimi çöp gibi hissediyordum. Willow ve ben bir şeyler olduğunu anladık ama..."

"Onu bulmak için odana geldim..." Greyson'ın çenesi titriyor ve gözle görülür bir şekilde kendini kontrol etmek zorunda kalıyor. "Beş dakika sonra gelmiş olsaydım onun için çok daha farklı sonuçlanabilecek bir seçim yapmak üzereydi."

Ürperiyorum.

"Onu bayılttım, seni yatağa yatırdım ve ona haddini bildirdim. Sana dokunmanın sonuçları olacağını bilmesi gerekiyordu."

"Ve sen onun dizini kırdın?"

Alay ediyor. "O kolay

kurtuldu."

"Bunu duyduktan sonra mı? Evet, duydu."

Dudaklarımdan bir öpücük çıkıyor. Çabucak, orada ve sonra gitti, ama gülümsemesi geri geldi. "Gördün mü? Sen de benim kadar kana susamışsın. Seni sevmemin bir başka nedeni."

Donup kaldım. "Aşk mı?" Boğuluyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Yeterince romantik değil mi? İyi o zaman. Sana başka bir şekilde söyleyeceğim... bu gece. Şapka numaramdan sonra." Dudaklarını kulağımın yanına koyuyor. "Seni mutfak masamızda çıplak görmek için sabırsızlanıyorum."

MENEKŞE

Hokeyle ilgili şey var: Acımasızdır. Kavgalar yasaldır. Aşırı olmadığı sürece oyundan atılmayacaksınız. Kavgalar bir ayrılmaz bir parçasıdır.

Stadyumdaki yerimizi aldığımızda enerji çok yoğun oluyor. Normal sezon maçlarından daha fazla. Sanki derime bastırılmış bir müzik seti gibi sistemimi titretiyor. Grey dördümüze -Willow, Jess, Amanda ve bana- daha iyi koltuklar verdi. Buzun ortasındayız, tam camın önünde. Hemen solumuzda ceza sahası ve Hawks'ın yedek kulübesi var. Ayağa kalkıp arkama yaslanırsam geniş omuzlu oyuncularını görebiliyorum.

Üçüncü periyodun henüz başındayız ve on sekiz dakika geride kaldı. Skor ikiye üç ve diğer takım önde. Greyson bir kez sayı yaptı ve kalbim boğazımda. İki tane daha atarsa, onun merhametine kalacağım. En azından gece yarısına kadar.

Ama sanırım yine de onun merhametine kalacağım.
Telefonum titriyor ve ekrana bakıyorum.

ANNE

Konuşmamız lazım.

Kaşlarımı çatıyorum.

Daha yukarıda, Senatör Devereux maiyetiyle birlikte hazır bulunuyor. Sütlerden birini ele geçirmişler. Beni göreceğinden ve oğlundan uzak durduğum gerginliğin patlak vereceğinden korktuğum için oraya bakmaktan, genel olarak arkamı dönmekten kaçındım.

Telefonum yine çalıyor.

ANNE

Violet, lütfen. Stadyumun dışındayım.

O... ne?

Willow'u dürtüyorum ve ona iki mesajı gösteriyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın." Alay ediyor. "Hayır. Sadece onları görmemiş gibi davran."

"Aman Tanrım!" Amanda çığlık atarak kolumu tuttu.

Greyson pakı aldı ve buzun üzerinde hücum ediyor. Dikkate alınması gereken bir güç. Knox'a pas veriyor ve savunmacılardan birinin etrafından dolaşıyor. Knox topu Erik'e, o da Grey'e veriyor.

Şutunu çekip golü atıyor ve Hawks kutlama için ona doğru geliyor. Hepimiz ayağa fırlıyoruz, takım arkadaşları onun etrafında kayarken ve sırtını sıvazlarken tezahürat yapıyor ve çığlık atıyoruz.

Üç ila dört.

Kayarak yanımdan geçiyor ve beni işaret ediyor. Göz teması kurarak sırtıyor ve sonra işaret parmağını kaldırıyor. *Bir tane daha kaldı.*

Yüzüm kızarıyor ve sırtıyorum. Takım ruhunu yenmek çok zor. Hiç değilse dans takımı bana bunu aşıladı. Okulumuzun kazanmasını, hatta finallere kadar gitmesini istiyorum. Ve Grey'in bir gol daha attıktan sonra bana ne yapacağını kesinlikle bilmek istiyorum...

Telefonum daha ısrarlı bir şekilde

çalıyor. Annem beni arıyor.

Willow'a, "Buna bakmam gerek," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Seninle gelmemi ister misin?" Duraksıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki." O da benim gibi mavi ve gümüş rengine bürünmüş. Saçlarımıza biraz mavi sim sıktık ve bir kısmı tenimize döküldü.

Ona zahmet etmemesini, iyi olacağımı söylemek üzereydim ki ayağa kalktı. "Sana başka seçenek bırakmayacağım," diyor. "Hadi gidelim."

Sıradan sıyrılıp aceleyle merdivenleri çıkıyoruz. Tünelden geçip koridora çıkmak üzereyken yukarı bakmak gibi bir hata yapıyorum. Senatör Devereux camın önünde duruyor, bakışları üzerimde.

Sikeyim.

Greyson bu gece onunla konuşmayı planlıyordu.

Willow beni uzaklaştırıyor ve görüş alanımızdan çıkar çıkmaz derin bir nefes alıyorum. Beni Greyson'dan daha çok korkutuyor.

Stadyumdan çıktık ve kaldırıma adım attık. Annemi bulmak için her iki yönü de kontrol ediyorum. Sonunda onu caddenin karşısında, şık siyah bir arabanın önünde volta atarken görüyorum.

"Violet!" diye sesleniyor. Ellerini sallıyor.

Willow ve ben caddenin karşısına birlikte geçiyoruz ama son birkaç adımı yalnız atıyorum.

Aradan zaman geçmesine rağmen aynı görünüyor. İnsanlar hep birbirimize benzediğimizi söylerdi. Sanki bizi görüp akraba olduğumuzu söyleyebilirmişsiniz gibi. İnsanlar sık sık kardeş olduğumuzu söylerdi, çünkü annemin cildi pürüzsüzdü. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmış, altın sarısı. Paylaştığımız özellikler botoksla değiştiremeyeceği özellikler. Gözlerimizin şekli, burunlarımız, dudaklarımız. Kalp şeklindeki yüzümüz.

Ben bale için kendimi zayıf tutmaya çalışırken, onun kıvrımları var. Kalçaları ve eskiden tüm erkeklerin dikkatini çeken bir poposu var, göğüsleri ise -en azından onlar sahte. Kimsenin umurunda değil.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki gözlerinin kenarlarında yeni kırışıklıklar ya da saçlarında gri çizgiler.

Görebileceğimi sandığım şeyi göremiyorum. "Ne?" Bu soru karşısında içten içe ürperiyorum.

Ellerini birbirine doluyor, sonra ceplerine sokuyor. "Sana neler oluyor Violet?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Pardon?"

"Sen bu kız değilsin." Yaklaşıyor ve gözleri omzumun üzerinden geçiyor. "Yaptığımız anlaşmayı biliyorsun."

"Gizlilik imzaladım. Daha ne olsun?" Derim karıncalanıyor. Daha fazlası *olduğunu* hissediyorum. Senatörün sekreteri merak ettiğim bir şeyi ağzından kaçırdı ama bu onu doğruluyor. "Ne yaptın anne?"

Doğruldu. Yüz ifadesi taşlaşıyor. "Benimle gel."

Kolumdan tutup beni stadyuma doğru çekiyor. Omzumun üzerinden bakarak onunla birlikte tökezliyorum. Willow bizi takip ediyor, kaşları şaşkınlıkla aşıya inmiş.

İçeri girdik ve beni merdivenlerden yukarı sürükledi. Midem düğüm düğüm. Köşeyi dönüp sütlerin olduğu sıraya doğru ilerliyoruz. İçimde nereye gittiğimizi bildiğime dair bir his var. Ama yine de frene basamıyorum.

Şeytanla ne tür bir anlaşma yaptığını bilmem gerek.

Bu an kaçınılmaz. Annem beni dava açmaya zorladığından beri kaçınılmazdı. Hastane yatağımın yanında oturup notlar alan, fotoğraflar çeken parlak, pahalı bir avukat getirdi. İstilacıydı. Her şey midemi bulandırdı... ama yaptım çünkü ona güveniyordum.

Bir süre sonra ona olan güvenim kırıldı.

Belki de beni CPU'ya bırakıp arkasına bakmadığı zamandı. Belki de bundan daha önceydi, beni izlerken gözlerindeki ışık söndüğünde. Sanki başarısız olan bendim çünkü dans kariyerim bacağımdan daha kötü parçalanmıştı.

Her iki şekilde de, bu güvensizlik kemiriyor. Senatörün süitine kadar.

Kapıyı itip açıyor ve içeri giriyor. Hiç tereddüt etmeden. Onun hızlı ve kısa adımlarına odaklanıyorum. Vücudu gergin. Saçıyla oynamak için elini kaldırıyor, sonra bir teline dokunmadan bırakıyor. Ağzı geniş, sahte bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kaslarım titriyor.

Willow kapıda durdu. Takım elbiseli bir adam etrafımda dolaşp kapıyı sessiz bir *tıkırtıyla* yüzüne kapatana kadar fark etmiyorum.

Tek başımayım.

Önümüzde ve solumuzda oyunu izlemek için sıra sıra sandalyeler var. Sağ duvara beyaz masa örtüleri serilmiş uzun bir masada açık büfe tarzı parmak yiyecek çeşitleri bulunuyor. Arkamızda, duvarın karşısında bir mini bar var. Böylece zenginler içki için uzaklara gitmek zorunda kalmıyor.

Senatör ön tarafta, camın hemen yanında mini bir konferans düzenliyor. O ve arkadaşları içeri girdiğimizi fark etmediler. Konuşmaları gürültülü ve şamatalı bir şekilde devam ediyor. Aşağıda oyun devam ediyor. Saat ilerliyor. Hawks bir sayı önde.

Bir şey olmuş olmalı, çünkü ceza sahasında bir Şövalye var.

Annem kolumun iç tarafını ve ben de kendime geliyorum.

"Senatör," diye sesleniyor ve bana yol gösteriyor.

Kolunu benim koluma doladı ve tırnakları derime saplandı. En ufak bir direnç gösterdiğimde beni bir kez daha çimdikliyor. Acı bölgesel ama yine de *acıttıyor*.

Grey'in babası bize doğru döndü. Yüz ifadesi .

İyi değil.

Buna annemin mi yoksa benim mi neden olduğumu anlayamıyorum ve boğazımdaki kalın yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Altı aydır -aslında yedi aydır- zihnimdeki öcüydü. Beni mahvetme gücüne sahip olan kişi. Maddi olarak, sosyal olarak. Hiçbir bale şirketinin benimle sözleşme yapmamasını sağlayabileceğinden hiç şüphem yok.

Erişim ve teşvik gücü var. "Bayan Reece," diye yanıtlıyor senatör.

Bakışları üzerime düşüyor ve utancım içime akıyor. Acaba sessizce oğluyla olan ilişki mi sorguluyor?

Seni seven oğlum, diye hatırlatıyorum kendime. Bunun neden beni rahatlattığından emin değilim ama öyle. İçimdeki kargaşanın bir kısmını yatıştırıyor.

Annem onun kendisiyle konuştuğunu düşünür ve yenilenmiş bir güçle öne çıkar. Sanki bu sıcak karşılama, eğer öyle diyebilirsek, işlerin kendi lehine sonuçlanacağına dair tam da aradığı işaretmiş gibi.

Her ne şekilde olursa
olsun. "James," diye
selamlıyor onu.
Kılandım.

Neden onunla ilk isim bazında konuşuyor ki?

Bakışları ondan bana, sonra bileğimi saran ele kayıyor. Dudakları titriyor ve arkadaşlarına dönüyor. "Bize biraz müsaade eder misiniz?"

Başlarını sallayıp merakla bizi süzüyorlar ama sonra uzaklaşıyorlar. Barda yeniden toplanmalarını izliyorum.

"Leigh." Kaşı kalktı. "Aramızda bir anlaşma olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye tıslıyor.

"Ah." Gülümsüyor. "Görünüşe göre kızınız notu almamış."

"Ne..." Aralarına bakıyorum, sonra ona karar veriyorum. "O ne yaptı?"

Sırıttıyor. Alnı kırışmıyor, kaşları çatılmıyor ama gözleri parlıyor. Bir satranç taşı daha fethedildi, diye düşünüyor olmalı. Bir aile daha bölündü.

Sırlar bunu yapar.

"Tatlım-"

"Annen," diye araya giriyor senatör, "kapalı tutması için para alıyor."

Elinden kurtulup sendeleyerek uzaklaşıyorum.

Ama annem hızlıdır. Bir yılan gibi tepki veriyor, saldırıyor ve omzuma yapışıyor. Beni kendine doğru çekti. "Şimdi olay çıkarmanın sırası değil canım."

"Ne yaptın sen?" Ona fısıldadım.

Beni hafifçe sallıyor, sonra omzunun üzerinden senatörün arkadaşlarına bakıyor. Başka bir gülümsemeye zorluyor. Sanki her şey yolundaymış gibi.

Öyle değil.

İyi olmaktan çok uzak.

"Ödemelerin durması dışında, öyle değil mi?" Senatör Devereux başını öne eğdi. "Toplamda iyi bir meblağdı. Anlaşmamızın sona ermiş olması çok üzücü."

Ağzı açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Sürekli yazdığın şu makaleler." İç geçiriyor ve buza doğru bakıyor. Sadece üstünkörü bir bakış, sanki görünüşü korumak için. Oğlunun hayatıyla ilgileniyormuş gibi yapıyor. "Yorucu olmaya başladı, Leigh. Kasamdan daha fazla para koparmak için yaptığın umutsuz girişimler."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye tersliyor. "Ve-"

"Ve kızınız Greyson'dan uzak duramıyor gibi görünüyor." Çenesini tekrar eğip burnunun ucuyla bize bakıyor. Grey boyunu ondan almış olmalı. Başka benzerlikler de var. Ama en acımasız olduğu zamanlarda bile *böyle* alaycı değildi. "Oğlum da anlaşmanın bir parçasıydı, hatırlıyor musun?"

Bana döndü. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Homurdanma sırası bende. "Söylesene, parçası olmadığım bir anlaşmayı nasıl ?"

"Oğlumdan uzak durmayı kabul etmiştin," diye tersliyor senatör. Soğukkanlılığı bozulmak üzeredir.

"Biri ona bunu söylemeliydi," diye mırıldanıyorum.

Anneme ne oldu? Bir işi, bir evi ve sosyal bir hayatı vardı. *Arkadaşları*. Bir kocası. Benim de. Sonra kocası öldü ve bunun onu ne kadar yıkmış olabileceğini fark etmedim. Artık kendini bir arada tutamıyordu.

Elini tutup onu birkaç adım geriye çektim. "Hadi ama anne. Onun parasına ihtiyacın yok."

Gülüyor. Yüksek sesle. Bardaki adamların dikkatini çeker ve senatör başını sallar.

"Kafası güzel." Sesini alçaltma zahmetine de girmiyor. "Paramı aldı ve hastanede sana verdikleri haplardan daha fazla almak için kullandı. Ya da belki de şişelerin her zaman olması gerekenden daha hızlı bittiğini fark etmedin?"

İrkildim.

"Onları hiç almadım," diye fısıldıyorum. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Opioidlere karşı kötü bir reaksiyon gösterdim. Yemek yiyemiyordum, yürüyemiyordum. Oda sürekli dönüyordu.

Ama şimdi annemin beni onlardan nasıl vazgeçirebileceğimizi söylediğini hatırlıyorum. Doktorumu bu konuda endişelendirmek zorunda değildim.

Benim için reçete doldurmaya devam etti mi? Onları *aldı* mı?

Gözlerindeki utanç bunu doğruluyor. Beni yanında tutma çabalarını iterek ondan sendeleyerek uzaklaşıyorum. Elleri beni kavradı.

Senatör iç çekerek, "Durdurun onu," der.

Birisi kapının önüne çıktı. Bize kapıyı açan adam. Bir çeşit koruma mı? Her iki durumda da, benim için hareket etmiyor.

İçimi bir korku kaplıyor ve geri dönüyorum. "Ne yapıyorsun?"

Senatör Devereux yaklaşıyor. Elini sırtıma koyup beni cama doğru yönlendiriyor. Bakışları arkadaşlarımıza yöneliyor, bizi görmezden geliyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sen ve annen oturacaksınız. Maçın son birkaç dakikasını izleyeceksiniz. Hawks zaferini ilan ettiğinde bunu kutlayın. Sonra da sohbet edeceğiz."

Beni sandalyelerden birine itti. Annem geliyor ve neredeyse yanımdaki sandalyeye düşüyor. Hemen kolunu benimkinin arkasına doluyor. Ona doğru bir bakış gönderiyor ama o çoktan arkadaşlarına doğru dönmeye başlamıştı. Şüphesiz onları yatıştırmak için.

Ben buza odaklanırım. *Oyuna*.

Berabere kaldılar. Willow ve ben ayrıldığımızda durum 3-2 diğer takımın lehineydi. Greyson yine gol mü attı? Hat trick'ini mi tamamlıyordu? Öne doğru eğilip camdaki arkadaşlarımı görmeye çalışıyorum. Amanda ve Jess'i görüyorum ama Willow yok.

Sonra Greyson'ı bulmaya çalışıyorum ama odaklanamıyorum. Oyuncular daha sert kayıyor. Pakı alan Hawk -Erik- duvara çarpıyor ve Şövalye topu alıp kaçıyor. Hem bulunduğum yer hem de oyun yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Arkama baktım. Bir grup adam ellerinde içkilerle pencerelere doğru geri çekilmişti. Dikkatim ona yöneldiğinde kapıdaki koruma bana soğuk bir bakış atıyor. Arkamı dönüyorum.

Biri kayarak geçiyor, kafasını kalabalığa doğru çevirmiş.

Devereux.

Boğazım kapanıyor. Beni arıyor gibi görünüyor.

Bir Şövalye onu hazırlıksız yakalıyor ve ona çarpıyor. İkisi de cama sertçe vurur ve Greyson diğer oyuncuyu iter. Kavga etmek yerine ayrılırlar ve ayrı yönlere giderler.

Zil sesi duyulur.

Fazla mesai .

Yutkunuyorum. Patenciler buzı terk ediyor ve spiker olacakları özetliyor. Üçer üçer ani ölüm. Beş dakika içinde sayı yapan ilk takım kazanacak.

Annem bana doğru eğildi. "Bunu bizim iyiliğimiz için yaptığımıza inanmalısın."

Bizim çıkarlarımız mı? Alay ediyorum. "Hiçbir şeye inanmak zorunda değilim."

Alt dudağını ısırtıyor ve gözlerimle buluşamıyor. Telefonum cebimde vızıldıyor.

GRI

?

Bir cevap yazıyorum ama gönder tuşuna basmadan iri bir el telefonumu kapıyor. Şok olmuş bir şekilde arkamı döndüm. Koruma telefonumu cebine sokuyor, sonra da dikkatle anneme bakıyor. Sessiz bir iç çekişle çantasından kendi telefonunu çıkarıp uzatıyor.

Bu çok boktan.

"Bunu düzeltmelisin," diyorum nefesimin altında. "Anne.

Lütfen." "Sessiz ol," diye tersledi adam.

Tekrar öne bakıyorum.

"İşte benim oğlum," diyor Senatör Devereux meslektaşlarına. "Koç Roake anlaşmayı sağlamak için onu göndererek akıllıca bir hamle yaptı."

Genel bir fikir birliği var. Oğlunun yeteneği, koç, takım hakkında anlaşmalar. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Avuçlarım terliyor. Burada, cam locamızda bile kalabalığın enerjisini hissedebiliyorum. Heyecanlarını. Ama bize dokunmuyor.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve kıpırdamadan oturmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Knox ve Steele Grey'e katılıyor. Miles kalenin önünde yerini alıyor. Başlıyorlar ve Grey pakı aldığı anda nefesimi tutuyorum. Bir Knight tarafından kontrol edildi ve yere yığıldı.

Senatör homurdanıyor. Ancak aynı hızla Grey tekrar ayağa kalkıyor ve pakın peşinden koşuyor. Pak için girdiği mücadeleyi kazanıyor ve topu Knights'ın sahasına kadar götürüyor. Pakı kalenin sol üst köşesine doğru fırlatıyor.

Kaleci topu havadan kapmak için acele ediyor. Takım arkadaşlarından birine geri atıyor. Ve tekrar başladılar. Miles rakiplerinin bir, iki, üç şutunu engelliyor.

Sadece değerli saniyeler kalana kadar kalbim boğazımda kalıyor. Sonunda, son golü atan Knox oluyor. Knights kalecisinin düştüğü bir şutu taklit ediyor ve ardından açık bacaklarının arasından kolayca gönderiyor.

Stadyum patlıyor. Buz hemen Hawks oyuncularıyla doluyor, Knox ve Miles'a hızla yaklaşıyorlar. Çok ihtiyaç duydukları galibiyeti kutlamak için zıplayıp duruyorlar. Öne doğru eğildim ve senatörün kazanmış gibi tebrikleri kabul ettiğini gördüm. Gözlemcilerden ve oğlunun takıma alınmasından bahsediyor, sonra elini kapıya doğru sallıyor.

Hepsi ayrılır ve koruması da onu takip eder. Kapı kapanıyor ve sürgünün ağır bir tıkırtısı duyuluyor. Annemi ve beni içeri kilitlediler.

OceanofPDF.com

4c

LREYSON

"D'evereux," Koç çağırıyor.

Adımlarımın ortasında durdum ve ona doğru döndüm. Violet'i bulmaya . Üçüncü dersin ortasında ortadan kayboldu. koltuğuna hiç dönmedi.

Willow da öyle.

Knox, hemen arkamda, yüzünü buruşturuyor. Ama kapılara doğru ilerlemeye devam ediyor.

İç çekiyorum. Tek başıma.

Ama... değil. Koç koluma bir tokat atıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Asansöre bindik ve sessizce ilerleyerek reklamcının katında indik.

Bana bakıyor. "Doğal bir çekiciliğin var," diyor. "Kullan onu."

Başımı sallıyorum. Bunun için zamanım yok ama bu benim geleceğim. Benimle konuşmak isteyen bir gözlemci olmalı... ve Koç sanki çok önemliymiş gibi davranıyor.

Violet'le ilgili endişelerimi bastırıp onu koridorda takip ederek reklamcının ofisine gidiyorum. Orada, yan sehпасından bir fincan kahve dolduruyor. Dönüp kahveyi daha da içeri götürüyor ve...

Babam.

Yüzümü buruşturuyorum ama hemen bastırıyorum. İğrendiğimi göstermememe gerek yoktu. Bu sabahki telefon görüşmemiz oldukça ani olmuştu ve ona siktirip gitmesini söylemeyi planlamıştım. Bu planın bir parçasıydı. Hayır, planımın *ana* parçasıydı. Sonra Violet ve ben birlikte gün batımına doğru yol alacak ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranacaktık.

"Ah, Greyson." Babam dikkatleri üzerime çekti. NHL gözlemcisi olduğunu tahmin ettiğim bir adamın yanında duruyor. Vaktini daha azıyla harcamazdı. "İyi oynadı oğlum."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, gülümsemeye zorlayarak.

Ne tür iblisleri yakınında tuttuğunu bilmeden önce cazibesi daha kolay geliyordu. Yine de omurgamı dikleştirdim ve Koç Roake arkamdayken odaya doğru ilerledim.

"Evet, çok etkileyici," diyor gözlemci. "Tim Monroe, Boston Bruins'de."

Neredeyse boğuluyordum. *Neredeyse*. Sadece bir gözlemci değil, ligin en iyi takımlarından birinin koçu. "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

Sırıttıyor. "Bu seviyede bir hat trick mi? Bir yerlere geleceksin... ama sadece sicilin temiz kalırsa."

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. *Bruins*'e koçluk yapan adam. Kalın, açık sarı saçları ve pürüzsüz bir cildi var. Sakalı kesilmiş ve düzgün. Acaba kaç oyuncuyu bizzat ziyaret etti?

Koç Roake ayağımı dürttü. Yıldızların etkisinde kalmayı bırakıp *cevap vermem* için ince bir dürtü.

"Sicilim temiz olacak," söz veriyorum.

Başını salladı. "Güzel." El sıkıştık ve sonra koçuma döndü. "Konuşabilir miyiz?"

Reklamcı aramızda bir ileri bir geri bakıyor ve dışarı çıkmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Kapı arkasından usulca kapanıyor ve beni babamla yalnız bırakıyor.

Babamın yüzü buruştu.

"Bu işte yeni misin lan sen?" diye homurdanıyor. Kaşımı kaldırıyorum.

"Pardon?"

"Kendini NHL'ye sokman gerekiyordu ve bir fırsat çıktığında susuyorsun. Seni böyle bir adam olarak mı yetiştirdim?"

Vay canına.

Sanırım o da böyle düşünüyor. Tek bir şans ve sonra sonsuza dek yok olabilir. Ne de olsa onun için de böyleydi. Annemle tek bir şans vardı ve onu elde etmek zorundaydı, yoksa annem daha kiliseye adımını atmadan onu terk edecekti. Yine de sonunda bunun pek önemi kalmadı. İkimizi de terk etmenin bir yolunu buldu. Siyasi kariyeri için bir şans, önüne çıkan fırsatı değerlendirdi.

Ama ben üçüncü sınıftayım. Gözlemcileri etkilemek için bir yılım daha var ve Tim Monroe beni *şimdi* işe alacak değil. Olsa olsa bekler. Nasıl olgunlaştığımı görecek... ve hokeyle ilgili olmayan nedenlerden dolayı gazetelerden uzak durabilirsem.

Sonra da askerlikle yüzleşeceğim.

O olmazsa, belki başka biri beni ister.

Babam beni küçümsedi. "Sen bir yüz karasısın. Ama yakında nasıl gerçek bir erkek olunacağını öğreneceksin."

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Rolünü oyna, ben de sana göstereyim." İki koç içeri girerken o da çenesini eğiyor.

Elimi yüzümden gezdiriyorum, babamın her zaman hissettirdiği duyguları silmeye çalışıyorum ve onlara gülümsüyorum. Tim Monroe bize hoş geldiniz diyor, önce benim sonra da babamın elini sıkıyor ve ayrılıyor. Reklamcı da onu takip ediyor.

Koç Roake ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor ve sonunda babama yöneliyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Senatör."

Babamın kaşları kalktı. En son ne zaman biri onunla yanlış bir şey yapmış gibi konuştu bilmiyorum - en azından benim dışımda. Bir de annem. Gücüyle ezici hale geldi, etrafını sadece onunla aynı fikirde olan insanlarla çevreledi.

"Otoritenize saygı duyuyorum ama bana takımımı nasıl yöneteceğimi söyleyemezsiniz. Ve benden en önemli maçlardan biri öncesinde en iyi oyuncumu çekmemi istiyorsunuz-"

"Saygılarımla, Roake? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Babam kaşlarını çattı. "Bu sabah Greyson'a da benzer bir yaklaşım sergilemesi üzerine söyledim."

Koç Roake ona ters ters bakar. "O zaman bir sorunuz var Senatör, çünkü biri beni sizmişim gibi davranarak aradı."

Yutkunuyorum. Bu Violet'in sapığı olabilir mi? Violet'in artık evinde olmadığını kendi gözleriyle görmüş olmalılar - artık eskisi kadar ulaşılabilir değil. Ve belki de saldırmaya çalışıyordur. O, doğrulandı, bunun sayesinde. Tabii takipçinin sesini gizlemek için yaptığı ustaca bir numara değilse.

"Gerçekten de bir sorun," diye yanıtlıyor babam. Hızlı bir kısa mesaj gönderiyor, sonra telefonunu tekrar göğüs cebine koyuyor. "Adamlarıma bunu araştırmalarını söyleyeceğim."

"Harika." Koç bana baktı ve başını salladı. "Hafta sonunuzun tadını çıkarın."

Meraklı ve biraz da hasta bir şekilde babamı kapıdan çıkarken takip ediyorum. Ne planladığından ya da zaten ne yaptığından emin değilim. Asansörde sessizce duruyoruz ve sütlerin olduğu kattan çıkıyoruz. Maç sırasında arkadaşlarıyla beni izlediğini görmüştüm ama ben daha çok Violet'le ilgileniyordum.

Violet, ortadan kayboldu. Endişe midemde kıvranıyor.

Yine de babamın sütine vardığımızda ve kapının önünde nöbet tutan adam kenara çekilip Violet ve başka bir kadını gösterdiğinde pek de şaşırmadım.

Annesi mi?

Violet köşede oturuyor, bacaklarını göğsüne doğru çekmiş. Kimliği teyit edilmesi gereken diğer kadın ise camın önünde volta atıyor. Buzun üzerinde Zamboni yavaş geçişler yapıyor. Hâlâ koltuklarda oturan insanlar var, dışarı çıkmak için acele etmiyorlar. Görünüşe göre son kalıntılar.

Takım arkadaşlarım çoktan gitti.

Girişimizde, kadın hareket etmeyi bırakıyor. Violet ayağa fırlıyor.

"Onu da mı bu işe karıştırıyorsun?" diye tükürüyor kadın.

Babam tepki vermiyor. Bir süre onu izledikten sonra onu takip eden korumasına başıyla selam veriyor. Babamın çocukluğumdan beri yanında çalıştırdığı diğer korumaların aksine, yeni korumalardan biri. Bunun adını bile bilmiyorum.

Bunun ahlaki bir pusulası yok gibi görünüyor, çünkü kadına doğru yürüyor ve kolundan tutarak onu bize doğru çekiyor.

"Aile sırlarını öğrenmesinin zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?" Ona başını sallıyor, sonra da kadını işaret ediyor. "Bu Leigh Reece, Greyson. Violet'in annesi."

Şüphelendiğim gibi.

Ben tepki vermeyince babam onunla yüzleşti. "Birazdan sana geleceğim. Kızınız hakkında biraz sohbet edelim."

Omuzlarım yükseliyor. Korumasına annesine yaptığı gibi onu da tartaklatmasa iyi olur, yoksa kafayı yiyeceğim.

"Violet." Babamın sesinde yeni bir ürperti var, hayal kırıklığı gibi bir şey var.

Hâlâ uzak köşede oturmuş, büzüşüyor. O şekilde çok küçük görünüyor ve tepki vermemek için vücudumdaki tüm kasları sıkıyorum. Babamın ne planladığını bilmem gerekiyor ve bu da ben harekete geçmeden önce birkaç kart daha açması gerektiği anlamına geliyor.

Onun ayağa kalkmasını beklemiyor. Kahrolası korumasını bir bakışla oraya gönderiyor ve onu sandalyeden kaldırıp yanımıza getirdiğinde tepki vermemek için ellerimi yumruk yapıyorum. Bir ciyıklama sesi çıkardı ve bakışları bana kaydı.

Onu durdurabilirim, diye düşünüyor. Ve beni onun iki adım gerisinde hareketsiz tutan şeyin ne olduğunu merak ediyor.

Koruma onu annesinin yanına bıraktığında, hızlı bir geri adım atıyor. Babam onu bir bakışla kıştırıyor ve o da hareketsiz kalıyor.

"Sizinle bir anlaşmamız vardı, genç bayan."

Yutkunuyor. Boğazı hareket ediyor ve ellerini önüne getiriyor. Parmakları birbirine dolanıyor. Sinirlerinden ve buraya gelmesinden nefret ediyorum. Buraya nasıl geldi ki? Babamın korumaları tarafından ağa takılmış bir balık gibi mi yakalandı... yoksa daha kötü bir şey mi oldu? Annesi tarafından mı buraya getirildi? Ya da belki de sadece babam istediği için buraya geldi.

Ama bu onun bir şey yaptığına dair ihtiyacım olan onaydı. Ve bu Violet'i son görüşü olacak. Bundan emin olacağım.

Babam bana baktı. "Senden uzak duracaktı." Babam nasıl bu hale geldi?

Çok fazla sorum var ve istediğim cevapları alamayacağımı biliyorum.

"Fiziksel terapisi pahalı ve küçük Violet Reece

Bir gün tekrar balerin olacak. Bunu ondan aldığınız için, uzak durmanın onun için zor olmayacağını düşündüm." Babam gözlerini ona diyor. "Ama bunu yapamazdı, değil mi?"

Annesinin nefesi kesildi. "Fizik tedavi mi?"

"Hayır," diyor Violet. Sesi sabit, ifadesi yumuşak. Annesini görmezden geliyor ve onun yerine doğrudan bana söylüyor. Hayır, buna katlanmayacak. Yalan söyleme ihtimalini bir kenara bıraktığı için onu yakalayacağıma güvendiğini söyleyebilirim.

"Anlaşmamız geçersiz ve hükümsüzdür," diye kestirip atıyor. Bir el sallıyor ve gardiyan kılıklı çakal odanın öbür ucundaki babamın evrak çantasından bir dosya alıyor. Sayfalar babamın eline yerleştiğinde, dosyayı çevirir. "Dört bin dört yüz altmış üç dolar elli iki sent," diyor yavaşça. "Çek yazabilirsin... ya da nakit kabul ederim."

Ona uzatıyor.

Bir adım öne çıkıp elindeki dosyayı alıyorum ve ilk sayfaya kadar açıyorum. Bir fatura.

"Bu çok etkileyici." Parmağımı, elbette terapi faturalarını da içeren, ancak aynı zamanda hizmet bedelleri, işçilik ve vergiyi de içeren ayrıntılı masraf listesinde gezdiriyorum. Gülünçtü. Ve tamamen saçma. İşçilik ve hizmet bedelleri bu faturanın neredeyse yüzde kırkını oluşturuyor.

Bunun için onu gömmeye çalışmayı babama bırakın.

"Greyson." Babam bana parmaklarını şıklattı.

Her şeyin.

Artık numara yapamam. "Siktir git, baba."

Vay canına. Bu daha iyi hissettirdi.

"Sana da, gösterişçi ideolojine de, hayatımdaki kadına zorbalık edebileceğini sanmana da lanet olsun." Violet'e elimi uzattım, o da hemen öne atladı. Avucu benimkiyle birleşir birleşmez omzumdan bir ağırlık kalkıyor. Onu yanıma çekiyorum ve kolumu omzuna doluyorum.

Dosyayı ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Ve burada sürdürdüğün bu şişirilmiş saçmalığın da canı cehenneme," diye ekliyorum. "Artık hayatıma bu şekilde karışamazsın. Benden bu kadar."

Sessizlik.

Babam gülüyor.

Gülüyor.

Yüzüm ısınıyor. Vücudum kızarıyor. Ondan o kadar bıktım ki, doğru düzgün göremiyorum bile.

"Grey," diye fısıldar Violet. "Buna değmez."

Yüzümü buruşturuyorum... ve sonra babamın yüz ifadesini fark ediyorum. Kontrolü kaybetmeyi sevmez ve şu anda en önemli şeyin kontrolünü kaybetmiş durumda: *benim*. Ve odanın. Violet'in annesi volta atmaya devam ediyor, sanki yumruk yumruğa kavga edecekmişiz gibi bize bakışlar fırlatıyor. O da tırnaklarını kemirmeye devam ediyor. Violet'in eli gömleğimin eteğinin altından kayıyor ve sırtımın küçük kısmına bastırıyor. Beni topraklıyor.

Ona bakıyorum ve kararlılığım sertleşiyor.

O *benim*. Babam tarafından manipüle edilecek bir şey değil. Bir piyon, oyuncak ya da koz değil.

Babamın kahkahası yatıştığında, ifadesindeki neşe de kaybolur. İtaatsizliğe tahammülü en iyi ihtimalle düşüktür. İçimden bir ses daha fazla dayanmam gerektiğini söylüyor. Hâlâ oynayabileceği bir kozu varmış.

"Savunduğun bu kız aylardır ailemizden çalışıyor" dediğinde de kendini beğenmiş görünüyor.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

S *Aylarca ailemizden saklandık.*

Bu yüzden buradayız, değil mi? Çünkü Senatör Devereux'dan para alıyordu ve uyuşturucu bağımlısı oldu.

Benim suçum. Ödemelerin durması ve yaşam tarzının bozulması benim hatam.

Uçarılığı şimdi mantıklı geliyor. Yokluğuna, aramalarım geri dönmemesine milyonlarca neden bulabilirim. Hissettiğim yalnızlık, *terk edilmişlik*. Belki de her zaman bir şeylere bağımlıydı ve opioidler onun için başka bir kaçış seviyesi sağladı. Ama günün sonunda, uyuşturucu yüzünden benimle konuşmayı bıraktı.

Başka bir nedene gerek yoktur.

Senatörden çalmıyordum. Bu çirkin bir gerçeğin güzel bir şekilde değiştirilmiş hali: Senatör ona kafayı bulması için para veriyordu. Reçetem bittikten sonra kim bilir neye geçti. bilir ne tür insanlarla birlikte oldu ve ne tür durumlarda... uyuşturucu satıcıları pek de güvenli insanlar olarak bilinmezler.

Onun için bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret .

Ve suçluluk duygusu bir saniye sonra beni takip ediyor, çünkü şimdi işaretleri görmeli miydim diye düşünmek zorunda kalıyorum. Bunu engelleyebilir miydim?

Ama nasıl? Hastane faturalarımı ödetmek için arkamdan iş çevirdiğini ve sonra da Devereux'lere şantaj yapmak için bir adım daha ileri gittiğini bilmeden. Sigortanın hastane masraflarımı karşıladığını ve sevdiği bir işi olduğunu sanıyordum.

Ya Grey? Buna inanıyor mu? Çünkü şu anda senatör oğlu için bir resim çiziyor ve ben kötü adamım. Ben asalağım, altınım.

Kazıcı. Ailesinden intikam almak isteyen ve sürekli öfkelenen biri.

Babasının hoşuna giderdi, değil mi? Her şeyin derli olması.

Belki de şimdi bırakıp kaçmalıyım.

Greyson'a bir bakış atıyorum ve sanki düşüncelerimin nereye gittiğini sezmiş gibi kolu sıkılaşıyor. Çaresizce kaçmak istiyorum ama kapıyı koruyan bir adam var. Daha önce beni tuttuğu için pazularım ağrıyor ve telefonum hâlâ onda.

Greyson kıpırdamadan, sert bir şekilde, "Detaylandır," diyor.

Ona bunun doğru olmadığını haykırmak istiyorum. Bu son manipölasyonun babasının bizi sonsuza dek ayırma çabası olduğunu.

Neden? Ben onlara hiçbir şey yapmadım.

Grey'in babası ona yaklaşır. "Dava açmak Violet'in fikriydi.

Bizi mahvetmek istedi."

"Tıbbi faturalarımın karşılanması istedim," diyorum sessizce. "Çünkü kariyerim sona ermişti."

Üst dudağı kıvrılıyor. "Sonra da hikayeni basına sızdırdın. Ama karşı dava açmakla tehdit etmek yeterli olmadı, değil mi? Kabul ediyorum, annene gizlilik anlaşmasını imzalatmamak benim hatamdı. Ve bunu fark ettiğimde artık çok geçti."

"Ben sadece hakkım olanı almaya çalışıyordum," diye tükürüyor annem. Parmağıyla senatörü işaret ediyor. "Oğlun bizi mahvetti."

İrkildim. Bunu nasıl göremedim? Öfkesini göremeyecek kadar kör müydüm? Şu anda titriyor, kıpkırmızı ve onu hiç görmediğim kadar öfkeli. Belki de ben iyileşirken ve doğru yürümeyi yeniden öğrenirken, bir botla etrafta dolaşırken bunu benden sakladı. Ama o zamandan bu zamana, maskesi düştü.

"Seni nasıl yok etti?" Grey soruyor. Ses tonu stoik. Umursamaz. Meraklı bile değil. Daha çok, her seferinde bir soru sorarak hikâyelerinde delikler açmaya çalışıyor gibi. Daha fazlası gelecek, eminim.

Annem sertleşir. "Sen aldın-"

"Violet'in kariyeri," diye araya giriyor. "Bunu düzeltiyoruz. Ama siz... sizin desteğinize ihtiyacı olan bir kızınız vardı ve siz bunun yerine bizden para mı kopardınız?"

Başını arkaya atıyor ve kıkırdıyor. Titriyorum. Onu hiç böyle görmemiştim. Öfkeli, evet, ama aynı zamanda dengesiz.

Senatör Devereux oğluna kaşlarını kaldırır. "Sana miras kalan şey bu," diyor. "Benimle bağlarımı kopararak bu sorundan ellerimi . Onun tehditlerinin sonuçlarıyla sen ilgileneceksin, eğer gerçekleşirlerse."

Homurdanıyorum.

Tüm odağımız bana geri dönüyor.

"Üzgünüm Senatör, ama o sizin sorunuz. Tabii seçmenlerinize son altı ay boyunca bir uyuşturucu bağımlısını nasıl finanse ettiğinizi açıklamak istemezseniz?" Başımı sallıyorum. "Eminim hakkınızda çıkacak herhangi bir makale ulusal haber olur. Değil mi anne?"

Annemin gözleri parlıyor. Para getiren bir ineği gördüğünde tanır ve şu anda senatör onun avucunun içinde. Senatör Devereux'un da buna söyleyebileceği bir şey yok. Haklı olduğumu biliyor ama muhtemelen kaçıracağımızı umuyordu. İki sorunu -annem ve beni- asi oğluna havale ederek sağlam bir anlaşma yapmış olurdu.

Grey'in boştaki elini tutup çekiştiriyorum. "Sanırım burada işimiz bitti, sence de öyle değil mi?"

"İstiyorum," diye mırıldanıyor.

Onlardan sessizce ayrılıyoruz ve ben korumanın önünde duruyorum. Greyson'a bakıyorum. "Telefonum onda."

Grey'in ifadesi kararır.

Adam elini göğüs cebine götürüp telefonumu alıyor ve bana uzatıyor. Elime alır almaz bir adım geri çekildim.

Grey'in başka fikirleri var. Ona doğru hamle yapar ve yumruğunu ileri doğru savurur. Parmak eklemleri adamın yüzüne çarparak elmacık kemiği ve burnu üzerinde kayar. Gardiyan yüzünü kapatarak geriye doğru tökezler ama Greyson onu takip eder. Gömleğinin önünü yumrukla ve onu duvara doğru iter.

Korumanın yüzüne karşı, "Sakın ona elini sürme," diyor.

Bana tekrar elini uzattı, ben de tuttum. İki kez sıktı ve kapıdan çıktık. Koridora girer girmez nefesimi bırakıyorum. Ama o yavaşlamıyor. Beni merdivenlerden aşağı çekiyor ve köşeyi dönüp gözden kayboluyor.

Güzel. Onları bir daha görmeyi bile istemiyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Grey. Beni bir oyuğa çekiyor ve duvara doğru döndürüyor.

Sırtım betona değiyor ve başımı arkaya eğiyorum.

Kalbim dakikada bir milyon mil hızla atıyor.

"Bu çılgıncaydı." Ellerimi kollarında gezdirdim. "Yani... evet, hayır. Elimdeki tek şey delilik."

"Sana elini sürdüğünde aklımı kaçıracaktım," diye itiraf ediyor Grey. Kazağımı omuzlarımdan itiyor, parmak uçları üst kollarımı sıyrıyor. Sanki beni incittiğine dair çürükler ya da işaretler arıyor. "Ama sana yemin ederim Violet, bir daha kimse sana zarar vermeyecek."

Göğsüm sıkışıyor ve bileklerini tutuyorum. "Ama..."

"Seni koruyamayacağımı söyleme. Çünkü koruyacağım. Tanrım, babama çok kızgınım. Seni odasına kilitledi, sonra da rahatça tehdit etti. Kesinlikle olmaz."

Evet. Ve huzursuz annemle de sonsuzluk gibi geldi. Sanki bir uçurumun kenarında bekliyordum ve birinin beni aşağı itip itmeyeceğinden emin değildim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Beni kurtarmaya geldiğin için. Ama... ya bana zarar vermeni istersem?" Sesim düşüyor. "Ya bana çılgılık attırmanı istersem..."

Bakışları aniden kabaran göğsüme düşüyor. Sütyenimin askısıyla oynuyor, sonra yavaşça aşağı itiyor. Ağırlığımı duvara daha fazla veriyorum ve onu kemerinden tutarak öne doğru çekiyorum. Bacaklarımın arasına giriyor ve eğiliyor. Dudakları köprücük kemiğime değiyor ve gözlerimi kapatıyorum. Omzuma, boynumun kıvrımına doğru ilerliyor. Boynumu ısıyor ve ben de ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum.

Dişleri boğazımı sıyrıyor. Dili beni deniyor. "Öp beni, olur mu?" diye sorduğumda nefesim kesildi.

Kıkırdıyor. "Yapacağım. Ama derinin altında yaşayan tüm iblisleri ve her birinin hayalini nasıl gerçeğe dönüştüreceğimi hayal etmekle çok meşgulüm. Sen de en az benim kadar sapkınsın. Kendimi toparlamak için bir dakika ayırdığım için kusura bakma... yoksa kıyafetlerini burada yırtar ve bu duyguyu ne kadar takdir ettiğimi sana gösteririm."

Ürperdim. Yine de söylediklerimde ciddiydim. Sadece ona itiraf edebileceğim sessiz, korkunç şeyler. Bıçağını çıkardığı zamanları seviyorum. Zevkten önce gelen ve onunla iç içe geçen küçük acı kıvılcımlarını seviyorum. Beni o sınıra götürebileceğini ve götüreceğini bilmek hoşuma gidiyor.

Bunu istiyorum ve onun da bunu istediğini biliyorum.

"Yapmalısın." Pantolonunu tekrar çekiştiriyorum, sonra elimi bel kemerinin içine sokuyorum. Parmaklarımı sikinin etrafına doladım. Sertleşmiş ve beni bekliyordu.

Pantolonunu kalçalarından indirdiğinde itiraz etmiyor. Ereksiyonu ortaya çıkıyor ve ağzım sulanıyor.

Ben dizlerimin üzerine çökmeden önce tozluklarımı ayak bileklerime kadar indiriyor ve bacaklarımı açıyor. Beni kalçalarından tutarak kaldırıyor ve sırtımı duvara daha sert çarpıyor. Ayak bileklerim bağlıyken bacaklarımı bu şekilde ona dolayamam. Onun merhametine kalmış durumdayım ve kalçalarımı tutuşu beni kıvrandırıyor. Nefes alıp aramıza bakıyor. Ön sevişme yok, beklemek yok. Aletin ucunu ıslaklığında gezdiriyor, sanki test ediyormuş gibi, sonra sertçe içime sokuyor.

Sırtımı eğiyorum, dudaklarım ayrılıyor. Beni tamamen dolduruyor ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Bir an duraksıyor, ben tekrar kıvranana kadar içine alıyor. Yavaşça dışarı çekiyor, sonra tekrar içeri itiyor. İçimde derin bir noktaya çarpıyor ve göz kapaklarımın önünde yıldızlar patlıyor.

Çok geçmeden hızını arttırdı. Omuzlarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve cezalandırıcı bir hızda gitmesine izin veriyorum. Aramızdaki tek ses tenlerimizin birbirine çarpması ve sert nefeslerimiz. Solumdaki koridor sessiz, ötemizdeki stadyum karanlık. Koca binada sadece ikimizin olduğuna inanabilirim.

"Kendine dokun," diye emrediyor, gözleri benimkilere dikilmiş.

Sorgusuz sualsiz itaat ediyorum, elimi aramıza sokup klitorisimde hızlı daireler çiziyorum. Aniden gelen yeni his dalgasıyla amım onun etrafında kenetleniyor. Yine de bu yeterli değil. Bağlantıyı arzuluyorum, hepsini. Şeytanlarımın zincirlerini çözmek mi istiyor? Onun tenine girmek ve sonsuza dek orada kalmak istiyorum.

Bu yakınlık bile yeterli olmadığında ne yaparım?

"Öp beni," diye yalvarıyorum.

Sonunda boyun eğiyor, eğiliyor ve ağzımı yakalıyor. Dili dişlerimin arasında geziniyor, her santimimi tadıyor. Bu istilayı arzuluyorum. Beni tamamen doldurmasını istiyorum, çünkü artık bir insan olduğumdan bile emin değilim. Kim ya da kim olmam gerektiğini bilmiyorum ve bir onun bana yol göstermesine ihtiyacı var.

Bir orgazm beni çarpına kadar öfkeli tempomuzu sürdürüyoruz. Tekrar geriliyorum, adını ağzına karşı inliyorum ve bu onu da uçuruma sürüklüyor. Dudakları dudaklarımda boşalıyor.

Benden ayrılıyor ve ayaklarımı yere indiriyor ama eli hemen bacaklarımdan arasına giriyor. İki parmağını içime sokuyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Beni duvara sabitledi. "Karnında bir bebeğin olacağı günü iple çekiyorum," diyor kulağıma. "Ve hatta

Doğum kontrol hapı kullanıyorsun ve önünde bir dans kariyeri var. İçine her boşaldığımda geleceğimizi hayal etmeni istiyorum. Her seferinde döllerimi amına geri itiyorum."

Ugh. Ne sikim bir tahrik.

"," diyor aniden, benden uzaklaşarak.

Onu aniden kaybedince bir inilti çıkarıyorum ve pantolonumu tekrar yerine çekiyorum. Kıkırdıyor ve elini tekrar uzatıyor.

"Hat trick yaptım," diye bilgilendiriyor beni. "Ve katılmamız gereken bir parti var."

OceanofPDF.com

MENEKŞE

I Grey'in evine döndüğümüzde çok heyecanlıydım. Tenim elektrikleniyor. Bana dokunduğu her yer aydınlanıyor gibi hissediyorum - ki bu her yer demek. Elleri sürekli üzerimde, vücudumda dolaşıyor. Grey'in Ondaki sahiplenme duygusu beni daha fazlası için nefessiz bırakıyor.

Bunun ne kadar boktan olduğunu düşünmeme izin vermiyorum. Bir kez olsun, ne istersem onu yapıyorum.

Kalabalığın içinde birlikte manevra yapıyoruz. Eli ensemden, bana yol gösteriyor. Ve buradaki diğer tüm erkeklere *onun* olduğumu söylüyor.

Titriyorum ve o bunu yakalıyor. Bana hınzırca sırtıyor, ben de ona gülümsüyorum. İçimdeki beklentiyle ne yapacağımı bilemiyorum. İçimi yiyip bitiriyor.

Kendimizi Erik'in uzun bir içki şişesi sırasını tuttuğu mutfakta buluyoruz. Bize eliyle işaret ediyor. "Özel bir şey ister misiniz? Saatin erkeği için müesseseden."

Grey sırtıyor. "Ben burada yaşıyorum. İçki parasını da ben verdim, göt herif." Erik gülüyor ve ona bir içki dolduruyor. Grey bir yudum alıyor ve bana uzatıyor. "Nedir bu?" Bardağın içine bakıyorum. Turuncumsu opak bir rengi var ve tatlı kokuyor. Bir yudum alıyorum ve alkolün o bildik yanık tadını almıyorum. Aslında fena değil. "Biliyor musun? Sakın bana söyleme."

Grey gülüyor. "Bana tekila ver. Sek olsun."

"Emredersiniz efendim." Erik selam verir gibi yapar, sonra bir şişe alır ve Grey'e doldurur.

Grey elindeki kırmızı bardağı benimkine vuruyor ve bir yudum alıyor. Onu taklit ederek tatlı içecekten bir lokma daha yutuyorum. Öne doğru eğiliyor ve

Fincanımın dibini kaldırıyor ve ben hepsini içene kadar kaldırmaya devam ediyor. Sonra fincanımı lavaboya atıyor, tekilasını bitiriyor ve bana sırtıyor.

"Dans," diyor.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Beni oturma odasına götürdüğünde itiraz etmiyorum, ellerim onunkileri sıkıca kavırıyor. Burada müzik daha yüksek, ışıklar daha sönük. Tavana dizilmiş kırmızı LED ışıklar herkesi ürkütücü bir ışıltıya boğuyor. Saçlarımı silkeliyorum. Grey beni kendine doğru döndürüyor, belimden dikkatlice yakalıyor. Oda eğiliyor ve ben hızla göz kırpmıyorum. Bu bana bir flaş ışığı efekti veriyor, etrafımdaki dans eden çiftleri hareketsiz karelere ayırıyor.

Kıkırdıyorum ve ellerimi göğsünden yukarı kaydırıyorum.

Ritme göre hareket ediyoruz -içimize işlerken hareket etmemek çok zor- ve biraz daha yaklaşıyoruz. Yine de dudaklarıma yapışmıyor. Dudaklarını boğazıma indirirken boynunun arkasını tutuyorum. Her acı ısırık kan dolaşıma daha fazla şehvet gönderiyor. Daha aşağı inip gömleğimi ittiğinde tırnaklarımı tenine geçiriyorum.

Köprücük kemiğimi, göğüslerimin üstünü öpüyor. Elleri beni dik tutuyor.

Yalnız olmamamız umurunda değil.

Kalçalarını benimkilere sürüyor. Ereksiyonu karnıma saplanıyor. Elimi aşağı kaydırıyorum ve kotunun üzerinden kavırıyorum. İnliyor ve başını kaldırıyor. Parmakları enseme, saçlarımın arasında dolaşıyor. Bakışları çok ağır olmasına rağmen başımı dikkatle tutuyor.

Söylemek istediği ama her şeyi aktarıyor. Her lanet sözü.

Dikkatle saatime bakıyorum.

Saat 11.

Ödülünün süresinin dolmasına sadece bir saat

kaldı. "Sabır," diyor ağzından.

Tırnağımı kotunun üst kısmındaki derisinde gezdiriyorum. Sadece açıkta kalan küçük bir şerit. Ama kafasını bana doğru sallıyor, sessizce beni azarlıyor. Onu banyoya sürüklemek ve beni becermesini söylemek istiyorum. Milyonlarca orgazm istiyorum ve boşaldığı zaman yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Bir kere yetmedi.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ama Grey'den bir şey yapmasını istemek hiçbir zaman benim lehime olmadı.

Bu yüzden alt dudağımı ısırđım ve beni gezintiye çıkarmasına izin verdim. Her ne planladıysa.

Bacaklarım uyuşana kadar dans ediyoruz. Gözlerimi açmanın giderek zorlaşmasını umursamadan bir bardak dolusu daha meyve suyu içiyorum. Süzölme hissi geçmiyor.

Gece yarısı gelip geçiyor ama Grey'in endişelenmesine gerek yok. O ne isterse onu yapacağım.

Yaptığı şey beni kızdırmak. Tekrar tekrar. Her dansı, bacaklarımın arasına girip göbeğime yerleşen kalçasının her kayması beni geriyor. Sonunda hareket etmeyi bıraktığında terden sıırılsıklam oluyorum. Dansımız erotikti, kuru seksin sınırındaydı ama kimsenin umurunda değildi.

Ve parti daha samimi bir ortama dönüştü. Belki de beklediğı buydu.

Kollarımın arkasında tüylerim diken diken oluyor ve başımı sağa sola çeviriyorum. Herhangi bir kişiye odaklanmak zor. Hepsi kendi küçük kürelerinde. Willow etrafta, tanımadığım biriyle dans ediyor. Knox olmadığı kesin.

Greyson eğilip ağzımı yakalıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Dilinin ağzımın içinde gezinmesinden ve dudaklarındaki tekila tadından zevk alıyorum. Kığım bir şeye çarpana kadar beni destekliyor, ama sadece beni kaldırıp üstüne koyuyor.

"Sence benim olduğunu biliyorlar mı?" diye soruyor bana.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki de bunu kanıtlamalısın. Her ihtimale karşı." Omzunun üzerinden bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Tamam, bebeğim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan taytımı dizlerime kadar indiriyor. Nefesim kesiliyor ve masanın kenarına tutunup karanlık odaya bakıyorum. Kendi küçük baloncuğumuzdayız... tıpkı diğer herkes gibi. Ve eğer birkaç bakış alırsak, kimin umurunda?

Grey'in parmağı külotumun kenarından kayıyor ve içime giriyor. Parmağını içimde kıvrırırken gözlerimi kapatarak sırtımı eğiyorum.

"Gözler üzerimde" diye emrediyor.

Masadaki bir sandalyenin çekilip duvara yaslandığını belli belirsiz fark ediyorum. Birisi oturmuş, izliyor. Yine de Greyson'ın üzerime eğilme şekliyle, izleyicinin aslında bir şey *görebileceğini* sanmıyorum.

Bu daha çok hissetmekle ilgili.

Ve şu anda, tüm hissettiğim *iyi*.

"Sarhoşsun," dedi kulağıma. "Sanki bu seni koruyacakmış gibi."

Kıs kıs gülüyorum. "Asla kendimi korumakla ilgili değildi."

Başını eğiyor. Kalçalarını hareket ettiriyor ve bacaklarımın arasındaki hisle inliyorum. Parmağı hâlâ hareket ediyor, yavaşça içime girip çıkıyor.

Dölünün hâlâ orada olup olmadığını merak ediyorum, daha önceki buluşmamızın kanıtı.

"Ne hakkında o zaman?"

"Sana güvenmek." Bu kadar basit. "Umarım şimdi beni becerirsin."

"Sayıklıyor mu?"

Başımı yana çevirip Steele'e odaklanıyorum. Bakışlarım daralıyor. "İzlemeyi seviyor musun, O'Brien?"

Koltuğunda öne doğru eğiliyor, parmaklarını dikleştiriyor. "Bazen. Diğer zamanlarda katılmayı severim."

Kaşlarım yukarı kalkıyor. Grey çenemi kavırıyor ve yüzümü tekrar ona çeviriyor. Bana doğru eğilip ağzı açık bir öpücük kondurduğunda parmakları biraz geriliyor. Geri çekildiğinde, ben de onunla birlikte sallanıyorum.

Çeneme bastırıp ağzımı daha da açıyor. Dilim dışarı çıkıyor, alt dudağımda geziniyor. Ağzımın içine tükürüyor ve ben boğazımın arkasından bir ses çıkarıyorum. Gecikmiş bir şok, ama esas olarak... tahrik oldum. Her şeyden.

Greyson'ın omzunun üzerinden biri "Şov yapıyorsun," diyor. Başka bir hokey oyuncusu.

"O benim ve siz sikiklerin bunu bilmesi gerekiyor." Bana baktı. "Değil mi, bebeğim?"

Tükürüğünün benimkiyle karıştığını hissederek yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

Jacob arkadaşının etrafında dolanıyor, duvara yaslanıyor. Bir çift göz daha üzerimizde. Ellerimi Grey'in önünde gezdiriyorum, tişörtünü yukarı itip göğsünü ortaya çıkarıyorum. Öne eğilip göğüs kaslarını öpüyorum. Ağzım aşağı doğru iniyor, dilim göğüs ucunu okşuyor ve beni boğazımdan yakalıyor. Başımı yukarı kaldırıp omurgamı düzeltiyorum.

Ağzıyla tekrar buluşuyorum ve bu sefer havamı kesecek kadar sert sıkıldığında, dudakları *tam orada* . Ve sonra siki aşağı kayıyor,

girişimi dürtüyor. Beni becermesi için yalvarmaya hazırım ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Oksijen de gelmeyecek.

Görüşümde beyaz noktalar titreşiyor ve içime girerken aynı anda boğazımı serbest bırakıyor.

Havayı içime çekiyorum ve masanın üzerinden kaymamaya çalışarak omuzlarını tutuyorum. Arkadaşlarının izliyor olması umurunda değil gibi görünüyor. Başım geriye düştüğünde parmağını boğazımda gezdiriyor, sonra da öpüyor. Sanki cildimde şüphesiz oluşmakta olan izleri yatıştırmak istercesine.

Gereksiz ama tatlı.

"Siktir," diye inliyorum klitorisime dokunduğunda. Uygunsuz bir yavaşlıkta hareket ediyor, beni çıldırtıyor. Parmağı da öyle. Nefes nefese kaldım. Ellerinde bir macun gibiyim. "Lütfen daha hızlı git," diye yalvarıyorum.

Sırıttıyor.

Bakışlarım kalkıyor, omzunun üzerinden geçiyor. Willow gitmiş, bu içimi rahatlatmış. Dans takımındaki kızların çoğu öyle. Diğer odadaki kanepede bir kız Miles'in üstüne abanıyor. Erik bir diğerini duvara yaslamış.

Steele ve Jacob'a bakıyorum, dikkatleri bize odaklanmış. Steele akılsızca kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu avuçluyor.

Jacob aniden ayağa kalkarak, "Biriyle yatmam lazım," diyor. Onun da siki pantolonuna doğru sertleşiyor ama bunu görmezden geliyor ve odadan çıkıyor.

"Ne dersin, Steele?" Fısıldıyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Senin de mi sevişmeye ihtiyacın var?"

"Baş belasısın Violet," diye cevap veriyor. "Erkeğin içindeyken benimle konuşuyorsun."

Kaslarım Grey'in etrafında kenetleniyor. Dizlerimi kalçalarına sıkıştırıyorum ve başımın tekrar geriye düşmesine izin veriyorum. Grey ellerini saçlarımda gezdiriyor, kafa derimi kaşıyor. Onu kavramasını, beni bir şekilde zorlamasını bekliyorum. Ama yapmıyor. Sadece sırtımı masaya dayayana kadar ellerine yaslanmama izin veriyor.

Sonra ellerini hareket ettirerek gömleğimi yukarı itiyor ve sütyenimi ortaya çıkarıyor. Kumaşın arasından meme uçlarımı çimdikliyor ve ben de ona doğru kıvrılıyorum. Tekrar süzülüyorum. Gözlerimi kapatırsam, sürüklenip gideceğim.

Grey birine "Ona dokunan olursa yüzünü dağıtırım," diyor. "Anladın mı?"

Gözlerimi açtığımda yalnızdık. Çiftler hâlâ diğer odadalar ama Steele'in oturduğu sandalye boş.

"Gelmek ister misin Vi?"

Grey'e göz kırpıyorum ve başımı sallıyorum.

Geri çekiliyor ve beni de yanına alarak geri adım atıyor. Ayaklarım yere değiyor ve hemen beni döndürüyor. Bacaklarımı daha geniş açıyor ve arkamdan içime giriyor. Kavraması bir an için boğazımı sıkıyor, nefesimi çalıyor, ta ki mücadele bana geri gelene kadar. Tartaklanmayı seviyorum ama sanırım dövüşmeyi daha çok seviyorum.

Belki de gelmeme izin vermesinin tek yolu budur.

Elini pençeleyerek kendimi geriye doğru itiyorum. Çevresel görüşümde daha fazla beyaz nokta titreşirken bir yudum hava almama izin veriyor. Oda yüzüyor, alkol duyularımı ve zamanlamamı köreltiyor. Eğer bana gerçekten zarar vermek isteseydi, verebilirdi. Kolayca.

Beni yüzüstü masaya yatırıyor ve yüzüm tahtaya çarptığında nefesim kesiliyor. Masanın kenarını kavrayıp geri itiyorum, her hamlesine karşılık veriyorum. Hızını artırdı ve tenlerimiz birbirine çarpıyor.

"Geceleri beni neyin uyutmadığını biliyor musun?" diye soruyor kulağıma. Cevap vermiyorum.

"Amcığının boşalma ihtiyacıyla zonkladığını düşünmek. Ve sen, yatakta yatarken, bunun işkencesini çekiyorsun ama kendini oraya götüremiyorsun." İnliyor ve adımları hızlanıyor. "Çünkü bence ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyorsun. Ve eğer kendine dokunamayacağını söylersem, dokunmazsın."

Kesinlikle haklı olduğu için utançtan içim yanıyor.

Kıkırdıyor. Nefesi boynumda dolaşıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "İyi bir kız ol ve şu lanet soruya yüksek sesle cevap ver."

"Haklısın." İnledim.

Eli bacağıma dolanıyor. Klitorisimi sert daireler çizerek ovuyor ve ben ondan nefret mi ediyorum yoksa bu hissi seviyor muyum bilemiyorum. Bu farklı bir şey.

Şeytanlarını serbest bırakıyor. Bana da benimkileri çıkarabileceğimi gösteriyor. Beni sonuna kadar çalıştırıyor ve sonra içimde hareketsiz kalıyor. Parmakları da hareket etmiyor. Sadece klitorisime hafifçe bastırıyor ve içimdeki titremeyi yakalıyor.

Alnı omzuma değiyor ve sertçe boşalıyor. Nefesi tenime çarpıyor, tüylerim diken diken oluyor. Olduğum yerde sıkışıp kaldım, parmaklarım masanın etrafında donup kaldı. Amım onun etrafında kenetleniyor ama bana verdiği şey beni rahatlatmaya yetmiyor.

"Sonunda boşalmana izin verdiğimde, bu şimdiye kadar yaşadığın en iyi orgazm olacak." Çekiliyor ve hemen taytımı kıkımın üzerinden geri çekiyor.

"Ama o zamana kadar... her hissin tadını son hissinmiş gibi çıkar." Beni yandan becer.

OceanofPDF.com

GREYSON

I Violet'in uykusunda bana sürtünmesiyle uyandım.
En azından uyuduğunu düşünüyorum. Gözleri kapalı, bacağını
benimkinin üzerine atmış ama kalçaları uyluğuma doğru sallanıyor.
Dudakları ayrık, saçları

hepsi çarpık.

Yaramaz kız.

Ona doğru dönüyorum ve sırt üstü yatana kadar omuzlarını nazikçe
itiyorum. Temasın kesilmesiyle yüzü buruşuyor ve ben gülümsüyorum.
Gelmemenin etkilerini hissediyor. Onu tekrar uçurumun kenarına ittim... ve
tekrar... ve tekrar. Planlı değildi. Ona hayatının en iyi orgazmını yaşatacaktım.

-Dün gece ona söylediğim
gibi. Ama bir şeyler
ters gitti.

Onun yaptığı bir şey değildi. Ben yaptım. Sapık *tarafım* onu boşaltmaya
çalışmamdan zevk alıyordu. Sanki bu konuda bir seçeneği varmış gibi.

Bacaklarını ayırıyorum ve aşağı doğru kayarak kalçalarının arasında
dinleniyorum. Amcığı çok güzel. lmcl bir doğrulukla kesiyor. Sarhoş edici
kokuyor. Ona doğru eğilip içime çekiyorum, sonra dilimi dışarı çıkariyorum.
Sadece küçük bir tat.

Titriyor ve kollarımı kalçalarının altına kaydırıyorum. Kıçını hafifçe
kaldırarak kendime daha iyi bir açı sağlıyorum.

Kıza istediğini verelim bari.

Onu tekrar yalıyorum ve dilimle klitorisini buluyorum. Ağzıma alıyorum,
sonra daha aşağıya iniyorum. Onu keşfediyorum, neyin ince bir tepki verdiğini
not alıyorum. Uylukları gerildiğinde, baskıdan kaçınmak için kıvranmaya
başladığında. İki parmağımı içine sokuyorum ve G noktasına bastırıyorum.
İçeri ve dışarı.

Büyüleyici.

Hayatımın geri kalanını Violet'i parça parça ayırarak, nasıl çalıştığını, nasıl yapıldığını inceleyerek ve sonra onu tekrar bir araya getirerek geçirmek istiyorum.

İlk orgazmı büyük oldu. Tahmin ettiğim gibi. Dudaklarım klitorisinin etrafındayken ve parmaklarım amındayken boşaldı. Kalçaları birbirine sıkıştı ve sırtı yataktan kalktı. Başımı kaldırıp yüz ifadesine bakıyorum. Gözleri hala kapalı, ağzı ayırık. Belki de bu gördüğü rüyayla uyumludur.

Uzanıp göğsünü avuçluyorum, başparmağımı sert meme ucunun üzerinde gezdiriyorum.

Ve sonra tekrar ona daldım.

Tanrım, ona bu kadar saplantılı olacağımı tahmin edemezdim. Bana verdiği her şeyden ne kadar zevk alacağımı. Sinir bozucu kısımlarından bile.

Onu sevdiğimi söylerken ciddiydim ama bu aynı zamanda korkutucuydu. O anda, kalbimi istediği gibi kullanması için ona sunuyormuşum gibi hissettim.

Ama üzerine basmadı. Korkmuş görünüyordu ve bunu anlayabiliyorum. Ona *korktuğumu* söylemek istemedim. Sevgiye dair tek örneğim ailem ve hepimiz onun nasıl bittiğini biliyoruz. Tek kelimeyle: kötü.

Evliliklerinin sevgi içermediğini anlamam biraz zaman aldı. Öyle başlamış olabilirler ama görünüşle ilgili hale gelmiş. Annem bu yüzden gitti, babam muhtemelen bu yüzden beni yanına almayı düşünmesine bile izin vermedi.

Bekar Baba kinayesi seçmenleri çok etkiliyor.

Anne ve oğlu tarafından terk edilen yoksul baba mı? O kadar da değil.

Violet'in annesiyle tanıştıktan sonra, Violet'e ne kadar sevgi gösterildiğini merak ediyorum. Boktan annesi ve ölü babası arasında.

İkimiz de ölü ebeveynler topluluğunun bir parçasıyız. Kimsenin bahsetmediği bu kulüp berbat ama aynı zamanda biraz da rahatlatıcı.

Uyanmadan önce tekrar boşalıyor. Ve sonunda o güzel gözlerini açtığında, yer değiştirip benden uzaklaşmaya çalıştığında, bırakmıyorum. Nefes nefese kalıyor ve başımı itiyor ama ben içine gömülüyorum. Parmaklarım onun içine girip çıkıyor, ağzımda onun tadı var ve bir doruk daha istiyorum.

Vi titriyor, bana anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyor.

Hayatımızın geri kalanı böyle mi geçecek? Bu bağımlılık? Helyumla şişirilmiş gibi göğsümde hissettiğim bu duygu?

"Gri," diye mırıldanıyor. "Nesin sen-ah, "

Sırıtırıyorum ve dilimi klitorisine doğru daha sert hareket ettiriyorum. Üçüncüsü onu sildi. Aminin parmaklarımı sıkıldığını hissetmekten zevk alıyorum ve sonra rahatlıyor. Vücuduna tırmanıyorum, üzerinde geziniyorum ve boğazını öpüyorum.

"Bu gezegende en sevdiğim insan sensin, Violet Reece." İtirafım onun nabız noktasıyla buluşuyor. "Ve hayatımızın geri kalanında yan uyanacağız."

Kollarını boynuma doluyor ve bacaklarını kalçalarımaya sarıyor. Islak aminin içine girmem için daha fazla teşvik edilmeme gerek yok.

Çıplak uyumanın avantajları.

Bana kaşlarını çatıyor, gözleri yarıktan farksız. " kaç?" "Sevişme zamanı, sevgilim." Kalçalarımı yuvarlıyorum.

"Saat sabahın beşi." Önce saate, sonra bana baktı. "Sanırım hala sarhoşum."

Güldüm ve onu öptüm. Ben de hâlâ hissediyorum. Zihnimdeki içki sisi. Belki de bu melankolinin sebebi .

Oh, hayır. Beni uyandıran Violet'in beni becermesiydi. Dudaklarına gülümsedim ve o da otomatik olarak bana ayna tuttu. Dudağını yaladım, sonra ağzıma aldım. Dişlerim etini kemiriyor, kendi tatlarını almak istiyorlar. Kanın tanıdık metalik tadı dilimin üzerine düşene kadar daha sert ısıtırıyorum.

Beni daha sert öpüyor. Bana bastırıyor, dudaklarımı ısıtırıyor. Daha iyi bilmesem, tenime tırmanmaya çalışıldığını düşünürdüm. Derimi yarmasının verdiği acı ferahlatıcı.

Kanımızı, tükürüğümüzü ve aşkımızı birbirine karıştırıyoruz. Belki o sonuncusunu bilmiyor ama ben biliyorum.

Bunu bana dokunuşunda ve bakışında hissediyorum. Alnımdaki saçlarımı tarıyor ve yüzümü inceliyor. Dudağında bir damla kan var, eğilip yalayarak temizliyorum. Gözleri yumuşuyor ve yanaklarımı okşuyor. Beni tekrar öpüyor, bir zamanlar aramızda geçen onca şeyden sonra bile.

Violet Reece bana tamamen aşık.

MENEKŞE

"H Nasıl hissediyorsun?"

Yerdeki pozisyonumdan başımı kaldırıp bakıyorum. Kiraladığım stüdyoda Mia'yı görünce ayağa fırlıyorum. "Güzel." Boğazımı temizliyorum.

"Peki. Teşekkür ederim."

Kıkırdıyor ve elini parmaklıklardan birinin üzerinde gezdiriyor. "Habersiz geldiğim için özür dilerim."

Beni değerlendirirken kıpırdanmamaya çalışıyorum. Saçlarımı omzumun üzerinden örmüşüm, gri mayomun üzerine bol bir hırka giymişim ve siyah, esnek bir şort giymişim. Bir saat önce dans dersim vardı ve seçmeler için koreografi üzerinde çalışıyordum.

Grey köşede oturuyor, ödevini unutmuş ve bakışları Ben.

"Naber?" Su şişemi aldım.

"Laramie bana, stüdyonuzun kapanmasından sonra ek stüdyo alanı talep ettiğinizi söyledi.

de bir uğrayıp hazırlıkların nasıl gittiğine bakayım dedim." Ona bir gülümseme attım. "Gidiyor."

Homurdanıyor. "Bana göstermek ister misin?"

"Bu önyargılı mı?" Bir omzumu kaldırıyorum ve soğuk sudan bir yudum alıyorum. Elbette rolü kimin alacağına o karar veriyor. Ama yine de beni emeklilikten çekip çıkaran da oydu. Belki de en büyüğü buydu.

"Olabilir." Telefonuma bağlı hoparlöre geçiyor ve çalma tuşuna basıyor.

Tanıdık bir parça odayı dolduruyor, orijinal orkestra eseri

Uyuyan Güzel. Prenses Aurora'nın başrolünü istiyorum. Yapıp yapamayacağımı

tatlılığına ve zarafetine ulaşmak herkesin tahminidir. Bu özel bölüm ilk perdenin bir varyasyonudur. On altıncı yaş gününü kutluyor, yüz yıllık bir uykuyla lanetlenmenin eşiğinde ve dört talibiyle tanışmadan önce tek başına dans ediyor.

Aynaların önünde yerimi alıyorum, giriş işaretimi veriyorum ve başlıyorum.

Hâlâ üzerinde çalıştığımız parçalar, mükemmelleştirmek istediğim hareketler var ama vücudum kendini iyi hissediyor. Bacağım sağlam, dans ederken neredeyse tamamen ağrısız. Yine güçlü. Sadece bu bile gözlerimin arkasını yakmaya yetiyor.

Su terapisi yardımcı oldu ve para yüzünden neredeyse yapamıyordum.

Aklımı tekrar Aurora'ya çeviriyorum. Ailesinin ona lanetten sanmıyorum. Söylemiş olsalardı, daha sonra iğ'i incelemek için harekete geçmezdi. Uzanıp parmağını iğneye batıracak kadar meraklı olmazdı.

Annemin yaptığı ve yapmakta olduğu her şeyi bilseydim Greyson'ı bu kadar merak eder miydim?

Ne olduğunu anlamadan müzik devam ediyor ve ben son pozumu veriyorum. Pozdan çıkıyorum ve aynada Mia'nın gözleriyle karşılaşıyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu görünce şok oluyorum.

"Sanki hiç gitmemişsin gibi," diyor
usulca. Işıldıyorum.

"Gerçekten çok güzel. Kusursuz olmayan kısımlar üzerinde çalışın, ama bunun dışında?" Başını sallıyor. "Biliyor musun, seni *Kuğu Gölü*'nde görmeyi çok isterdim."

Oynadığım rol.

"Belki bir gün beyaz ve siyah kuğular gibi dans ederim." Bir omzumu kaldırıyorum.

Kaşlarını çattı. "Crown Point Balesi'nin bunu tekrar yapması pek olası değil."

Başımı eğiyorum. Kariyerim boyunca aynı şirkette kalmak benim için alışılmadık bir durum olurdu. Ama cevap vermiyorum - ona bir gün CPB'den ayrılmayı planladığımı söylemem ikimiz için de iyi olmaz. Aslında, bunun bana engel olacağını hissediyorum.

Mia tekrar başını sallıyor. "Vaktiniz varsa, size uğrayıp *Uyuyan Güzel* hakkında biraz daha bilgi vermek istedim."

Saatimi kontrol ediyorum. Akşamın geri kalanında stüdyo benim ve neden merak ediyorum. Mia'ya başımı salladım ve Greyson'ı

Oda. Koridordan karanlık bir stüdyoya gidiyoruz. Grey'le o anı yaşadığımız yeri seçti. Yüzüm ısınıyor ve o anıları eziyorum.

Mia, "Crown Point Ballet, *Uyuyan Güzel*'i şirket için açık seçmeler düzenlemek kullanıyor," diyor. Bu, topluluğa yeni kan kazandırmanın bir yolu. Çoğu topluluk yılda bir kez açık seçme düzenleyerek sezona hazırlanır. "Bu bale için yeni bir koreografımız var ama sanırım onu tanıyorsunuz. Shawn Meridian mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. İçimde şok yankılanıyor ve bunu *heyecan* takip ediyor. Onu tanıyor muyum? Sayılır. Onun koreografisiyle dans etmek istiyor muyum? Kesinlikle. "Onunla bir kez tanışma şerefine nail oldum. Balelerinden birini izlemeye gittiğimizde annem beni tanıştırdı. Lisedeydim. Kendimi aptal durumuna düşürdüğümünden ve ona dans ettiğim bir kaset verdiğimden eminim. Bunu nereden biliyorsun?"

Kıkırdıyor. "İster inanın ister inanmayın, bir zamanlar bu konuda çenenizi hiç kapatmazdınız."

"Bu mantıklı." Özellikle de diğer kızların yanında. Dansçılar arasında bir rekabet vardır. Arkadaşız ama aynı zamanda hepimiz zirveye çıkmak istiyoruz. Övünmek normaldir.

"Yoğunlaştırılmış bir yaz programına ev sahipliği yapıyoruz" diye ekliyor. "Bence bu konuda çok başarılı olursun. Dayanıklılığınızı geri kazanırsınız. Sonra bir iç sezonumuz var ve oradan ulusal turneye çıkacağız."

Başımı sallıyorum. Ona bunu zaten bildiğimi söylemeye zahmet etmiyorum. Topluluğun bir parçası olarak turneye çıktım ve daha sonra solist oldum. Baş balerin olma şansım, yani gıpta edilen yer, sezonumuz başlamadan elimden alındı. *Bir* seyircinin önünde dans etmeden önce.

"Her neyse, sadece Shawn ve açık seçmeler hakkında seni uyarmak istedim. Seni en iyi oyununu sergilerken görmek için sabırsızlanıyorum."

Çünkü ben rekabetçiyim. Bu yüzden bana gerçekten söyledi. Sadece Crown Point Ballet'e karşı liderlik için mücadele etmediğimi bilmemi sağladı - bu *kolay olmasa* da kızların çoğunu tanıyorum. Herkese karşı olacağım. Herkesle.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Başını salladı ve beni boş odada bıraktı. Işıkları bile açmamıştık.

"İlginç bir buluşma." Grey elleri ceplerinde, kapının pervazına yaslanıyor.

"Mia," diyorum belli belirsiz. "Evet, ilginç bir insan."

"Sana göz kulak oluyor gibi görünüyor, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Öyle mi? Yoksa sadece birini mi istiyor..." Tanıdık mı? Güvenli mi? Bu seçeneklerden hiçbirisi olmak istemiyorum. Herkesin yöneldiği kişi olmak istiyorum. Tüm koreografların birlikte çalışmak istediği kişi. "Her iki durumda da, sanırım bu iyi bir şey."

Omuz silkiyor, sonra doğruluyor. "Aç mısın? Gidip yiyecek bir şeyler alacağım. Ne istersen sana geri getirebilirim."

Canlanıyorum. "Köşedeki yerden hindi dürüm? Ve patates kızartması. Ve bir Gatorade." Tam önünde durdum, gömleğinin altıyla oynamak için uzandım. "Bu odayı hatırlıyor musun?"

Bana verdiği kesikler ancak kabuk bağlayacak kadar derindi, muhtemelen iz bile kalmayacak. Gittiklerini görmek üzücü olacak.

Çenemi kavriyor, beni öpmek için yüzümü yukarı kaldırıyor. Ona doğru eğiliyorum. Her öpücük elektrik gibi içime işliyor ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Her dokunuşu nasıl önemli kılıyor. Dili ayrılmış dudaklarımın arasına dalıyor, beni tadıyor ve geriye yaslandığında mırıldanıyor.

"Hemen döneceğim," diye söz veriyor. "Dans etmeyi bitirdiğinde, *bu* odaya geri dönebiliriz..."

Gülümsüyorum.

Ayrı yönlerde gidiyoruz - o çıkışa, ben kiraladığım stüdyoya. Hoparlöre geçip müziğimi çalmaya başlıyorum ama çıkan prova yaptığım parça değil. Farklı bir baleden bir solonun belli belirsiz notaları.

Ekrandaki kelimeleri, parçanın başlığını okuyorum ama zihnim kekeliyor. Rüya gibi bir şekilde tanıdık geliyor. Bedenim ne yapacağını biliyor- ve bunu daha önce hiç yapmadığımdan eminim. Bu balenin parçalarından daha fazlasını gördüğümü bile bilmiyorum. *Giselle*. Bir bakıma trajik. Orkestra kalbimi çekiyor.

Nedenini gerçekten bilmeden hoparlörün yanındaki pozisyonumdan kalkıyorum. Şarkıyı yeniden başlatıyorum ve odanın ortasına geçip bir süre aynada kendime bakıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve kas hafızamın devreye girmesine izin veriyorum. Öğrendiğimi hatırlamadığım bir koreografiyle hareket ediyorum.

Tempo yükseliyor ve ben odanın içinde uçuyorum. Bir an için geleceğimin ağırlığının omuzlarımdan kalktığını hissediyorum. Ama pointe ayakkabım bir şeye takılıyor - ya da belki de ayağım takılıyor - ve tökezliyorum.

Birden Grey orada beliriyor ve yere çakılmadan önce beni yakalıyor. "Oh," diye nefes nefese kaldım, kollarına yapıştım. "Özür dilerim."

Başını öne eğiyor. "Bütün gün üzerinde çalıştığın parça bu değil." "Hayır, değil." Doğruldu ve geri çekildim. "Bunun nereden geldiğinden emin değilim."

"dan."

"İlginç." Kolları tekrar yanlarına düştü.

"Telefonumda sıraya girmişti," diye açıklıyorum. "*Uyuyan Güzel*'den sonra shuffle'da olmalı. Bale müzikleri için bir çalma listesinde."

"Doğru." Beni izliyor, yüzünde meraklı bir ifade var.

Sanki bu işi beceremiyormuşum gibi bir izlenim var içimde. Az önce yaptığım şeyden dolayı telaşlanmalıyım. Ve , çünkü o koreografiyi öğrendiğimi hatırlamıyorum. Belki de ben uydurdum. Hareketli müziğe eşlik edecek hayali bir dans.

"Hangi baleden?"

Omzunun üzerinden bakıyorum. "Yemeğe ne oldu?"

" sadece teslim almaya karar verdim," diyor . " yerini aradım."

Yakında biri getirecek."

Homurdanıyorum.

"Vi. Bale mi?"

"*Giselle*," diyorum. Ona yaklaşmaya çalışıyorum. "Romantik bir trajedi." "Nasıl yani?"

Elimi kolunda gezdiriyorum. "Güvenilir bir halk mensubu, kılık değiştirmiş bir asilzadeye aşık olur. Adam onu kandırır, onun da kendisi gibi olduğunu düşünmesini sağlar. Ama öyle değildir."

Grey'in gözleri kısılır. "Vi."

"Hilesi ortaya çıktı," diye devam ediyorum. "Ve zavallı Giselle öldü." Kaşları çatıldı. "Ölür mü?"

"Bu sadece birinci perde, bebeğim." Başımı sallıyorum ve arkamı dönüyorum. "Bir orman hayaletine dönüşüyor, erkekleri ölene kadar dans etmeleri için ormana çeken pek çok kişiden biri. Ama asilzade ormana çekildiğinde, onunla dans ediyor... ve onu hayatta tutmayı seçiyor. Sence bu aşk mı?"

"Bilmiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Dediğim gibi. Bu bir trajedi."

"Ama bunu nasıl bildiğinizi açıklamadınız."

"Ben uydurdum." Şarkıyı için tekrar döngüye giren müziğe geçiyorum. *Uyuyan Güzel*'i tekrar açıyorum ve odanın ortasındaki yerimi alıyorum. "Eminim ben yaptım."

GREYSON

Violet her hareketini zahmetsizce yapıyor. Zorlandığında, kasları titrediğinde bile yüzünde rahat bir ifade belirliyor. Takip . Mayosu terden ıslanıyor, saçları kafasına yapışmıştı.

Sonunda yemeğimiz geldi ve bir mola verdi.

Dayanıklılık, diye açıkladı. Profesyonel dansçılar dans etmeye devam etmek için dayanıklılığa sahip olmalıdır. Eğer bir gün durursa, ertesi gün kendini biraz ağrılı hissedecektir. Birkaç gün durursa, bir sonraki antrenmanı yorucu olacaktır. Ve bundan daha uzun süre durursa, kasları etkilerini hissedecektir.

Bunu çok iyi anlıyorum. Bu yüzden yaz boyunca sıkı antrenman yapıyorum, kendimi en yüksek formda tutuyorum. Çünkü sezon dışında kendinizi bıraktığınızda geri dönmek daha zor oluyor.

Violet yedi aydır *yok*. Dürtüsünü anlıyorum.

Bu hafta dersimiz yok. Crown Point Üniversitesi hayalet şehir gibi. Benimle kaldığı için pek önemi yok. Willow kız kardeşiyle vakit geçirmek ve muhtemelen Knox'tan kaçmak için eve gitti.

Sandviçimi bitirdim ve Violet'e tekrar baktım. Beni bakarken yakalaması umurunda değil. Onun hakkında ne hissettiğimi zaten biliyor.

Takıntılı. Aşık.

Bazen ikisinin aynı şey olabileceğini düşünüyorum.

Yine de daha güçlü. Kasları daha belirgin. Daha iyi besleniyor. Bir süre, sadece marul yiyerek öleceğinden endişelendim. Ama görünüşe göre yoğun antrenmanlar iştahını yeniden açtı.

Yemeğini bitirdiğinde, cilalı ahşap zemine uzanıyor. İşaretimi alıp onun üzerine sürünüyor, aynı hizaya gelene kadar vücudumu alçaltıyorum.

"Merhaba," diyor.

Bileklerini teker teker tutup başının üzerine doğru uzatıyorum. Bana sırtıyor ve yer değiştiriyor ama kollarını yukarıda tutuyor. Parmakları birbirine dolanıyor. Hafifçe kaldırıyorum ve elimi kolunda, boğazında, göğsünde gezdiriyorum. Göğsünü avuçluyorum ve nefes veriyor. Mia Germain'in ziyaretiyle şu an arasında bir zamanda, göğüslerini benden koruyan hırkasını çıkarmıştı. Spor sütyeninin ve dar mayosunun altından göğüs uçları görünüyor. Başparmağımı üzerinde gezdirip başka bir hareketini bekliyorum.

Vücudunu öğrenmek için bunun gibi milyonlarca an .

Bacaklarını daha geniş açıp kalçalarım doluyor. Beni aşağı çekmek için bacaklarını kullanıyor ve ben de ona istediğini veriyorum. Çok fazla kumaş katmanıyla ayrılmış olan göbeğine sikimi sürüyorum. Onun şortu, mayosu, benim pantolonum ve boxerım.

"Sonsuza kadar benimle kalacağına söz ver," diyorum

kulağına. "İstediğin bu mu?"

Sadece nefesini duymak için tenini ısıyorum. Göğsünün benimkine çarptığını hissetmek için. Aniden doğruluyorum, dizlerimin üzerinde sallanıyorum. Olduğu yerde kalıyor, kolları başının üzerinde, bacakları açık. Bakışları kesinlikle şehvet dolu. Kenara kayıyorum, şortunu çıkarıyorum ve fırlatıp atıyorum. Sonra bacaklarının arasındaki pozisyonuma devam ediyorum. Amını benden saklayan ince kumaş şeridine bakıyorum.

Kıvranıyor.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Gelmek istiyorum. Ve sonra işe geri dönmek istiyorum."

Gülüyorum. Ben olsaydım ve hokey antrenmanıma engel olsaydı? Evet, muhtemelen ben de benzer şeyler hissederdim. İşe koyulmak istiyor. Benim itirazım yok.

Zamanımızı daha sonra kullanabiliriz.

Mayosunu yana çekiyorum ve parmağımı ıslaklığında gezdiriyorum. Yine kıpırdanıyor, zaten sabırsız. Bir yanım sırf kızgınlığı *hoşuma* gittiği ve yeterince hızlı gitmediğim için kaşlarının aşağıya çekilmesi *hoşuma* gittiği için bunu uzatmak istiyor.

Sinirlendiğinde çok tatlı oluyor.

"Gri-"

"Yanımdayım," diye söz veriyorum. "Rahatla."

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve bir parmağımı içine sokmamı izliyor. Dudakları aralanıyor ve ikimiz de onu önce bir, sonra iki parmağımla sikmemi izliyoruz. Diğer elimle kumaşı kenara çekip klitorisini okşuyorum. Ona tam da sevdiği şekilde dokunuyorum. Onun için orgazma giden en hızlı yol, doğrudan baskı. Sürekli uyarılma.

Başı geriye düşüyor. Bu kombinasyon onun için çok fazla ve rekor sürede boşalıyor.

Çetele tuttuğumdan falan değil.

Kasları parmaklarımın etrafında nabız gibi atıyor. Vücudunun titremesi durduğunda yavaşça geri çekiliyorum. Bana bakıyor -belki de sikimi çıkarıp onu becermemi bekliyor- ama ben sadece parmaklarımı yalıyorum. Onun tadını seviyorum.

Kaya gibi sert olmama rağmen geri çekildim ve için ona yer açtım. "Ne yapıyorsun?"

"İşine geri dönmene izin veriyorum," diyorum omuz silkerek. Gözleri kısılıyor.

"Ne?" Odayı işaret ediyorum. "Gitmek zorunda kalsaydım senden daha azını beklemezdim."

Bana doğru sürünüyor. "Evet, doğru" diye mırıldanıyor. Beni geri itiyor, sonra kot pantolonumun düğmelerini açıyor. Pantolonumun ve boxer'ımın önünü aletimin ortaya çıkmasına yetecek kadar aşağı çektiğinde bir nefes emiyorum ve güzel başı üzerine indiğinde hava düzensiz bir nefesle kaçıyor.

Ağızı üzerimde sıcak ve ıslak. İnliyorum ve saçlarını tutup kontrolü ele alma isteğimi bastırıyorum. Bu onun gösterisi... şimdilik. İrade gücüm bir yere kadar. Beni daha fazla ağızına alıyor ve karnım geriliyor. Sanırım sihirli bir dili var.

Aletimin ucu boğazının arkasına değiyor ve o da . Beni iki kez becer.

"Özdenetimim azalıyor," diye uyarıyorum onu.

Aletimin tabanını kavriyor ve ağızına yardım etmek için kullanıyor. Eli aşağı kayıyor, taşaklarımı avuçluyor ve yemin ediyorum. Kalçalarım sarsılıyor ve tekrar boğazının arkasına vuruyorum. Sonra daha derine.

Lanet olsun.

"Vi," diye mırıldandım.

Beni görmezden geliyor ve devam ediyor, sertçe emiyor ve dilini başın alt tarafına doğru hareket ettiriyor. Saldırısı devam ettikçe taşaklarım sıkılaşıyor ve mutlak bir hayranlıkla izliyorum. Bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip saç bağından kurtarıyorum. Saçlarını ve omuzlarının etrafında dalgalanışını seviyorum. Tenime karşı da ipeksi. Onu daha derine bastırıyorum ve boğazı etrafımda çalışıyor.

"Siktir, Vi."

Boğazına değil, ağzına girecek kadar çekiyorum. Benim onu tattığım gibi onun da beni tatmasını istiyorum. Dilinin üzerinde, duyularını bastırarak. Ve boşaldığımda, başını sabit tutuyorum. Mutluluk içimde sallanıyor ve gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaşıyorum. Onu görmem gerekiyor. Her şeyini.

Yutkunuyor. Boğazı çalışıyor ve doğrulduğunda sikimin ucunu öpüyor. *Bunu* yapan ilk kişi kesinlikle o. Gülmekten boğuluyorum. Sikimin zonklaması durdu ama birkaç dakika içinde tekrar sertleşebileceğime dair bir his var içimde. Onda daha fazlasını isteyen bir şey var ve vücudum buna karşılık vermek istiyor.

"Çok ateşliydi," diye fısıldıyor, başparmağıyla alt dudağını silerken. "Seni daha sonra unutulana kadar becereceğim," diye söz veriyorum. Ayağa kalktım ve yardım ettim

onu ayağa kaldırıyor, sonra pantolonumun içine geri sokuyorum. Mayosunu düzeltiyor ve şortunu topluyor. "Ama şimdilik sana çalışman için alan bırakacağım."

Gülümsüyor. "Bugün benimle takıldığın için teşekkürler." Onu öptüm, sonra eşyalarımı topladım.

Ondan uzaklaşmak şaşırtıcı derecede zor. Pes edip telefonumu açmadan önce bloğun sonuna kadar geldim. Baleye baktım. *Giselle*. Diğer bale topluluklarının sahnede sergilediği bazı yeni videolar var. En popüler videolardan biri sadece bir ay öncesine ait ve bir solo.

Üzerine tıklıyorum ve yüklenmesini bekliyorum. Süre uzadıkça sıkıntım da artıyor - burada doğru yolda olup olmadığını bile bilmiyorum. Tamamen boşa kürek çekiyorum.

Yüklendiğinde, müzik hemen tanıdık geliyor.

Peki daha da kötüsü ne olabilir? Dans tanıdık geliyor. Özellikle müzik değiştiğinde, şarkının coşkusu artıyor. Anladığım kadarıyla aynı hareketler. Aynı koreografi.

Bunu nereden öğrenmiş olabilir?

İşte tökezlediği yer. Tam sonunda.

Burada bir şeyler uyuşmuyor. Bilmesi için bir neden olmayan koreografi, kas hafızası. Böyle bir şey ne kadar sürer?

yapışması için? Hafızasında yer etmesi için kaç saat pratik yapması gerekirdi?

Hafızası orada olmasa bile.

Düzensiz bir iç çekip yüzümü ovuşturuyorum. Bunu nasıl bildiğini bilmediğini söylediğinde ona inanıyorum. Ama şimdi bu beni rahatsız edecek bir gizem- bu yüzden ikimiz için de bunu çözeceğim.

Ve içimden bir ses, bunun onun geçmişini istediğinden daha fazla kurcalamak anlamına geldiğini söylüyor.

Her neyse. Yine de yapacağım.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

T Bugün o gün. Daha gözlerimi açmadan biliyorum. Dün gece zar zor uyudum. Beklenti neredeyse çok büyüktü. Grey sürekli , dönüp durmamı umursamıyor gibiydi. Sanki uyku sorunun yastıkla ilgiliymiş gibi. Sanırım o da benim kadar uyanıktı, rahat bir pozisyon bulana kadar beni tuttu. Bu sadece bir saat sürdü, sonra tekrar yer değiştirdim. Bir noktada, muhtemelen sabah üçe yakın, içime kaydı ve beni rüya gibi bir duruma soktu. Ondan sonra ikimiz de uyuduk. Ama şimdi, ona doğru dönüp uzanırken, yalnız olduğumu fark ediyorum. Yatağın onun tarafı soğuk. Doğrulup battaniyeyi çıplak göğsüme bastırıyorum. Yatak odasının kapısı açık. Evde sessizlik hüküm sürüyor ama ben yine de bir süre bekledikten sonra yorganın altından çıkıyorum. Hawks sweatshirt'ümü, külotumu ve şortumu buluyorum ve koridorda dolaşmadan önce her şeyi üzerime geçiriyorum. Hâlâ bir şey yok. Dişlerimi fırçalıyorum, işlerimi hallediyorum ve uzuvlarımı silkeliyorum. Sinirlerim çatırdayarak geri dönüyor - hiç gitmediler ki. Grey'in ortadan kaybolması dikkatimi geçici olarak dağıttı. Crown Point Balesi saat dokuzda şirket seçmeleri düzenliyor. Bu da muhtemelen bütün gün orada olacağım anlamına geliyor. Ama kahvaltı ettikten sonra bunun için stres yapacak çok zamanım olacak. Bu noktada, bu ev kısmen daha çok ev gibi geliyor. Bir süredir buradayız ve çocuklar da alıştı. Mutfakta bizim için bir dolap ve buzdolabında yer açtılar. Stoklarımızı

tercih edilen likör. Knox ve Willow hâlâ tahterevallı gibi gidip geliyorlar ama ona karışmayacağımı söyledim. Bir yolunu bulurlar.

Mutfakta bir kağıt parçası var, Greyson'dan el yazısıyla yazılmış bir not. *Koşmaya gitti. Yakında görüşürüz. -G*

Gülümsüyorum ve dönüyorum. Cezvede kahve vardı bile. Kendime bir fincan yapıyorum ve oturma odasına geçip top gibi kıvrılıyorum. Yukarıdayken telefonumu alıp müziğe bakmalıydım ama çok yorgunum.

Yeni uyandım ve sanki bir yıldır uyanıkmişim gibi hissediyorum. Gözlerim kapanıyor ve minderlere daha da gömülüyorum.

Ne olduğunu anlamadan biri saçlarımı yüzümden çekip alıyor. Bana başını sallayan Willow'a göz kırpıyorum. "Seni burada bırakacaktım ama bazı çocukların hokey maçı izlemeye geleceğini duydum."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, muhtemelen hiçbirisi tarafından uyurken yakalanmak istemezsin."

"İyi misin?" oturuyor, battaniyenin bir kısmını çalıyor. Kahvem i yudumluyorum. "Sadece sinirlerim bozuk. İyi uyuyamadım."

"Bu konuda..." "Ne hakkında?"

"Uyuyor." Gözlerini deviriyor. "Knox ve Greyson bir duvarı paylaşıyorlar. Yani siz sabahın üçünde sevişmeye başladığınızda ben de..."

Yüzüm ısınıyor. "Aman Tanrım. Neden bir şey söylemedin?"

Homurdanıyor. "Onu bastırmak için çeşitli yollar deniyordum, ta ki..."

"Ta ki...?" Anlamaya başladım. Burada yaşamayı *hiç* istememişti. Bunun tek nedeni benim sorunlarımın onu tehlikeye atmasıydı. Ama muhtemelen en başından beri tehlikede değildi ve ben evden çıkınca sorun çözüldü. O yüzden söylemesine gerek yok. Dairemize geri dönüyor. Ve onu suçlayamam bile. Bardağımı yere bırakıp kollarımı ona doladım. "Özür dilerim."

O da bana sarıldı. "Özür dileme bile, Violet. Bu senin suçun değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, doğru. Eminim öyledir."

Geri çekildi ve bana ters ters baktı. "Bir kaçığın seni takıntı haline getirmesi senin suçun *değil*."

"Siz kızlar benden mi bahsediyorsunuz?" Grey odaya girdi ve kanepenin yanında durdu. "Yani, kendime kaçık demezdim ama kesinlikle sana kafayı takmış durumdayım."

Yüzüm daha da ısınıyor ve ona cevap vermiyorum.

Onun terinden etkilenmek garip mi? Gömleği sırsıklam, yanakları kıpkırmızı. Saçları nemli ve yüzünden geriye doğru itilmiş. Bu bende onun kemiklerini kırma isteği uyandırıyor.

Willow, "Rahatsızım," diye mırıldanıyor. "Bu yüzden... ben daireye geri döneceğim. Hasar var mı diye bakacağım. Sonra görüşürüz  ocuklar."

Sonra görüşürüz. *Tamam*. Grey'in hokey maçına birlikte gideceğiz. Oldukça büyük bir maç, ulusal turnuvanın çeyrek finali. Otobüsleri saat ikide kalkıyor, Willow ve ben de Amanda'yla birlikte se melerimden sonra oraya gideceğiz.

Grey gözlerini benden kaçırmıyor ama onun sözlerini başıyla onaylıyor. O odadan çıkar çıkmaz ellerini iki yanımda birleştiriyor ve eğiliyor. Bana hızlı bir öpücük veriyor. O daha geri çekilmeden ben gömleğinin önünü tutup onu daha güçlü bir şekilde aşağı çekiyor. Kahve fincanımı alıp arkasına fırlatıyor. Fincan yere düşüyor, kahve muhtemelen her yere saçılıyor ama biz irkilmiyoruz bile. Hemen battaniyeyi kenara itiyor ve ellerini tişörtün altına sokuyor.

"Benim bokumu giymen hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Ve birkaç saattir yapmamış olsak bile hâlâ yeni sikilmiş gibi bakmanı."

Alt dudağını ısıırıyorum ve ondan bir inilti çıkararak çekiyor. G ğ slerimi avuçlayıp meme uçlarını sıkıyor. Nefesim kesildi, ellerine doğru eğildim.

"Seçmelerden uzaklaşmak için seksi mi kullanıyorsun?" Birkaç santim uzakta ve sanki ruhumu görmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Kaşlarını  atıyorum. Yine de bana dokunmayı bırakmıyor. Sadece itiraf etmemi istiyor.

"  nk  eğer istediğin dikkat dağıtmaksa... bunu gerçekleştirebilirim." Gözlerimi kapatıyorum.

"Vi," diye mırıldanıyor. "Anlat bana."

"Dikkat dağıtmak istiyorum," diyorum sonunda. "şiddet içeren bir  eşitlilik."

Hafifçe arkasına yaslanıyor ve yüzümde ne gördüğünü merak ediyorum. İfadesini görmek için gözlerimi aralıyorum ve karanlık. Merak içinde.

"Aklınızda bir şey mi vardı?"

Onu biraz geriye iterek doğruluyorum. "Aslında, evet."

Daha fazla entrika. Yüzünde k  k  bir gülümseme belirdi ve ayağa kalktı. Bana ellerini uzattı. Kahve ve kırık seramiklerle yolumuza devam ediyoruz.

ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ne de olsa onu fırlatan oydu.

Beni üst kata, yatak odasına kadar takip ediyor ve bizi içeri kapatmama izin veriyor. Şifonyerine gidip bazen yanında taşıdığı çakıyı alıyorum ve hafifçe vurarak açıyorum.

"Bazen asla yeterince yakın olamayacağımızı düşünüyorum," diye itiraf ediyorum usulca. "Bu garip mi?"

Başını eğiyor ve sessiz kalıyor.

Ucunu başparmağıma bastırıyorum. Küçük bir acı duyuyorum ve sonra bir damla kan yüzeye çıkıyor. Başparmağımı ağzıma kanı yalayana kadar bakışlarım ona sabitleniyor.

"Ne yapmamı istiyorsun Violet?"

"Yere otur," diye fısıldıyorum.

Yapıyor, sırtını duvara yaslıyor. Ona arkamı dönüyorum ve kazağımı yavaşça çekip çıkarıyorum, çıplak sırtım ortaya çıkıyor. Neden bilmiyorum, beni çıplak gördü. Ama bilerek soyunmanın erotik bir yanı var.

Onu bıraktığımda, öne doğru eğilip sırtımı kamburlaştırıyorum. Başparmaklarım şortuma takılıyor ve onları bacaklarımdan aşağı sürüklüyorum. Ayak bileklerime geldiklerinde, onları tekmeliyorum. Sadece külotum ve elimdeki bıçakla ona bakıyorum. Gömleğini işaret ediyorum, hemen üstünü çıkarıyor. Sonra koşu şortundan sıyrılıyor ve üzerinde sadece dar siyah bir külot kalıyor. Ereksiyonunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyorlardı.

Dizlerimin üzerine çöküp kucağına oturuyorum. Göğüslerimiz arasında sadece bir nefeslik boşluk kalana kadar yaklaşıyorum.

"Planın nedir, Violent?"

Bana taktığı lakaba gülümsüyorum. Biraz şiddet içeriyor. Ve ihlal edici. Ama bıçağı kaldırıp boğazına dayadığımda beni durdurmuyor. Orada hafifçe tutup yüzünü izliyorum.

Değişmez.

Hiç ürkmüyor.

Göğsüne doğru indiriyorum. Göğüs kaslarından birine. Ve sonra .

Onu kestim.

Küçük bir tıslama sesi çıkarıyor, belki de şaşkınlıktan? Ya da şoktan? Ama siki seğiriyor, daha da sertleşiyor. Avuçluyorum ve öne eğilip kesiğin kenarını öpüyorum. Kan önce küçük boncuklar halinde akar, ama derindir. Saniyeler içinde

Kan derisinden aşağı damlıyor. Dilimi oynatıyorum, yakalıyorum ve metalik tadın tat alma tomurcuklarımda patlamasına izin veriyorum.

Sonra geri çekilip gözleriyle tekrar buluşuyorum.

Bıçağı elimden alıyor ve hareketlerimi yansıtıyor, bıçağı önce boğazıma tutuyor, sonra aşağıya doğru takip ediyor. Göğüslerimin arasından göbeğime kadar, sonra tekrar yukarı. Titriyorum.

"mi? mı?"

Elini aşağı doğru itiyorum, meme ucumun sadece bir iki santim üstüne gelene kadar. "Bunun için endişelenme."

Beni de aynı acımasızlıkla kesiyor. Bir acı iğnesi ve ardından doğrudan kalbime vuran bir nabız. Acıyor ve ikimiz de kanamasını izliyoruz.

"Sanırım ne istediğini biliyorum," diyor. "Benim ve senin kanını istiyorsun. Birlikte."

Evet. Neredeyse yüksek sesle söyleyeceğim. Bizi birbirimize bağlayan başka bir şey istiyorum. Kandan daha iyi ne olabilir ki? Bunu otomatik olarak bilmesini seviyorum. Berbat zihnim boyunca benim düşünce çizgimi takip etmesi ve aynı sonuca varması.

Beni kucaklayıp ayağa kaldırıyor, dönüp sırtımı duvara çarpıyor. Göğüslerimiz birbirine bastırıyor. Bir elini külotunu aşağı itmek için ayırıyor, sonra külotumu kesiyor. Bıçağı katlıyor ve fırlatıp atıyor. Bıçak yere çarpıyor.

Bacaklarımı kalçalarına doladım. Odaklanabildiğim tek şey acı ve kan. Ayna kesikleri - benim sağım ve onun solu. İçime girdiğinde ağzım açık kalıyor. O da bundan yararlanıyor. Eliyle başımın arkasını kavırıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Hareket ettikçe göğüslerimiz birbirine çarpıyor, kesikler birbirine sürtünüyor.

Şu anda her santimim canlı bir tel. Dokunduğumuz her nokta -Göğsümüz, kollarımız, ağzımız, bacaklarımın arası ekstra hassas. İçime giriyor, her hamlesi beni duvara daha sert çarpıyor. Kollarımı omuzlarına doluyor ve ona tutunuyorum. Dillerimiz ağızlarımızda savaşıyor, birbirimizi büküyor ve tadıyoruz. Umarım benim onun dudaklarındaki tadım gibi o da benim dudaklarımdaki kanın tadını alır.

"Benim için o kadar mükemmelsin ki," diyor dudaklarını ayırıp boğazıma doğru ilerlerken. Başımı yana eğiyorum ve boynumu emmesine ve ısırmasına izin veriyorum, o izleri kapatmanın fazladan zaman alacağını çok iyi biliyorum. Ama buna değer.

Kıçımı kavırıyor ve beni vahşi gibi beceriyor.

Belki de öyledir.

Belki de öyleyimdir.

Çünkü bu sefer klitorisime dokunmasına bile gerek yok. Bir uçurumun kenarından aşağı yuvarlanıyorum ve doruk noktam sert bir şekilde geliyor. İçime çöktüğünde yıldızları görüyorum ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

"İşte bu," diye ısrar ediyor. Eli aramıza giriyor ve klitorisimdeki parmakları, ben daha yeryüzüne inmeye fırsat bulamadan beni tekrar yukarı çıkarıyor. Çok fazla his var. Başını uzaklaştırıyorum ve eğilip dişlerimi omzuna geçiriyorum.

"Ah, siktir," homurdanıyor. Kalçalarını yuvarlıyor. Parmakları durmuyor.

Hızlanıp tamamen içime gömülmeyi bıraktığında tekrar etrafında dağılıyorum.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve parmaklarımı kısa saçlarının arasından geçiriyorum. O boşalıyor ve ben dudaklarımı onunkilere bastırarak çıkan sesi yutuyorum. Onun kalp atışları da benimkiler kadar çılgınca.

"Vay canına," diye mırıldanıyor.

Ön taraflarımız kan içinde. Çok fazla değil -kesikler *o kadar* derin değildi- ama koyu kahverengimsi kırmızıya boyanmışız.

"Duş," diyoruz aynı anda.

Beni yere bile bırakmadı. Tutuşunu ayarlıyor ve beni banyoya taşıyor. Ancak içeride kilitli kaldığımızda beni tezgahın üzerine bırakıyor.

"Ağzıma tükürdüğünde mi?" Birden kenarı tutarak söylüyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Evet mi?"

"Bu hoşuma gitti." Gülümsememi saklamak için öksürüyorum.

"Sadece söylüyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, bunu tekrar yapmaktan çekinme. Havaya girdiğinde."

Grey bana doğru dönüyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Bir eliyle amımı, diğeriyle de çenemi kavırıyor. Ağzımı açıyor ve eğiliyor.

"Hangisini daha çok seviyorsun?" diye soruyor klitorisimi okşayarak.

"Sana buradan dokunmamı mı, yoksa... *buradan* mı? " Eli aşağı kayıyor ve birden parmağı göt deliğime giriyor.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama yüzümü sıkıca kavramaya devam ediyor.

"Belki de tükürüğümü kıçını sikmeden önce sikimi ıslatmak için kullansam daha iyi olur," diye düşünüyor. "Kızımı diken üstünde tutmak zorundayım."

Beni tekrar öpüyor, sonra geri . Giderken bana sırtıyor. Şerefsiz.

MENEKŞE

I Crown Point Bale binasına adım atıyorum. Buraya yıllardır geliyorum ama bu sefer daha anlamlı geliyor. Koridorlarda yeni bir enerji var. Tanımadığım insanlar - seçmelere katılan kadın ve erkekler performans sezonu için imza attı.

Yine de tanıdık yüzler. Beni gördüklerinde gülümsüyorlar. Sarılıyorlar, beni özlediklerini söylüyorlar. Onlara inandığımdan emin değilim. Hastanedeyken bir sürü taziye mesajı aldım. Kimse o gün neden Rose Hill'e, yani memleketime döndüğümü bilmiyordu. Onlara sordum çünkü hafızam boştu.

Bir gün önce Crown Point'te olduğumu hatırlıyorum. Ev gösterileri için hazırlanıyorduk ve ondan sonra turne başlayacaktı. Röportajlar, çekilecek prova klipleri, kostüm provaları ve dersler vardı.

Buraya geri dönmek bana neden geri döndüğümü asla öğrenemediğimi hatırlatıyor.

O zaman annem için olduğunu düşünmüştüm. Ona hiç sormadım, o da hiç söylemedi. Sanırım benim bileceğimi düşündü.

"Violet," diye sesleniyor Sylvie, Mia'nın asistanı. "Bu ."

Onu büyük stüdyolardan birine kadar takip ettim. Barre dersi için ayarlanmış. Bir avuç dansçı zaten burada. Yerlerini almışlar ve yavaş yavaş ısınıyorlar.

Yanına vardığımda, "Diğer herkesle birlikte seçmelere katılacaksın," dedi. "Mia özür dilememi istedi-"

"Sorun değil," diyorum. "Anlıyorum." Hatta bekliyordum. Sırf benden hoşlanıyor diye bana ayrıcalıklı davranamaz.

Beni orada bırakıyor ve ben de çantamı parmaklıklardan birinin yanına bırakıyorum. Yere çöküyorum ve çantamın fermuarını açıyorum. İçindeki ilk şey beni şaşırtıyor. Parmaklarımı yumuşak mavi malzemeye sürterek yarı yarıya çekip çıkarıyorum. *Devereux*, beyaz harflerle yazıyor. Formasını çantama koydu.

Küçük bir gülümsemeye izin veriyorum, sonra eğilip burnumu kumaşa bastırıyorum. Bu da onun gibi kokuyor.

Odaklan, Violet.

Kulaklığımı takıp seçme müziğini tekrar çalmak için onu bir kenara koyuyorum ve hazırlanıyorum. Bu bana biraz Grey'i hatırlatıyor, havaya girmek için müzik dinlemek. Bu konuda birbirimize benziyoruz. Geriniyorum, pointe ayakkabılarımı giyiyorum ve kurdeleleri sabitliyorum. Bedenim hazır ve zihnim de orada. Çalışmaya hazırım.

Bale ustası gelene kadar her şeyi bloke ediyorum. Oda dolu, kaslarım sıcak ve kendimi... iyi hissediyorum aslında. Kulaklıklarımı yerleştirip çantamı duvara dayadıktan sonra tekrar yerime geçiyorum. Bir grup dersine girmeyeli uzun zaman olmuştu ama içimdeki gerginliği görmezden gelip bale hocasına odaklanıyorum.

Etrafta dolaşarak çeşitli pozisyonları, teknikleri düzeltiyor ve değişen pozisyonları . Ayrıca dikkatimizi iyi durumda olanlara ve daha iyi durumda olabileceklere çekiyor.

"Omzuna dokunursam, kovulursun" diye .

Yanıma geliyor ve bir süre beni izledikten sonra küçük bir gülümseme sunuyor. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim Bayan Reece. Görünüşe göre kendinizi geliştirmeyi bile başarmışsınız."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Arkasına bile bakmadan yoluna devam ediyor.

Dersi bir saat sonra bittiğinde, odayı yarıya indirmişti. Barelleri kaldırıp merkeze dönüyoruz. Mia içeri giriyor, ardından koreograf Shawn ve asistanı geliyor. Bale ustası bastonunu yere vurarak dikkatimizi çekiyor.

"Mia Germain," diye tanıtıyor. "Crown Point Balesi'nin sanat yönetmeni."

Mia başını öne eğdi. "Teşekkür ederim. Hoş geldiniz," diyerek bizi selamlıyor. "Yetenekli dansçılara kumpanyamızda yer vermekten büyük memnuniyet duyuyoruz. Çoğunuzun muhtemelen farkında olduğu gibi, önümüzdeki sezon *Uyuyan Güzel*'e odaklanacağız. Harika Shawn Meridian konuk koreografımız, zamanını burası ve New York'taki Amerikan Bale Tiyatrosu arasında bölüştürüyor.

York City. Kendisi bugün bize katılarak sadece sözleşme teklifleri sunmakla kalmayıp aynı zamanda Aurora'mızı da seçmeyi umduğumuz için görüşlerini sunacak."

Shawn öne çıkıp ellerini kaldırıra kadar alkışlıyoruz.

Bu on yılın en yetenekli koreograflarından biri olarak kolayca tanınabilir. Lisedeyken ona hayran kaldığımı hâlâ hatırlıyorum - gerçi şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. O beni kesinlikle hatırlamıyor.

Gerçi Mia haklıydı. Crown Point Balesi'ne gittiğimde bu konu hakkında çok konuştum. Ona dans ettiğim bir CD vereceğim için çok heyecanlıydım. Hiçbir yere varmasa bile.

Odayı değerlendirir, sonra kapıya doğru işaret eder. CPB'nin bir başka baş dansçısı olan Annabelle odaya giriyor. Önce ona, sonra bize gülümsüyor.

"Annabelle seçme parçasının üzerinden geçecek," diyor Shawn. Sesi hatırladığımdan daha derin ve törpülenmiş. "Hazır mısın?"

Piyanist, öğrendiğim parçanın tek melodisini çalıyor. Bir bakıma, tek enstrümanla daha akılda kalıcı. Neşeli değil.

Giselle de trajediye dönüşmeden önce neşeliydi.

Annabelle çok iyi dans ediyor. Dönüşleri mükemmel, uzantıları... O güzel bir dansçı. Ama belki de hiç aşık olmadığı için tutkusu yok. Ya da şu anda yargılanmayacağını düşündüğü için.

Bir hata. Hepimiz yargılanıyoruz.

Kollarını havaya kaldırmış, dizlerini bükmüş ve başını geriye atmış bir şekilde poz vererek bitiriyor. Yüzünde geniş bir gülümseme.

"Teşekkür ederim," diyor bale ustası ona.

Yine de hemen bu konuya girmiyoruz. Daha gelecek çok şey var. Sıçrama, dönüş. Sıraya girip odayı geçiyoruz, çizgilerimizi ve hareketlerimizi, dönüşümüzü gösteriyoruz. Eşleşiyoruz ve eşli çalışmayla nasıl yaptığımızı gösteriyoruz.

Şansım yaver gidiyor ve zaten kumpanyanın üyesi olan bir dansçıyla birlikte oluyorum. O ve ben birkaç yıldır birlikte dans ediyoruz ve yanıma geldiğinde bana göz kırpmıyor.

Sonunda ara veriyoruz. Solo seçmelerini teker teker yapacağız, isteyenler zaten yapacak. Mia, Shawn ve bale hocası sayımızı daha da azalttı.

Annabelle tekrar dans eder. Sonra başka bir baş dansçı ve bir başkası. Yutkunuyorum.

"Lydia Parker," diye tanıtıyor yanımdaki kız elini uzatarak.

Sallıyorum. "Violet Reece."

"Arizona'da baş dansçıydım. Sıcak öldürücüydü." Eğildi. "Mia'yı tanıyor musun?"

"Biraz." Ona bakıyorum. Benden birkaç santim daha kısa, siyah saçları düzgün bir topuzla sarılmış. Minimal makyaj. Yine de güzel. İdeal bir oyuncu. "Neden?"

"Sadece söylentiler duydum, hepsi bu. Dans etmek için iyi bir insanmış." Başımı salladım. "Bunu ben de duydum."

"Violet," diye Mia.

Lydia'ya gülümsüyorum ve bir adım öne çıkıyorum. Müzik başlıyor. Biraz farklı olsa da aynı *hissi* veriyor. Kendimi bir doğum günü partisinin neşesini yaymaya bırakıyorum - zaten dansın amacı da bu. Aurora on altıncı doğum günü partisine geliyor. Solo, dört talibiyle tanışmadan ve parmağını iğn üzerine batırmadan önce bitiyor. Ama bu bölüm özgürlüktür. Mutluluk.

Gülümsemem sadece koreografinin daha zor kısımlarında genişliyor ve Annabelle ile aynı pozu veriyorum.

Bir alkış tufanı kopuyor ve Shawn Meridian ile göz göze geliyorum. Kaşları çatılmış, yüzüne şaşkınlık ifadesi kazanmıştı.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için geri çekilip kızlarla birlikte duvarın dibine oturuyorum. Sırada Lydia var. Ve bir başkası, bir başkası, bir başkası. Oturup geriniyorum ve başka bir şeye ihtiyaç duyulursa diye çevik olmaya çalışıyorum ama sonunda saat neredeyse iki oluyor.

"Teşekkürler hanımlar," diyor Mia. "Sözleşme teklif ettiğimiz kişilerle temasa geçeceğiz ve ardından oyuncu listesi bu ayın sonunda web sitemizde yayınlanacak."

Eşyalarımızı topluyoruz. Bacağım ağrıyor, hayalet bir ağrı uyluğumdan kalçama doğru ilerliyor. Beni endişelendirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Sadece daha fazla su terapisi, daha fazla kuvvet antrenmanı... ve belki de sonsuza kadar bununla yaşamak zorunda kalacağım.

Yeniden dans etmek için ödenecek bedel o kadar da ağır değil. "Violet."

Koridora ulaşmıştım ama koreografin bana doğru geldiğini görmek için geri döndüm. Adımı hatırlamasına şaşıyorum ve bunu saklamaya çalışıyorum. Önümde durdu, sonra omzunun üzerinden baktı.

Yalnızız.

Çantamı omzuma daha yükseğe asıyorum ve bekliyorum. "Seni burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Um..." Vites değiştiriyor. "Özür dilerim. Bunu burada konuşmak istemiyorum musun?"

Ne haltlar dönüyor burada? "Sadece yanlış kişiyi yakalamış olabileceğini düşünüyorum," diyorum yavaşça.

Onu takip etmemi işaret etti. En iyi kararıma rağmen, yapıyorum. Bir sapığım olduğunu bilsem bile, merakım korkumdan daha büyük. Beni boş bir ofise götürüyor ve kapıyı kapatıyor.

Bakışları bacağıma düşüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Kaza geçirdiğın gün ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Kaza kelimesinden nefret ediyorum. Uzun bir süre boyunca, bu bir kaza değılmiş gibi geldi. Bundan daha fazlasıydı. Ama sonra yüz ifadesini ve sorusunu fark ettim ve tüylerim diken diken oldu.

"Tanıştık mı? Son birkaç yıl içinde?" İstemsiz bir geri adım attım. Onun gibi bir adamın, bir gencin kendisine seçme kaseti verdiğini hatırlamasına imkân yok. Ben lisedeydim ve o da büyük bir koreograftı. Bu ondan daha fazlası gibi geliyor.

Shawn kaşlarını çatı. "Bu soruyu yanıtlıyor."

Aman Tanrım. Shawn benim sapığım mı? O gün ve sonrasında olan her şeyle bir ilgisi var mı?

Belki de sonunda kendini göstermiştir. Kaslı. Uzun boylu. Evime giren kişiyle aynı yapıda olabilir.

"Ben gidiyorum," diyorum sessizce. Kapıya doğru yöneliyorum ama yolumu kesiyor.

"Sadece bekleyin, lütfen."

Kayarak durdum. "Çekil yolumdan."

Ellerini kaldırır. "İki dakika. Tek istediğım bu."

Beni öldürmekle tehdit etmiyor... henüz. Bu iyiye işaret, değıl mi? Eğer onu konuşturabilirsem, belki gitmeme izin verir. Ya da onu kapıdan uzaklaştırmanın bir yolunu bulabilirim... Odaya bakıyorum ve masanın arkasına geçip aramıza giriyorum. Çantamı üzerine bırakıp sırtımı duvara yaslıyorum.

"Sen ve ben o gün Rose Hill'de tanıştık," diyor. "Aniden oldu, evet, ama arabayla geldin. Bu konuda heyecanlı görünüyordun."

"Neden?" Talep ediyorum.

"Çünkü seni işe almaya çalışıyordum."

Geri çekildim. "Ne için?"

Bana bir bakış attı. "*Bilmen gerekir*" der gibi. Ama bir teorim olsa bile -ki bir teori oluşmaya başladı- ona güvenmiyorum. Ona inanmıyorum.

"Amerikan Bale Tiyatrosu için dans etmeni istiyordum," diyor dikkatle. "Kulağa çılgınca gelebilir ama yaklaşan turne sezonları için bazı dansçıları seçme şansı bana verildi. Ben seçtim-"

"*Giselle*." Ağzımı kapatıyorum. Zihnim dakikada yüz mil yol alıyor. "Yani o gün seninle buluştum?"

Başını sallıyor. "Koreografiyi gözden geçirdik. Hafta içinde yönetim kuruluna gelip dans etmen için seninle temasa geçecektik."

Bu hiç mantıklı değil.

"Ben Odette'tim." Kaşlarım çatıldı. "*Kuğu Gölü*'nün baş dansçısıyım."

Alay ediyor. "Crown Point Balesi'nin ABT'nin size sunabileceklerine karşı durabileceğini mi düşünüyorsunuz? İkimiz de biliyoruz ki fersah fersah fark var. Sana bir şans veriyordum."

"Ama sonra bacağımı kırdım. O güne dair anılarım sadece..." Parmaklarımı şıklattım. "Gitmişti. Sana nasıl inanabilirim?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Yalan söylemediğini nereden bileyim?"

"Peki ya telefonunuz? Konuşmalarımız oldu. Sana sesli mesaj bıraktım, sen de beni geri aradın."

Başımı sallamaya başladım bile. "Kazada parçalandı. Son bulut yedeklememden bu yana bir hafta öncesine ait verileri kaybettim."

İç çekiyor. İç çekmekte haklı, gerçeğin işaretleri orada. Bir şekilde bildiğim dansta, hafızamın boşluklarında. Ama bu onu telefonunu açıp masanın üzerine koymaktan alıkoymadı.

Bir video oynuyor. Çok tanıdık gelen bir stüdyoda duruyor ve ben aynaya bakıyorum. Başka biri onun için telefonu tutuyor, dansımı filme alıyor. O zamanlar zavallı Violet'in neler olacağından haberi yoktu. Bitirdiğimde, dönüp Shawn'a bakıyorum.

Her şey kararıyor ve ben geri çekiliyorum. Titrek bir nefes aldım. "Saat kaçtı?"

Videodaki zaman damgasına bakıyor ve sözsüz bir şekilde işaret ediyor. Akşam yedi sıfır beş. Greyson arabama on bire doğru çarptı.

"Ondan sonra ayrıldım mı?"

Shawn gözlerini kısar. "Evet, Violet. Bir telefon aldın ve gittin."

Çantamı omzumun üzerinden geri sallıyorum. "İki dakika oldu," diyorum sertçe. "Ve muhtemelen ABT'yi seçtiğin için bunun pek bir önemi yok gibi görünüyor. O aylar önceydi. Ayrıca, ikimiz de buradayız."

Shawn sertleşen duruşumu okuyor ve hemen ellerini tekrar kaldırıyor. Sanki benim için bir tehdit değilmiş gibi. "Özür dilerim. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Seni rahatsız etmek istememiştim. Beni tanıdığını sanıyordum."

O kenara çekildi, ben de kapıdan çıktım.

Aklım karmakarışık. Amerikan Bale Tiyatrosu'nda onun için dans etmemi mi istedi? Amerika'nın en iyi bale topluluklarından birinde mi? Baş dansçı olarak daha yeni sahneye çıkmıştım. Benden koparılmadan önce seyirci önünde başrol dansı yapma şansım olmamıştı.

Yanağımdan aşağı yuvarlanan bir damla yaşı siliyorum.

Sonra bir tane daha. "Siktir," diye mırıldanıyorum köşeyi dönerken.

Neredeyse Mia'ya çarpıyordum.

Omuzlarımı tutuyor ve bir kahkaha atıyor. "Violet! Çoktan gittiğini sanıyordum. Ne oldu? Sen iyi misin?"

Burnumu çekiyorum ve geri çekiliyorum. Elleri tekrar yanlarına düştü.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Bu fırsatı verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Bugünlük de olsa yeniden bir toplulukla dans etmek güzeldi."

Mia gözlerini devirir. "Bu karamsar saçmalıkların hiçbirisi yok. Harikaydın." Kolunu benimkine doladı ve benimle birlikte kapıya doğru ilerledi. "Aramızda kalsın, bence Aurora rolüne seçilmek için olağanüstü bir şansın var."

"Teşekkür ederim." Ona doğru döndüm. "Ve sanırım her şey için teşekkür ederim. Tekrar başlamama yardım ettiğin için, Dr. Michaels ile ilk randevuyu ayarladığın için. Benim için çok şey yaptınız."

Elimi okşadı. "Biliyor musun? Sanırım sana bir içki ısmarlamam gerekiyor."

Saat daha iki. Willow saat üçe kadar bir telefon bekleyecek, bu da bize bolca zaman verir. Başımı salladım ve beni arabasına götürmesine izin verdim. Bu kısım tanıdık geliyor. Beni kaç kez eve bıraktığını ya da stüdyoya girip çıkarken benimle fazladan zaman geçirdiğini saymaya başlayamam.

Benimki karmakarışıkken o anne figürü olarak devreye girdi.

Çantamı bagaja atıp yolcu koltuğuna tırmandım. O da bana katılıyor ve birkaç dakika sonra yola çıkıyoruz. Crown Point şehir merkezinden uzaklaşıyoruz.

"Aklınızda neresi vardı?" Ben soruyorum.

Mia bana , sonra tekrar yola dönüyor. Cevap vermiyor.

"Mia?"

Dudakları birbirine yapıştı.

"Nereye gidiyoruz?" Sanırım sesim olabildiğince düzgün çıkıyor. İçinde en ufak bir panik belirtisi yok -her ne kadar bu panik boğazımı sarıyor olsa da. Belki de boş yere kendimi yormuşumdur. Mia'yı yıllardır tanırım, iyi niyetli olmaktan başka bir şey yapmamıştır.

"Sus," diyor sonunda. "Bana , değil mi?" "Elbette güveniyorum."

"Sadece evime uğramam gerekiyor. Bu sabah kredi kartımı evde unutmuşum."

Onun sözleriyle birlikte başımı sallıyorum. Onun hikayesiyle.

İzle. On dakika içinde kredi kartını alıp yerel bir bara gideceğiz. Bana bir içki ısmarlayacak, başarılı bir seçmeyi kutlayacağız ve ben Willow ve Amanda ile tanışacağım. Aşırı tepki veriyorum.

Ama ben değilim.

Çünkü kaldırımdan çakıl taşına dönüşen bir yola giriyoruz ve araba yolları birbirinden uzaklaşıyor. Sonra tek şeritli küçük bir toprak yola giriyoruz. Dakikalar sonra bir kulübeye vardık. Önünde zincire bağlı bir köpek var ve verandanın ışığı loş bir şekilde yanıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?"

Mia nefes veriyor. "Sadece kaçmak istediğimde," diyor. "Gel, seni gezdireyim."

"Oh, hayır-"

"Arabadan in, Violet." Bakışlarımı bir an için karşılıyor, sonra kapısını açmak için arkasını dönüyor. Dışarı çıkıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Köpek verandaya tam olarak ulaşamıyor. Hâlâ havlayarak Mia'ya doğru ilerliyor. Yine de kuyruğu sallanıyor. Hızla dışarı atlayıp köpeğin yanından geçerek onu takip ediyorum. Her havlayışında ağzından tükürükler saçılıyor ve ben de kendimi her seferinde irkilirken buluyorum.

Aceleyle kabine ve kapı arkamdan çarptı. Etrafımda dönüyorum.

Mia kollarını göğsünde kavuşturmuş, gölgelerin arasında duruyor.

"Shawn'la güzel bir sohbet yaptınız, değil mi?"

"Ne?"

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı Violet? Beni terk mi edecektin?" Bir adım öne çıkıyor.

Odaya göz gezdiriyorum. Hiç onun tarzı değil; yıpranmış deri bir kanepenin üzerine atılmış eski, renkli bir battaniye, kalın bir halı ve ahşap bir sehpa. Her yer koyu ahşap. Ağır perdeler pencerelerin üzerine çekilmiş, güneş ışığının çoğunu engelliyor.

"Otur," diye tısladı bana.

"Sanırım gitmeyi tercih ederim,"
diyorum ona. Başını iki yana
sallıyor. "Hayır."

"Mia, seni bırakmayacaktım." Geri adım attım ve yan sehpayı çarptım. Üzerindeki lamba sallanıyor, ben de ona tutunuyorum.

Ona sırtımı dönmek bir hata.

Kolunu boynuma dolayarak beni kendine doğru çekti. Dengemi kaybedip ona tutunuyorum ve işte o zaman tutuşunu sıkılaştırıyor. Ne kadar , tırmaladığım ya da tekmelemeye çalıştığım önemli değil. Beni bırakmıyor.

Gözlerimin önünde beyaz noktalar dans edene kadar.

Grey'in beni bırakacağı yer burası.

Ama yapmıyor. Ta ki soğuk bir karanlık uzanıp beni aşağı çekene kadar.
Ve belki o zaman bile değil.

OceanofPDF.com

GREYSON

(Telefonum ekipmanlarımızı hazırlıyorduk.

WILLOW

Beni hemen ara.

Kaşlarımı çatıyorum ve hokey sopasını sarmakla meşgul olan Knox'a bakıyorum, sonra da onu arıyorum. Sadece birkaç dakika önce gelmiştik. Otobüs yolculuğu kasvetliydi, herkes bu maçtan önce kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Kaybedersek, eleniriz.

"Violet'i bulamıyorum," diyor Willow, selam verme zahmetine girmeden. "Seninle otostop çekmedi, değil mi?"

"Onu bulamıyorum da ne demek?" Ayağa kalkıyorum, eşyalarımı bırakıyorum ve soyunma odasını tamamen terk ediyorum. Takım arkadaşlarımı seviyorum ama çok meraklılar. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Onu aradım ama telesekretere yönlendirdi. CPB binasına gittiğimde orada sadece Mia'nın asistanı vardı. Herkesin işinin çoktan bittiğini ve emin olmadığını söyledi..." Willow tereddüt ediyor. "Seçmelerden sonra Violet'i yeni bir koreografla konuşurken gördüğünü söyledi."

Ciğerlerim çalışmıyor. Bunun inanamıyorum. Sapığı sonunda harekete mi geçti? Onu kaçırdı mı?

"Her zamanki yerleri kontrol ettiniz mi? Seni hemen aramak yerine eve gitmedi mi?" Koridorda adımlıyorum, umutsuzca bir şeylere çarpma ihtiyacı içindeyim.

Tabii ki şimdi oluyor. Bir saat uzaktayken.

"Willow," diye bağıyorum.

"Tanrım, Greyson," diye bağıyor. "Seni aramadan önce aklıma gelen her yeri kontrol ettim. Beni aptal mı sanıyorsun?"

Telefonu yüzüme kapattı.

Küfredip onu geri arıyorum ama cevap alamıyorum.

"Devereux," diye sesleniyor Koç, kafasını soyunma odasından çıkararak. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Burnumun kenarını sıkıp mantığımı geri kazanmaya çalışıyorum. Ya öyle yapacağım ya da Roake'a kendimi kaybedeceğim. Bunun sonuçlarından ikimizin de hoşlanmayacağına bahse girerim. Yani... Tek seçeneğim var.

Ona doğru baktım. "Yardıma ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

MENEKŞE

M Başıım ağrıyor. Cesaretimi toplayıp gözlerimi açtığımda kendimi bir yatak odasında buluyorum. Yatak altıma serilmiş, başımın yanında küçük bir komodin var. Pencere yok, sadece tek bir

Karşı duvardaki şifonyerin üzerinde bir lamba. Tek bir çıkış var, ahşap kapı kapalı ve sallanan bir sandalye ek alanı kaplıyor. Her şey biraz sıkışık, sanki bu odanın var olmaması gerekiyormuş gibi.

Beni hemen ürpertiyor.

Yavaşça doğrulup komodinin üzerindeki su bardağına bakıyorum. Bir tıkırtı dikkatimi ayak bileğime çekiyor.

Bacağıma yastıklı bir kelepçe takılmış, zincir yatağın ayak ucundan aşağıya doğru uzanıyor. Hareket ettiğimde zincirin halkaları birbirine çarparak takırdıyor.

Boku yedim.

Başıma dokunuyorum, ağrısından ve nabzının atışından başımın kesilmiş ya da Alabama büyüklüğünde bir yumru olduğuna ikna oluyorum. Ama hiçbir şey yok. Sanırım oksijen eksikliğine teşekkür etmeliyim. Bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum, ayak parmaklarım cızırtılı bir halıya değiyor ve zincir yere düşüyor.

İrkildim.

Ayak sesleri hemen tepeme vuruyor. Saniyeleri sayıyorum ve kapı açılmadan önce on ikiye ulaşıyorum.

Mia alana girip önce etrafına, sonra bana bakıyor. Nedense kızgın görünüyor. Ağzımı açıyorum, ama ileri doğru adım atıp bana vuruyor. Avucu yanağıma çarpıyor ve başım yana savruluyor.

Ağzıma kan doluyor.

Bir bardak su alıp tükürüyorum. Tükürük ve kandan oluşan bir topak hemen dağılıyor ve suyu pembeye çeviriyor.

"Seni saygısız sürtük," diyor Mia bana doğru eğilerek. Saçlarımdan tutup başımı arkaya doğru çeviriyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?"

Cevap vermiyorum. Veremem, gerçekten.

Beni bırakıyor ve hızla geri çekiliyor, sonra şifonyere gidiyor. Eşyaları çıkarıp üstüne koyuyor. Vücudu onları engelliyor.

Sonunda "Giyin," der ve gider. Kapı arkasından çarpıyor. Ayağa kalkıp bana ne verdiğini görüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Pointe ayakkabıları, siyah bir . Hepsi bu . Ciddi olamaz.

Bu zincir bacağıma dolanmışken olmaz zaten.

Sonra pointe ayakkabılarının yanında duran küçük anahtarı fark ediyorum. Önce onu alıp asma kilit deliğine yerleştiriyorum. Tam oturuyor ve çevirdiğimde klik sesi geliyor. Asma kilit açılıyor ve manşeti çekip çıkarıyorum. Köşeye fırlatıyorum ve anahtarı spor sutyenimin içine sokuyorum... ne olur ne olmaz.

Böyle bir detayın onu geçeceğinden emin değilim ama denemek zorundayım. Tamam mı? Evet.

Her neyse, şu anda sadece hayatta kalmaya çalışıyorum... ve sanırım bu, onun söylediklerine uymam gerektiği anlamına geliyor. Emin olmak için kapıyı kontrol ediyorum, ama yerinde tıkırdıyor. *Kilitli*.

Hemen kıyafetlerimi çıkardım ve mayoyu giydim. Eldiven gibi oturdu, benimkilerden daha yumuşaktı. Daha kaliteli olabilir mi? Ve iki kat daha pahalı. Sonra pointe ayakkabılar... *benimkiler* gibi görünüyor. Bir hafta önce özenle hazırladığım, *Uyuyan Güzel* için prova yaptığım ayakkabılar. Neredeyse ömürlerinin sonuna geldiler, ama hala birkaç günleri var.

En iyi tahminim bu.

Kucağımda pointe ayakkabılarımla yatağa geri oturuyorum. Bunları giyerken kaçmaya çalışmayı düşünmek bile hoşuma gitmiyor. Yine de iş o noktaya gelirse, çıplak ayaktan daha iyi olurdu.

Ürperiyorum. Ayaklarımın altını kesmek, katlanmak isteyeceğim şeyler listesinde alt sıralarda yer alıyor. Gerçi Mia'nın benden ne istediğini öğrendiğimde bu fikrim değişebilir.

Başımın üstündeki ayak sesleri tekrar duyuluyor ve sonra kapımın kilidi açılıyor. İçeri doğru sallanıyor ve Mia kucağımdaki ayakkabılara bakıyor. Yüzünü buruşturdu. "Giy onları."

Birbirimize bakıyoruz. Aynı görünüyor. Yüzü, saçı, duruşu. Birdenbire kötü kalpli bir cadıya ya da saplantılı bir sapığa dönüşmedi. Sadece gerginliğini ağzında ve çenesinde tutuyor. Dudakları birbirine bastırıyor, kasları gergin. Boynundaki tendonlar öne çıkıyor.

"Bunu ne zamandır düşünüyorsun?"

Ayakkabıları işaret ediyor.

Bir tanesini taktım, kurdelelerini ayarladım.

Sonunda "Kamburumuzu aştığımızı sanıyordum," diyor. "Yani bunu yapmayı hiç planlamıyordum..."

Diğer ayakkabıyı giydim.

"Benimle gel," diyor.

Ayağa kalkıyorum ve onu küçük, dar koridorda takip ediyorum. Hızlıca tırmandığı dar bir döner merdiven var. Ben daha yavaş ve dikkatli çıkıyorum. İçimde korkacak bir şey yok. Sadece yorgun, temkinli ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım.

Neden onda bunu göremedim?

Greyson'ın şeytanlarını görmekte sorun yaşamıyorum, onunkileri neden yaşamayayım?

Mutfak zemininde ters çevrilerek açılmış bir kapak var. Ben çıkar çıkmaz Mia kapıyı kapatıyor ve halıyı yerine yerleştiriyor. Eğer beni orada birinden, *herhangi* birinden saklamak isteseydi, beni bulabileceklerini sanmıyorum. "Bu kulübe bana büyük amcamdan miras kaldı. Yeraltı demiryolunda çalıştığını söyleyerek övünürdü. Babam her zaman amcasının bir kaçık olduğunu ve kadınları orada tuttuğunu düşünürdü." Mia omuz silkiyor. "O

Çok içtim. Daha da fazla sigara içti. Gerçeğin ne olduğunu kim bilebilir?" Tüylerim diken diken oldu.

"Tekniğin üzerinde çalışmak için bu zamanı ayırmak istedim," diye devam ediyor. Oturma odasını işaret ediyor; ortadaki mobilyaların çoğu artık boşaltılmış. Kanepe duvara yaslanmış, yan sehpa üzerine yığılmış. Sehpa devrilmiş, karnı yukarı kalkmış ve kalın halı üzerine yuvarlanmış.

"Beşinci pozisyon."

Kaşımı kaldırıyorum. "Benden... dans etmemi... mi istiyorsun?"

"Evet," diyor sabırsızlıkla. "et. Pozisyonunuzu alın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki ya dans etmek istemezsem?"

Kaşı titriyor, sonra düzeliyor. "O zaman bir daha kimse için dans etmemeni sağlarım. Bir daha asla." Bakışları, lastik bir tokmağın duvara yaslandığı köşeye gidiyor.

"Bacağımı mı kıracaksın?"

Omzunu kaldırıyor. "Buna başvurmak istemiyorum, Violet. Ama ya CPB için dans edersin ya da kimse için dans etmezsin."

Titriyorum ve ilerliyorum.

Başını sallıyor ve yerde, duvara dayalı bir müzik setinin düğmesine basıyor. Ortaya çıkan müzik *Uyuyan Güzel* değil, *Giselle*'dir.

Yaltaklanıyorum.

"Oh, kolay kurtulacağımı mı sandın? Çok iyi bildiğin bir parçada dans edeceğini mi?" Bana ters ters bakıyor. "Bunu Shawn Meridian'dan öğrenmek için gizlice kaçtığını biliyorum, Violet. Onun çalışmalarından etkilendiğini biliyorum. Bu yüzden onu sana getirdim." Öne çıktı ve iki elimi tutarak beni kendine doğru çekti.

Olmak istediğim son yer.

Yine de eli sıkı. "Bu benim hediyemdi. Ama hâlâ beni terk etmek istiyorsun."

"Sana söylemiştim, böyle bir şey olmayacaktı."

"*Yalan!*" diye bağırıyor ve ellerimi bana geri fırlatıyor. Ellerimi karnıma doğru kıvrıp sendeleyerek uzaklaşıyorum.

Duvara doğru yürüyor ve tokmağı kaptığı gibi omzuna atıyor. "Bana *yalan söyleme*, Violet."

"Ne olduğunu hatırlamıyorum," diye çıkışıyorum ona, bıkmıştım bundan. "Tamam mı? O gün ne olduğunu bilmiyorum."

Başını sallar ve müziği yeniden başlatır. "*Dans et.*"

İsteksizce odanın ortasındaki yerimi alıyorum. Başlıyorum. Shawn bana videoyu daha önce göstermiş olsa da kafamda o kadar taze değil. Kas hafızam bana rehberlik etmiş olsa bile. Zihnim koreografinin bazı kısımlarını çarpıttı. Kas hafızası bazı şeyleri yanlış anlayabilir, özellikle de sadece bir kez öğrendiğimden beri.

Tokmağın alt kısmını bir metronom gibi yere vuruyor. Pointe yükseldiğimde tahta sertleşiyor. Ayakkabılarımı kavırıyor, dönüşlerimi yavaşlatıyor.

"Dur," dedi Mia. "İşte. Kalçan."

Öne doğru geliyor, ben de hareketi tekrarlıyorum. Elini kalçama koyup ayarlıyor. Avucunu çıplak bacağıma koyduğunda tenimin ürpermesini görmezden geliyorum.

Sonra geri adım atıyor. "Tamam, güzel. Tekrar."

Durmadan. Sırtımdan terler akana ve nefes nefese kalana kadar her küçük parçayı inceliyor. Saatler gibi geliyor. Aslında ne kadar gittiğimizi bilmiyorum.

Kaçınılmaz olarak tökezledim ve düştüm. Yere sertçe çarpıyorum ve nefesimi toplamaya çalışarak orada kalıyorum. Mia içeri sürüklediği bir mutfak sandalyesine oturmuş, beni ayağa kaldırmaya ya da devam ettirmeye çalışmıyor. Gerçi yapacağından korkuyorum.

"CPB'den ayrılacağını bana ne zaman söyleyecektin?"

"Benim de sorularım var, biliyorsun." Daha rahat oturmak için dönüyorum, bacağımı göğsüme doğru çekip kollarımı etrafına sarıyorum.

"Sor." Elini cebine atıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. Sigara içtiğini hiç bilmiyordum ama bir tane çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirirken bir şey söylemiyorum. Yakıyor, sonra dumanını dışarı veriyor. "Hadi Violet, sor bana."

"Beni takip mi ediyordun?"

Başını eğiyor, gözleri kısılıyor. "Vermont doktorunu görme teklifimi kabul etmeye karar verdikten sonra tabii ki seni takip ettim. Yarardan çok zarar vermediğinden emin olmalıydım."

"Peki ya hırsızlık?"

"Hayır. Yine de eski sevgilin Jack'ten şüpheleniyorum. Garip bir adam, değil mi? Sahiplenici, öfkeli." Gülüyor. "Komik, şu anda bir basamak yukarıda biriyle çıktığını düşünürsek."

İki kişi. O beni takip ediyor. Hayatımı aktif olarak mahvetmeye çalışıyor. "O makalelerle bir ilgin yok mu?"

"İlkini ben yaptım." Bir omzunu kaldırdı. "Annen hastanede panik içinde beni aradı. Sen ameliyattayken. Bana bütün hikâyeyi anlattı. Ve sonra senatörün oğlu öylece çekip gitti mi? Seni incittikten ve potansiyel olarak kariyerini bitirdikten sonra mı? Daha kalıcı bir hasar vermediği için şanslı. Tutuklanması *gerekirdi*."

Mia sigarasının ucundaki küle dokunarak yere düşmesine izin verdi. Greyson'a karşı açılan davada çok fazla boşluk vardı. Olay yerinden ayrılmasıyla (ben ve yolcusu dışında kimse onu görmemişti) polisin evine gelmesi arasında zaman vardı.

Alkollü araç kullandığına dair somut bir kanıt yoktu.

"Yine de söylediklerimde ciddiydim. Arkanızda bir topluluk vardı. Daha fazlasını eklemelerini umuyordum ama... ah, neyse. Ellerimi kirletmeden bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu."

"Artık kirliler," diyorum.
Kaşlarını çattı. "Evet, sanırım
öyle." "Buradan sonra nereye
gideceğiz?"

"CPB'den ayrılmak istemenize neden olacak ne öğrendiğinizi söyleyin.
Beni terk et. Sonra seçeneklerimizin ne olduğunu tartışırız." Öne doğru eğildi,
gözlerini bana dikti. "Bunu bir düşün, Violet. Hafızan o kadar bulanık . Sadece
bir gün kaybettin. Ama *benim* en çok unutmak istediğim geceyi kaybettin."

"Sanırım zaten biliyorsun." Kaşımı kaldırıyorum. "Bence söylediğinden
çok daha fazlasını biliyorsun. Hatırlamaya çalıştım ama unuttum. O yüzden
lütfen söyle bana."

Birden Mia önümde beliriyor ve saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyor.
Parmak uçları yara izimi yoklarken hareket edemiyorum, nefes bile
alamıyorum.

Greyson bana bir tane olduğunu bile unutturuyor. Bakışları ona doğru
kaymıyor, ona ekstra ilgi göstermiyor ya da hiç göstermiyor. Güzel olduğumu
düşünüyor. Ama o burada değil ve Mia burada.

"Shawn seni ikna etti mi?" diye fısıldıyor, burnunu saç çizgime bastırarak.
"Sana iki dakikalık bir konuşma yaptı ve seni alıp götürmeyi teklif etti mi?
Onun saçmalıklarına kanamazsın, Violet. Bu sefer olmaz."

Giselle bir trajedidir. *Uyuyan Güzel* de neredeyse öyle. Daha iyisini
bildiklerini düşünen insanlar tarafından kandırılan iki kız. Giselle bu yüzden
ölür. Aurora yüz yıl boyunca uykuya dalar ve yeni bir dünyada uyanır.

Kim daha az bedel ödüyor?

Hangisi daha iyi durumda?

"Beni hiçbir şeye ikna etmedi," diyorum. "O gece ne oldu?"

Giselle aşık olduğu adamla dans etti ve onu ölümden kurtardı. Bundan
daha güçlü ne olabilir? Bir prens tarafından öpülüp uyandırılmak mı?

"Benimle yüzleştin," diye inliyor. "Sana ne dedi bilmiyorum, ya da bir
daha dedi mi bilmiyorum. Giselle rolüne seçilmeyeceğini biliyordu. Ama o
senin yeteneğini benim gibi görmedi. İçinden fışkırabilecek bir şey olduğunu
düşünmedi. Bana *zamana* ihtiyacın olduğunu söylediğini anlatmıştın."

Geri çekilmemeye çalışıyorum ama bir hareket yapmalıyım çünkü
seğiriyor. Saçlarımı parmaklarının arasında büküyor. Çekmiyor, sadece sarı
tellere bakıyor.

"Rose Hill'e seni görmeye geldim," diyor belli belirsiz. "Stüdyonun
dışında bekledim. Ve sen bağırdın... Seni hiç bu kadar kızgın görmemiştim.
Bu kadar incinmiş. *Bana*. Ama

Bu kadar hızlı ilerleyeceğini düşünecek kadar hayalperest miydim? Doğru, senin gibi ham yetenek nadir bulunur. Onu beslemek zorundaydım. Ve seni! Seni besledim, olduğun kişi haline getirdim. Ve sen sadece onun solistlerinden biri olmak için beni terk etmek istedin." Alay ediyor, yumruğuyla göğsüne vuruyor. "Ben prima balerin yapıyorum. Onu *değil*."

"Beni korkuttun," diye tahmin ediyorum. "O gece mi? Korkmuş muydum?"

Nefesini içine çekişinden haklı olduğumu anlıyorum. Neredeyse ben de görebiliyorum. Ne büyük bir gerçeklik kontrolü. Çok takdir ettiğim bir koreografin, yönetmenimin beni yanlış yönlendirdiğini söylemesi. Tek ihtiyacım olan *daha çok çalışmakken*, kafamı fantezilerle doldurmak. Mia'ya ne kadar kızgın olacağımı biliyorum.

Crown Point Balesi'nde baş dansçı olacak kadar iyi olsaydım, elbette onu asla bırakmazdım. Asla başka bir yerde baş dansçı olarak sözleşme yapamam. Ve birkaç yıl en iyi olmak, istediğim rolleri almak... Evet, beni nasıl manipüle edebileceğini görebiliyorum.

Bu benim egoma da vuruyor.

Bunu iki kez öğrenmek zorunda olduğum gerçeğine kızmadan .

"Arabana koşun. Yola fırladın ve o aptal çocuk sana çarptı," diye tükürüyor. Gözleri vahşi.

Bu iş tırmanıyor. Onu rahatlatacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum ve ona istediğini veriyorum.

"Ben seninle kalacağım." Midem bulanıyor. Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Lütfen beni tekrar Giselle olarak dans ettirme. Senin için Aurora olmak istiyorum."

Mia'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Çenesinden düşüp göğsüme konuyor. "Bunu senden duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Hepsi yalan.

Beni bırakıp doğruldu ve sandalyeyi sürükleyerek mutfağa geri döndü. Buzdolabını açıp kapları çıkarırken ve bir bardak su doldururken onu yerden izliyorum. Cebinden bir şişe çıkarıp suya birkaç damla damlattığını *görüyorum*. Parmağıyla karıştırıyor, sonra bana geri geliyor.

Bu bir test mi?

Suyu önce bana uzatıyor, ağızıma götürdüğümde gözleri büyüyor. Bunu içmekten kurtulabileceğimi sanmıyorum.

"Yemek mi o?" Bardağı hafifçe indirerek soruyorum. Başını sallıyor. "Ama susuz kalmışsın. İç bakalım."

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum, sonra bir yudum alıyorum. Tadı hiç farklı değil. Sadece biraz tatlı bir tat var. Bana ikinci kabı uzatıyor. Parçalanmış tavuk, brokoli ve içine plastik bir kaşık sokulmuş sarı pirinç. Hızlıca yiyorum, neredeyse kürekle ağzıma atıyorum. Biraz daha hızlı yersem hasta olacağım... ama belki yemek bana verdiği ilacı yavaşlatabilir.

Hüsnükuruntu olabilir.

Midem bulanıyor ve elimi yere koyuyorum. "Suyun içinde ne vardı?"

"Uyumana yardımcı olacak bir şey," diyor. "Geç oldu. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Başımı sallıyorum. Çok fazla likör içmişim gibi çekingenliğim azalıyor. Dilim kalınlaştı, gözlerim durgunlaştı.

"Oh, ve Violet? Eğer olanları birine anlatırsan, senatörün oğlu olan erkek arkadaşının bağırsaklarını deşer ve derini onun kanıyla boyarım. Tamam mı?"

Bu duyduğum son şey.

OceanofPDF.com

µc

LREYSON

I Aklımı kaybedeceğim.

Koç beni maçın ilk on dakikasında oynattı. Gözlemciler için görünüşümüzü korumamız gerektiğini söyledi. Geleceğim için. Kendimi hasta hissediyordum.

Buzun üzerinde olduğum her saniye. Sonunda beni değiştirdiğinde, oradan ayrıldım. Bir araba kiraladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde Crown Point'e döndüm.

Willow beni evimin önünde karşıladı. İçeri girdim ve her odayı, hatta bodrumu bile kontrol ettim. Her ihtimale karşı. Telefonu kapalıydı, kendime verdiğim konum izleyicisini etkisiz hale getirdim.

Violet'ten hiç iz yoktu. Seçmelerden döndüğüne dair bir işaret yoktu.

Biz de aramaya devam ettik. Biz ararken Willow'la iletişim halindeydim. Hokey takımı geri dönüp bize katıldı ve sonunda gökyüzü aydınlanmaya başladı.

Bütün gece ve hiçbir şey yok.

Evimde buluştuk. Willow perişan haldeydi, gözleri kızarmış ve sulanmıştı. Buna sabrım yok. Hiçbiri için. Sadece Violet'i geri istiyorum, güvende ve tek parça halinde.

Duvarı yumrukluyorum ve Willow küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor. Beni oturma odasına kadar takip ettiğinden beri çıkardığı tek ses buydu, ağzı endişeyle büzülmüştü.

Violet ona karşı her konuda şeffaftı.

Belki en iyi arkadaşının sapığının kim olduğunu bulabilir. Ve hafızasını canlandırmak için yeterince zorlamadım.

Yüzünde beliren korku parıltısını umursamadan ona doğru dönüyorum. Benden *korkmak* için hiçbir zaman bir nedeni olmadı ama buradayız. "Bana ne olduğunu söyle

biliyorum."

"Ne bildiğini biliyorum," diye tersledi. "Crown Point Balesi'ne gitti. Aylardır birinin onu takip ettiği konusunda paranoyaktı ama kimse bir şey yapmadı. Bunu kanıtlayamadık."

Homurdanıyorum. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Saplantılı olan sensin," diye karşı çıkıyor. "Onu bulmanın bir yolu yok mu? Derisinin altına bir takip cihazı yerleştirecek kadar psikopatsın. Bunu düşünmedin, değil mi?"

İşte bu lanet bir fikir. Çoktan aklıma gelmiş olması gereken bir fikir.

"Telefonunu tekrar takip edeceğim." Bunu söylerken bile işe yarayacağından şüpheliyim. En son bir saat önce kontrol etmişim. Aslında, zihnimin yıprandığını hissettiğimde defalarca kontrol ettim.

Ben uygulamayı açıp Violet'in yerini bulmaya çalışırken Willow yaklaşıyor.

Elbette, hiçbir yerin ortasında mavi bir nokta belirliyor. Konumu sadece yirmi dakika önce güncellenmiş olarak görünüyor. Sabahın dördünde.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Willow.

Ona bakıyorum. "Buranın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir eyalet parkının kenarında. Giriş ve çıkış için sadece bir yol var."

Güzel. "Polisi ara," diye emrediyorum ona. Anahtarlarımı elimde sıkarak kapıdan hışımla çıktım. Daha önce hiç bu kadar gerildiğimi, ona bu kadar çok ulaşma ihtiyacı duyduğumu hatırlamıyorum. Babamla birlikte olduğunu fark ettiğimde bile.

Kamyonuma kadar gitmişim ki, biraz yana yatmış olduğunu fark ettim. Etrafında döndüm ve kalbim durdu. ikisi kesilmişti, yolcu tarafındaki ön ve arka lastikler. Janta kadar düz.

Biri onları kesmiş, ama bu konuda sinirlenecek zamanım yok.

İçeri dönüp Erik'in anahtarlarını kapının yanındaki kancalardan birinden alıyorum. Knox ve Steele onun ve Willow'un dairesini kontrol ederken o hâlâ Jacob'la birlikte dışarıda arama yapıyor, ikisi de kütüphaneyi kontrol ediyor.

Erik arabasını aldığım için çok kızacak ama bununla sonra ilgilenebilirim. Arabaya binmeden önce benimkinin arkasındaki levveyi aldım. Yola çıktığımda kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Bir elimle telefonumu, diğer elimle direksiyonu tutuyorum.

Yirmi dakika sonra dar bir toprak yolda ilerliyorum. Farlarım ağaçlara çılgınca salınıyor, ve ben bir an düşündüm

onları kapatma konusunda. Gizlice. Gerçekten önemli değil, güneş doğdu ve ormanı altın rengi bir ışığa boğdu.

Ayrıca, hiçbir şeyi gizlice yapmadım ve şimdi de yapmayacağım. Ne kadar saçma olursa olsun, umurumda değil.

Violet'in sapığının benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Yol sonunda bir kulübenin önünde bitiyor. Verandanın ışığı yanıyor ve bir köpek hemen verandadaki yerinden kalkıp dikkat kesiliyor. Bana hırlıyor, ağzından salyalar damlıyor. Yine de araba yok. Burada birinin olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Belki de çıkmaz sokaktır.

Ama telefonundaki takip cihazını tekrar kontrol ettim ve benimki neredeyse onunkinin üstündeydi. Elbette, ince telefonu verandanın basamağında gördüm. Sanki beni bekliyordu.

Köpeğe bakıyorum ama basamakları tırmanıp verandaya çıktığımda kıpırdamıyor. Tahtalar ayaklarımın altında gevşiyor. Köpek eve gelip giden insanları engellemeyecek kadar uzakta zincirlenmiş gibi görünüyor.

Kötü bir şey. İçinden çıkan hırıltı sabit ve alçak, ben kolu kavrayana kadar patlamayan bir uyarı.

Kapıyı iterek açıyorum ve levyeyi kaldırıyorum, saldırmaya hazırım. Ne bulacağımdan emin değilim ve Violet'i ölü göreceğim için dehşete düşüyorum. Ya da yaralandığını.

Oda darmadağınık. Tüm mobilyalar bir kenara itilmiş ve ortada boş bir alan bırakılmış. Ağır bir yapay çam kokusunun altında durgun su ve küf gibi kalıcı bir çürüme kokusu var.

Levyeyi yukarıda tutup içeriye doğru ilerliyorum. Kapı arkamdan kapanırken .

Sonra onu gördüm.

Bir stereo hoparlörün yanında, yan tarafta yere kıvrılmış. Birisi üzerine çirkin bir battaniye örtmüş, şeklini gizlemişti.

Yanına koşup battaniyeyi üzerinden atıyorum ve ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Hasar var mı diye kontrol ediyorum sanırım. Bilmiyorum.

Hâlâ nefes alıyor. Omzunu salladığımda inliyor.

Mavi ve kırmızı ışıklar kısmen açık kapıdan içeri süzülüyor ve köpek ciddi bir şekilde havlıyor. Levyeyi bırakıp başımı arkaya eğiyorum ve inanmayan bir atıyorum. Polislerden nefret ediyorum. En son onların ışıklarını gördüğümde tutuklanmışım.

Tabii ki, o zamanlar bunu hak etmiştim.

Violet'in ensesini avuçluyorum ve onu yarıya kadar kucağıma çekiyorum.

"Uyan bebeğıim," diye ısrar ediyorum.

Bana göz kırpmıyor, ifadesi bir uykudan şaşkınlığa dönüşüyor. Bana uzanıyor, ben de elimi onunkine doluyorum.

"Seni yakaladım."

Sonra polisler içeri dolur.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

"T kulübe neredeyse otuz yıldır terk edilmiş durumda" diyor polis dedektifi. Hastane yatağımın yanındaki sandalyede oturuyor, not defterinin üzerinde bir kalem duruyor. "Ve sen de seni kaçırان kişinin yüzlerini gösterdiler mi?"

Başka tarafa bakıyorum. İlaçlar yüzünden hafıza kaybı yaşadığımı iddia ediyordum ama resmen hepsi sistemimden çıktı. İki gündür hastanedeyim, Grey'in *endişelenmesi* ve benim için en iyi bakımı talep etmesinden başka bir nedeni yok.

Ama bu dedektif, Samuel Beck adında bir adam, ısrarcı.

"Mutfakta bir kapak bulduk," diyor. "Ve kıyafetlerini bulduğumuz gizli bir oda. Duvara bağlı bir kelepçe ve zincir. Birinin sizi isteğiniz dışında tuttuğuna hiç şüphe yok Bayan Reece. Sadece bize bir isim vermeniz gerekiyor."

Ağzımı açıyorum ve kapatıyorum. Göğsüm daralıyor ve monitördeki kalp atışlarım hızlanıyor. Vücudum paniğe tepki verirken göz ucuyla artan rakamları yakalıyorum.

Ona söyleyemem. Mia Grey'i öldürecek. Bundan hiç şüphem yok.

Çok kolay oldu. Grey beni Mia'nın verandaya bir işaret feneri gibi bıraktığı telefonumdan buldu.

Belki de yardımın yolda olduğunu biliyordu ve benimle yakalanmak istemedi. Uyarısı kulaklarımda çınlıyor, sesi yüksek ve rahatsız edici. Eğer birine onun yaptığını söylersem Greyson'ı öldürür.

Grey'in bu kadar kolay paçayı sıyırmasından sonra Mia'nın hapse girip orada kalacağına inanmakta zorlanıyorum. Tabii yanında doğru insanlar varsa.

"Violet," diyor Beck, dikkatimi tekrar ona çekmeye çalışarak. "Seni koruyabiliriz."

Biri odamın kapısını çalıyor ve dedektif ayağa fırlıyor.

"Bize bir dakika ver Sam." Senatör Devereux içeri girer. Ona yumuşak bir gülümseme atar.

Midem bulanıyor. Greyson'ın derse gitmesi gerekiyordu. Okul yeniden başladı, bahar tatili resmen sona erdi. Bir hafta daha gelmemem için doktor raporu aldım ve profesörlerin hepsi döndüğümde yetişmeme yardımcı olacaklarına dair mesajlar gönderdiler.

Yani sadece ben varım.

Senatör odaya şöyle bir göz atar ve çiçek aranjmanlarından birinden bir kart koparır. "Shawn Meridian'dan," diye okuyor. "Bale toplulukları için koreograflık yapıyor, değil mi?"

Cevap vermeyeceğim.

İç çekip bir kenara bırakıyor, sonra yatağımın yanında duruyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"mı?" Kaşlarım çatıldı.

"Oğlumla yaptığım bir konuşma beni buraya getirdi" diyor. "*Umurumda* mı? Seni mi? değil. Kendi etim ve kanım dışında pek bir şey umurumda değil."

Alay ediyorum.

Kaşlarını çatı. "Greyson'ın seni geleceğine tercih etmesini kabullenebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Harika. O zaman çık dışarı." Kapıyı gösteriyorum.

"Yapabilirdim," diye izin veriyor, ama onun yerine bir sandalyeyi yaklaştırıp oturuyor. "Ya da size neden buraya gelme zahmetine girdiğimi anlatabilirim. Yoğun bir programım var Bayan Reece. Hayır işi yapmak genellikle bunun bir parçası değildir."

"Hayır işleri yapsaydınız belki daha fazla oy alırdınız," diye karşılık veriyorum. Daha dik oturuyorum. "Ama tabii. Bana meraklı diyebilirsiniz."

"Dışarıdaki dedektifin vermek istemediğiniz bilgiler için size baskı yaptığını biliyorum. Ve sizi kimin kaçırdığını hatırlamadığınızı söylüyorsunuz." Bir kaşını kaldırıyor. O kadar bakımlı ki, neredeyse komik. Gri saçlar, pürüzsüz bir yüz. Alnı bu ifadeyle kırışmıyor bile ve teni spreyle bronzlaştırılmış gibi. Dişleri çok beyaz.

Belki de tüm politikacılar böyledir ve ben hiç fark etmemişimdir.

"Bildiğin şey bu," diyorum. "Ama Grey ne dedi?"

Ayakkabılarına bakıp gülümsüyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. "Annesi ona böyle seslenirdi. evin içinde şarkı söyleyerek dolaştırırdı. O onun

küçük yağmur bulutu. Her zaman ağlar, her zaman duyguları gök gürültüsü gibidir. Ona böyle seslenmenize izin mi veriyor?"

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Onu çok severdi, biliyorsun." "Evet, tabii ki severdi. O onun annesiydi."

Yutkunuyorum, gözlerimin arkasındaki yanmayı görmezden geliyorum. O fotoğraf albümünü ona geri vermeliyim. Beni kullandığından endişelendiğim için kendimi tutuyordum. Ama Mia beni aldıktan sonra bile beni buldu. *Beni* kurtarmak için en önemli oyunlardan birini bıraktı. Beni sevdiğini söylediğinde ona inanıyorum. Sadece biraz zaman aldı.

"Oğlum seni anlıyor." Beni değerlendiriyor. "Tehdit ettikleri için seni kaçıranın adını vermekten korktuğunu söylüyor. Geri gelip seni öldüreceklerini mi söylediler? Sana zarar vereceklerini mi? Belki de adalet sistemimize bakışınız geçmişimiz yüzünden lekelenmiştir."

Gözlerimi kucağımdan ayırmıyorum. "Belki de tehdit edilen ben değildim Senatör, oğlunuzdu. Eğer ben olsaydım, bununla yaşayabilirdim. Şimdiye kadar bir isim verirdim. Ama o? Asla."

Öne doğru eğilip ellerini yatağın kenarına dayıyor. "Beni dinle, Violet."

Bakışlarımı kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

"Bunun için sistemin bizim lehimize işlemesini sağlamaya hazırım. Anladınız mı?"

"Serbestçe dolaşmasına izin verilemez." Yüzümden bir damla yaş süzülüyor ve hemen fırçalıyorum. Tanrım, umarım doğruyu söylüyordur.

"O mu?"

"Mia Germain," diye fısıldıyorum. Ne kadar kolay katlanıyorum. Sadece iyi niyetli olması için dua edebilirim. Oğlunu, onu sonsuza dek hapse atacak kadar önemsiyor olması için. Yüzü boş kalıyor, ismi tanımıyor. Hayatımda bu kadar önemli bir yeri varken ne kadar komik. Ekliyorum, "Crown Point Balesi'nin sanat yönetmeni. Beni takip ediyordu. Beni isteğim dışında kaçırdı ve sonra bana ilaç verdi."

Ayağa kalkar. "Teşekkür , Violet. Ben hallederim."

O gittiğinde, yastıklara yaslanıyorum. Ve gözyaşlarım gerçekten akıyor.

MENEKŞE

"D dağıtmak ister misin?" Willow kartları karıştırıyor ve yatağımın ayakucuna yaslanıyor.

Elimi deste için uzattım ve tekrar karıştırdım. Ben oluyorum Doktor son kan tahlilimi kontrol edip onay verdikten sonra bugün taburcu edileceğim. O zaman evrak işlerini beklemem gerekecek ama burada çalışan herkes bana saat üçten geç olmaması gerektiğini söylüyor. Ish.

Bazen işler yavaş ilerler.

Willow rahatlatı. Sabah vizitelerinden hemen sonra, buzlu latte ve kahvaltılık sandviçlerle erkenden geldi. Ve oyunlarla. Başka bir şey daha vardı, onu da bir kenara koymadan önce kısaca baktım.

Senatöre olanları anlattım. Grey'den daha az şaşırdı ama sanırım işlerin nasıl yürüdüğünü daha iyi anladı. Ebeveynler ve çocuklar arasındaki zor ilişkiler, para ve gündemler.

"Tak, ." Grey odaya doğru eğildi. "Bir ziyaretçiniz var."

"Willow'un burada olacağını biliyordun, değil mi?"

Willow gözlerini devirir.

"O değil. Ya da ben." Odaya daha da yaklaşıyor ve gözlerinin kenarları endişeyle kırışıyor. "Sadece söyle, ben de güvenliği çağırıp onu dışarı attırayım."

Yutkunuyorum.

Bir saniye sonra annem odaya girdi. Bakışları kafamdaki serum fizyolojik torbasından pencereye, monitörlere, koluma bantlanmış iğneye kadar her yeri tarıyor. Ben hariç her yere, tam onun önüne.

Willow yataktan kayarak elimdeki kartları aldı. "Ben dışarıda olacağım."
Grey duvara karşı bir pozisyon alıyor. Belki onun görüş alanından ya da odağından çıktı ama kesinlikle benimkinden çıkmadı.

"Çok endişelendim," diyor annem

sonunda. Cevap vermedim.

Buna ne demem gerekiyor?

Boğazını temizliyor. Karıştırıyor. "Violet, lütfen."

"Bana daha fazla uyuşturucu reçete edilmesini mi umuyorsun?" Annem irkildi.

Ayağa kalktım. "Sana bir şey söyleyeceğim. Ve bunu duymanı istiyorum, tamam mı?"

Başını sallıyor ve yatağın ayak ucunda durarak yaklaşıyor. Plastiği kavırıyor.

"Annem olmayı uyuşturucuyla takas ettin." Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve o da başka tarafa bakmıyor. "Grey'in en büyük maçlarından birinde beni babasının süitine getirdin çünkü ondan *para* istedin."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sonra kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Bence yollarımızı ayırmamız en iyisi. Seni seviyorum ama..." Boğazımda bir yumru oluşuyor. *Seni seviyorum ama* -bu cümle bir süredir ikimizi de rahatsız ediyordu. Annem ve ben birbirimize uymuyoruz.

Yine de kımıldamıyor. "Bunu sadece bizim için yaptım-"

"Ona yalan söyleme," diye tersliyor Grey.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Çok özür dilerim." Süzülerek uzaklaştığında nefesimi bırakıyorum.

Grey yatağın kenarına oturuyor, sonra kollarımı göğsümden çekiyor. Parmaklarımızı birbirine kenetliyor. "İyi misin?"

"İyi olacağım." Ellerimize bakıyorum ve sonra Willow'un ne getirdiğini hatırlıyorum. Onu bırakıp kenardan eğilerek çantasını yerden alıyorum. "Sana bir şey getirdim."

Kaşı kalkıyor. "Oh, öyle mi?"

Çantayı kucağıma koydum ve fotoğraf albümünü çıkardım. Dairemizin tavan arasındaki boşluğunda güvenle saklanıyordu.

Bir an elimde tuttuğum kitaba bakıyor, sanki sandığı şey olup ikinci kez tahmin ediyormuş gibi. İlk sayfayı çevirip açtı ve

ona bakıyor. Beni odasına götürüp bunu yere bırakmam için azarlamasının üzerinden sadece birkaç ay mı geçti?

İyi ki yapmamışım.

Ve sonra konuşmaya başladı. Ben yastığıma , o da yanıma oturuyor. Bana fotoğraflardan bahsediyor, insanları işaret ediyor ve kalbim onun için acıyor.

Kaybettiği ailesiyle ilgili bambaşka bir resim örerken başımı omzuna yaslıyorum. Ve büyük bir kısmında, duracak korkusuyla nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Grey bana elini uzattı.

Ona el sallayıp kamyonetinden indim ve etrafıma bakındım. Hokey evinin önünde değiliz. Evimin yakınında da değil. Bize kocaman bir brunch sunan restorandan çıktıktan sonra birini ya da diğerini bekliyordum.

Kampüsten birkaç blok ötede, stadyuma yakın güzel bir mahalledeyiz.

"Bunu bizim için kiraladım," diyor kulağıma, kollarını arkamdan sararak.

Dikkatimi yönelttiği beyaz eve şüpheyle bakıyorum. *Güzel* bir ev. Bakımlı çimler, üzerinde iki sallanan sandalye bulunan üstü kapalı bir sundurma. Anladığım kadarıyla arka bahçe çitle çevrili.

Elini önüme açıp bir dizi anahtar gösterdi.

Onları alıyorum ve bana beton yürüyüş yolunda rehberlik etmesine izin veriyorum. Ön kapının kilidini açıp içeri giriyorum ve etrafı kurcalıyorum. Hâlâ bir şeyin dışarı fırlayıp her şeyi mahvedeceğinden şüpheleniyorum.

Hastaneden taburcu olalı bir hafta oldu. Greyson'ın hokey evindeki odasında saklanıyordum, ancak antrenmandan döndüğünde beni yemek için mutfığa girmeye ikna ettiğinde ortaya çıkıyordum. Pointe ayakkabılarım olmadan dans ediyor olmama rağmen bana kiralık stüdyoda da eşlik ediyor.

Onlar kanıt, sanırım. Onları geri istediğimden değil.

Mia ayak tırnaklarım çatlayıp kanayana kadar beni dans ettirdi. Hemşire ayakkabıları ayağımdan nazikçe çıkardığında irkildi. Kurumuş kan sateni lekelemişti.

Yarın derse dönmem gerekiyor. Ve gelecek hafta Hawks ulusal turnuva finallerinde oynayacak. Çeyrek finaldeki takımı yendiler, sonra

Cuma günü tekrar kazandılar. Cumartesi günü, daha önce oynadıkları bir takımla, Pac North Wolves ile karşılaşmak üzere Boston'a gidiyoruz. Aslında gittiğim ilk maçlardan biriydi. Greyson sezon boyunca büyük bir gelişme kaydettiklerini ve yenilmelerinin eskisinden daha zor olacağını söylüyor.

Her neyse, bu gerçek hayat ve benim ona geri dönmem gerekiyor.

Mia tutuklandı. Bölge hapishanesinde yatıyor ve Grey'in babası bize onu Virginia'ya, yani doğup büyüdüğü yere nakledeceklerini söyledi. Sözünü tuttu ve bazı torpiller yaptı. Yargıca oğluna yönelik tehdidinden de bahsetti ve yargıç kefaletle serbest bırakılmamasına çok sevindi.

Bir noktada ifade vermem gerekecek. Tekrar yüzleş onunla. "Benimle misin?" Grey soruyor.

Ona yeniden odaklanıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Evet."

Elini uzattı. Tutuyorum ve bana evi göstermesine izin veriyorum. Küçük, sadece ikimiz için mükemmel bir boyutta. Oturma ve yemek odasına açılan bir penceresi olan bir mutfak. Yolun dışında bir yatak odası ve banyo. Merdivenler ikinci kattaki büyük bir yatak odası ve banyoya çıkıyor. Aydınlık ve havadar.

"Beğendin mi?"

Başımı sallıyorum, ellerimi mutfak tezgahlarında, duvarlarda gezdirmek için onu serbest bırakıyorum. Sırf zevk için musluğu açıyorum, kapatmadan önce parmaklarımı ıslatıyorum ve pantolonuma kuruluyorum. Bir kahkaha attım.

"Yani kimsenin bizi duyması konusunda endişelenmemize gerek yok mu?" Ben soruyorum.

Sırıttıyor.

Gülümsemem yavaşça kayboluyor. "Sana sormam gereken bir şey var."

Onun da ifadesi ciddileşiyor. "Sorabilirsin. Öncesinde bir uyarıda bulunmanıza gerek yok."

"Tamam."

Bekliyor. Sessiz kaldığımda öne doğru ilerliyor ve beni usulca tezgâhın üzerine kaldırıyor. Dizlerimi ayırıp yaklaşmasına izin veriyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Vi," diye ısrar ediyor. "Meraktan ölebilirim."

Mia'nın hayatını tehdit ettiğini biliyor. Babasının hastaneye geldiğini ve itiraf etmemin tek sebebinin onun yargılanmasını garanti etmesi olduğunu biliyor.

Ama Mia'nın bana ne söylediğini bilmiyor.

"Odama giren Jack'ti," diye itiraf ediyorum. "Ve sanırım seninle ilgili makalelerle bir ilgisi vardı. Ya da en azından benim payıma düşenlerle."

Grey'in bakışları kesiliyor ve sonra tekrar gözlerimle buluşuyor. "Bu bir soru değil."

Boynunun arkasını kavriyorum. "Geçen sefer icabına baktığını biliyorum." "Yine de bir soru değil."

"Tekrar saldırabileceğini düşündüm. Bu yeni bilgiyle. Ve... Orada olmak istiyorum. Bana izin verecek misin?"

"Benimle gelmek mi istiyorsun?" Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Diğer bacağını kırarken beni izlemek ister misin, Violent? Ya da belki kendin kırmak istersin?"

Bir cevap beklemiyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Gözlerim kapanıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. Öpücüğüyle aklımdan geçenleri atıyorum. Eli önümde ilerliyor, işaret parmağı göğsümdeki kabuk bağlamış kesiği buluyor. Gömleğimi aşağı çekiyor ve öpüşmeyi kesip aşağıya bakıyor.

"Sen ve ben birbirimize bağlıyız. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok." Başımı salladım.

"Eğer Mia Germain öğrenirse, onu öldüreceğim." Dudaklarımı tekrar yakalıyor, tekrar geri çekilmeden önce beni ısırtıyor. "Bu lanet bir söz."

"Sana inanıyorum."

Parlıyor. "Güzel. Şimdi sana gerçekten nasıl hissettiğimi göstereyim..."

OceanofPDF.com

GREYSON

W Bir farkla kazandık. . Zil sesi duyuldu ve takım arkadaşlarım aniden ve Buz. Onlar slam içine Ben, atlama yukarı ve Aşağı. Kutluyorum. Kulaklarımda yankılanıyor, kalabalıktan gelen onay seslerine karışıyor.

Otomatik olarak kalabalığı tarıyorum ve Violet'i kocaman bir gülümsemeyle cama yaslanmış halde buluyorum. Etrafı mavi ve gümüşten bir denizle çevrili. Ona işaret ediyorum ve o da yakalıyormuş gibi yapıyor. Karşılıklı konuşmamız devam edemeden çekiliyorum.

Sonraki bir saat bulanık geçiyor. Ulusal turnuva yetkililerinin bir kupa getirdiği bir ödül töreni var. Sonra Koç Roake beni en değerli oyuncu seçti. Knox ödülü almam için beni öne doğru itene kadar biraz da inanamayarak ona bakıyorum.

Kalabalık hâlâ tezahürat yapıyor, ışıklar sönük ve spot ışığı üzerimizde. Çılgınca.

Hayallerin gerçek olduğu şeylerden biri.

Knox kolunu boynuma dolayarak, "Ve biz daha birinci sınıftayız," diyor. "Sadece gelecek yılın potansiyelini düşün."

Ona sırtıyorum. Knox, Steele ve ben gelecek yıl son sınıf olacağız. Miles üçüncü sınıf . Jacob ve Erik taşınıyor ama dürüst olacağım, onlarla umursayacak kadar yakın değilim. Burada olmak, burayı ailem olarak sağlamlaştırmak doğru geliyor.

Ait olduğum yer.

Soyunma odasına giriyoruz, hala kafamız güzel ve Erik bir kulüpte kutlama yapacağımızı söylüyor. Görünüşe göre Boston'da bağlantıları varmış.

hepimiz 21 yaşında olmamamıza rağmen ev sahibi bizi içeri alıyor.

Sokak kıyafetlerimi, hepimizin geldiği düğmeli gömlek ve pantolonu giyiyorum ve geri kalan eşyalarımı spor çantama dolduruyorum. Çantalarımızı otel odalarımıza bırakıyoruz. Asansörden lobiye döküldük. Çok kalabalıktık ama hiçbirimizin umurunda değildi.

Telefonum çalıyor.

VI

Seni
görüyorum.

Onu bulmak için etrafta dolanıyorum. Çok fazla insan var, ama sonra o göze çarpıyor. Gözlerim mıknatıs gibi ona çekildi. Kalabalığın arasından benim formamla geliyor ve onu görünce sikim anında seğiriyor. Aklıma onu o formayla ve başka hiçbir şey olmadan becerdiğim bir görüntü geliyor ve kulübü görmezden gelip onu üst kata sürüklemekten önce bu düşünceyi kovmam gerekiyor.

Şipşak bir sevişme dünyadaki en kötü şey olmazdı.

"Hey, MVP," diye selamladı beni.

Kollarımı ona dolayarak vücudumu onunkine bastırıyorum. Ereksiyonumu hissedince gözleri hafifçe açılıyor ve ben gülüyorum. Kendimi... Bilmiyorum. Lanet bir tüyden daha hafif.

Ona sahibim, hokeye sahibim. Crown Point Üniversitesi'nde onunla bir yılım daha var.

"Formamın içinde bana bir şeyler yapıyorsun," diyorum ona.

Sırıttıyor. "Belli oluyor. Bana ilk verdiğinde giyme şansım olmadı, o yüzden..."

Onu öpüyorum. Onu öpmeden edemiyorum. Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve dili dudaklarımın kenarı boyunca kayıyor. Onun için açıyorum, derinleştirmesine izin veriyorum. Tadı patlamış mısır ve bira gibi. Başının arkasını avuçluyorum.

Bu ereksiyonuma yardımcı olmuyor.

Sonunda tekrar ayaklarının üzerine çöküyor ve bana hınzırca bir gülümseme veriyor. "Belki de dolambaçlı bir yoldan gitmeliyiz," diye öneriyor. "Banyo şurada."

O daha konuşmasını bitirmeden kendimi başımı sallarken buluyorum. Beni kalabalığın içinden geçiriyor, insan gruplarının yanından kolayca geçip gidiyor. Sıkışmamaya çalışıyorum, insanlar MVP ödülü için, oyun için tebrikler yağıyor ve Violet'in elimi tutuşu amansız.

Onu hiçbir şey durduramaz.

Otelin lobisindeki tuvalete giriyor ve doğruca engelli kabinine yöneliyor. Bizi içeri kilitleyip tayıtı aşğı iterken kaşlarını kaldırıyorum.

Bundan daha fazla yönlendirilmeye ihtiyacım yok. Pantolonumu çıkardım ve yeterince aşğı indirdim.

"Arkanı dön," diye emrediyorum. "Ellerini duvara koy."

Sesim boğuk çıkıyor ama dediğimi yapıyor. Kalçalarını kavırıyorum ve bacıklarını biraz daha açıyorum, sonra ne kadar ıslak olduğunu hissetmek için elimi aşğı kaydırıyorum. Sikim granitten daha sert ama bir anlığına görmezden geliyorum. Amcığı benim için ıslanmıştı ve klitorisini okşadığımda bir iç çekiş ısırdı.

"Becer beni," diyor.

Kalçalarındaki tutuşumu ayarladım ve içine kaydım. Kasları beni sıkarken homurdanıyorum. *Lanet olsun.* Uzun süre dayanamayacağım. Bu sabah yatağımdan ayrıldığımızdan beri bunu dört gözle bekliyordum. Muhtemelen onunla seks yapmayı çok fazla düşünüyorum. Takıntılıyım.

Ama onun da bana takıntılı olduğuna eminim.

Öne eğildim ve formanın içinden omzunu ısırdım. Kamburlaşıyor, geriliyor ve küfrediyor. Ancak o zaman hareket etmeye başlıyorum, güçlü vuruşlarla içine girip çıkıyorum. Fazla ses çıkarmamaya çalışarak küçük nefesler veriyor.

Banyo kapısı açılır. Lobideki herkesin sesi içeri sızar, sonra kapı kapandığında tekrar donuklaşır. Biri içeri girer, diğer kabinlerden birine girer.

Violet omzunun üzerinden bana bakıyor, yüz ifadesi... hala aç.

Ona göz kırpıyorum ama durmuyorum. Sanırım nefesini tutuyor. Yüzü kıpkırmızı oluyor. Elim ön tarafında dolaşıyor, ıslaklığına doğru kayarak klitorisini okşuyor. Sertçe ovuyorum, tam onun sevdiği gibi.

Parmakları fayans duvarı kavırıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Başı geriye düşüyor ve ağzı açılıyor.

Kırılacak ve bir şey söyleyecek. Nefes alacak, sızlanacak, inleyecek. Herhangi bir şey.

Diğer kabindeki kız işine devam ediyor. Belki bizi duyuyordur ve utanıyordur. Ne de olsa burası sessiz bir tuvalet. Sadece çişinin sesi ve sonra sifon sesi.

Violet bu sesi kendi sesini örtmek için kullanıyor.

Lavaboda su açılıyor. Ellerini yıkaması bir asır sürdü. Hızımı artırıyorum, hem parmağım klitorisinde hem de sikim ona vuruyor. Bu hatun gitmeden önce boşalacağım.

Ama sonra kapı açılır, gürültü tekrar içeri sızar ve kapanır. *Sonunda.*

Görünen o ki Violet da o anı bekliyordu, çünkü orgazmı bir saniye sonra onu vurdu. İnliyorum, amcığı sikimin etrafında beni de uçurumun kenarına gönderecek kadar sıkıyor. Tamamen içinde durdum. Bana doğru geri itiyor, kıcı kalçalarım la buluşuyor ve ikimiz de bir dakika boyunca öyle kalıyoruz.

Çenesini kavriyorum ve yüzünü çeviriyorum. Şiddetle öpüyorum, sonra çekip çıkarıyorum. Kalbimi ateşe veren küçük bir inilti daha çıkarıyor.

"Eğlenceliydi," diyorum.

Violet homurdanıyor. Yanakları pembeleşti. Ona bir tomar tuvalet kağıdı veriyorum, sonra da kendi pisliğini temizliyorum. İkimiz de hazır olduğumuzda kapının kilidini açıp dışarı çıkıyor. Ellerini yıkıyor, avuçlarını yanaklarına bastırıyor. Aynada gözlerimle buluşuyor.

"Sence duymuş mudur?"

"Bebeğim, kimsenin bunu kaçırabileceğini sanmıyorum."

Dondu kaldı, sonra başını salladı. Şaka yapıp yapmadığımı anlayamıyor sanırım.

Kaldırım da herkese yetişiyoruz. Steele bana hafif bir yumruk attı, ben de sırtıttım. Violet bunu görmezden geliyor ya da kaçırıyor. Arkadaşları etrafını sarmış, önümüzde yürüyorlar.

Halledilmesi gereken son bir şey var... Ve bu gece Boston'da.

Knox planı biliyor. Steele de öyle. Miles'ın masumiyetini bir yıl daha korumasına izin vermeye karar verdik, ama bu üçümüzü herhangi bir hokey maçından daha çok bağlayacak.

Hepimiz hemfikiriz.

Biz de kızları kulübe kadar takip ettik. Dans ediyor, biralarımızı yudumlıyor ve bir tur daha tekliflerini elimizin tersiyle itiyoruz. Ta ki saatim on birde bileğimde titreşene kadar. Bu mekanda çok fazla insan var. Üç kat boyunca dans eden bedenler var. Ama Knox ve Steele'in kalabalığın arasında ilerlediğini fark ediyorum.

Onlara on beş dakika veriyorum, sonra Violet'in eline dokunup beni takip etmesini işaret ediyorum.

Muhtemelen olmasını beklediği kadar sarhoş da değil. İçkilerine müdahale ediyordum. Gözleri kısılıyor ama dönüp kapıya doğru buldozerle ilerlediğimde itiraz etmiyor.

Bloktan aşağı inip otele döndük ve asansöre bindik.

Elimi sıkıca kavradı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

Başımı eğiyorum. "Hayır. Bir dakika içinde kendin göreceksin."

Violet sessizleşiyor, zihni açıkça dönüyor. En üst kata çıkıyoruz ve onu çatıya çıkan merdivenlere yönlendiriyorum. Tereddüt ediyor ama yavaşça başını sallıyor. Belki de sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu. Bana güveniyor.

Kapıyı ittiğinde, serin bir bahar rüzgârı elbiselerini çekiştiriyor.

Knox ve Steele, aralarında yerde yatan bir figürle birlikte oradadır. Başında bir kukuleta ve bacağına bir çizme var. Bilekleri arkadan bağlı.

Violet sertleşiyor.

Ona bakıyorum, sonra Jack'e doğru yürüyorum ve kapüşonunu çekip çıkarıyorum. Bana göz kırpmıyor, yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da öfke ifadesi beliriyor.

"Seni lanet olası piç-" Dikkati benden Violet'e kayıyor ve öfkesi hiddete dönüşüyor. Ayağa kalkmaya çalışarak debeleniyor.

Knox ve Steele onu tutarak geri zorlar. "Seni öldüreceğim" diye haykırır.

Ona yumruk attım.

Başı yana savruluyor ve acı parmak eklemlerimden koluma doğru yayılıyor. Yüzünden kan akana kadar ona tekrar ve tekrar vuruyorum. Burnu kırılmış olabilir.

Knox ve Steele çeneleri gergin olsa da pasif kalırlar. Violet'i seviyorlar. Jack'in onu tehdit etmesi hepimizi tehdit ediyor.

Kızım dikkatlice yaklaşıyor, benden biraz uzakta duruyor. O çizgiyi geçip kendini tehlikeye atacak kadar cesur değil.

"Odama gizlice mi girdin, Jack?" diye sorar.

Ona tükürüyor. Tükürük ve kan topağı kadının ayakkabılarının hemen altına düşer.

Etrafında dönüp arkasında diz çöküyorum, saçlarından tutup onu Violet'le yüzleşmeye zorluyorum. Yüzümü ona yaklaştırdım. "Ona bak Jackie. Onu kırmadın. Onu korkutmuyorsun. Ama onun lanet sorularına cevap vereceksin."

Jack kaşlarını çatır ama sorusuna cevap verir. "Verdim," diye onaylıyor. "Birçok kez."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ne?"

"Elime geçen her fırsatta." Gülüyor. "Beni bir kez yakaladın. Başka bir sefer orada olduğumu bildiğinden emin oldum. Ama odana girip elimde külotunla otuz bir çekmeye bayılıyordum. Duvarındaki her resmi, kokunu, makyajını ezberledim."

"Bu çok ürkütücü," diye mırıldanıyor Knox.

Violet titriyor. "Neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

Jack sarsılıyor ama saçını sıkıca kavırıyor. Sezon dışında uzamasına izin vermiş. Yazıklar olsun ona.

"Neden?" diye bağıyor. "Çünkü sen *benimsin*, Violet. Biz ruh eşiyiz."

Gülüyorum. Bir anda bıçağım cebimden çıktı ve boğazına dayandı.

Yapabilirim.

Sessiz ve hareketsiz kalır, gözleri ilk kez korkuyla parlar.

Belki de *ciddi* olmadığımızı düşündü. Onun için adam öldürmeyeceğimi. "Sen onun ruh eşi değilsin, pislik."

Gözleri yuvarlanarak yüzümü buluyor. "Yemin ederim-"

"Tanrı'nın senin olduğunu umsan iyi olur." Eğiliyorum, ne kadar karanlığa gideceğimi görebildiğinden emin oluyorum. "Çünkü Şeytan benim yanımda."

İrkilir. Onu

görüyor.

"İşte , Jackie oğlum." Violet'e bakıyorum. "İtirafının videosunu alacağız ve polise teslim edeceğiz. Seninle birlikte. Onlara ne anlattığın umurumda değil ama hapse girdiğinden emin olacaksın."

Burun delikleri alevlenir. "Bunu neden yapayım ki?"

Ayakkabısına vuruyorum ve yine irkiliyor. Benden gelen acıya alışkın.

Bekliyor.

Güzel.

"Bu sadece neler yapabileceğimin küçük bir göstergesiydi. Ve eğer seni güvende tutmak için aramıza parmaklıklar koymazsan... belki seni babamın teknesine alırız. Belki bir kaza olur ve denize düşersin. Ya da belki bu gece yeni bir kulübe giderken ayağın kayar, metro raylarına düşersin. Kendini elektrikle öldürürsün." Mırıldanıyorum. "Çok fazla olasılık var."

"Hapse girmelisin Jack," diyor Violet. "Kötünün iyisi gibi görünüyor." Pantolonunun tozunu alıyor. Belki de kendine yapacak bir şey vermek için. Jack'in ne karar vereceğini görmek için beklemiyor. Merdiven boşluğunun kapısı arkasından hızla kapanarak yanımızdan ayrılıyor.

Başını eğip uzaklaşıyorum. Buradan şehrin harika bir manzarası var. Ve içime çektiğimde, o şehir kokusundan pek bir şey yok. Yine de okyanus kokusu alıyorum. Hafif bir tuzluluk.

"Eee?" Arkamı dönmeden soruyorum.

"Beni karakola götür," diyor. "Kendin götür," diye çıkışıyorum.

Knox ve Steele onu serbest bıraktı. temkinli bir şekilde durur ve sonra ayrılır.

"Onu takip edin," dedim onlara. "Rahatlatmam gereken bir kız var." Başlarını salladılar.

O zaman sadece ben varım. Derin bir nefes alıp çatıdan çıktım. Mia ve Jack yarım kalmış işlerdi. Babam geçici bir ateşkes ilan etti. Annesi gitti... Şimdilik belki. Umarım.

Violet'le paylaştığımız odanın kapısını açıyorum ve Violet kendini bana doğru attığında daha içeri girmemiştim.

"Seni seviyorum. Bunu daha önce yüksek sesle söylediğimi sanmıyorum ama seviyorum." Yüzümü avuçluyor. "Seni seviyorum, seni seviyorum-"

Onu öpüyorum, kelimeleri yutuyorum. Göğsümdeki bir şeyin kilidi açılıyor. Beklediğim gibi korku değil, kabullenme. Onu sevebilirim ve onu kaybetmeyeceğim. Çok önemsersem ailemin yok olmasından korkan bir çocuk değilim. Bir saniye sonra sıcaklık geliyor ve onu kollarıma sarıyorum.

Sonsuza kadar birlikte olacağız.

MENEKŞE

İKİ YIL SONRA

"R Hazır mısınız?" diye sordu sahne amiri. Başımı sallıyorum. Perde gürültülü bir alkışla iniyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Bale heyeti akıp geçti. Perde yükseliyor, yukarı doğru süpürülür ve ışıklar tam güçle yanar. Dansçılar sahnelere göre ayrılarak son selamları için sahneye inerler.

Alkışları, *takdirleri* içlerine çekerler, sonra dönüp daha gerideki yerlerini alırlar. Diğerlerine yer açıyorlar.

Yolun karşısında, karşı kanatta ortağım var.

Sahne amiri, "Bunu hak ediyorsun," dedi. "Devam et."

Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı kaldırıyorum. Sahneye doğru zarifçe yürüyorum ve ortadaki partnerimle buluşuyorum. Bir eli belime dolanıyor, diğer eli de uzattığım elimi kavlıyor. Bana geri adım atmamı işaret ediyor, ben de reverans yapıyorum. Sonra o eğiliyor. Bir araya gelip tekrarlıyoruz, sonra geriye doğru süzülüyoruz.

Ancak o zaman seyirciye odaklanabiliyorum.

Ve hepsinin nasıl durduğuna.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Bu benim Boston Balesi'nde baş dansçı olarak ilk gösterim. Aylarca sıkı çalışma, yaz yoğunlaştırmaları, eğitim. Okuldaki son yılımla Crown Point Balesi'ndeki rolüm arasında denge kurmaya çalışıyorum.

Mia'nın ani çıkışı nedeniyle CPB ulusal bir turne yapmaktan vazgeçti ve sadece *Uyuyan Güzel* ile bir iç sezon hazırladı. Yüzeyin altında çok daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Mia

fonları kötüye kullanmak, defterleri düzenlemek. O hapiste çürürken, yönetim kurulunun düzeltmesi gereken pek çok şey vardı.

Solist olarak bir sözleşme imzaladım ve sezon boyunca dans ettim... ve sonra işim bitti. Ertesi sezon Boston Balesi'ne solist olarak katıldım ve bu yıl baş dansçılığa terfi ettim.

Perde kapanacak ve hepimiz öne çıkacağız. Son bir selam vereceğiz ve sonra kutlama zamanı gelecek.

Evet. Bunu söylerken bile kendime yalan söylediğimin farkındayım. Grey'in Bruins ile deplasmanda bir maçı vardı, bu yüzden yerel barda bir içki içtikten sonra boş dairemize döneceğim.

Perde tekrar açıldığında, seyirciler hala ayaktaydı. Hepimiz son bir selam veriyoruz.

Odada bir mırıltı dolaşüyor. Nereden geldiğini görmek için başımı eğiyorum ve kalbim küt küt atıyor.

Grey kollarında bir buketle merdivenlerden yukarı doğru yürüyor. Sahneden inip önümde durduğunda bakışları bana kilitlenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Gerçekten mi?" Onu öpmek için eğilerek mırıldandım.

Göz kırıyor. "Başroldeki ilk performansını kaçıracağımı mı sanıyordun? Kesinlikle olmaz. Artı..." Buketi uzatıyor ve cebinden daha da iyi bir şey çıkarıyor.

Herkesin önünde, tek dizinin üzerine çöküyor.

"Violet Reece, benimle evlenir misin?" Başını eğiyor. "Bunu sadece bir kez soracağım, aşkım."

Gözlerimin arkasında yanan o yaşlar döküldü. O kadar yer varken burayı seçmiş. Bu anıyı zihnimde daha da etkileyici bir şekilde pekiştiriyor.

Asla unutamayacağım bir gece. "Vi?"

"Evet, evet." Sırıttım ve ona elimi uzattım.

Yüzüğü parmağıma takıyor -tabii ki tam oturuyor- ve ayağa kalkıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Hayallerimiz ve birbirimiz var.

Mükemmel, değil mi?

SON

2023'te daha fazla Crown Point Üniversitesi hokeycisine hazır olun! Devious Obsession için ön sipariş verin:

[https:// mybook. to/ deviousobsession](https://mybook.to/deviousobsession)

Ancak Greyson ve hokey çocuklarını henüz bırakmaya hazır değilseniz, grup sohbetlerine buradan göz atın:

[http:// smassery .com/ brutal- obsession- bonus](http://smassery.com/brutal-obsession-bonus)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayenin ortaya çıkış şekli çılgınca ve bir yazar olarak bir kitabın benim için hiç bu kadar mükemmel bir şekilde bir araya geldiğini sanmıyorum.

Greyson ve Violet, Facebook grubum SMassery Squad'ın sevimli üyelerinden doğdu. Kulağa biraz garip geliyor, ama bana katlanın.

Neredeyse bir yıl önce, Caleb'in (*Fallen Royals*'dan) daha da karanlık, üniversiteli bir zorba şeklinde bazı rakipler edindiğinden biraz bahsetmiştim. O noktadan sonra, Greyson kontrolü ele geçirdi. Daha adını bile bilmeden, kafamın içindeydi.

Ancak okuyucularım başından beri onu destekledikleri için, onları başlangıç seviyesine dahil etmek istedim.

Bir dizi anket oluşturdum. Okuyucularımın karakterlerimin ilk isimlerini, bazı ana mecazları ve alt mecazları seçmelerine izin vermenin canlandırıcı bir değişiklik olacağını düşündüm. (Biri tükürük kink mi dedi? Helloooo, benim yeni arkadaşım! Her ne kadar bu aslında oylanmamış olsa da, sadece... oldu. Hoppala.)

Sadece şunu söyleyeyim: En iyisi. Fikir. Hiç.

Okuyucuları dahil etmeyi seviyorum. Benden bir öyküde ne istediklerini ve heyecan duydukları şeylerin uyandırdığı fikirleri görmeyi sevdim. Ve, oldukça acımasız bir şekilde, bu lanet şeyi yazdım ve sonra 9 ay boyunca sır olarak sakladım.

Benim hatam.

Bir başka eğlenceli bilgi: Kitapta CPU Hawks, Pac North Wolves ile oynuyor. Bu takım arkadaşım Daniela Romero'nun *The Savage* kitabındaki gerçek bir kurgusal takım. Onları eklememe izin verdi çünkü o sahneyi yazarken onun yanında oturuyordum. Teşekkürler, Danielle!

Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi ve Ocak ayının başında bu kitabın var olma olasılığından kısaca bahsettiğimden beri bu kadar hevesli olan herkese içten bir teşekkür etmek istiyorum.

Greyson senin için.

Bu yüzden, bana bu kadar ahlaksız birini yaratma fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Yazarken çok eğlendim, umarım siz de okurken eğlenmişsinizdir ;)

Daha fazla Crown Point Üniversitesi hokey oyuncusu ve onları tuzağa düşüren kadınlar için bizi izlemeye devam edin, 2023'te geliyor!

OceanofPDF.com

AYRICA S. MASSERY TARAFINDAN

Karanlık Zorba Romantizm

Düşmüş Asiller

#1 Kötü Düşler

#2 Wicked Games

#3 Kötü Vaatler

#4 Vicious Desire

#5 Zalim Terk Ediş

#6 Wild Fury

Crown Point Üniversitesi

Acımasız Saplantı

Sinsi Saplantı

Çarpık Saplantı

TBA

TBA

TBA

Karanlık Ters Harem

Sterling Şelaleleri

(Yunan Mitolojisinden esintiler var

mı?) #1 HIRSIZ

#2 SAVAŞÇI

#3 REBEL

#4 QUEEN

Mafya

Romantizmi

DeSantis Mafyası

#1 Acımasız Aziz

#2 Vahşi Prens

#3 Çalıntı Taç

Romantik Gerilim

Kırık Paralı Askerler

#1 Kanlı Gökyüzü

#2 Ölüm Meleği #3

Sabah Yıldızı

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

S. Massery, hikâyelerine iyi dozda gerilim katmayı seven bir kara romantizm yazarıdır. Köpeği Alice ile birlikte Batı Massachusetts'te yaşamaktadır.

Yazarlık dünyasına adım atmadan önce Boston'da üniversiteye gitmiş ve Wyoming'de bir çiftlikte çalışmak da dahil olmak üzere çok çeşitli işlerde çalışmıştır. Kahve ve çikolataya karşı bir aşk besliyor. S. Massery yazmadığı zamanlarda kitap okurken, köpeğiyle dışarıda oynarken ya da insanları gülümsetmeye çalışırken bulunabilir.

Yeni çıkanlardan haberdar olmak için haber bültenine katılın: <http://smassery.com/>

[newsletter](#) Facebook Grubu -> <http://facebook.com/groups/smasserysquad>

Facebook -> <http://facebook.com/authorsmassery> .

Instagram -> <http://instagram.com/authorsmassery> .

Goodreads -> <http://goodreads.com/smassery> <http://>

Bookbub -> bookbub.com/authors/s-massery .

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.